

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

goodreads

YILIN EN İYİ GERİLİM ROMANI ADAYI

LUCY FOLEY

“Paris her zaman iyi bir fikirdir...
ta ki gerçek yüzünü gösterene kadar!”

PARİS
APARTMANI

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org>

“Çağımızın Agatha Christie’si...”

Guardian

“Akıllalmaz bir kurgu...”

Daily Telegraph

“*Davetli Listesi*’nin yazarından
zekice bir gerilim romanı.”

People

rue des Amants, No.12’ye hoş geldiniz...

Eyfel Kulesi’nin parıltılı ışıklarından ve
Seine Nehri’nin hareketli kıyılarından uzakta,
eski bir apartman...

Herkesin bir hikâyesinin olduğu gizemli bir yer.

Meraklı bir kapıcı
Sosyetik bir kadın
Alkolik bir koca
Korkak bir oğul
Depresyondaki bir kız
Ve istenmeyen bir misafir

Dün gece üçüncü kata biri girdi ve bir adam kayboldu.

Herkes komşu... Herkes şüpheli...
Herkes bir sır saklıyor...

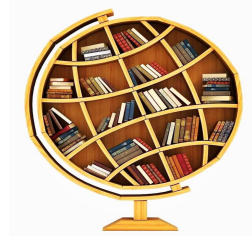
Peki üçüncü katın anahtarı kimdeydi?

LUCY FOLEY

PARİS

APARTMANI

Çeviri
Şebnem Tansu

©psilon'

Her şey için Al'e...

Kitap Kurdu

Önsöz

Cuma

BEN

Parmaklarını klavyenin üstünde gezdiriyordu. Hepsini yazması gerekiyordu. Bu onun adını duyuracağı hikâyeydi. Ben, bir sigara yaktı, bir Gitane. Onları burada içmesi biraz klişeydi ama tadı gerçekten hoşuna gidiyordu. Ve evet, ağzında sigara olduğu zaman hoş görüldüğünü düşünüyordu.

Dairenin avluya bakan uzun pencerelerinin önünde oturuyordu. Tek bir lambadan dökülen zayıf yeşilimsi parıltı dışında dışarıdaki her şey karanlığa gömülmüş durumdaydı. Bu güzel bir bina olsa da kalbinde bir çürümüşlük vardı. Artık bunun kokusunu her yerde alabiliyordu.

Yakın zamanda buradan çekip gitmeliydi. Bu yerde istediğinden de uzun süre kalmıştı. Jess kalmaya gelmek için daha kötü bir zaman seçemezdi. Ona önceden haber de vermemişti. Telefonda fazla ayrıntıya girmemişti ama belli ki bir sıkıntı vardı, şu an çalıştığı boktan bar işi her neyse bir sorun yaşa-

dığı belliydi. Üvey kardeşinin istenmediği zamanlarda ortaya çıkmak gibi bir huyu vardı. Tam bir bela mıknatısıydı; nereye gitse tehlike onu takip ediyormuş gibi görünüyordu. Jess, *oyunu oynama* konusunda hiç iyi olmamıştı. İnsanlara istediklerini vermenin, onlara duymak istediklerini söylemenin hayatı ne kadar kolaylaştıracağını hiç anlamamıştı. Elbette Ben ona “Ne zaman istersen gel kal,” demişti ama kastettiği bu değildi. Şüphesiz Jess her söyleneni ciddiye alıyordu.

Onu en son ne zaman görmüştü? Üvey kardeşini düşünmek daima kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Daha mı fazla yanında olmalıydı, ona göz kulak mı olmalıydı...? Jess kırılgandı. Ya da hayır tam olarak kırılgan değildi ama insanların ilk bakışta anlamadığı türden bir savunmasızlığı vardı. Bir “armadillo” gibiydi; yani sert dış kabuğunun altı yumuşacıktı.

Her neyse. Onu arayıp yolu tarif etmeliydi. Telefonu açmayınca sesli mesaj bıraktı: “Selam Jess, rue des Amants, numara 12. Tamam mı? Üçüncü kat.”

Pencerenin altındaki avluda bir hareket gözüne takıldı. Biri hızla geçmişti. Neredeyse koşarak. Sadece gölgesini görebildiği için kim olduğunu anlayamamıştı. Ama hızında tuhaf olan bir şey vardı. Küçük, ürkütücü bir adrenalin patlaması yaşıyordu.

Hâlâ sesli mesaj bıraktığını hatırlayınca bakışlarını pencereden uzaklaştırdı. “Sadece zili çal. Seni bekliyor olacağım...”

Konuşmayı kesti. Tedirginlikle dinledi.

Bir ses duydu.

Sahanlıktaki ayak sesleri... daire kapısına yaklaşıyordu.

Ayak sesleri kesildi. Orada, hemen kapının dışında biri vardı. Kapının vurulmasını bekledi. Vurulmadı. Sessizlik oldu. Tıpkı nefesini tutmuş gibi ağır bir sessizlikti.

Tuhaftı.

Ve sonra başka bir ses duyuldu. Kımıldamadan durdu, kulaklarını kabartıp dikkatle dinledi. İşte yine aynı sestti. Metalin

* (Fr.) Sokak. (ç.n.)

metale değmesi, bir anahtarın sürtünmesi. Mekanizmanın içine girmesi. Kilidin dönmesini izledi. Biri dışarıdan kapısının kilidini açıyordu. Anahtarı olan ama buraya davetsiz girmeye hakkı olmayan birisi.

Kapı kolu aşağı doğru inmeye başladı. Kapı o tanıdık, bitmek bilmeyen gıcirtısıyla aralandı.

Ben telefonunu mutfak tezgâhına bıraktı, sesli mesajı unutmuştu. Durup kapının açılmasını şaşkınlıkla izledi. Kişi odanın içine adım attı.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu Ben. Sakindi, makuldü. Saklayacak bir şeyi yoktu. Korkacak bir şeyi yoktu. En azından şimdilik. “Lanet olsun sen ne...”

O sırada davetsiz gelenin elinde ne tuttuğunu gördü.

İşte şimdi... şimdi korkmaya başlamıştı.

Üç saat sonra

JESS

Tanrı aşkına, Ben. Telefonunu aç. Burada donuyorum. Trenim Londra'dan iki saat geç hareket etti; saat on buçukta gelmem gerekiyordu ama gece yarısı oldu. Ve bu gece çok soğuk, Paris Londra'dan bile daha soğukmuş. Daha ekim ayının sonu ama nefesim buhar çıkarıyor ve botlarımın içindeki ayak parmaklarım uyuşmuş durumda. Birkaç hafta önce sıcak hava dalgası olduğuna inanmak çok zor. Bana doğru düzgün bir palto lazım. Gerçi her zaman ihtiyacım olan ama sahip olamayacağım bir sürü şey olmuştu.

Trenden inip Gare du Nord'dan buraya yarım saatlik yürüyüşüm boyunca muhtemelen Ben'i on kez aramışımdır. Cevap vermedi. Mesajlarıma da geri dönmedi. Hiçbir şey yapmadığın için sağ ol abicim.

Burada olup beni içeri alacağını söylemişti. "Sadece zili çal. Seni bekliyor olacağım..."

Pekâlâ, işte buradayım. Hafifçe aydınlatılmış ve cidden lüks bir mahalle gibi görünen parke taşlı çıkmaz sokaktayım. Önümde tek başına duran bina yolun bu ucunu kapatıyor.

Arkamdaki boş caddeye bakıyorum. Yaklaşık yirmi adım ileride park hâlindeki bir arabanın yanında bir gölgenin hareket

ettiğini görüyorum. Daha iyi görebilmek için kenara kayıyorum. İşte... şeklin ne olduğunu anlamak için gözlerimi kısıyorum. Arabanın arkasında çömelmiş biri olduğuna yemin edebilirim.

Birkaç sokak ötede sessizlikte yankılanan siren sesleriyle sırıyorum. Sesin gecenin içinde uzaklaşmasını dinliyorum. Burada siren sesleri bir çocuğun “na-nii, na-nii” diye taklit ettiğinden farklı ama yine de kalbimi hızlandırmaya yetiyor.

Park hâlindeki arabanın arkasındaki gölgeli alana bakıyorum yeniden. Şimdi herhangi bir hareket, daha önce gördüğümü sandığım şekli göremiyorum. Belki de sadece ışık oyunuydu.

Bakışlarımı binaya çeviriyorum. Sokaktaki diğer binalar güzel ama bu hepsine taş çıkartır. Bina yolun gerisinde, her iki yanında yükselen duvarlarla bir tür bahçe ya da avluyu gizleyen büyük bir kapının arkasında. Beş ya da altı katlı; kocaman pencerelerin hepsinde ferforje parmaklıklı balkonlar var. Ön yüzüne yayılmış sarmaşıklar ürkütücü bir kara lekeye benziyor. Boynumu uzatırsam tepede muhtemelen bir çatı bahçesi göreceğim, ağaçların ve çalılarının dikenli şekilleri gece göğüne karşı kontrast oluşturuyor.

Adresi bir kez daha kontrol ediyorum. Numara 12, rue des Amants. Kesinlikle doğru yerdeyim. Ben’in bu gösterişli apartmanda yaşadığına hâlâ inanamıyorum. Öğrencilik günlerinde tanıdığı bir arkadaşının bu sorunu çözmesine yardımcı olduğunu söylemişti. Ama tabii ki Ben daima dört ayağının üzerine düşmeyi başarırdı. Sanırım böyle bir dairede yaşamak için çekiciliğini kullanmış olması tek mantıklı açıklama. Evet, cazibesini kullandığından eminim. Gazetecilerin barmenlerden daha çok kazandığını biliyorum ama bu kadar da değil.

Önümde pirinçten bir aslan başı şeklinde metal kapının tokmağı ve aslanın sıkılı dişlerinin arasında kalın metal halka duruyor. Kapının üstünde tırmanmayı önlemek için sivri çiviler olduğunu fark ediyorum. Her iki yandaki yüksek duvarlara gömülü cam kırıkları var. Bu güvenlik önlemleri binanın zarafetiyle çelişiyor.

Soğuk ve ağır tokmağı kaldırıp bırakıyorum. Beklenenden daha yüksek çıkan çınlama, parke taşlarda yankılanıyor. Doğrusu burası o kadar sessiz ve karanlık ki bu akşam Gare du Nord'dan yürüyerek gelirken geçtiğim tüm o parlak ışıkları, kalabalığı, restoranlara ve barlara girip çıkan insanlarıyla aynı şehrin parçası olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Daha yirmi dakika önce altından geçtiğim tepedeki aydınlatılmış devasa katedralin etrafındaki alanı düşünüyorum: *selfie* çeken turist kalabalığını, bir veya iki cüzdan çalmaya hazır tehlikeli görünen şişme montlu adamları. Ve neon tabelaların bulunduğu, müziğin bangır bangır çaldığı, bütün gece açık restoranları, barlardan taşan kalabalıkları, kulüplerin önündeki kuyruklarıyla geçtiğim sokakları düşünüyorum. Burası farklı bir evren. Arkamdaki sokağa bir kez daha bakıyorum; görünürde başka kimse yok. Etraftaki tek gerçek ses, parke taşlardaki ölü sarmaşıklardan geliyor. Uzaklardan akan trafiğin gürültüsünü, araba kornalarının sesini duyabiliyorum ama sanki bu şık, sessiz dünyaya girmeye cesaret edemiyorlarmış gibi onların sesi bile boğuk geliyor.

Bavulumu istasyondan şehre doğru sürüklerken durup fazla düşünmemiştim. Aklım daha çok hırsızlığa uğramamakta ya da bavulumun kırık tekerliğinin takılıp dengemi bozmamasmdaydı. Ama şimdi ilk kez anlıyorum: Burada, Paris'teyim. Başka bir şehirde, başka bir ülkedeyim. Yaptım. Eski hayatımı geride bıraktım.

Yukarıdaki pencerelerden birinin ışığı yanıyor. Orada omuz ve baş silueti hâlinde duran karanlık bir figür var. Ben mi? Gerçi o olsa kesin bana el sallardı. Yakındaki sokak lambasının beni aydınlattığını biliyorum. Ama penceredeki figür, heykel misali kıpırdamadan duruyor. Yüzünü, kadın mı yoksa erkek mi olduğunu seçemiyorum. Ama bana bakıyor. Bana bakıyor olmalı.

Etrafına doladığım bagaj lastiğine rağmen her an patlayacakmış gibi duran eski kırık bavulumla oldukça sefil ve buraya ait değilmiş gibi görünüyor olmalıyım. Onun beni görebiliyor ama benim onu doğru düzgün seçemiyor olmam tuhaf bir his. Bakışlarımı kaçırıyorum.

İşte. Kapının sağ tarafında her dairenin zilinin olduğu, kamera takılmış küçük bir panel görüyorum. Büyük aslan başı kapı tokmağı süs amaçlı olmalı. Yaklaşıp Ben'in dairesi olan üçüncü kata basıyorum. Diyafondan cızırtılı sesinin gelmesini bekliyorum.

Cevap gelmiyor.

SOPHIE

Çatı Katı

Biri binanın ön kapısını çalıyor. Gümüş rengi küçük köpeğim Benoit'nın ayağa fırlayıp havlamasına yetecek kadar yüksek sesle.

"Arrête çal" diye bağıriyorum. "Kes şunu."

Benoit sızlanıp susuyor. Bana bakıyor, koyu renk gözlerinde şaşkınlık var. Sesimdeki değişikliği ben de fark ediyorum; çok tiz ve yüksek. Takip eden sessizlikte pürüzlü ve sık soluklarımı duyabiliyorum.

Kimse kapı tokmağını kullanmaz. Bu binayı bilen biri kesinlikle yapmaz. Dairenin o tarafına, avluya bakan penceresine gidiyorum. Buradan sokağı göremem ama kapı avluya açılıyor, yani içeri biri girmiş olsa görürdüm. Ama kimse girmemiş, kapı çalalı birkaç dakika olmuş olmalı. Belli ki konsiyerjin içeri alınması gerektiğini düşündüğü biri değil. Güzel. İyi. O kadından pek hoşlanmıyorum ama en azından bu konuda ona güvenebileceğimi biliyorum.

Paris'te çok lüks bir apartmanda yaşayabilirsiniz ama yine de şehrin alt tabakası ara sıra kapınıza kadar gelebilir. Uyuşturucu bağımlıları, serseriler. Fahişeler. Genelevlerin bulunduğu semt Pigalle biraz ileride Montmartre'ın eteklerine yapışmış

durumda. Şehrin çatılarından Eyfel Kulesi'ne kadar uzanan manzarasıyla bu milyon euroluk kalede kendimi her zaman nispeten güvende hissedirim. Yıldızın altındaki kir tabakasını görmezden gelebilirim. Görmezden gelme konusunda iyiyimdir. Genelde. Ama bu gece... farklı.

Koridordaki asılı aynada yansımama bakmaya gidiyorum. Nasıl görüldüğüme dikkat ediyorum. Elli yaş için hiç fena değilim. Bu kısmen konu *formumu* korumaya geldiğinde Fransız tarzını benimsemiş olmamla alakalı. Ve bu da sürekli aç olmak anlamına geliyor. Bu saatte bile kusursuz görüneceğimi biliyorum. Rujum mükemmel. Evden asla rujsuz çıkmam. Chanel, "La Somptueuse": imza rengim. "Buraya gel" değil de "uzak dur" diyen türden soğuk ama asil bir renk. Saçlarım altı haftada bir Notre Dame des Victories'te David Mallet tarafından *bob* modelinde kesiliyor. Şekli mükemmel, tüm griler özenle gizleniyor. Kocam, Jacques, bir keresinde saçlarının grileşmesine izin veren kadınlardan tiksindiğini açıkça belli etmişti. Her ne kadar benim bu çabamı takdir edecek kadar sık evde olmasa da.

Üstümde üniformam olarak saydığım şey var. Zırhım. İpek gömlek, enfes bir kesimi olan koyu renk dar pantolon. Boynumda parlak desenli Hermes ipeği eşarp bulunuyor ve bu da zamanın hassas cildimde yarattığı tahribatı gizlemek için mükemmel. Jacques'tan yakın zamanda gelen bir hediye. O güzel şeyleri seviyor. Bu apartman gibi. Yaşlanma nezaketsizliğini göstermeden önceki ben gibi.

Mükemmel. Her zamanki gibi. Beklendiği gibi. Ama kendimi kirli hissediyorum. Bu akşam yapmak zorunda kaldığım şey yüzünden lekelenmiş hissediyorum. Aynada gözlerim parlıyor. Tek belirti bu. Gerçi yakından bakarsanız yüzüm de biraz solgun. Her zamankinden daha zayıfım. Son zamanlarda diyetime dikkat etmek, her kadeh şarabımı ya da her kruvasan lokmamı saymak zorunda kalmadım. Bu sabah kahvaltıda ne yediğimi

söyleyemem, hatta bir şey yedim mi onu bile hatırlamıyorum. Her gün kemerim daha da bollaşıyor, kaburga kemiklerim daha da dışarı çıkıyor.

Eşarbımın düğümünü çözüyorum. Fularımı Paris'te doğup büyümüş biri gibi güzelce bağlayabilirim. Bu yüzden beni onlardan biri olarak, küçük köpekleri ve mükemmel görgü kurallarıyla o zarif, parası bol kadınlardan biri olarak tanımlarsınız.

Dün gece Jacques'a gönderdiğim mesaja bakıyorum. *Bonne nuit, mon amour. Tout va bien ici. İyi geceler aşkım. Burada her şey yolunda.*

Burada her şey yolunda. HAH.

İşler nasıl bu noktaya geldi bilmiyorum. Ama her şeyin onun buraya gelmesiyle başladığını biliyorum. Üçüncü kata taşınmasıyla. Benjamin Daniels. Her şeyi o mahvetti.

JESS

Telefonumu çıkarıyorum. Son kontrol ettiğimde Ben mesajlarımın hiçbirine cevap vermemişti. Birini trendeyken atmıştım: Yoldayım! Ve sonra: Gare du Nord'dayım! Uber hesabın var mı?!! Bilirsiniz bir ihtimal kendini aniden beni almak için bir araba yollayacak kadar cömert hissederse diye. Denemeye değdi.

Telefonumda yeni bir mesaj var. Ama Ben'den değil.

Seni aptal sürük. Yaptığın şeyden paçayı sıyrabileceğini mi sanıyorsun?

Siktir. Boğazımdaki ani kuruluşu gidermek için yutkunuyorum. Ardından mesajı siliyorum. Numarayı engelliyorum.

Dediğim gibi buraya gelmek son dakika kararıydı. Öncesinde Ben'i arayıp geleceğimi söylediğimde pek heyecanlanmadı. Doğru, bu fikre alışması için ona pek zaman tanımadım. Aramızdaki bağa üvey kardeşimden daha çok değer verdiğimi hep hissetmişimdir. Geçen Noel'i birlikte geçirmeyi teklif etmiştim ama o meşgul olduğunu söylemişti. "Kayak," demişti. Onun kayak yaptığını bile bilmiyordum. Bazen onun için utanç kaynağı

olduğumu hissediyorum. Onun için geçmişi temsili ediyorum ve Ben tüm bunlardan kurtulmaya çalışıyor.

Ona çaresiz durumda olduğumu açıklamak zorunda kalmıştım. "Sadece bir ya da iki ay süreceğini umuyorum ve kendi masraflarımı karşılayacağım," demiştim. "Ayaklarımın üstünde durana kadar. Sonra bir iş bulacağım." Evet. Çok fazla soru sorulmayan bir yerde. Benim çalıştığım gibi yerlere bu şekilde düşersiniz; berbat referanslarınız olduğunda sizi işe almaya hevesli pek yer olmaz.

Bu öğleden sonrasına kadar Brighton'daki Copacabana barında çalışıyordum. Aldığım yüklü bahşişler idare etmemi sağlıyordu. Dick'in ya da Harry'nin ya da Tobias'ın yaklaşan evliliğini kutlamak için Londra'dan gelen bir grup şerefsiz bankacı, banknotları doğru sayamayacak kadar sarhoş olurdu, belki de onlar gibiler için bu, zaten bahşiş verilecek bozuk paralardı. Ancak bugün itibarıyla işsizim. Yine.

Zile bir kez daha basıyorum. Cevap yok. Apartmanın tüm pencereleri, az önce ışığı yanan yer bile karanlık. Tanrı aşkına. Yatmaya gitmiş ve beni tamamıyla unutmuş olamaz... değil mi?

En altta ayrı duran bir zil var, italik harflerle *Konsiyerj* yazıyor. Bir oteldeki gibi; bu yerin ciddi anlamda lüks olduğunun başka bir kanıtı. Düğmeye basıp bekliyorum. Cevap yok. Ama birinin ekrandan bana baktığını, düşünüp açmamaya karar verdiğini hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Ağır tokmağı kaldırıp birkaç kez daha kapıya vuruyorum. Ses sokakta yankılanıyor, birileri duyuyor olmalı. Binanın içinde derinlerden gelen köpek havlamasını duyabiliyorum.

Beş dakika bekliyorum. Kimse gelmiyor.

Lanet olsun.

Bir otele param yetmez. Londra'ya geri dönecek kadar da param yok, hoş olsa da geri dönmemin imkânı yok. Seçeneklerimi değerlendiriyorum. Bir bara git... bekle?

Arkamda, parke taşlarda yankılanan ayak sesleri duyuyorum. Ben mi? Benden özür dilemesine, sadece sigara falan almak için çıktığını anlatmasına hazır vaziyette arkamı dönüyorum. Ama bana yaklaşan figür kardeşim değil. Çok uzun, yapılı, üstünde kürklü kapüşonunu başına geçirdiği bir parka var. Çok hızlı yürüyor ve bir hedefe doğru yürüdüğü belli oluyor. Bavulumun sapını biraz daha sıkı kavıyorum. Gerçekten de sahip olduğum her şey onun içinde.

Şu an benden sadece birkaç metre ötede, sokak lambasının loş ışığında kapüşonun altındaki gözlerinin parıltısını seçebileceğim kadar yakınımda. Elini cebine sokup çıkarıyor. Bir şey geri çekilmeme neden oluyor. Şimdi ne olduğunu görebiliyorum. Sivri, metalik bir şey elinde parlıyor.

KONSİYERJ

Kulübe

Kapıdaki yabancıyı diyafonun ekranından izliyorum. Burada ne yapıyor olabilir? Yine zili çalıyor. Kaybolmuş olmalı. Daha ona bakar bakmaz burada işi olmadığını anladım. Ancak sanki gelmek istediği yerin burası olduğundan eminmiş gibi kararlı görünüyor. Kameranin lensine bakıyor. Onu içeri almayacağım. Yapamam.

Bu binanın kapı görevlisiyim. Burada *kulübemde* oturuyorum: avlunun köşesinde, üstümdeki dairelere belki yirmi kez sığabilecek kadar küçük bir kulübe. Ama en azından benim. Özel alanım. Evim. Çoğu insan onun bu isme layık olduğunu düşünmez bile. Çekyatımda oturduğumda odanın neredeyse her köşesine aynı anda dokunabilirim. Hem zeminden hem de çatıdan rutubet alıyor, camlar da soğuğu kesmiyor. Ama dört duvarı var. Bir zamanlar yaşanmış bir hayatın yankılarını taşıyan fotoğraflarımı, biriktirdiğim ve yalnız hissettiğim anlarda tutunduğum küçük kalıntıları, taze ve canlı hissettirmesi için her sabah avlu bahçesinden topladığım çiçekleri koyabileceğim bir yer var. Bu yer tüm kusurlarına rağmen benim için güveni temsil ediyor. Bundan başka hiçbir şeyim yok.

Diyafonun ekranından yüzüne tekrar bakıyorum. Işık vurunca yüzüne burnundaki ve çenesindeki keskin hatlar tanıdık geliyor. Ama görünüşünden ziyade bu, hareket ve etrafına bakma şekliyle ilgili bir his. Bana başka birini anımsatan açgözlü, kurnaz bir ifade. Onu içeri almamak için daha fazla neden. Yabancılarından hoşlanmıyorum. Değişikliği sevmiyorum. Değişiklik benim için her zaman tehlikeli. O, bunu kanıtladı; soruları ve çekiciliğiyle buraya geldi. Üçüncü kattaki dairede oturan adam: Benjamin Daniels. Her şey o geldikten sonra değişti.

JESS

Parkalı adam bana doğru geliyor. Kolunu kaldırıyor. Bıçağın metali parlıyor. Kahretsin. Arkamı dönüp kaçmak üzereyim, en azından birkaç adım uzaklaşabilirim...

Ama bir dakika, hayır, *hayır*... şimdi elindeki şeyin bir bıçak olmadığını görebiliyorum. Bu, metalik kılıf içinde bir iPhone. Tuttuğum nefesimi bırakıp aniden çarpan bir yorgunluk dalgasıyla çantama yaslanıyorum. Tüm gün sinirlerim o kadar gerildi ki gölgelerden korkuyor olmama şaşmamalı.

Adamın arama yapmasını izliyorum. Hattın diğer ucundan gelen kısık tiz sesi duyabiliyorum, sanırım bir kadın. Sonra adam konuşmaya başlıyor, sesi giderek yükseliyor ve sonunda bağırma-ya başlıyor. Söylediği kelimelerin ne anlama geldiğine dair tam olarak bir fikrim yok ama bunun nazik ya da dostça bir konuşma olmadığını anlamak için Fransızca bilmem gerekmiyor.

Uzun ve öfkeli bir konuşmayla içini boşalttıktan sonra telefonu kapatıp cebine sokuyor. Ardından dudaklarından tükürür gibi tek bir kelime dökülüyor: "*Putain*."

Bunun ne olduğunu biliyorum. Fransızca dersinden D almama rağmen bir keresinde tüm küfürlere bakmıştım ve ilgimi çeken şeyleri hatırlama konusunda iyiyimdir. *Kaltak*. Anlamı bu.

Şimdi dönüp bana doğru yürümeye başlıyor. Ve artık gayet net bir biçimde binanın kapısını kullanmak istediğini anlıyorum. Boş yere heyecanlandığım için kendimi tam bir aptal gibi hissederek kenara çekiliyorum. Ama haksız sayılmam, tüm tren yolculuğumu arkama bakarak geçirdim. Bilirsiniz, her ihtimale karşı.

“*Bonsoir*,” diyorum en iyi aksanımla ve en çekici gülümsememi sergiliyorum. Belki bu adam beni içeri alır ve böylece üçüncü kata çıkıp Ben’in daire kapısını yumruklayabilirim. Belki sadece zili falan bozuktur.

Adam cevap vermiyor. Kapının yanındaki tuş takımına dönüp bir dizi düğmeye basıyor. Ardından omzunun üstünden bana bir bakış atıyor. Pek dostça bir bakış değil. Bayat, ekşimiş içki kokusu alıyorum. Copacabana’daki müşterilerin nefesindekiyle aynı koku.

Yine gülümsüyorum. “Ee... *excuse-moi*? Lütfen, ah, yardıma ihtiyacım var, kardeşime geldim Ben. Benjamin Daniels...”

Keşke Ben’in yeteneği ve çekiciliği azıcık bende de olsaydı. “Benjamin Tatlı-dil” derdi annem ona. Her zaman, herkesten istediğini almanın yolunu bulurdu. Belki de bu yüzden o Paris’te bir gazeteciyken ben Brighton’da hafta sonları bekârlığa veda partilerinde, hafta içleri yerel serserilere hizmet veren boktan bir barda Sapık olarak bilinen bir adam için çalışıyorum.

Adam yüzünü yavaşça bana doğru çeviriyor. “Benjamin Daniels,” diyor. Bu bir soru değil, sadece adını tekrarlıyor. İfade-sinde bir şey görüyorum: öfke ya da belki de korku. Kimden bahsettiğimi biliyor. “Benjamin Daniels burada değil.”

“Ne demek burada değil?” diye soruyorum. “Bana verdiği adres bu. Üçüncü katta oturuyor. Ona ulaşamıyorum”

Adam sırtını dönüyor. Kapıyı itip açmasını izliyorum. Sonunda üçüncü kez bana doğru dönüyor: *Belki de bana yardım edecektir*, diye düşünüyorum. Ardından aksanlı bir İngilizceyle oldukça ağır ve yüksek bir sesle “Defol git, *küçük kız*,” diyor.

Cevap verecek fırsat bulamadan kapının metal takırtısıyla geri sıçrıyorum. Kapıyı çarparak yüzüme kapatıyor. Kulaklarımdaki çınlama azaldıktan sonra hızlı ve gürültülü soluk sesimle baş başa kalıyorum.

Ama adam farkında bile olmadan bana yardım etti. Bir dakika bekliyorum, hızlıca sokağı kolaçan ediyorum. Ardından elimi tuş takımına götürüp birkaç saniye önce adamın tuşladığını gördüğüm aynı sayılara basıyorum: 7561. Bingo... Minik ışık yeşile dönüyor, kapı kilidinin açıldığını duyuyorum. Bavulumu peşimden çekerek sessizce içeri giriyorum.

MIMI

Dördüncü Kat

*Merde.**

Az önce, gecenin içinde onun adını duydum. Başımı kaldırıp dinledim. Her nedense örtülerin altında değil üstündeyim. Saçlarım nemli, yastık soğuk ve ıslak. Titriyorum.

Bir şeyler mi duyuyorum? Hayal mi görüyorum? Onun adı... her yerde beni takip mi ediyor?

Hayır, bunun gerçek olduğuna eminim. Bir kadın sesi yatak odamın açık penceresinden içeri süzüldü. Her nasılsa dördüncü kattan duydum. Her nasılsa kafamın içindeki beyaz gürültüye rağmen duydum.

O kim? Neden onu soruyor?

Oturup kemikli dizlerimi göğsüme çekiyor ve hâlâ yastığının yanında tuttuğum eski, hırpalanmış bir oyuncak penguen olan çocukluk *doudou'm*,** Mösyö Gus'a uzanıyorum. Onu yüzüme bastırıp sert küçük kafasıyla, vücudunun içindeki fasul-

* (Fr.) Kahretsin. (e.n.)

** Çocukların kendilerini güvende hissetmek için yanlarında bulundurduğu bir tür yumuşak oyuncak. (ç.n.)

yelerin yumuşak, değişen kıpırtısıyla, küflü kokusuyla kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Tıpkı küçük bir kızken kötü bir rüya gördüğümdeki gibi. *Sen artık küçük bir kız değilsin, Mimi.* Bunu o söylemişti. Ben.

Ay o kadar parlak ki odam soğuk mavi bir ışıkla doluyor. Neredeyse dolunay. Köşede pikabımı ve yanındaki plak kutumu görüyorum. Odanın duvarlarını öyle koyu bir maviye boyadım ki hiç ışık yansıtıyor ama karşımdaki poster parlıyor. Bir Cindy Sherman, geçen yıl Pompidou'da sergisine gitmiştim ve çalışmalarının ham, abartılı ve yoğun oluşuyla şaşkına dönmüştüm, bu tam da resimlerimle aktarmaya çalıştığım duygu. *Untitled Film Stills*' serisinden biri olan posterde kısa siyah bir peruk takıyor ve sanki büyülenmiş ya da ruhunuzu yutacakmış gibi size bakıyor. "*Putain!*" demişti ev arkadaşım Camille bunu görünce gülerken. "Buraya bir erkek getirirsen ne olacak? Siz sevişirken o, bu sinirli kaltağa mı bakacak? Bu onun ahengini bozar." *Keşke*, diye düşünmüştüm o zaman. *On dokuz yaşındayım ve hâlâ bakireyim. Daha da kötüsü. Manastır eğitimi almış bir bakireyim.*

Cindy'ye, gözlerinin etrafında çürük gibi görünen gölgelere ve bir makasla kestiğimden beri benimkine benzeyen dağınık saç çizgisine bakıyorum. Aynaya bakıyormuş gibi hissediyorum.

Bakışlarımı pencereye, sonra da aşağıdaki avluya çeviriyorum. Konsiyerj kulübesinin ışıkları yanıyor. Elbette... O meraklı sürtük hiçbir şeyi kaçırmaz. Hep izliyor, hep orada. Size sanki sırlarınızı biliyormuş gibi bakıyor.

Bu bina avlunun etrafında U şeklinde dönüyor. Yatak odam U'nun bir ucunun sonunda, yani çapraz olarak aşağı bakarsam onun dairesini görebiliyorum. Son iki aydır neredeyse her akşam ışıkları açıp masasında oturarak gece geç saatlere kadar çalışıyor. Bir an için oraya bakmak için kendime izin veriyorum.

* (İng.) İstimsiz Film Kareleri. (ç.n.)

Jaluziler açık ama ışıklar sönük ve masanın arkasındaki alan boştan da öte görünüyor ya da belki boşluğun kendisinin bir tür derinliği, ağırlığı var.

Yatağımdan kalkıp parmak uçlarımda evin ana bölümüne doğru ilerlerken Camille'in kendi odasının bir uzantısıymış gibi etrafa saçtığı şeylere takılmamaya çalışıyorum: dergiler, kazaklar, kirli kahve fincanları, ojeler, dantelli sutyenler. Buradaki büyük pencereden ön girişi görebiliyorum. Kapının açılmasını izliyorum. Gölge hâlinde bir figür aralıktan geçiyor. Işığa doğru gelince onu görebiliyorum; daha önce hiç göremediğim bir kadın. *Hayır*, diyorum sessizce. *Hayır, hayır, hayır, hayır. Git.* Kafamdaki uğultu giderek yükseliyor.

"Kapının vurulduğunu duydun mu?"

Arkamı dönüyorum. *Putain*. Camille koltukta uzanıyor, elindeki sigara parlıyor, on santim topuklu sahte yılan derisi çizmelerini kolçağa dayamış. Ne zaman geldi? Ne kadar süredir karanlıkta gizleniyor?

"Dışarıdasın sanıyordum," diyorum. Normalde kulübe gittiğinde şafak sökene kadar kalır.

"*Oui*." Omuz silkip sigarasından bir nefes çekiyor. "Döneli yirmi dakika oldu." Karanlıkta bile bakışlarını benden kaçırdığını görebiliyorum. Normalde ilk kez gittiği yeni çılgın bir kulüp veya yatağını henüz terk ettiği adamın aletinin detaylı tanıtı ve onu kullanmada ne kadar başarılı olduğu gibi bir hikâye anlatmaya başlardı. Camille sayesinde sık sık bunları kendim yaşıyormuş gibi hissederdim. Onun gibi birinin benimle takılmasına minnettar olurdum. Sorbonne'da ilk tanıştığımızda bana insan biriktirmeyi sevdiğini ve "yoğun bir enerjim" olduğu için onun ilgisini çektiğimi söylemişti. Ama kendimi kötü hissettiğim zamanlarda bu durumun daha çok daireyle ilgili olduğundan şüpheleniyorum.

* (Fr.) Evet. (e.n.)

“Nerelerdeydin?” diye soruyorum normal görünmeye çalışarak.

Omzu silkiyor. “Buralardaydım.”

Bana söylemediği bir şeyler olduğunu hissediyorum. Ama şu an Camille’i düşünemem. Kafamdaki uğultu aniden tüm düşüncelerimi boğacakmış gibi geliyor.

Bildiğim tek bir şey var. Burada olan her şeyin sebebi o: Benjamin Daniels.

JESS

Küçük, karanlık avluda duruyorum. Bina üç tarafımı çevreliyor. Sarmaşıklar burada tamamen kontrolden çıkmış ve dördüncü kata kadar tırmanarak tüm pencereleri sarmış, oluklarla birkaç uydu antenini de yutmuş. Önümde, koyu renk çalılar ve ağaçlar arasına ekilmiş çiçeklerin arasında kıvrılan kısa bir yol var. Ölü yaprakların, taze kabartılmış toprağın tatlı kokusunu alabiliyorum. Sağımda bahçe barakasından azıcık daha büyük bir tür kulübe var. İki pencerenin de panjurları kapalı gibi. Bir taraftaki minik çatlaktan hafif bir ışık sızıyor.

Karşı köşede binanın ana bölümüne açılan bir kapı görüyorum. O yöne ilerliyorum. Bu sırada sağımda, karanlığın içinde ansızın solgun bir yüz beliriyor. İrkilerek duruyorum. Ama bu gerçek boyutlarda çıplak bir kadın heykeli, vücuduna sarmaşıklar dolanmış ve gözleri boş bakıyor.

Avlunun köşesindeki kapının da şifresi var ama neyse ki aynı sayıları girmemle açılıyor. Karanlık, yankılı bir alana giriyorum. Karanlığın daha derinlerine kıvrılan bir merdiven var. Duvarda ışık düğmesinin soluk turuncu parıltısını görüp basıyorum. Işık uğultuyla loş bir biçimde yanıyor. Tik tak sesi

duyuyorum; sanırım enerji tasarrufu sağlayan bir tür zamanlayıcı var. Ayaklarımın altında taş zemini örtüp cilalı ahşap merdivenlerden yukarı çıkan kırmızı bir halı olduğunu görüyorum. Üstümdeki korkuluk yukarı doğru kıvrılıyor ve merdiven boşluğunun içinde bir asansör boşluğu bulunuyor. Binanın kendisi kadar eski görünen minik, köhne görünümlü bir kapsül, o kadar eski görünüyor ki gerçekten çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Havada asılı bayat sigara dumanı kokusu alıyorum. Yine de her şey çok lüks, Brighton'da yaşadığım yere hiç benzemiyor.

Solumda bir kapının üstünde *Cave* yazıyor. Bir kapının uzun süre kapalı kalmasına asla izin vermedim. Sanırım hayat-taki asıl sorunumun bu olduğunu söyleyebilirsiniz. İtip açınca aşağı inen bir dizi basamak görüyorum. Bodrumdan yükselen soğuk, nemli ve küflü havanın esintisi yüzüme çarpıyor.

O sırada yukarıdan bir ses duyuyorum. Bir ahşap gıcirtısı. Kapıyı kapanması için bırakıp yukarı bakıyorum. Birkaç kat yukarıda bir şey duvar boyunca hareket ediyor. Korkulukların arasındaki merdiven boşluğundan birinin görünmesini bekliyorum. Ama gölge de sanki bir şey bekliyormuş gibi duruyor. Aniden her şey kararıyor; ışık zamanlayıcısı durmuş olmalı. Uzanıp tekrar açıyorum.

Gölge gitmiş.

Metal kafesin içindeki asansöre doğru yürüyorum. Açıkçası oldukça eski ama eşyalarımı o merdivenlerden yukarı taşımayı düşünemeyecek kadar yorgunum. Bavulumla birlikte içine zar zor sığıyoruz. Küçük kapısını kapatıp üçüncü katın düğmesine basıyorum ve dengemi korumak için elimi kenara yaslıyorum. Vücut ağırlığımla esnediğini fark edince elimi hemen geri çekiyorum. Asansör hareket ederken hafifçe sallanıyor, nefesimi tutuyorum.

Yukarı çıkıyorum. Her katta üzerinde pirinçten numara olan bir kapı var. Apartmanın her katında sadece tek daire mi var?

Oldukça büyük olmalılar. Kapıların ardında uyuyan yabancıların varlığını hayal ediyorum. İçlerinde kimlerin yaşadığını, Ben'in komşularının nasıl insanlar olduğunu merak ediyorum. Ve kendimi kapıda karşılaştığım pisliğin hangi dairede yaşadığını düşünürken buluyorum.

Asansör üçüncü katta sarsılarak duruyor. Bavulumu peşimden sürükleyerek sahanlığa çıkıyorum. İşte burada: Üzerinde pirinç kaplamayla 3 yazan Ben'in dairesi.

Birkaç kez sertçe vuruyorum.

Cevap yok.

Çömeli anahtar deliğine bakıyorum. Eski tip, dünyada açılması en kolay kilit. Başka seçeneğim yok. Halka küpelerini çıkarıyorum ve onları büküp –ucuz mücevherlerin en iyi tarafı kolay esneyebilmeleri– iki uzun ince metal parçası elde ediyorum. Bir kanca yapıp kilide sokuyorum. Aslında bunu küçükken bana Ben öğretmişti, bu yüzden şikâyet edemez. Bu konuda o kadar iyiyim ki basit bir silindirli mekanizmayı bir dakikadan kısa sürede açabilirim.

Tık sesini duyana kadar küpeleri kilidin içinde ileri geri oynatıyorum, ardından kolu çeviriyorum. Evet, kapı açılmaya başlıyor. Duruyorum. İçimde kötü bir his var. Yıllar içinde içgüdülerime güvenmeyi öğrendim. Ayrıca kendimi daha önce de bu durumda bulmuştum. Elim kapı kolunda. Diğer tarafta beni neyin beklediğini bilmiyorum...

Derin nefes alıyorum. Bir an etrafımı saran hava daralıyormuş gibi hissediyorum. Kendimi kolyemin ucunu tutarken buluyorum. Aziz Christopher; annem –ki bu kendi görevi olmasına rağmen minik metal bir azize bırakılacak bir şey değildi– bizi güvende tutması için ikimize de bir tane vermişti. Ben dindar değilim ve annemin de öyle olduğunu sanmıyorum. Yine de kolyemden ayrılmayı hayal dahi edemiyorum.

Diğer elimle kapı kolunu aşağı indiriyorum. Eşiği geçerken gözlerimi sımsıkı kapamaktan kendimi alamıyorum.

İçerisi kapkaranlık.

“Ben?” diye sesleniyorum.

Cevap yok.

Biraz daha ilerleyip el yordamıyla elektrik düğmesini arıyorum. Işıklar yanınca daire ortaya çıkıyor. İlk olarak, *Aman Tanrım, çok büyük*, diye düşünüyorum. Beklediğimden de büyük. Görkemli. Yüksek tavanlı. Yukarıda koyu renk ahşap kirişler, zeminde cilalı parkeler var ve devasa pencereler avluya bakıyor.

Bir adım daha atıyorum. O anda omzuma bir şey çarpıyor: güçlü, sert bir darbe. Sonra etimi parçalayan keskin bir sızı.

KONSİYERJ

Kulübe

Kapının çalınmasından birkaç dakika sonra kulübemin penceresinden kapüşonunu takmış ilk figürün avluya girmesini izledim. Ardından ikinci kişiyi gördüm. Yeni gelen kız. O koca bavulu parke taşlı avluda takırdatarak sürüklerken ölüler bile uyandıracak kadar çok ses çıkarıyordu.

Zil susana kadar diyafon ekranından onu izledim.

İzleme konusunda iyiyim. Apartman sakinlerinin koridorlarını süpürürüm, postalarını alırım, kapıyı açarım. Ama aynı zamanda izlerim. Her şeyi görürüm. Ve farkında olan tek kişi olsam da bu bana tuhaf bir güç verir. Apartman sakinleri beni hatırlamaz. Bu onlar için olağan. Beni bu binanın bir uzantısı olarak görmek, sadece onları güzel dairelerine götüren asansör gibi büyük bir makinenin hareketli bir parçası olduğumu düşünmek onlar için kolaydır. Bir nevi bu yerin bir parçası oldum. Şüphesiz bende iz bıraktı. Bu küçük kulübede geçirdiğim yıllar beni küçültüp kamburlaştırdı, koridorları ve apartman merdivenlerini süpürüp fırçalayarak harcadığım saatler beni zayıflatı. Belki de başka bir hayatta yaşlılığımda tombullaşırdım. Öyle

bir lüksüm olmadı ama. Ben kas ve kemik yığınıyım. Yine de görüldüğümde daha güçlüyüm.

Gidip onu durdurabilirdim. Durdurmalıydım. Ama yüzleşmek benim tarzım değil. İzlemenin daha güçlü bir silah olduğunu öğrendim. Burada olması kaçınılmazmış gibi bir his veriyordu. Ne kadar kararlı olduğunu görebiliyordum. Onu engellemek için ne yaparsam yapayım bir yolunu bulacaktı.

Aptal kız. Arkasını dönüp bu yeri terk etse ve asla geri dönme çok ama çok daha iyi olurdu. Ama artık çok geçti. Yapacak bir şey yoktu.

JESS

Kalbim deli gibi atıyor, kaslarım geriliyor.

Bacaklarımın arasından geçerken mırılayan kediye bakıyorum. İnce, boynunun altında beyazlık olan siyah bir kedi. Elimi enseme götürüyorum. Parmaklarıma kan bulaşıyor. *Of.*

Kedi kapının yanındaki tezgâhtan sırtıma atlamış olmalı ve ben öne doğru sendeleyince tutunmak için pençelerini enseme geçirmiş olmalı. Kısılmış yeşil gözleriyle bana bakıyor ve burada ne halt ettiğimi sorarcasına homurdanıyor.

Bir kedil Tanrım. Kahkaha atmaya başlıyorum ama sonrasında yüksek tavanlı odada tuhaf biçimde yankılandığı için hemen susuyorum.

Ben'in bir kedisi olduğunu bilmiyordum. Kedileri seviyor mu ki? Aniden bunu bilmiyor olmam çılgınca geliyor. Ama sanırım buradaki hayatıyla ilgili fazla bir şey bilmiyorum.

"Ben?" diye sesleniyorum. Sesim yine duvarlardan sekip bana dönüyor. Cevap yok. Bir cevap beklediğimi de sanmıyorum. İçerisi çok sessiz, çok boş hissettiriyor. Ayrıca tuhaf da bir koku var. Kimyasal bir şey.

Aniden bir şeyler içme ihtiyacı duyuyorum. Sağımdaki küçük mutfak alanına gidip dolapları karıştırmaya başlıyorum. Her şey sırayla. Yarım şişe kırmızı şarap buluyorum. Daha sert bir içkiyi tercih ederdim ama karşılıksız bir şeyler isteyeninin seçme hakkı yoktur ve bu söz, lanet hayatımın sloganı olabilir. Bir bardağa çok az döküyorum. Yanında bir paket sigara var, parlak mavi bir kutu: Gitanes. Ben'in hâlâ sigara içtiğini bilmiyordum. Süslü bir Fransız markasını tercih etmesi tam ona göre bir davranış. İçinden bir tane alıp yakıyorum, bir nefes çektikten sonra tıpkı koruyucu ailedeyken arkadaşımın ilk kez verdiği gibi öksürüyorum: sert, baharatlı, filtresiz. Sevdiğimden pek emin değilim. Yine de paketin kalanını kotumun arka cebine sokuyorum –bana borçlu– ve etrafa ilk kez doğru düzgün bakıyorum.

Aslında... en hafif tabirle şaşırdığımı söylemeliyim. Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Ağabeyim biraz yaratıcı, biraz havalıdır (yüzüne karşı bunları asla söylemem) ama aksine bu dairenin tamamı çiçek desenleri olan gümüş rengi ve antika görünümlü, yaşlı kadın duvar kâğıdıyla kaplı. Yakınımdaki duvara dokununca bunun bir duvar kâğıdı olmadığını fark ediyorum: Oldukça solmuş bir ipek. Bir zamanlar resimlerin asılı olduğu yerlerde renklerin açıldığını, kumaşta küçük paslı lekeler bıraktığını görüyorum. Yüksek tavandan bir abajur sarkıyor, metal kıvrımlar ampulleri tutuyor. Uzun bir örümcek ağı tembel tembel sallanıyor, bir yerlerden bir esinti geliyor olmalı. Sanırım panjurların arkasında bir zamanlar perdeler vardı; yukarıda boş bir korniş görüyorum, üzerinde hâlâ pirinç halkalar var. Pencerenin önünde bir masa var. Bir rafta birkaç fildişi rengi kitap, büyük lacivert ciltli Fransızca sözlük duruyor.

Köşedeki portmantoda haki bir ceket asılı, Ben'in onu giydiğini gördüğüme eminim. Hatta belki de yaklaşık bir sene önce Brighton'a gelip bana öğle yemeği ısmarladığı ve arkasına bile bakmadan tekrar hayatımdan çıktığı son görüşmemizde de üs-

tünde o vardı. Elimi cebine atıp bir dizi anahtar ve kahverengi deri bir cüzdan çıkarıyorum.

Ben'in dışarı çıkması ama bunları almamış olması biraz tuhaf değil mi?

Cüzdanı açıyorum, arkada banknotlar var. Bir yirmilik alıyorum, ardından her ihtimale karşı birkaç tane de onluk alıyorum. Zaten burada olsa ondan borç isteyecektim. Geri ödeyeceğim... bir ara.

Ön taraftaki kredi kartı bölmesinde bir kartvizit var. Şöyle yazıyor: Theo Mendelson. Paris editörü, *Guardian*. Kartın üstüne tükenmez kalemle ve Ben'in el yazısına benzeyen bir yazıyla (bazen bana doğum günü kartı göndermeyi akıl ederdi) şunlar karalanmış: HİKÂYEYİ ONA GÖNDER!

Sonra anahtarlara bakıyorum. İçlerinden biri bir Vespa anahtarı ki bu, tuhaf çünkü onu son gördüğümde seksenlerden kalma üstü açılır bir Mercedes kullanıyordu. Antika görünümlü büyük olan diğer anahtar ise bu eve ait olabilir gibi görünüyor. Kapıya gidip deniyorum, kilit çalışıyor.

Midemdeki huzursuzluk hissi artıyor. Belki de onun başka anahtarı vardır. Bunlar bana vereceği yedek anahtarlar olabilir. Vespa'nın da yedek anahtarı olabilir, hatta belki de onunla bir yerlere gitmiştir. Cüzdana gelince muhtemelen sadece kredi kartı taşıyordur.

Sonraki durak banyo. Burada söylenecek bir şey yok ama Ben'in hiç havlusu olmaması hayli tuhaf görünüyor. Salona geri dönüyorum. Yatak odası kapalı Fransız tipi kapıların ardında olmalı. O tarafa doğru yürüyorum, kedi bir gölge gibi peşimden geliyor. Bir an için tereddüt ediyorum.

Kedi, *Ne bekliyorsun?* der gibi miyavlıyor. Bir yudum daha şarap içiyorum, derin bir nefes alıyorum. Kapıları itip bakıyorum. Bir nefes daha alıp gözlerimi açıyorum. Yatak boş. Oda boş. Kimse yok. Nefesimi bırakıyorum.

Tamam. Yani gerçekten de böyle bir şey bulacağımı sanmıyordum. Bu Ben'in tarzı değil. Ben düzenlidir, ortalığı karıştıran benim. Ama bu başınıza bir kez geldiğinde...

Kadehimde kalanı da bitirdikten sonra dolapları karıştırmaya başlıyorum. Ağabeyimin giysilerinin çoğu Acne (biri neden adını cilt rahatsızlığından alan bir marka giyer ki?) ve A.P.C. diye bir yerden alması dışında bir ipucu yok.

Salona dönüp şişede kalanı bardağa boşaltıp kafaya dikiyorum. Avluya bakan büyük pencerenin yanındaki masaya gidiyorum. Üstünde eski görünen bir tükenmez kalemde başka bir şey yok. Dizüstü bilgisayar yok. Oysa beni öğle yemeğine çıkardığı o gün bilgisayarına ameliyatla bağlanmış gibiydi, siparişlerimizin gelmesini beklerken çıkarıp bir şeyler yazmıştı. Her nereye gittiye yanında götürdüğünü varsayıyorum.

Bir an yalnız olmadığımı, birinin beni izlediğine dair bir hisse kapılıyorum. Ensem karıncalanıyor. Arkamı dönüyorum. Mutfak tezgâhında oturan kediden başka kimse yok. Belki de bana öyle geldi.

Kedi birkaç saniye daha bana bakıyor, ardından soru sorar gibi başını bir yana çeviriyor. İlk kez onu böyle hareketsiz otururken görüyorum. Ardından patisini ağzına götürüp yalıyor. Patisine ve boynundaki beyaz tüylere bulaşan kanı ilk kez o an görüyorum.

JESS

Donup kalıyorum. Ne halt dönüyor burada?

Daha yakından bakabilmek için kediye uzanıyorum ama elimin altından kaçıyor. Belki sadece bir fare falan yakalamıştır. Koruyucu ailelerimden birinin Suki adında bir kedisi vardı. Küçük olmasına rağmen koca bir güvercini yakalayabilirdi, bir keresinde korku filminden fırlamış gibi kanlar içinde gelmiş, koruyucu annem Karen daha sonra güvercinin başsız vücudunu bulmuştu. Dairenin içinde bir yerlerde üstüne basmamı bekleyen ölü bir yaratık olduğundan eminim. Belki de avluda bir yerde öldürmüştür, pencere aralıklarından girip çıkıyor, olukların üstünden falan yürüyor olmalı.

Yine de beni bir nebze olsun ürkütüyor. Kanı gördüğümde bir an için...

Hayır. Sadece çok yorgunum. Biraz uyumaya çalışmalıyım.

Ben sabaha gelecek, gece boyunca nerede olduğunu açıklayacak, ben de ona içeri gizlice girmek zorunda kaldığım için bir pislik olduğunu söyleyeceğim; tıpkı eski günlerdeki gibi olacak, o yeni zengin ailesiyle gitmeden, yepyeni bir konuşma tarzı ve bakış açısını benimsemeden; bense kendi başımın çaresine ba-

kıncaya kadar bir koruyucu aile sisteminde oradan oraya savrulmadan önceki *eski* güzel günlerdeki gibi. Onun iyi olduğuna eminim. Kötü şeyler Ben'in başına gelmez. Şanslı olan odur.

Ceketimi çıkarıp kanepeye atıyorum. Muhtemelen bir duş almalıyım, leş gibi koktuğumdan eminim. Biraz ter ama çoğunlukla sirke: Copacabana'da çalışıp sirke kokmamanız mümkün değildir çünkü her vardiyanın ardından bari temizlemek için sirke kullanırız. Ama yıkanamayacak kadar yorgunum. Ben katlanan bir yataktan bahsetmişti ama etrafta göremiyorum. Bu yüzden kanepeden bir şal alıp yatak odasına gidiyorum ve giysilerimle örtülerin üstüne yatıyorum. Yastıkları düzelterip elimle kabartıyorum. Bunu yaparken yataktan yere bir şey düşüyor.

Kadın külotu: pahalı görünen, dantelli, siyah ipek. *Iyy*. Tanrım, Ben. Bunun buraya nasıl girdiğini düşünmek istemiyorum. Ben'in kız arkadaşı olup olmadığını bile bilmiyorum. Kendime rağmen içimde bir hüznün sızısı hissediyorum. O sahip olduğum tek aile ve hakkında bu kadarını bile bilmiyorum.

Külotu gözümünden uzağa tekmelemekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgunum. Yarın kanepede uyuyacağım.

JESS

Sessizliği bir bağırış yırtıyor.

Bir adam sesi. Ardından bir kadına ait başka bir ses.

Yatakta doğrulup dikkatle dinliyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. Seslerin avludan gelip salon pencerelerinden içeri süzöldüğünü anlamam birkaç saniyemi alıyor. Ben'in başucundaki saate bakıyorum. Sabahın beşi olmuş ama hâlâ karanlık.

Adam yine bağırıyor. Kelimeler içkiliymiş gibi ağızına dolanıyor.

Salon penceresine gidip çömelıyorum. Kedi yüzünü bacağıma bastırıp miyavlıyor. "Şişşt," diyorum ama sıcak vücudunun benimkine değmesi hoşuma gidiyor.

Avluya bakıyorum. Aşağıda iki kişi var: biri uzun, diğeri daha kısa. Adamın koyu renk saçları var, kadın sarışın, uzun saçları avludaki tek lambanın soğuk ışığında gümüş gibi parlıyor. Adamın üstündeki kürklü parka tanıdık geliyor ve onun gece kapıda karşılaştığım adam olduğunu anlıyorum.

Sesleri daha da yükseliyor, artık birbirlerine doğru bağırıyorlar. Kadının "polis" kelimesini kullandığından eminim. Bunun üzerine adamın sesi değişiyor, söylediklerini anlamıyorum

ama tonunda yeni bir sertlik ve tehdit var. Kadına doğru birkaç adım attığını görüyorum.

“Laisse-moi!” diye bağıyor kadın onun da sesi farklı çıkıyor, öfkeli den ziyade korkmuş gibi. Adam bir adım daha yaklaşıyor. Camın buğulanmasından pencereye çok yapıştığını fark ediyorum. Sadece burada oturup dinleyip seyrede mem. Adam elini kaldırıyor. Kadından çok daha uzun.

Ansızın eski bir anı canlanıyor. Annem ağlıyor. *Üzgünüm, üzgünüm*, dua eder gibi tekrar ediyor.

Elimi pencereye kaldırıp cama vuruyorum. Bir anlığına adamın dikkatini dağıtıp kadına uzaklaşması için fırsat vermek istiyorum. İkisinin de şaşkınlıkla başlarını kaldırdığını görüyorum, ses dikkatlerini çekti. Eğilip gözden kayboluyorum.

Tekrar baktığımda adamın yerden büyük, şişkin, dikdörtgen şeklinde bir şey aldığını görüyorum. Aksi bir ifadeyle kadına doğru fırlatıyor. Geri çekilen kadının ayaklarının dibine düşüyor. Bir bavul olduğunu anlıyorum, giysiler yerlere saçılıyor.

Ardından adam doğruca bana bakıyor. Çömelecek vakit bulamıyorum. Bakışının ne anlama geldiğini anlıyorum. *Seni gördüm. Bunu bilmeni istiyorum.*

Evet, diye düşünüyorum bakışlarına karşılık vererek. *Ben de seni gördüm, aşağılık pislik. Senin gibileri bilirim. Beni korkutamazsın.* Ancak ensemde tüyler diken diken olup kan kulaklarımda uğulduyor.

Heykele doğru gitmesini, öfkeyle kaidesinden iterek heykeli yere düşürmesini izliyorum. Sonra binaya açılan kapıya yürüyor. Merdivenlerde yankılanan ayak seslerini duyuyorum.

Kadın avluda diz çökmüş bavulundan dökülenleri toplamaya çalışıyor. Başka bir anım canlanıyor: annem, koridorda dizlerinin üstünde. Yalvarıyor...

Diğer komşular nerede? Bu patırtıyı duyan tek kişi ben olamam. Aşağı inip yardım etmek bir tercih meselesi değil; bu,

* (Fr.) Dur, yaklaşma. (e.n.)

yapmam gereken bir şey. Anahtarları kaptığım gibi merdivenleri koşarak inip avluya çıkıyorum.

Kadın beni görünce ürküyor. Hâlâ elleriyle dizlerinin üzerinde. Göz makyajı aktığı için ağladığını anlıyorum. “Hey,” diyorum yumuşak bir sesle, “iyi misin?”

Cevap olarak ipek gömleğe benzer bir şey kaldırıyor; düştüğü için kirlenmiş. Ardından yavaş, aksanlı bir İngilizceyle titrek sesle konuşuyor: “Eşyalarımı almaya geldim. Ona her şeyin bittiğini söyledim. Ve bu... yaptığı şey bu. O bir... orospu çocuğu. Onunla evlenmemeliydim.”

Tanrım, diye düşünüyorum. İşte bu yüzden bekârlığın en iyisi olduğunu biliyorum. Annemin erkekler konusunda gerçekten berbat bir zevki vardı. İçlerinde en kötülerini de babamdı. Sözde iyi bir adamdı ama gerçekteyse lanet bir pislikti. Ben’in babasının o doğmadan önce yaptığı gibi bir gece çekip gitseydi ne iyi olurdu.

Kadın giysilerini bavuluna tıktırırken mırıldanıyor. Görünüşe bakılırsa öfkesi korkusunu bastırmış. Yanına gidip çömelıyorum, eşyalarını toplamasına yardım ediyorum. Uzun, yabancı isimler yazan yüksek topuklu ayakkabılar, siyah ipekten dantelli bir sutyen, şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak yünden yapılmış turuncu bir kazak. “*Merci*,” diyor dalgın bir ifadeyle. Ardından kaşlarını çatıyor? “Sen kimsin? Seni daha önce burada hiç görmedim.”

“Ağabeyim Ben’le kalmaya geldim.”

“Ben,” diyor uzatarak. Beni baştan ayağa süzüyor, kotuma, kazağıma bakıyor. “O *senin* ağabeyin mi? Ondan önce tüm İngiliz erkeklerinin güneş yanığı, zarafetten yoksun, bozuk dişli olduğunu düşünürdüm. Onların bu kadar şey olacağını düşünmezdim... bu kadar yakışıklı, bu kadar *charmant*, bu kadar *soigné*.” Anlaşılan ağabeyimin ne kadar harika olduğunu anla-

* (Fr.) Çekici. (e.n.)

** (Fr.) Bakımlı. (e.n.)

tacak yeterli İngilizce kelime yok. Eşyalarını bavuluna doldurmaya devam ediyor, hareketlerinde bir hiddet var, ara sıra kaşlarını çatarak apartmanın kapısına bakıyor. "Lanet olası aptal... ezik bir *alkolikle* evli olmaktan sıkılmam çok mu tuhaf? Biraz flört etmek istemem? Ve *d'accord*,^{*} belki Antoine'ı kıskandırmak, kendinden başka bir şeyi önemsemesini sağlamak istemiş de olabilirim. Başka yerlere bakmam bu kadar şaşırtıcı mı?"

Saçlarını parlak bir duvak gibi omzunun üstünden savuruyor. Yere çömelmiş, çakılların üstünden dantelli iç çamaşırlarını toplarken bunu yapabilmek oldukça etkileyici.

Binaya doğru bakıyor, kocasının duymasını istemiş gibi sesini yükseltiyor. "Ona sadece parası yüzünden değer verdiğimi söylüyor. *Elbette* onu sadece parası yüzünden önemsiyorum. Onu —nasıl diyorsunuz— değerli kılan tek şey buydu. Ama şimdi görüyorum ki..." Omuz silkiyor. "Buna değmez."

Elektrik mavisi ipek elbiseyi ve önünde JACQUEMUS yazan bebek pambesi şapkasını uzatıyorum. "Yakın zamanda Ben'i gördün mü?" diye soruyorum.

"*Non*," derken sanki bir şey ima etmişim gibi tek kaşını kaldırıyor. "*Pour quoi*? Neden soruyorsun?"

"Dün gece burada olup beni içeri almalıydı ama yoktu... ve mesajlarıma da cevap vermiyor."

Gözleri kocaman açılıyor. Ve sonra kısık sesle bir şeyler mırıldanıyor. Şunları anlıyorum: "Antoine... *non*. *Ce n'est pas possible*..."^{**}

"Ne dedin?"

"Ah... *rien*, hiçbir şey." Ama omzunun üstünden apartmana bakışını yakalıyorum —korku dolu, hatta şüpheli— ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Şişkin bavulunun klipslerini kapatmaya çalışıyor —kahverengi derinin her yerine bir tür logo basılmış— ama ellerinin titrediğini, parmaklarının hantallaştığını fark ediyorum.

"*Merde*." Sonunda bavul kapanıyor.

* (Fr.) Tamam. (e.n.)

** (Fr.) "Antoine... hayır. Bu mümkün değil..." (e.n.)

“Hey,” diyorum, “içeri gelmek ister misin? Bir taksi çağırmak için.”

“Katiyen,” diyor sertçe. “Oraya asla geri dönmem. Uber çağırdım...” Tam bu sırada telefonu bipliyor. Ekrana bakıp rahat bir soluk alıyor. “*Merci. Putain*, o, burada. Gitmem gerek.” Sonra arkasını dönüp apartmana bakıyor. “Ne var biliyor musun? Bu lanet yerin canı cehenneme.” Ardından ifadesi yumuşuyor, üstümüzdeki pencerelere doğru bir öpücük gönderiyor. “Ama en azından burada başıma iyi bir şey geldi.”

Küçük bavulunun sapını tutup dönüyor ve kapıya doğru yürüyor.

Peşinden koşuyorum. “Ne demek lanet?”

Bana bakıp başını sallıyor ve dudaklarının fermuarını kapatıyormuş gibi bir hareket yapıyor. “Boşanmadan alacağım nafakamı istiyorum.”

Sokağa çıkıp taksiye biniyor. Gecenin içinde uzaklaşırken ağabeyimle flörtleşmeden fazlasını yaşayıp yaşamadıklarını sormadığımı fark ediyorum.

* * *

Avluya döndüğümde aklım başımdan gidiyor. Tanrım. Orada duran yaşlı bir kadın var, bana bakıyor. Sanki *Most Haunted* dizisinden fırlamış; soğuk beyaz bir ışıkla parlıyor gibi görünüyor. Nefesim düzene girince bunun nedeninin lambanın altında duruyor olması olduğunu anlıyorum. Nereden çıktı?

“*Excuse-moi?*” diyorum. “*Madame?*” Ne sormak istediğimi bile bilmiyorum. *Kimsin sen* olabilir mi? *Burada ne yapıyorsun?*

Cevap vermiyor. Sadece yavaşça başını sallıyor. Sonra avlunun köşesindeki kulübeye doğru geri çekiliyor. İçeri girip gözden kaybolmasını, açık olduğunu gördüğüm panjurların çabucak kapanmasını izliyorum.

* (Fr.) Affedersiniz. (e.n.)

Cumartesi

NICK

İkinci Kat

Eğimli olarak ayarladığım Peloton kondisyon bisikletimin sele-sinden kalkıp gidona doğru yaslanarak pedalları ayakta çevirmeye devam ediyorum. Ter gözlerime aktıkça batmaya başlıyor. Ciğerlerim havayla değil de asitle dolu gibi hissediyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kalp krizi geçirecekmiş gibiyim. Pedallara daha da asılıyorum. Daha önceki performanslarımın ötesine geçmek istiyorum. Gözümün önünde küçük yıldızlar uçuşuyor. Dairenin görüntüsü bulanıklaşmaya başlıyor. Bir an bayılacağımı sanıyorum. Belki de bayılıyorum; sonrasında tek bildiğim gidonun üzerine yığıldığım ve mekanizmanın vızıldadığı. Midem bulanıyor. Nefes alıp bastırmaya çalışıyorum.

Spinning' antrenmanı ile San Francisco'da tanıştım. Kurşun geçirmez" kahve, ketojenik diyet ve Bikram yogasıyla da —yeni bir bakış açısı, ek ilham kaynağı sunması için teknoloji alanında

* Yüksek hızda pedal çevrilerek yapılan bir egzersiz. (e.n.)

** Tereyağı ve hindistancevizi yağı eklenerek besin değeri artırılan ve tokluk hissi yaratan bir kahve. (e.n.)

Çalışanlar arasında moda olan hemen her şeyle— orada tanıştım. Normalde burada oturur, bir kursa katılır ya da Ted Talk dinlerdim. Bu sabah öyle yapmadım. Tüm düşüncelerimi susturabilmek için kendimi fiziksel olarak tüketmek istedim. Sabah beşi biraz geçerken uyandım, yeniden uyuyamayacağımı biliyordum, hele de avludaki uzun süren kavgaların en sonuncusu ama en kötüsü yaşanırken. Bisiklete binmek yapılacak en mantıklı şey gibi geldi.

Seleden biraz sallanarak iniyorum. Bisiklet, iMac ve kitaplarımın yanı sıra bu odada bulunan birkaç eşyamdan biri. Duvarlarda hiçbir şey yok. Zeminde halı yok. Bunun nedeni kısmen minimal tarzı seviyor olmam. Kısmen de hâlâ tam olarak taşınmamış hissediyor olmam çünkü her an gidebilecek olma fikrini seviyorum.

Kulaklıklarımı çıkarıyorum. Avludaki sesler susmuş gibi görünüyor. Pencereye gidiyorum, baldırımdaki kaslar seğiriyor.

Başta hiçbir şey göremiyorum. Sonra gözüme bir hareket iliyor, aşağıda binanın kapısını açan bir kız görüyorum. Hareket tarzında tanıdık gelen bir şey var. Tam olarak ne olduğunu söyleyemiyorum ama zihnim unutulmuş bir kelimeyi arar gibi hızla yokluyor.

Üçüncü kattaki dairenin ışıklarının yandığını görebiliyorum. Görüş alanıma girmesini izliyorum. Onunla bir ilgisi olmalı. Eski dostum ve yakın zamanda komşum olan Benjamin Daniels’la. Bana bir keresinde küçük kız kardeşi olduğundan bahsetmişti. Üvey kardeşi. Düşüncesiz. Biraz sorunlu bir kız. Unutmaya, kendini koparmaya çalıştığı eski hayatından biri. Ama bana buraya geleceğinden bahsetmemiști. Diğer yandan benden ilk kez sır saklamıyordu, değil mi?

Kız bir an pencereye gelip dışarı bakıyor. Sonra arkasını dönüp uzaklaşıyor, yatak odasına doğru gittiğini düşünüyorum. Gözden kaybolana kadar onu izliyorum.

JESS

Boğazım acıyor ve alnımda yağlı ter birikmiş. Üzerimdeki yüksek tavana bakıp nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum. Şimdi hatırlıyorum buraya dün gece geldiğimi... birkaç saat önce avluda yaşanan sahneyi. Hava hâlâ karanlıktı, bu yüzden yine yatmıştım. Uyuyabileceğimi sanmıyordum ama belli ki dalmışım. Gerçi dinlenmiş gibi hissetmiyorum. Tüm vücudum kavgadan çıkmışım gibi ağrıyor. Galiba rüyamda biriyle kavgaya *ediyordum*. Uyanmak isteyeceğiniz türden bir rüyaydı. Parça parça hatırlıyorum. Kilitli bir odaya girmeye çalışıyordum ama ellerim ve parmaklarım bana itaat etmiyordu. Birisi –Ben miydi?– bana kapıyı açmamam için bağıırıyordu, *kapıyı açma*, ama ben yapmam gerektiğini, başka bir seçeneğim olmadığını biliyordum. Ve sonra nihayet kapı açıldı ve o anda Ben’in haklı olduğunu anladım; ah, neden onu dinlemediştim ki? Çünkü kapının diğer tarafında beni bekleyen...

Yatakta oturuyorum. Telefonumun saatine bakıyorum: 08.00. Mesaj yok. Yeni bir gün başladı ama ağabeyim hâlâ ortalarda değil. Onu arıyorum, doğrudan sesli mesaja düşüyor. Bana bıraktığı son talimatlarını içeren sesli mesajı tekrar dinliyorum: “Sadece zili çal. Seni bekliyor olacağım...”

Ve bu kez tuhaf bir şey fark ediyorum. Sanki dikkati dağılmış gibi cümlelerin ortasında duruyor. Sonrasında geri planda mırıldanmalar var –belki birkaç kelime– ama hiçbir şey anlamıyorum.

Huzursuzluk hissi artıyor.

Salona gidiyorum. Oda gün ışığında daha çok bir müzeye benziyor; havada asılı toz zerrecelerini görebiliyorsunuz. Ve dün gece görmediğim bir şey dikkatimi çekiyor. Kapının birkaç adım ötesindeki parkelerde geniş açık renkli bir leke var. Oraya gidip çömeliyorum. Dün gece fark ettiğim tuhaf kokuyu alıyorum, gırtlığımı yakıyor. Burun deliklerimi sızlatan kimyasal bir koku. Çamaşır suyu. Ama hepsi bu değil. Parkelerin arasındaki boşlukta soğuk ışıktaki bir şey parlıyor. Parmaklarımla çıkarmaya çalışıyorum ama sıkışmış. Mutfaktaki çekmecedan aldığım iki çatalı gevşetmek için kullanıyorum. Sonunda çıkıyor. Uzun yaldızlı bir zincirin ardından ucunda asılı olan şey geliyor: elinde değnek olan, pelerinli erkek bir aziz figürü.

Ben'in Aziz Christopher'ı. Elime alıp boynumdaki zincirle aynı olan dokusunu, madalyonun ağırlığını hissediyorum. Ben'in bu kolyeyi çıkardığını hiç görmedim. Tıpkı benim gibi o da annem verdiği için sürekli takıyor. Ondan kalan birkaç şeyden biri. Belki nedeni suçluluk duygusudur ama sanırım Ben bu gibi konularda benden daha duygusal.

Ama işte kolye burada. Ve zincir kopuk.

JESS

Oturup paniklememeye çalışıyorum. Tüm bunların arkasındaki mantıklı açıklamayı bulmaya çalışıyorum. Polisi aramalı mıyım? Normal bir insan böyle mi yapar? Çünkü endişe verici birkaç şey var. Ben, evde olacağını söylediği hâlde burada yok ve telefonuna cevap vermiyor. Kedinin tüylerine bulaşan kan. Çamaşır suyu lekesi. Kopuk zincir. Ama hepsinden öte tüm bunların verdiği... his. Bir şeylerin yanlış olduğu hissi. *Hep iç sesini dinle*, derdi annem. *Asla hislerini görmezden gelme*. Gerçi onun için işe yaramamıştı. Ama yine de annem bir şekilde haklıydı. Andersonlara evlatlık verildiğimde, başka bir çocuk beni Bay Anderson ve onun tercihleri konusunda uyarmadan önce bile geceleri yatak odamda barikat kurmam gerektiğini bu şekilde biliyordum. Ve bundan çok daha önce, koruyucu aile sistemine bile girmeden önce o kilitli odaya girmemem gerektiğini biliyordum ama buna rağmen girmiştım.

Polisi aramak istemiyorum. *Senin hakkında bir şeyler öğrenmek isteyebilirler*, diyor içimden bir ses. *Cevap vermek istemeyeceğin sorular sorabilirler*. Polisle aram hiçbir zaman iyi olmadı. Karşılaşmalarımızdan payımı aldım diyelim. Ve o pislik başına

gelenleri hak etmiş olsa da yaptığım şey teknik olarak hâlâ bir suç. Mecbur kalmadığım müddetçe kendimi onların radarına sokmak istemiyorum.

Ayrıca elimde yeterince şey yok, değil mi? Onlara sadece bir fare öldürmüş olabilecek bir kediden mi bahsedeceğim? Kazayla kopmuş olabilecek bir zincirden mi? Yoksa bir kez daha kendi başımın çaresine bakmam için beni bırakmış olabilecek ağabeyimden mi?

Hayır, bu yeterli değil.

Başımı ellerimin arasına alıp ne yapacağımı düşünüyorum. Aynı anda karnımdan yüksek sesli bir gurultu geliyor. En son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamıyorum. Dün gece buraya gelirken Ben'in omlet falan yapacağını ya da sipariş verebileceğimizi hayal etmiştim. Midem bulanıyor, kendimi yemek yiyemeyecek kadar gergin hissediyorum. Ama midemde bir şeyler olursa daha iyi düşünebilirim.

Buzdolabını ve mutfak dolaplarını karıştırıyorum ama yarım paket tereyağı ve bir parça salam dışında bir şey bulamıyorum. Dolaplardan biri diğerlerinden farklı: içinde makaralı mekanizma bulunan bir tür boşluk var ama ne işe yaradığını çözemiyorum. Çaresiz Ben'in bıçak kutusundan hayli keskin bir Japon bıçağı alıp bir dilim salam kesiyorum ama buna kahvaltı denemez.

Ben'in ceketinde bulduğum anahtarları alıyorum. Şifreyi biliyorum, anahtarım da var, yani artık buraya geri dönebilirim.

Avlu gün ışığında daha az ürkütücü görünüyor. Çıplak kadının heykelinin parçalarının arasından geçiyorum; heykelin başı vücudundan ayrılmış, boş gözlerle gökyüzüne bakıyor. Çiçek tarhlarından biri yeni kazılmış gibi; bu da taze toprak kokusunu açıklıyor. Suyu akan küçük bir süs havuzu var. Köşedeki minik kulübeye bakıyorum ve kapalı panjurların arasında karanlık bir boşluk görüyorum, dışarıda olanları gözetlemek için

mükemmel bir yol. Dün gece gördüğüm ve muhtemelen burada yaşayan yaşlı kadının beni izlediğini tahmin ediyorum.

Binanın kapısından çıktığım anda etrafımı saran her şeyin ne kadar yabancı olduğunu fark ediyorum. Müthiş güzellikte binalar, alışılmadık plakaları olan arabalar. Sokak da gün ışığında farklı görünüyor. Apartmanın bulunduğu çıkmaz sokaktan ayrıldığımda etraf kalabalıklaşıyor. Kokular bile farklı: motosikletlerin benzin kokusu ve sigara dumanı, kavrulmuş kahve kokusuna karışıyor. Parke taşların ıslaklığına ve ayaklarımın altındaki kayganlığına bakılırsa dün gece yağmur yağmış olmalı. Herkes nereye gideceğini biliyormuş gibi görünüyor. Telefonuyla konuşurken üstüme doğru yürüyen bir kadından kaçarken elektrikli scooter kullanan iki çocukla çarpışmama ramak kalıyor. Kendimi hiç bu kadar budala, sudan çıkmış balık gibi hissetmemiştim.

Demir parmaklıklı dükkânların, ölü yapraklarla dolmuş bahçe ve avlulara açılan ferforje kapıların, yanıp sönen yeşil haçlı tabelaları olan eczanelerin önünden ilerliyorum –her sokakta bir eczane var gibi görünüyor, Fransızlar daha mı sık hasta oluyor?– birkaç kez kaybolup aynı sokaklardan geçiyorum. Sonunda altın harflerle –BOULANGERIE– yazan zümrüt yeşili tabelası ve çizgili tentesi olan bir pastane buluyorum. İç duvarlar ve zemin desenli çinilerle süslenmiş, yanık şeker ve erimiş tereyağı kokuyor. Mekân dolu, uzun bir kuyruk var. Bekledikçe daha da acıkıyorum, yemeye kıyılamayacak kadar güzel şeylerle dolu tezgâha bakıyorum: böğürtlenli tartlar, mor kremalı eklerler, üstünde gerçek altın gibi görünen süslemesiyle binlerce ince katmandan oluşan çikolatalı kekler. Önümdeki insanlar ciddi sipariş veriyorlar: üç ekmek, altı kruvasan, bir elmalı tart. Ağzım sulanıyor. Cebimde Ben'in cüzdanından aldığım paraların hışırtısını hissediyorum.

Önümdeki kadının saçları o kadar mükemmel ki gerçek değilmiş gibi görünüyor: parlak siyah bob kesim, tek bir tel bile dışarıda değil. Boynunda ipek bir eşarp bağlı, üstünde deve tüyü

rengi bir manto, kolunda ise siyah deri bir çanta var. Zengin görünüyor. Ama gösterişli zenginlerden değil. Zarafet kelimesinin Fransızca karşılığı. Bir insan ancak bütün gününü hiçbir şey yapmadan geçirirse böylesi mükemmel saçlara sahip olabilir.

Bakışlarımı indirince soluk mavi deri tasmanın ucunda zayıf, gümüş rengi bir köpek görüyorum. Koyu, şüpheli gözleriyle bana bakıyor.

Tezgâhın arkasındaki kadın kurdele bağlanmış pastel renkte bir kutuyu ona uzatıyor: *"Voilà, Madame Meunier."*

"Merci."

Kadın dönünce kırmızı renkli rujunu görüyorum, o kadar kusursuz sürmüş ki dövme olabileceğini düşünüyorum. Tahminen elli yaşında ama yaşına göre oldukça iyi durumda. Kartını cüzdanına koyuyor. Bunu yaparken yere bir kâğıt parçası düşüyor. Para mı?

Almak için eğiliyorum. Yakından bakıyorum. Ne yazık ki para değil. Muhtemelen onun gibi biri 10 euro kaybetse farkına bile varmaz ama maalesef bu el yazısıyla, büyük harflerle yazılmış bir not. Okuyorum: *DOUBLE LA PROCHAINE FOIS, SALOPE.*

"Donne-moi çal"

Başımı kaldırıyorum. Kadın elini uzatmış dik dik bana bakıyor. Ne istediğini anlıyorum ama bunu çok kaba, tebaasına emir veren bir kraliçe edasıyla yaptığı için anlamamış gibi yapıyorum.

"Anlamadım?"

İngilizce konuşmaya başlıyor. *"Ver onu bana."* Ve nihayet sonradan aklına gelince ekliyor. *"Lütfen."*

Acele etmeden notu uzatıyorum. Elimden o kadar sert çekiyor ki uzun tırnaklarından birinin etimi sıyırdığını hissediyorum. Teşekkür etmeden kapıdan çıkıp gidiyor.

* (Fr.) Bir dahaki sefer iki katı, sürtük. (e.n.)

“Excusez-moi? Madame?” Tezgâhın arkasındaki kadın siparişimi almaya hazır.

“Bir kruvasan lütfen.” Diğer her şey muhtemelen çok pahalı olacak. Tezgâhtarın kruvasanı küçük kese kâğıdına koymasını izlerken midem gurulduyor. “Aslında iki olsun.”

Gri ve soğuk havada apartmana dönüş yolunda ilkinin iştahla yiyorum. İkincisini daha yavaş yiyip tuzlu tereyağının, çıtır hamurun ve yumuşak içinin tadını çıkarıyorum. O kadar güzel ki ağlayabilirim ve beni ağlatan çok fazla şey yoktur.

Apartmana varınca dün öğrendiğim şifreyle içeri giriyorum. Avludan geçerken sigara dumanı kokusu alıyorum. Kokuyu takip ederek başımı kaldırıyorum. Orada, dördüncü katın balkonunda elinde sigarayla bir kız oturuyor. Yüzü soluk, koyu renk saçları dağınık, balıkçı yakasından tut ayaklarındaki Dr. Martens marka ayakkabılarına kadar tepeden tırnağa siyah giyinmiş. Genç olduğunu görebiliyorum, on dokuz, belki yirmi yaşında. Ona baktığımı fark edince tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Hâlini ancak böyle tarif edebilirim.

Sen. Sen bir şey biliyorsun, diye düşünüyorum ona bakarken. Ve bildiklerini bana anlatmanı sağlayacağım.

MIMI

Dördüncü Kat

Beni gördü. Dün gece gelen, bu sabah onun dairesinde gezinirken izlediğim kadın. Bana bakıyor. Kımıldayamıyorum.

Kafamın içindeki uğultu artıyor.

Sonunda arkasını dönüyor. Nefesimi bıraktığımda göğsüm yanıyor.

Onun da buraya gelişini izlemiştim. Yaklaşık üç ay önce, sıcak hava dalgasının vurduğu ağustos ayıydı. Camille'le birlikte onun bir *brocante** dükkânından aldığı eski şezlonglarda oturuyor, aslında *Aperol Spritz*'den nefret ediyor olmama rağmen *Aperol Spritz*'lerimizi yudumluyorduk. Camille, beni sıklıkla normalde yapmayacağım şeyleri yapmaya ikna ederdi.

Benjamin Daniels bir Uber ile geldi. Gri tişört, kot pantolon. Uzun sayılabilecek koyu saçlar. Bir şekilde ünlü gibi görünüyordu. Ya da belki ünlü değil ama... özel biri gibi. Anladınız ama değil mi? Bunu açıklayamam. Ama onda ona bakma isteği uyandıran bir şey vardı. Ona bakma ihtiyacı uyandıran bir şey.

* (Fr.) Bit pazarı. (ç.n.)

Koyu renk güneş gözlükleri takıyordum ve göz ucuyla onu izliyordum, dolayısıyla ona baktığım belli olmuyordu. Arabanın bagajını açtığına koltukaltlarında ter lekesi olduğunu, tişörtü yukarı sıyrıldığındaysa bronzluğunun kotunun belinin altında kalan kısımda sonlandığını, soluk teninin başladığı yerde koyu renk tüylerin bir ok gibi aşağı doğru indiğini gördüm. Bagajdan çantalarını çıkarırken kollarındaki kaslar gerildi. Spor salonuna giden bir sporcunun gibi değildi. Daha zarifti. Bir baterist gibi; bateristlerin her daim güzel kasları olurdu. Olduğu yerden bile terinin nasıl koktuğunu hayal edebiliyordum, bence kötü değil, sadece tuz ve ten karışımıydı.

Taksi sürücüsüne seslendi: "Teşekkürler dostum!" İngiliz aksanını hemen tanıdım, TV'de İngiliz gençlerinin işleri sürekli ama sürekli batırmalarını ve birbirlerine âşık olmalarını konu alan ve takıntı hâline getirdiğim eski bir dizi var: *Skins*.

"Mmm," dedi Camille güneş gözlüklerini kaldırıp.

"*Mais non*," dedim. "Çok büyük Camille."

Omuz silkti. "Daha otuz falan."

"*Oui*, yani yaşlı. Bizden... on beş yaş falan büyük."

"Ama ne kadar *tecrübeli* olduğunu bir düşün." Parmaklarını V şeklinde açıp dilini aralarından geçirdi.

Kahkaha attım. "*Öğğk*, iğrençsin."

Kaşlarını kaldırdı. "*Pas du tout*." Ve sevgili baban bir erkeğin yanına yaklaşmana izin verseydi ne demek istediğimi anlardın..."

"Kapa çeneni."

"Ah Mimi... şaka yapıyorum! Ama babanın günün birinde artık onun küçük kızı olmadığını anlaması gerekeceğini biliyorsun." Sırıttı, pipetiyle *Aperol*'u çekti. Bir an onu tokatlamak istedim... neredeyse yapacaktım. Dürtülerimi kontrol etme konusunda her zaman başarılı olamıyorum.

* (Fr.) Tabii ki hayır. (e.n.)

** (Fr.) Hiç de bile. (ç.n.)

“O sadece biraz... korumacı.” Aslında bundan daha fazlasıydı. Ama aynı zamanda babamı hayal kırıklığına uğratacak, küçük prenses imajımı zedeleyecek bir şey yapmak istemiyordum.

Gerçi Camille gibi olabilmek isterdim. Seks konusunda çok rahattı. Onun için yüzmek, bisiklete binmek ya da güneşlenmek gibi sevdiği diğer şeylerden biriydi. Bırakın iki kişiyle aynı anda birlikte olmayı (onun en sevdiklerinden biri) ya da erkekler gibi kadınlarla da denemeyi henüz seks bile yapmamıştım. Komik olan ne biliyor musunuz? Babam başka bir kızla yaşamının başımın belaya girmesine engel olabileceğini söyleyerek onun buraya taşınmasını onaylamıştı.

Camille’in üstünde sadece üç küçük üçgenden oluşan ve neredeyse hiçbir yerini kapamayan soluk renkli, tığ işi minicik bir bikini vardı. Ayakları balkonun demirlerine dayalıydı, tırnaklarında soyulmuş bebek pembesi ojeler bulunuyordu. Arkadaşlarıyla güneyde geçirdiği bir ayın dışında sıcak olan her gün burada oturuyor, La Roche-Posay kremini bolca sürerek giderek daha da bronzlaşıyordu. Tüm vücudu altına batırılmış gibi görünüyordu, saçları karamel rengine doğru açılmıştı. Ben bronzlaşamam, sadece kızarıırım, bu yüzden üstümde bir erkek gömleğiyle Françoise Sagan romanımdaki bir vampir gibi gölgede oturuyordum.

Camille öne eğildi, hâlâ çantalarını arabadan çıkaran adamı izliyordu. “Aman Tanrım, Mimi! Kedisi var. Ne sevimli. Görüyor musun? Bak, sepetin içinde. *Salut minou!*”

Bunu kasıtlı olarak yapmıştı, böylece adam yukarı bakıp bizi, yani onu görecekti. Ve bunu da yaptı.

“Hey,” diye seslendi Camille ayağa kalkarak. O kadar hızlı el salladı ki bikinisinin içindeki *néné*’leri” kaçmaya çalışıyorlarmış gibi sallandı. “*Bienvenue*, hoş geldiniz! Ben Camille. Ve bu da Merveille. Tatlı pisicik!”

* (Fr.) Merhaba kedicik. (ç.n.)

** (Fr.) Göğüs. (e.n.)

Çok utandım. Ne söylediğini gayet iyi biliyordu, Fransızca-da da aynı argo tabir vardı: *chatte*.^{*} Ayrıca adımın tam olarak söylenmesinden nefret ederim. Kimse bana öyle hitap etmez. Ben Mimi'yim. Annem bana bu ismi "mucize" anlamına geldiği için verdiğini, hayatına girişimin böyle olduğunu söylemişti: Beklenmedik harika bir şey. Ama kesinlikle utanç vericiydi.

Kitabın arkasına gömüldüm ama yine de onu hâlâ görebiliyordum.

Adam elini gözlerine siper etti. "Teşekkürler!" diye seslendi. Elini kaldırıp salladı. Bunu yaparken tişörtüyle kotu arasındaki deri kemerini yine gördüm. "Adım Ben, Nick'in arkadaşayım. Üçüncü kata taşınıyorum."

Camille bana döndü. "Pekâlâ," dedi kısık sesle. "Burasının giderek daha ilginç bir hâl alacağını hissediyorum." Sırıttı. "Belki ona kendimi doğru düzgün tanıtmalıyım. Bir yerlere giderse kediciğe bakmayı teklif ederim."

Bir hafta içinde onunla yatarsa şaşırmam, diye düşündüm kendi kendime. Bu benim için sürpriz olmazdı. Esas sürpriz olan bu düşünceden bu kadar nefret etmiş olmamdı.

Biri dairenin kapısını çalıyor.

Koridora çıkıp delikten bakıyorum. *Merde:* O... Ben'in daireesindeki kadın.

Yutkunuyorum ya da en azından deniyorum. Dilim damağıma yapışmış gibi hissediyorum.

Kulaklarım bu kadar uğuldarken düşünmek zor. Kapıyı açmak zorunda olmadığımı biliyorum. Burası benim dairem, benim alanım. Ama durmak bilmeyen *tak tak tak* sesi beynimin içinde çınlıyor ve kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.

Dişlerimi sıkıp kapıyı açıyor ve bir adım geri çekiliyorum. Yüzünü bu kadar yakından görmek tam bir şok: Ben'inkine

* Fransızcada *chatte*, kedi anlamına geldiği gibi kadın cinsel organını tasvir etmek için de kullanılır. (e.n.)

benzeyen yüz hatlarını hemen fark ediyorum. Ama kadın daha minyon, gözleri daha koyu ve onda, bilemiyorum, bir hırs görüyorum, belki Ben'de de vardı ama daha iyi maskeliyordu. Sanki kadının hatları keskin Ben'inki daha yumuşaktı. Biraz bakımsız: üstünde bir kot, manşetleri yıpranmış eski bir kazak var, koyu kızıl saçlarını başının üstünde toplamış. Bu bakımdan da benzemiyorlar. Bilirsiniz ya, Ben en sıcak günde bile gri tişörtüyle oldukça düzgün görünüyordu. Sanki her şey ona yakışıyordu.

"Merhaba," diyerek gülümsüyor ama gerçek bir gülümseme değil. "Ben Jess. Senin ismin ne?"

"M-Mimi." Sesim boğuk çıkıyor.

"Ağabeyim Ben, üçüncü katta oturuyor. Ama o, şey, bir nevi ortadan kayboldu. Onu tanıyor musun acaba?"

Bir an için İngilizce bilmiyormuş gibi davranmayı düşünüyorum. Ama bu aptalca olur.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Onu tanı mıyordum, yani tanı mıyorum. İngilizcem pek iyi değil, üzgünüm."

Sanki içeri girmenin bir yolunu arar gibi arkama bakıyor. Kenara kayıp görüşünü engelliyorum. Yine bakışlarını bana çeviriyor, bu sefer de sanki içimi görmeye çalışıyor; ki bu daha kötü.

"Bu senin evin mi?" diye soruyor.

"Oui."

"Vay canına." Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Güzel ev. Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Ev arkadaşım Camille'le birlikte."

Omzumun üstünden yine evin içine bakmaya çalışıyor. "Acaba onu, Ben'i yakınlarda gördün mü?"

"Hayır. Panjurları kapalı. Demek istediğim..." sorduğunun bu olmadığını çok geç anlıyorum.

Tek kaşını kaldırıyor. "Tamam," diyor, "ama onu buralarda en son ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun? Hatırlarsan çok

yardımcı olursun.” Gülümsüyor. Gülümsemesi onunkine hiç benzemiyor. Zaten kimse onun gibi gülemez.

Cevap verene kadar gitmeyeceğini anlıyorum. Boğazımı temizliyorum. “Ben... ben bilmiyorum. Bir süredir görmedim, belki bir hafta.”

“*Quoi? Ce n'est pas vrai!*” Bu doğru değil! Üzerinde sadece atlet ve külot olan Camille’in arkamda olduğunu görüyorum. “Dün sabahtı, hatırladın mı Mimi, seni merdivenlerde onunla gördüm.”

Merde. Yüzümün alev aldığını hissedebiliyorum. “Ah, evet. Bu doğru.” Kapıdaki kadına dönüyorum.

“Yani dün burada mıydı?” diye soruyor kaşlarını çatarak. Bir bana bir de Camille’e bakıyor. “Onu gördün mü?”

“Hı-hıh,” diyorum. “Dün. Aklımdan çıkmış olmalı.”

“Bir yere gideceğinden bahsetti mi?”

“Hayır. Sadece bir saniyeliğine karşılaştık.”

Merdivenlerde yanından geçerken gördüğüm yüzünü hatırlıyorum. *Hey Mimi. Bir şey mi oldu?* O gülümseme. Kimse onun gibi gülümsemiyor.

“Yardımcı olamayacağım,” diyorum. “Üzgünüm.” Kapıyı kapatmaya başlıyorum.

“Bir yere giderse kediciği beslememi isteyeceğini söylemişti,” diyor Camille, “kedicik” kelimesini cilveli bir tonla söylemesi Ben’in geldiği gün söylediği “sevimli pisicik!” sözlerini anımsatıyor. “Ama bu kez istemedi.”

“Öyle mi?” Kadın bununla gerçekten ilgilenmiş gibi görünüyor. “Yani bu demek ki...” Kapıyı kapatmaya başladığımı fark etmiş olacak ki içeri girecekmiş gibi hamle yapıyor. Ve hiç düşünmeden kapıyı suratına o kadar hızlı çarpıyorum ki kapının ellerimin altında titrediğini hissediyorum.

Kollarım titriyor. Tüm vücudum titriyor. Camille’in bana baktığını, neler olduğunu merak ettiğini biliyorum. Ama şu

anda ne düşündüğü umurumda değil. Başımı kapıya yaslıyorum. Nefes alamıyorum. Ve aniden boğulacak gibi hissediyorum. Bulantı o kadar hızlı şiddetleniyor ki kendimi tutamadan güzelim cilalı parkelerin üstüne kusuyorum.

SOPHIE

Çatı Katı

Merdivenleri çıkarken onu görüyorum. Bu binanın duvarların içinde bir yabancı. O kadar şaşıyorum ki az kalsın pastaneden aldığım kutuyu düşürecektim. Bir kız çatı katının sahanlığında dolanıyor. Burada olmaya hakkı yok.

Konuşmadan önce bir süre onu izliyorum. “*Bonjour,*” diyorum buz gibi bir sesle.

Suçüstü yakalanan kız hemen yüzünü dönüyor. İyi. Onu şok etmek istemiştim.

Ama önünü dönmesiyle şok olma sırası bana geçiyor. “Sen.” Pastanede yere düşürdüğüm notu alan kılıksız kız.

DOUBLE LA PROCHAINE FOIS, SALOPE. Bir dahaki sefer iki katı, sürtük.

“Kimsin sen?”

“Ben Jess. Jess Hadley. Ağabeyim Ben ile kalıyorum,” diyor çabucak. “Üçüncü katta.”

“Madem üçüncü kata oturuyorsun burada ne işin var?” Sanırım bunu sormak mantıklı. Bina kendisininmiş gibi burada dolanıyor. Aynı ağabeyi gibi.

“Ben’i arıyordum.” Söylediği şeyin kulağa ne kadar saçma geldiğini kendisi de fark etmiş olacak ki —sanki ağabeyi çatı çıkıntısı altında, gölgelerin arasında saklanıyor— ansızın mahcup bir ifade takınıyor. “Onu tanıyor musunuz? Benjamin Daniels?”

Güven telkin etmeyen, bir camın şingirtisini andıran, beyaz peçeteye bulaşan kırmızı bir leke gibi görünen gülümsemesi.

“Nicolas’ın arkadaşı. Evet. Onu birkaç kez gördüm.”

“Nicolas mı? Yani ‘Nick mi?’ Sanırım Ben ondan bahsetmişti. Hangi katta oturuyor?”

Tereddüt ediyorum. Ardından “İki,” diyorum.

“Onu en son ne zaman gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?” diye soruyor. “Ben’i diyorum. Dün gece burada olması gerekiyordu. Üçüncü katta oturan kızlardan birine sormayı denedim —Mimi’ydi galiba— ama pek yardımcı olamadı.”

“Hatırlamıyorum.” Sanırım cevabı çok hızlı, çok net veriyorum. “Ama işin aslı kendi hâlinde biri. Daha ziyade —İngilizce nasıl deniyordu?— içine kapanık.”

“Gerçekten mi? Ben pek öyle değildir! Şimdiye dek bu bina-daki herkesle arkadaş olmuştur diye düşünüyordum.”

“Benimle olmadı.” En azından bu doğrudur. Hafifçe omuz silkiyorum. “Her neyse, belki de bir yere gitti ve haber vermeyi unuttu.”

“Hayır,” diyor. “O böyle bir şey yapmaz.”

Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlıyor muyum? Elbette hatırlıyorum.

Ama şu an onu ilk gördüğüm ânı düşünüyorum. İki ay öncesini. Kavuru sıcaklığının tam ortasını.

Ondan hoşlanmadım. Ondan hoşlanmadığımı hemen anladım.

Kahkahası, ilk duyduğum buydu. Erkeklerin kahkahalarının olabileceği gibi belli belirsiz bir tehdit içeriyordu. Doğası gereği neredeyse rekabetçiydi.

Avludaydım. Öğleden sonrayı gölgede çiçek ekerek geçirmiştim. Başkaları için bahçıvanlık yaratıcı bir meşgaledir. Benim için çevremdekileri kontrol altına alma yolu. Jacques'a avludaki küçük bahçeyle ilgilenmek istediğimi söylediğimde beni anlamamış, "Bunu yapması için parayla tutabileceğimiz insanlar var," demişti. Kocamın dünyasında her şeyi yaptırmak için insanlar tutulabilir.

Gün sona eriyordu, hava kararmaya başlamıştı ama sıcak hâlâ boğucuydu. İkisinin bahçeye girmesini biberiye çalılarının arkasından izledim. Önce Nick girdi. Ardından Vespa'sını iten bir yabancı. Nick ile aynı yaşta olabilirdi ama nedense daha yaşlı görünüyordu. Uzun boylu ve inceydi. Koyu renk saçları vardı. Bakımlıydı. Etrafındaki boşluğu dolduran bir özgüven yayıyordu.

Nick'in arkadaşının çalılardan bir biberiye dalı koparıp sertçe ufalamasını izledim. Burnuna götürüp kokuyu içine çekmesini. Hareketinde bir küstahlık vardı. Bir tür protestoyu andırıyordu.

O sırada Benoit onlara doğru koştu. Yeni gelen eğilip onu kucağına aldı.

Doğrudum. "Benim dışımda birinin onu kucağına almasından hoşlanmaz."

Hain Benoit başını çevirip yabancıнын elini yaladı.

"*Bonjour Sophie,*" dedi Nicolas. "Bu Ben. Apartmanın üçüncü katına taşınacak." Gurur duyuyordu. Arkadaşını yeni bir oyuncak gibi gösteriyordu.

"Tanıştığımıza sevindim, Madam." Sonra gülümsedi, tıpkı çalıyı kopardığı zamanki gibi gülümsemesinde bir küstahlık vardı. *Benden hoşlanacaksın,* diyordu. *Herkes hoşlanır.*

"Lütfen," dedim. "Bana Sophie de." Madam kelimesi uygun olsa da bana kendimi yüz yaşında gibi hissettiriyordu.

"Sophie."

Anında pişman oldum. Fazla gayriresmi, fazla samimiydi. "Onu alayım, lütfen." Köpeği almak için ellerimi uzattım. Benoit biraz benzin, biraz erkek teri kokuyordu. Onu vücudumdan biraz uzak tuttum. "Konsiyerj bundan hoşlanmayacak," diye ekledim önce Vespa'yı, ardından kulübeyi işaret ederek. "Onlardan nefret eder."

Düşüncemi ifade etmek istemiştım ama daha çok küçük bir çocuğu azarlayan yaşlı bir kadına benzemiştım.

"Anlaşıldı," dedi. "Tüyo için teşekkürler. Kendimi ona sevdip gönlnü kazanmayı başarmalıyım."

Ona baktım. Böyle bir şeyi neden istiyordu ki?

"O konuda iyi şanslar," dedi Nick. "O kimseyi sevmez."

"Ah," dedi Nick'in arkadaşı. "Ama ben zoru severim. Onu kazanacağım."

"Pekâlâ, dikkatli ol," dedi Nick. "Onu cesaretlendirmek isteyeceğini sanmam. Hiç beklemediğin anda bir köşeden çıkmak gibi bir huyu var."

Bu fikir benim de hoşuma gitmemiştı. İzleyen bakışlarıyla sürekli pusuda olan o kadından hoşlanmıyordum. Gönlnü gerçekten "kazanmayı" başarırsa bu genç adama neler anlatırdı?

Jacques eve geldiğinde ona apartmanın üçüncü katına taşınan yeni kiracıyla tanıştığımı söyledim. Kaşlarını çatıp yanağımı işaret etti. "Orada kir kalmış." Yanağımı ovuşturdum, görünüşümü kontrol ederken gözden kaçırmış olmalıydım... oysa çok dikkatli olduğumu sanıyordum. "Peki yeni komşumuz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ondan hoşlanmadım."

Jacques kaşlarını kaldırdı. "Ben ilginç bir genç adam olduğunu düşünmüştüm. Neden hoşlanmadın?"

"O fazla... çekici." O çekicilik... Onu bir silah gibi kuşanmıştı.

Jacques kaşlarını çattı, neden bahsettiğimi anlamadı. Kocam akıllı ama aynı zamanda kibirli bir adamdı. Kendi iste-

uğını yapmaya, güç sahibi olmaya alışkındı. Asla böylesi bir kibir sahibi olmadım. Pozisyonumdan asla kayıtsız davranacak kadar emin olmadım. “Pekâlâ,” dedi, “onu bir şeyler içmeye davet etmeliyiz.”

Onu evimize davet etme fikri hoşuma gitmedi.

İlk not tam da bundan iki hafta sonra geldi:

Kim olduğunu biliyorum, Madam Sophie Meunier. Gerçekte ne olduğunu biliyorum. Eğer başka kimsenin öğrenmesini istemiyorsan ön kapıdaki gevşek basamağın altına 2000€ bırakmanı öneririm.

“Madam” kelimesi iğrenç bir sahte nezaket ifadesiydi. Alaycı, küstah bir üslup. Posta damgası yoktu, elden bırakılmıştı. Şantajcım binayı kapıdaki gevşek basamağı bilecek kadar iyi tanıyordu.

Jacques’a bir şey söylemedim. Öncelikle ödeme yapmayı kabul etmeyeceğini biliyordum. Çok parası olanlar genellikle harcama konusunda çok cimridir. Ödeme yapmamayı düşünemeyecek kadar çok korkmuştun. Mücevher kutumu açtım. Jacques’ın ikinci evlilik yıldönümümüzde hediye ettiği sarı safir broşu, geçen Noel verdiği yeşim ve elmas saç tokasını düşündüm. En güvenlisinin zümrüt bilezik olduğuna karar verdim çünkü onu takmamı hiç istememişti. Şehri çevreleyen *periferik* yan yolların dışındaki mahallelerden oluşan *banliyölerde* bir rehinciye götürdüm. Kartpostallardaki ve turistlerin rüyasındaki Paris’ten çok farklı bir dünyaya. Kimsenin beni tanıma ihtimali olmadığı bir yere gitmeliydim. Rehinci kendimi rahatsız hissettiğimi anladı. Sanırım korkumu sezdi. Bilmediği korkumun mahalleden ziyade içine düştüğüm durumla ilgili olmasıydı. Bu durumun itibarımı zedelemesiyle ilgiliydi.

İstenilen parayı vermeme yetecek kadar parayla döndüm ama muhtemelen gerçek değerinden daha azdı. On adet 200

euroluk banknot. Paranın kirli olduğunu hissettim: başkalarının ellerinin teri, üzerinde birikmiş kir. Kâğıt paralar, içine koyup mühürlediğim krem rengi zarfın içinde daha da kirli göründüler. Zarfa koymak bu gerçeği daha az aşağılayıcı, daha az korkunç gösterecekmiş gibi geldi. Benden istendiği gibi bina kapısının önündeki gevşek basamağın altına bıraktım.

Şimdilik borcumu ödemiştim.

“Belki artık üçüncü kata dönmelisin,” diyorum yabancı, pasaklı kıza. Onun kardeşi. İnanmak zor. Onun bir çocukluk geçirdiğini, bir ailesi olduğunu hayal etmek gerçekten zor. O çok... münferit görünüyordu. Sanki bu dünyaya bir yetişkin olarak gelmişti.

“İsminizi hatırlayamadım,” diyor.

Ona söylememiştim. “Sophie Meunier,” diyorum. “Kocam ve ben bu çatı katında yaşıyoruz.”

“Çatı katı dairesinde yaşıyorsanız bu nereye çıkıyor, söyleyebilir misiniz?” Ahşap merdivenleri işaret ediyor.

“Çatı çıkıntısındaki eski *chambers de bonne* —eski hizmetçi odasının— girişi.” Başımı diğer yöne, aşağı inen basamaklara doğru sallıyorum. “Ama artık üçüncü kata inseniz iyi olur.”

Ne demek istediğimi anlıyor. Aşağı inmek için yanımdan geçmesi gerekiyor. Geçerken bir nebze olsun kaymıyorum. Dışlerimi ne kadar sıktığımı ancak çenem ağrımaya başladığında anlıyorum.

JESS

Dairenin kapısını arkamdan kapatıyorum. Sophie Meunier'in az önce bana nasıl da ayakkabısının altına bulaşan bir pislikmişim gibi baktığını düşünüyorum. Fransız olabilir ama onun gibileri iyi bilirim. Parlak siyah saçlar, ipek eşarp, gösterişli çanta. "Çatı katı" kelimelerini vurgulaması. O bir züppe. Bana ilk kez bir pislikmişim gibi davranılmıyor. Ama başka bir şey daha olduğunu hissediyorum. Ben'den bahsettiğimde sergilenen bir düşmanlık var.

Çekip gitmiş olabileceğine dair yaptığı yorumu düşünüyorum. "Çok iyi bir zaman değil," demişti telefonda. Ama hiçbir şey söylemeden gitmiş olamaz... değil mi? Ben onun ailesiyim; onun *tek* ailesiyim. Her ne kadar rahatsız olmuş olsa da beni bırakıp gideceğini sanmıyorum.

Ama diğer yandan arkasına şöyle bir bakıp hayatımdan çıkıp gittiği ilk sefer bu olmayacaktı. Tıpkı bir anda onu prestijli okulların, yurtdışı tatillerinin ve Labrador köpeklerinin olduğu büyümlü yeni hayatına götürmeye hazır yeni ebeveynleriyle gittiği gibi. *Üzgünüm ama Danieller sadece bir çocuk evlat edinmek istiyor. Aslında aynı aileden çocukların özellikle de paylaştıkları*

travma aynı olduğunda ayrı büyümeleri en iyisi. Dediğim gibi ağabeyim insanlara kendini sevdirmeye konusunda hep iyidir. Daniellerin lacivert Volvo marka arabasının arka koltuğunda otururken bir kez arkasına bakmış, sonra önüne dönüp yeni hayatına odaklanmıştı.

Hayır. Tanrı aşkına, bana evin adresini verdiği sesli mesaj bıraktı. Hem herhangi bir nedenle gitmiş bile olsa aramalarım ya da mesajlarım neden cevap vermiyor?

Dönüp dolaşıp ucunda Aziz Christopher olan kopuk zincirini düşünüyorum. Kedinin tüylerindeki kan lekesini. Ben'in komşularından hiçbirinin benimle konuşmaya istekli olmayışını ve dahası gerçekten düşman görünmelerini. Tüm bunlarda bir terslik var gibi hissediyorum.

Ben'in sosyal medya hesaplarını arıyorum. Bir noktada Instagram hariç tüm hesaplarını kapamış gibi görünüyor. Bunu nasıl şu an fark ediyorum? Facebook yok, Twitter yok. Instagram profil resmi kedi ve o da şu an masanın üstünde oturmuş kısık gözleriyle beni izliyor. Hesabında tek bir fotoğraf yok. Sanırım tüm eski şeylerden kurtulma olayı tam da yenilenme uzmanı Ben'e göre. Ama tüm içeriklerinin yok olması beni ürpertiyor. Sanki biri onun izlerini silmeye çalışmış gibi hissettiriyor. Yine de ona DM atıyorum:

Ben, bunu görürsen telefonuna cevap ver!

Cep telefonum titriyor:

50 MB dolaşım limitiniz kalmıştır. Daha fazlasını almak için bağlantıya tıklayın...

Siktir. En ucuz paketi bile alamıyorum.

Kanepeye çökünce Ben'in cüzdanına oturduğumu fark ediyorum, buraya atmış olmalıyım. Cüzdanı açıp ön taraftaki kartviziti çıkarıyorum. **Theo Mendelson, Paris Editörü, Guardian.** Kartın üstüne karalanan nota bakıyorum: **HİKÂYİYİ ONA GÖNDER!**

Belki Ben onun için çalışıyordur, yakın zamanda temas kurmuş olabilirler mi? Bir telefon numarası var. Arıyorum ama açılmıyor bu yüzden hemen bir mesaj atıyorum:

Merhaba. Ağabeyim Ben Daniels için yazıyorum. Ona ulaşmaya çalışıyorum. Yardımcı olabilir misiniz?

Telefonu bırakıyorum. O sırada tuhaf bir şey duyuyorum.

Hiç kımıldamayıp dikkatle dinliyor, gürültünün ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Merdivenlerden inen ayak seslerine benziyor. Ama ses apartman girişinin olduğu ön taraftaki sahanlıktan gelmiyor. Ayak sesleri arkamda. Kanepeden kalkıp duvarı inceliyorum. Ve şimdi dikkatli bakınca orada bir şey görüyorum. Parmaklarımı soluk ipek kaplı duvarda gezdiriyorum. Kumaşta, başımın üzerinde yatay ilerleyip sonra dikey olarak aşağı inen bir yırtık, bir tür boşluk var. Geri çekilip şekli inceliyorum. Ustalıkla gizlenmiş ve kanepede önüne itilmiş, bu yüzden çok dikkatli bakılmadıkça fark edilmiyor. Ama ben bunun bir kapı olduğunu düşünüyorum.

SOPHIE

Çatı Katı

Daireme girince çantama uzanıp –Celine marka siyah deri, son derece pahalı, son derece nadide bir parça, Jacques'ın hediyesi– cüzdanımı çıkarıyorum ve notun deriyi yakarak bir delik açmadığını görünce neredeyse şaşıyorum. Bunu düşürecek kadar dikkatsiz olduğuma inanamıyorum. Normalde sakar değilimdir.

Bir dahaki sefere iki katı, sürtük.

Bu not dün geldi. Serinin en sonuncusu. Pekâlâ. Artık benim üzerimde hiç gücü yok. Kâğıdı küçük parçalar hâlinde yırtıp şömineye atıyorum. Duvardan sarkan püsküllü ipi çekmemle canlanan alevler kâğıdı anında küle çeviriyor. Ardından dairenin içinde hızla yürüyorum, yerden tavana uzanan Paris manzaralı pencerelerin ve koridorda asılı Gerhard Richter'in üçlü soyut resminin önünden geçiyorum, parkelerin üzerinde tıkırdayan topuklarım antika İran ipek halısının üstünde sessizliğe gömülüyor.

Mutfakta pastaneden getirdiğim kutuyu açıyorum. Üstünde jambon parçaları olan bir Lorraine kişinin hamuru o kadar çıtır ki en ufak dokunuşta parçalanabilir. Krema ve yumurta sarı-

sının hafif kokusu bir an öğürme isteği uyandırıyor. Jacques iş gezisi için şehir dışında olduğunda genellikle sade kahve ve meyveyle, nadiren de bir parça Maison Bonnat bitter çikolata-sıyla idare ederim.

Aslında dışarı çıkmak istememiştim. Burada kalıp tüm dün-yadan saklanmak istiyordum. Ancak pastanenin düzenli müş-terilerindenim ve rutinlerin dışına çıkmamak önemli.

Birkaç dakika sonra dairenin kapısını yine açıyorum, birkaç saniye ses var mı diye dinliyorum, kimse olmadığından emin olmak için merdivenlere bakıyorum. Bu binada sanki gölgele-rin ta kendisiymiş gibi karanlık köşelerden çıkan konsiyerje gö-rünmeden bir şey yapamazsın. Ama ilk kez beni endişelendiren o değil. Yeni gelen yabancı.

Yalnız olduğumdan emin olunca sahanlıktan eski *chambers de bonne* odalarına çıkan ahşap merdivenlere doğru yürüyorum. Bu binada eski odaların anahtarlarına sahip olan tek kişi benim. Konsiyerjin bile ortak alanlara erişim yetkisi burada sonlanıyor.

Benoit'nın tasma-sını ahşap merdivenlerin en alt basama-ğına bağlıyorum. Mavi deri tasma-sı ve ipi Hermés: ikimiz de pahalı Hermés tasmalar takıyoruz. Birini görürse havlayacaktır.

Cebimden anahtarı çıkarıp merdivenleri tırmanıyorum. Anahtarı kilide sokarken elim biraz titriyor, çevirmek için biraz mücadele etmem gerekiyor.

Kapıyı iterek açıyorum. İçeri girmeden hemen önce bir kez daha izlenmediğimden emin olmak için arkamı kontrol ediy-o-rum. Çok dikkatli olmalıyım. Özellikle de o buraya gelip her şeye burnunu sokarken.

Burada —*chambers de bonneda*— yaklaşık on dakika kalıyo-rum. Sonra asma kilidi aynı özenle yeniden kilitleyip gümüş rengi anahtarı cebime sokuyorum. Benoit beni merdivenlerin altında bekliyor, koyu renk gözleriyle bana bakıyor. Sırdaşım. Bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

Şişş.

JESS

Kanepeyi tutup duvardan uzaklaştırıyorum. Kedi masadan atlayıp merakla yanıma geliyor, belki de onun için bir fare ya da ürkütücü böcekler bulduğumu umuyor. Ve evet, işte burada: Bir kapı. Kolu yok ama parmaklarımı kenardaki boşluktan sokup çekiyorum. Açılıyor.

Soluğumu tutuyorum. Ne bekliyordum bilmiyorum, belki gizli bir dolap. Ama değil. Diğer tarafta beni karanlık karşılıyor. Sanki buzdolabını açmışım gibi soğuk hava geliyor. Kilisedeki gibi küflü, bayat bir koku var. Gözlerim karanlığa alışınca yukarı ve aşağı spiral şeklinde uzanan karanlık dar taş basamaklar görüyorum. Daire kapısının dışındaki ihtişamlı alakası yok. Görünüşünden Sophie Meunier'in yukarıda bahsettiği eski hizmetçi odaları gibi bunların da bir çeşit hizmetçi merdiveni olduğunu düşünüyorum.

Oraya girip kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum. Bir anda çok karanlık oluyor. Ama baş hizamın biraz altında kapıdan süzülen bir ışık fark ediyorum. Eğilip gözümü deliğe koyuyorum. Dairenin içini görebiliyorum: yaşam alanı, mutfak. Bir tür hizmetçi gözetleme deliğine benziyor. Hep orada oldu-

ğunu, binanın kendisi kadar eski olduğunu düşünüyorum. Ama yeni de açılmış olabilir. Biri buradan Ben'i gözetlemiş olabilir. Biri *beni* gözetliyor olabilir.

Aşağıya inen ayak seslerini hâlâ duyabiliyorum. Telefonumun fenerini açıp dönen dar basamaklarda kendi ayağıma takılmamaya çalışıyorum. Bu merdivenler insanlar daha ufak tefekken yapılmış olmalı. Ben iri yarı biri değilim ama yine de sıkışmış gibi hissediyorum.

Bir an tereddüt ediyorum. Bu basamakların nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim yok. Bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim. Bir tür tehlikeye doğru gidiyor olabilir miyim?

Pekâlâ. Böyle bir şey beni daha önce durdurmadı. Aşağı inmeye devam ediyorum.

Başka bir kapıya geliyorum. İşte bunda da küçük bir gözetleme deliği var. Hemen gözümü dayayıp içeri bakıyorum. Kimsecikler yok. Karanlıkta kafam biraz karıştı ama burası apartmanın ikinci katı olmalı: Ben'in arkadaşı Nick'in dairesi. Kat planı Ben'in ki ne benziyor ama burada duvarlar beyaz boyalı ve üzerlerine asılı hiçbir şey yok. Köşedeki devasa bilgisayarın arkasında duran birkaç kitap ve egzersiz aletine benzeyen bir şey dışında içerisi hemen hemen boş, bir dişçi muayenhanesini andırıyor. Nick daha tam olarak taşınmamış gibi.

Devam eden ayak sesleri beni takibe teşvik ediyor. Telefonumun ışığı önümde sallanırken devam ediyorum. Artık birinci katta olmalıyım. Bir daire ve işte bir gözetleme deliği daha. Delikten bakıyorum. Burası çok dağınık: her yere bir şeyler saçılmış, dev boy boş cips paketleri, tıkabasa dolu bir küllük, üstü şişelerle dolu sehpanın yanında ayaklı bir lamba. Görüntüye birinin girmesiyle ister istemez geri çekiliyorum. Üstünde parka yok ama onu hemen tanıyorum: kapıda gördüğüm ve avluda kavga eden adam. Antoine. Görünüşe bakılırsa Jack Daniel's'ı şişeden içiyor. Son yudumu da içtikten sonra şişeyi kaldırıyor. Tanrım! Şişeyi sehpa çarpmasıyla sıçırıyor.

Olduğu yerde sallanırken elindeki kırık parçayla ne yapacağını düşünür gibi bakıyor. Ardından bana doğru dönüyor. Korkunç bir an için bana bakıyor gibi hissediyorum. Ama sadece birkaç milimetrelik delikten içeri bakıyorum... beni görebilmesine imkân yok. Değil mi?

Bunu öğrenmeyi beklemeyeceğim. Aceleyle aşağı inmeye başlıyorum. Zemin katını, girişi geçmiş olmalıyım. Biraz daha iniyorum, sanırım artık bodrum katındayım. Burada hava daha ağır ve soğuk; toprağın beni sardığını hissediyorum. Sonunda merdivenler, menteşeleri üstünde sallanan bir kapıya varıyor; her kimi takip ediyorsam az önce buradan geçmiş olmalı. Nabzım hızlanıyor, yaklaşmış olmalıyım. Kapıyı itip açıyorum, girdiğim yer diğer taraf kadar karanlık olsa da daha geniş bir alana adım attığım izlenimine kapılıyorum. Hiç ses yok. Ayak seslerini duyamıyorum. Nereye gitmiş olabilir? Birkaç saniye arkasımdaydım.

Burası soğuk. Küf ve rutubet kokuyor. Telefonum karanlığı hafifçe aydınlatıyor, karşımda elektrik düğmesinin turuncu parıltısını seçebiliyorum. Basmamla ışık yanıyor ve minik mekanik zamanlayıcı devreye giriyor: *tik tak tik tak tik tak*. Yeniden kararmadan muhtemelen iki dakikam var. Kesinlikle bodrumdayım: geniş, alçak tavanlı alan Ben'in dairesinden iki kat geniş, birkaç kapı olduğunu görüyorum. Köşedeki parmaklıkta birkaç bisiklet duruyor. Ve duvara dayalı kırmızı bir Vespa var. Yanına gidip Ben'in ceketinde bulduğum anahtarları çıkarıyorum, Vespa'nın kontağına takıp çeviriyorum. Farları yanıyor. O an anlıyorum: Ben motoruyla gitmiş olamaz. Ona yaslanmış olmalıyım çünkü sallanıyor. Ön tekerleğin patlak olduğunu fark ediyorum, lastik tamamıyla parçalanmış. Kaza olabilir mi? Ama bunun kasti yapıldığını hissettiren bir şey var.

Dikkatimi bodruma çeviriyorum. Takip ettiğim her kimse belki de o kapılardan birinin arkasında gözden kayboldu. Ben-

den mi saklanıyor? Artık takip edilen kişinin ben olabileceğimi fark ettiğimde içimi endişe verici bir ürperti kaplıyor.

İlk kapıyı açıyorum. Birkaç çamaşır makinesi var, biri çalışıyor, içindeki giysiler renk cümbüşü içinde dönüyor.

Sonraki odada daha görmeden çöplerin tatlımsı çürük kokusunu alıyorum. Bir sürtünme sesi duyunca kapıyı hemen kapatıyorum.

Diğer kapının arkası temizlik araç gereçlerinin tutulduğu bir tür dolap: paspaslar, süpürgeler, kovalar ve köşede pis görünen bir yığın paçavra duruyor.

Sıradaki kapıda bir asma kilit var ama kapı açık. İtip açıyorum. İçerisi şarap dolu: raflar zeminden tavana kadar uzanıyor. Binden fazla şişe olabilir. Bazıları son derece eski görünüyor: etiketleri lekeli soyulmuş, şişelerin üstünde tabaka hâlinde toz birikmiş. Bir tanesini alıyorum. Şaraplar hakkında pek bilgim yok. Yani bir sürü barda çalıştım ama oralar müşterilerin “Büyük bir kadeh kırmızı şarap, güzelim,” dedikleri ve fazladan birkaç sterline tüm şişeyi aldıkları yerlerdi. Ama bu pahalı görünüyor. Bunları aşağıda tutan her kimse belli ki komşularına güveniyor. Ve muhtemelen bir küçük şişenin kaybolduğunu anlamayacaktır. Belki düşünmeme faydası olur. Uzun süredir burada duruyor gibi görünenlerden, unutulmuş olanlardan birini alacağım. Alt rafları araştırıp en tozlu, en çok örümcek ağı bağlamış şişeyi buluyorum. 1996. Etiketinde altın mürekkeple çizilmiş görkemli bir malikâne resmi var. Üstünde Château Blondin-Lavigne yazıyor. Bu olur.

Işıklar sönüyor. Zamanlayıcı durmuş olmalı. Bir elektrik düğmesi arıyorum. İçerisi çok karanlık, anında yön duygumu kaybediyorum. Sola adım atıyorum ve bir şeye sürtüyorum. Kahretsin, dikkatli olmam gerek, etrafım sallanan cam duvarlarla çevrili.

İşte. Sonunda başka bir elektrik düğmesinin turuncu parıltısını fark ediyorum. Basmamla birlikte ışık açılıyor.

Kapıya dönüyorum. Bu tuhaf, açık bıraktığımı sanıyordum. Arkamdan kapanmış olmalı. Kolu çeviriyorum. Ama çekince açılmıyor. Kapı kımıldamıyor. Ne oluyor? Bu olamaz. Tekrar deniyorum, açılmıyor. Ve bir kez daha tüm gücümle açmaya çalışıyorum.

Biri beni içeri kilitledi. Tek açıklaması bu.

KONSIYERJ

Kulübe

Öğleden sonra olmasına rağmen hava şimdiden kararmaya, gölgeler derinleşmeye başlamış gibi görünüyor. Kulübemin kapısı tıklıyor. Başta onun, Benjamin Daniels'in geldiğini düşünüyorum. Beni burada ziyaret etmeye tenezzül edecek tek kişi o. Kapımı ilk kez çalıp beni şaşırttığı günü hatırlıyorum:

"Bonjour Madam. Sadece kendimi tanıtmak istedim. Üçüncü kata taşınıyorum. Sanırım bu da bizi komşu yapıyor!" Başta benimle dalga geçtiğini sanmıştım ama nazik gülümsemesi aksini söylüyordu. Bizim komşu olamayacağımızı elbette biliyor olmalıydı. Yine de hoş bir jestti.

Kapı yeniden tıklıyor. Bu kez vuruştaki otoriteyi duyuyorum. Yanıldığımı anlıyorum. Elbette gelen o değil... çünkü bu imkânsız.

Kapıyı açtığımda orada durduğunu görüyorum: Sophie Meunier. Ama ben ona Madam diye hitap ediyorum. Tüm şıklığıyla karşımda: zarif bej manto, parlak siyah el çantası, miğferi andıran ıslıl ıslıl siyah saçlar, ipek fular. Bu şehrin en şık alışveriş caddelerinde, ellerinde mağaza adının yaldızlı harflerle yazılı olduğu, içleri tasarımcı kıyafetleri ve pahalı *objelerle* dolu sert

kartondan alışveriş çantalarıyla yürürken gördüğünüz kadınlar kabilesinin bir parçası. Tasmanın ucunda safkan minik bir köpek. *Cinq-a-sept** ilişkileri olan zengin kocaları, kocaman daireleri ve Île de Ré'de beyaz panjurlu tatil evleri. Burada doğmuş, köklü Fransız ailelerinin servetleriyle burada büyümüşler ya da en azından insanların buna inanmasını istiyorlar. Şatafat yok. *Nouveau*** yok. Her şey zarif bir sadelik, kalite ve asaletle ilgili.

"*Oui, Madam?*" diyorum.

Evime yakın olmaya dayanamıyor, fakirlik ona bulaşabilir-miş gibi eşikten bir adım geri çekiliyor.

"Kız," diyor sadece. Benim adımlı kullanmıyor, hiç kullanmadı, bildiğini bile sanmıyorum. "Dün gece gelen, üçüncü katta kalan."

"*Oui, Madam?*"

"Onu izlemeni istiyorum. Ne zaman çıktığını, ne zaman geldiğini haber vermeni istiyorum. Son derece önemli. *Comprenez-vous? Anlaşıldı mı?*"

"*Oui, Madam.*"

"İyi." Benden çok uzun değil ama bir şekilde sanki çok yük-sekteymiş gibi bana yukarıdan bakmayı başarıyor. Arkasını dö-nüyor ve peşinde gümüş rengi köpeğiyle mümkün olduğunca çabuk uzaklaşıyor.

Gidişini izliyorum. Ardından minik büroma geri dönüp çek-meceyi açıyorum. İçindekileri kontrol ediyorum.

Beni hor görebilir ama elimdeki bilgiler bana güç veriyor. Ve bence o da bunun farkında. Bunu kabul etmeyecek olsa da Ma-dam Meunier'in benden biraz korktuğundan şüpheleniyorum.

İşin garibi şu: Bilinenden daha çok ortak noktamız var. İki-miz de uzun süredir bu apartmanda yaşıyoruz ve ikimiz de bir bakıma görünmeziz. Manzaranın birer parçasıyız.

Madam Meunier'in gerçekte ne tür bir kadın olduğunu bili-yorum. Ve tam olarak neler yapabileceğini de.

* (Fr.) Bir buluşma zamanına gönderme yapılır ve bu zamanda bir kişinin metresini ya da evlilik dışı bir ilişkiyi anlatmak için kullanılır. (e.n.)

** (Fr.) Olağandışılık. (ç.n.)

JESS

“Merhaba?” diye bağıyorum. “Sesimi duyan var mı?”

Duvarların sesi yuttuğunu, bağırmamın ne kadar boşuna olduğunu hissediyorum. Ağırlığımın kilidi kırmasını umarak tüm gücümle kapıyı itiyorum. Hiçbir şey olmuyor, kendimi beton duvara çarpıyor olabilirim. Paniklemeye başlayıp kapıyı yumrukluyorum.

Kahretsin. Kahretsin.

“Hey!” diye bağıyorum çaresizce. “HEY! YARDIM EDİNİ!”

Son iki kelime. Aniden beni başka bir odaya götürüyor. Avazım çıktığı kadar, sesim kısılıncaya dek bağıyorum ama sesim asla yeterince yüksek çıkıyormuş gibi gelmiyor... Kimse cevap vermiyor. *Yardım edin, yardım edin, biri yardım etsin, o...*

Tüm vücudum titriyor.

Aniden kapı açılıyor ve içeri ışık giriyor. Orada duran bir adam var. Bir adım geri çekiliyorum. Antoine, az önce şişeyi umursamazca sehpa çarptığını gördüğüm adam...

Hayır... şimdi yanıldığımı görebiliyorum. Belki boyu ve omuzlarının genişliğinden öyle sandım. Ama bu adam daha genç ve soluk ışıktaki saçlarının daha açık renk, altın sarısı olduğunu görüyorum.

“Ça va?” diye soruyor. Ardından İngilizce konuşuyor. “İyi misin? Çamaşırlar için aşağı indim ve sesini duy...”

“Sen İngilizsin!” deyiveriyorum. Hatta kraliçe kadar İngiliz, telaffuzu kusursuz, üst sınıf. Ben’in yeni ailesiyle yaşamaya gittiğinde kazandığı aksanı anımsatıyor.

Bana bir açıklama bekliyormuş gibi bakıyor. “Biri beni içeri kilitledi,” diyorum. Adrenalin düştükçe titremeye başlıyorum. “Biri bunu kasten yaptı.”

Bir eliyle saçlarını geriye iterken kaşlarını çatıyor. “Sanmam. Açmaya çalışırken sıkıştığını fark ettim. Kapı kolu hayli zor hareket etti.”

Kapıyı ne kadar kuvvetli ittiğimi düşünüyorum. Gerçekten sadece sıkışmış olabilir mi? “Pekâlâ, teşekkürler,” diyorum güçsüzce.

“Sorun yok.” bir adım geri çekilip bana bakıyor. “Burada ne yapıyorsun? *Cave*’i kastetmiyorum, binada ne yapıyorsun?”

“Üçüncü kattaki Ben’i tanıyor musun? Onunla kalacaktım...”

Kaşlarını çatıyor. “Ben kalmaya gelecek birinden bahsetmemişti.”

“Evet, son dakikada verilen bir karardı,” diyorum. “Yani... Ben’i tanıyor musun?”

“Evet. Arkadaşıyım. Sen kimsin?”

“Ben Jess,” diyorum “Jess Hadley, kız kardeşiyim.”

“Ben Nick.” Omuz silkiyor. “Ben... şey, ona burayı öneren bendim.”

NICK

İkinci Kat

Jess'e *cave*'in soğuk karanlığında konuşmak yerine benim daireme çıkmayı önerdim ama şimdi biraz pişmanım; ona oturmasını teklif ettim ama o, odanın içinde dolanıyor, Peloton bisikletime, kitaplığıma bakıyor. Kotunun dizleri aşınmış, kazağının manşetleri yıpranmış. Dibine kadar yediği tırnakları kırık deniz kabuklarını andırıyor. Gergin, huzursuz bir enerji yayıyor: Ben'in huzurlu, sakin tavrından eser yok. Konuşması da farklı, sanırım özel okula gitmemiş. Diğer yandan Ben'in aksanı konuştuğu kişiye göre değişiyordu. Bunu anlamak biraz zamanımı almıştı.

"Hey," diyor aniden. "Gidip yüzümü yıkayabilir miyim? Çok terledim."

"Elbette." Başka ne diyebilirim ki?

Birkaç dakika sonra geri dönüyor. Annic Goutal Eau de Monsieur kokusu alıyorum. Ya o da aynı parfümü kullanıyor (ki pek mümkün değil) ya da içerideyken benimkinden sıkılmış.

"Daha iyi misin?" diye soruyorum

"Evet, çok daha iyiyim, teşekkürler. Hey, duşuna bayıldım. Öyle diyorsunuz, değil mi?"

Odanın içine bakınırken onu izlemeye devam ediyorum. Aralarında bir benzerlik var. Hatta bazı açılardan olağanüstü... Ama ten rengi Ben'inkinden farklı, onun saçları koyu kumralken Ben'inki kahverengi, ayrıca kız ufak tefek ve ince. Hem bu hâli hem de etrafta merakla dolanıp ortalığı kolaçan etmesiyle bana bir tilkiyi anımsatıyor.

"Bana yardım ettiğin için sağ ol," diyor. "Bir an için hiç çıkmayacağımı sandım."

"İyi de *cave*'de ne işin vardı?"

"Nerede?"

"*Cave*," diyorum, "Fransızca 'bodrum' demek."

"Ah doğru." Başparmağının kenarındaki eti ısırp omuz siliyor. "Etrafa bakınıyordum." Oradayken elinde bir şişe şarap olduğunu fark etmiştim. Bakmadığımı sandığı bir sırada rafa geri koydu. Ama bundan bahsetmiyorum. Sahibi bir-iki şişenin kaybolmasını umursamaz. "Orası çok büyük," diyor.

"Savaş zamanı Gestapo kulanmış," diyorum. "Ana karargâhları Bois de Boulogne yakınlarındaki Avenue Foch'taymış. Ama işgalin sonuna doğru... buradan gitmişler. *Cave*'i esirleri tutmak için kullanmışlar. Direniş üyelerini falan."

Yüzünü buruşturuyor. "Bence mantıklı. Bilirsin işte, o yerde öyle bir hava var. Annem de enerji, aura, titreşim gibi şeylerle çok ilgilenirdi."

Geçmiş zaman kullanıyor. Ben'in annesinden bahsettiğini hatırlıyorum. Bir gece barda sarhoşken. Ama sarhoş olmasına rağmen asla gereğinden fazlasını anlatmadığını da biliyorum.

"Her neyse," diyor, "ben o tür şeylere hiç inanmadım. Ama orada bir şey var. Beni ürpertti." Söylediği şeyden pişman oluyor. "Özür dilerim, seni gücendirmek istemedim..."

"Hayır, sorun yok. Ne demek istediğini anladım sanırım. Evet, demek Ben'in kardeşisin." Burada tam olarak ne yaptığını öğrenmek istiyorum.

Başını sallıyor. “Evet. Annelerimiz bir, babalarımız ayrı.”

Ben’in evlat edinilmesiyle ilgili bir şey söylememesi dikkatimi çekiyor. Bunu öğrendiğimde yaşadığım şoku hatırlıyorum. Ama düşününce aslında aynı zamanda çok da mantıklı geliyor. Üniversite yıllarında onu diğerleri gibi –sporcular, onur listesine giren çalışkan öğrenciler, ahlaki değerleri olmayan parti müdavimleri— bir sınıfa sokamamıştım. Evet, konuşmasından, rahat tavrından özel okula gittiği belli oluyordu ama bunların altında her daim farklı bir gizem vardı. Daha karanlık, daha fırtınalı bir şeyin ipuçları. Belki de insanların onu bu kadar ilginç bulmasının nedeni buydu.

“Gaggia kahve makinene bayıldım,” diyor Jess mutfağa doğru yürüyerek. “Çalıştığım bir kafede bunlardan vardı.” Keyifsiz bir kahkaha atıyor. “Ağabeyim gibi havalı okullara ya da üniversiteye gitmemiş olabilirim ama iyi bir süt köpüğünün nasıl yapılacağını bilirim.” Sesinde bir burukluk hissediyorum.

“Kahve ister misin? Bir kahve yapabilirim. Ama korkarım sadece keçi sütü var.”

“Bira var mı?” diye soruyor hevesle. “Çok erken olduğunu biliyorum ama bir tane çok iyi gider.”

“Tabii ve lütfen oturup rahatına bak,” diyorum koltuğu işaret edip. Odanın içinde dolaşmasını izlemek uykusuzlukla birleşince başımı döndürüyor.

Buzdolabından iki şişe alıyorum: onun için bira, kendim için de kombucha, saat yediden önce asla alkol almam. Şişeyi açmayı teklif edemeden cebinden bir çakmak çıkarıyor, işaretparmağının üstüyle kapağın altı arasına sıkıştırıp bir şekilde şişeyi açıyor. Onu izlerken aynı anda hem etkileniyor hem de dehşete kapılıyorum. Kim bu kız?

“Ben’in kalmaya geleceğinden bahsettiğini hatırlamıyorum,” diyorum elimden geldiğince kayıtsız bir tavırla. Onu herhangi bir şeyle suçluyormuş izlenimi yaratmak istemiyorum ama ger-

çekten bahsetmemiştir. Gerçi son birkaç hafta pek konuşmamıştı. Ben çok meşguldü.

“Evet, biraz son dakika oldu.” Bir elini salıyor. “Onu en son ne zaman gördün?” diye soruyor. “Ben’i?”

“Birkaç gün önce sanırım.”

“Yani bugün haber almadın mı?”

“Hayır. Bir şey mi oldu?”

Dişiyile başparmağının tırnağını koparmasını izlerken yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. Bir damla kan görüyorum. “Dün gece geldiğimde burada değildi. Ve dün öğleden beri de ondan haber almadım. Bunun kulağa tuhaf geleceğini biliyorum ama başı belada olabilir mi?”

İçtiğim yudum genzime yapışınca öksürüyorum. “Bela mı? Ne tür bir bela?”

“Ben sadece... bir terslik hissediyorum.” Boynundaki altın kolyeyle oynuyor, ucundaki metal aziz figürünü görüyorum, Ben’inkiyle aynı. “Bana sesli mesaj bırakmış. Mesaj... yarıda kesiliyor. Ve şimdi telefonuna cevap vermiyor. Mesajlarımı okumadı. Cüzdanı ve anahtarları evde, ayrıca Vespa’sını da almadığını biliyorum çünkü onu bodrumda gördüm...”

“İyi de bu tam Ben’e göre bir hareket değil mi?” diyorum. “Büyük olasılıkla cebinde 200 euro ile birkaç günlüğüne bir hikâyenin peşine düşmüştür. Buradan trenle Avrupa’nın çoğu yerine gidebilirsin. Öğrenciyken de böyleydi. Ortadan kaybolur ve birkaç gün sonra geri dönüp çok beğendiği için Edinburgh’a gittiğini ya da Norfolk Broads’u görmeyi istediğini veya bir hostelde kalıp Brecon Beacons’ta yürüyüş yaptığını söylerdi.”

Kendi küçük baloncuğumuz içinde yaşayan bizler dışarıda koca bir dünya olduğunu hatırlamakta güçlük çeker ya da unutmak isteriz. Gitmek aklımıza gelmez. Ama Ben bunu yapmak için görünmez bir engeli aşması gerekmiyormuş gibi düşünmeden yola çıkardı. İçindeki o açlık, o dürtü onu harekete geçirdi.

“Sanmıyorum,” diyen Jess beni anıların içinden çekip çıkarıyor. “Böyle bir şey yapmaz.... Buraya geleceğimi bilirken yapmaz.” Ama sesi kendinden pek emin çıkmıyor. Daha ziyade soru sorar gibi söylüyor. “Her neyse, onu çok iyi tanıyor gibisin.”

“Yakın zamana kadar pek görüşmemiştik.” En azından bu doğru. “Nasıl olduğunu bilirsin. Ama Paris’e taşınınca beni aradı. Yeniden buluştuk... sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi.”

Yaklaşık üç ay önceki o buluşmaya geri dönüyorum. Bu kadar uzun zaman ve yaşanan her şeyden sonra ondan bir e-posta almak beni şaşırtmış, şok etmişti. Saint-Germain’de bir spor barında buluşmuştuk. Yapış yapış bir zemini, kirli bar tezgâhı, duvarda asılı imzalı Fransız ragbi formaları, biranın yanında servis edilen ve küflenmiş gibi görünen şarküteri ürünleri ve yaklaşık on beş ekranda gösterilen maç yayınları. Yine de nostaljikti, öğrenciyken bira içmeye gidip olgun birer erkekmiş gibi davranacağımız türden bir yerd.

Ayrı geçirdiğimiz on yılı konuştuk: benim Palo Alto’da yaptıklarımı, onun gazeteciliğini. Telefonunu çıkarıp bana çalışmasını gösterdi.

“Yani tam olarak... çarpıcı bir şey değil,” dedi omuz silkerek. “Yapmak istediğimi söylediğim şey değil. Dürüst olalım yüzüme gözüme bulaştırdım. Ama şu an çok zor. Senin gibi teknoloji işine mi girmeliydim...”

Beceriksizce öksürdüm. “Dostum, teknoloji dünyasını tam olarak fethetmiş değilim.” En hafif tabiri buydu. Ama kendimkinden çok onun başarısız olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Şimdiye kadar bir roman yazarak ödül kazanmış olmasını bekliyordum. Bir öğrenci gazetesinde tanışmıştık ama onun olayı, gazeteciliğin gerçeklere dayalı kesinliği değil kurguydu. Başarılı olacak biri varsa bunun Benjamin Daniels olacağından emindim. Eğer o da yapamadıysa geri kalanlarımızın nasıl şansı olabilirdi?

“Boş işlerin peşindeymişim gibi hissediyorum,” dedi. “İşim sayesinde güzel restoranlarda yemek yiyorum, arada bir geceleri bedavadan geziyorum. Ama istediğim bu değildi. Kariyer yapmak, adını duyurmak için büyük bir hikâye gerek. Ciddi bir vuruş. Londra’dan, aynı kişileri görmekten bıktım.”

Birbirimizi en son gördüğümüzde ikimizin de büyük planları vardı. Gerçi benimki babamdan ve evden mümkün olduğunca uzaklara gitmekten fazlasını içermiyordu.

Ani bir takırtı beni âna döndürüyor. Jess yine dolanmaya başlamış, sakladığım nadir fotoğraflardan birini devirmiş.

Kaldırıyor. “Özür dilerim. Güzel bir tekne. Fotoğraftaki.”

“Babamın yatı.”

“Yanındaki sen misin?”

“Evet.” O fotoğrafta on beş yaşındayım. Babamın eli omzunda, ikimizde kameraya gülümsüyoruz. O gün dümeni bir süreliğine alarak gerçekten de onu etkilemeyi başarmıştım. Benimle gurur duyduğunu hissettiğim tek an olabilir.

Ani bir kahkahayla irkiliyorum. “Bu da Harry Potter karesi gibi,” diyor. “Şu siyah pelerinler. Bu...”

“Cambridge.” Birkaçımız resmi törenin ardından akşam ışığında River Cam’deki Jesus Green’de duruyoruz, üzerimizde cüppelerimiz elimizde yarısı içilmiş şarap şişeleri var. Fotoğrafa bakınca neredeyse yeni kesilmiş çimlerin kokusunu alabiliyorum: İngiliz yazının kokusunu.

“Ben ile orada mı tanıştınız?”

“Evet, Varsity’de’ birlikte çalıştık, o yazı işleri bölümündeydi, ben de web sitesinde. Ve ikimiz de Jesus’a” gittik.”

Gözlerini deviriyor. “Şu yerlere verdikleri isimler yok mu?” Gözlerini kısıyor. “Bu fotoğrafta yok, değil mi?”

* Cambridge Üniversitesi’nde öğrencilerin çıkardığı en eski gazete. (ç.n.)

** (İng.) İsa. Ayrıca Cambridge Üniversitesi’ndeki fakültelerden birine de Jesus College ismi verilmiştir. (ç.n.)

“Hayır. Fotoğrafi o çekti.” Hepimize gülerek poz verdirmişti. Kameranın önünde değil de arkasında durmak, hikâyenin parçası olmaktansa anlatıcısı olmak tam Ben’e göreydi.

Kitaplığın önünde yürüyor. Bir aşağı bir yukarı gidip kitapların isimlerini okuyor. “Kitaplarının çoğu Fransızca. Ben’in yaptığı buydu, değil mi? Fransızca eğitimi gibi şeyler.”

“Evet, başta modern diller okuyordu. Sonra İngiliz edebiyatına geçti.”

“Gerçekten mi?” Bir şey yüzünü gölgeliyor. “Ben... ben bunu bilmiyordum. Bana hiç söylemedi.”

Seyahat ederken Ben’in, Jess hakkında anlattığı parçaları hatırlıyorum. Etrafında yaralarını saracak kimse yokmuş. Korumacı aile sisteminde oradan oraya savrulmuş, bir yere yerleştirilememiş.

“Demek onun bu yere taşınmasına yardım eden arkadaşın sensin?”

“Evet benim.”

“Kulağa inanılmaz geliyor,” demişti tekrar buluştuğumuz gün bunu teklif edince. “Peki bundan emin misin, kiradan? Gerçekten o kadar düşük olduğunu mu düşünüyorsun? Şu an biraz nakit sıkıntısı içinde olduğumu söylemeliyim.”

“Öğrenirim,” dedim. “Ama eminim evet. Tabii evin durumu çok iyi değil. Yani... antika detayları sorun etmezsen.”

Sırıttı. “Hiç de etmem. Beni bilirsin. Karakteri olan yerleri severim. Ve şunu söyleyeyim, insanların kanepesinden yatmaktan çok daha iyidir. Kedimi getirebilir miyim?”

Kahkaha attım. “Kedini getirebileceğinden eminim.” Ona detaylarla ilgileneceğimi söyledim. “Ama bence istersen senindir.”

“Pekâlâ... teşekkürler, dostum. Yani... ciddi, bu kulağa inanılmaz geliyor.”

“Rica ederim. Yardımcı olabildiğime sevindim. O hâlde bunu bir evet olarak kabul edebilir miyim?”

“Kesinlikle evet.” Kahkaha attı. “Kutlama için sana bir içki ısmarlamama izin ver.”

Saatlerce oturup bira içtik. Bir anda Cambridge’teki gibi olmuştuk, sanki aradan hiç zaman geçmemişti.

Birkaç gün sonra taşındı. O kadar çabuk. O etrafa bakarken dairede yanında durdum.

“Biraz retro olduğunu biliyorum,” dedim.

“Kesinlikle öyle... karakteri var,” dedi. “Biliyor musun? Sanırım bu şekilde tutacağım. Hoşuma gitti. Gotik.”

Ve ben bunun harika olduğunu düşündüm, eski dostum geri gelmişti. Bana bakıp gülümsedi ve nedense bir an belki de her şeyin yoluna girebileceğimi sandım. Hatta daha iyi olabilirdi. Belki bu durum eski hâlime dönmemi sağlayabilirdi.

“Bilgisayarını kullanabilir miyim?”

“Ne?” Anılardan bir anda sıyrılıyorum. Jess’in iMac’ime doğru yürüdüğünü görüyorum.

“Şu lanet paket ücretleri çok fena. Ben’in Instagram hesabına bir kez daha bakayım diye düşündüm, belki de telefonuna bir şey oldu ve bana oradan mesaj attı.”

“Şey, sana Wi-Fi şifremi verebilirim.” Ama çoktan oturup elini fareye koyuyor. Başka bir seçeneğim olmadığını görüyorum.

Fareyi hareket ettirmesiyle ekran aydınlanıyor. “Bir dakika...” Öne eğilip ekran koruyucuya baktıktan sonra bana dönüyor. “Bu sen ve Ben’in fotoğrafı değil mi? Tanrım, çok genç görünüyor. Sen de öyle.”

Birkaç gündür bilgisayarımı açmamıştım. Kendimi bakmaya zorluyorum. “Sanırım öyleyiz. Neredeyse çocukuz.” Düşününce çok tuhaf geliyor. O sırada kendimi yetişkin hissediyordum.

Sanki dünyadaki tüm gizemleri çözmüştüm. Yine de gerçekte ikimiz de çocuktuk. Pencereden dışarı bakıyorum. Fotoğrafa bakmama gerek yok, gözlerim kapalıyken bile görebiliyorum. Altın rengi ışık, ikimiz de gözlerimizi güneşe karşı kısıyoruz.

“Bu resimde neredesiniz?”

“Finallerden sonra grupça interrail yapmıştık.”

“Ne, tren turu mu?”

“Evet. Avrupa boyunca... harikaydı.” Gerçekten öyleydi. Hatta hayatımın en iyi zamanıydı.

Jess’e bakıyorum. Kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi sessizleşiyor. “İyi misin?”

“Evet, evet.” Kendini gülümsemeye zorluyor. Enerjisinin bir kısmı buharlaşmış gibi. “Peki... bu fotoğraf nerede çekildi?”

“Amsterdam sanırım.”

Sanmıyorum, biliyorum. Nasıl unutabilirim?

O fotoğrafa baktığımda temmuz güneşini yüzümde hissedebiliyor, kanal suyundan yükselen sülfür kokusunu alabiliyorum. O kadar net, hem de üzerinden on yıl geçmiş olmasına rağmen. Çünkü o gezideki her şey çok önemli görünmüştü. Söylenen her şey, yapılan her şey.

JESS

“Şimdi hatırladım da,” diyor Nick saatine bakarak, “aslında benim çıkmam lazım. Üzgünüm, bilgisayarı kullanmak istiyordun.”

“Ah,” diyorum biraz şaşırarak. “Sorun değil. Belki şifreni verebilirsin. Bakalım yukarıdan Wi-Fi’ye bağlanabilecek miyim.”

“Tabii.”

Ansızın çıkmak için can atıyormuş gibi görünüyor, belki bir şeye geç kalmıştır. “Ne oldu,” diye soruyorum, “işle mi ilgili?”

Geçimini neyle sağladığını merak ediyorum. Her şey bu adamın parası olduğunu söylüyor. Ama bağırmaktan ziyade fısıldayarak. Evin içine bakarken fiyakalı hoparlörler (Bang&Olufsen; daha sonra bakacağım ama pahalı olduklarını söyleyebilirim), şık bir kamera (Leica), köşede kocaman bir ekran (Apple) ve şu profesyonel görünümlü kahve makinesi dikkatimi çekti. Ama zenginliği görmek için gerçekten bakmanız gerek. Nick’in eşyaları para sahibi olan ama bununla övünmek istemeyen birinin eşyaları... hatta bundan biraz utanıyor olabilir. Ama bir hikâye anlatıyorlar. Tıpkı raflardaki kitaplar gibi, başlıklarını anlayabildiklerim şunlardı: *Fast Forward Investing, The Technologized*

Investor, Catching a Unicorn, The Science of self-Discipline. Ve tıpkı banyodaki eşyaları gibi. Lavaboyu yüzüme soğuk su çarpmak için üç saniye kullandım, sonrasında banyo dolaplarını karıştırdım. Banyosunu karıştırarak biri hakkında çok şey öğrenebilirsiniz. Bunu müstakbel koruyucu ailelerimle görüşmeye gittiğimde öğrendim. Kimse tuvaletini kullanmak istediğinde size hayır demez. Oraya gider, etrafı karıştırdım; bazen bir ruj ya da bir şişe parfüm yürütür, bazen de arka odaları kolağan eder ve korkutucu ya da garip bir şey saklayıp saklamadıklarına bakardım.

Nick'in banyosunda alışıldık şeyler vardı: ağız gargarası, diş macunu, tıraş losyonu, ateş düşürücü, "Aesop" ve "Byredo" gibi lüks tuvalet malzemeleri ve son olarak —ilginçtir— oldukça fazla miktarda *oxycodone*. Herkesin kendi zehri vardır, bunu anlıyorum. Eskiden bazı şeylerle ben de ilgilenmişim. Birtakım şeyleri umursamayı bırakmanın, hayatın arka kapısından sıvışmanın daha kolay olabileceğini hissettiğim zamanlarda. Sonra bana göre olmadığını anladım. Sanırım zengin oğlanlar da acı çekiyor.

"Ben... şey, bu ara bir geçiş aşamasındayım," diyor Nick.

"Öncesinde ne yapıyordun?" diye soruyorum masadan isteksizce uzaklaşırken. Son işinin tavandan sarkan şişme palmiye ağaçları ve flamingolarla dalış yapmak olmadığından eminim.

"Bir süre San Francisco'daydım. Palo Alto. Teknoloji girişimleri. Melek yatırımcı, biliyor musun?"

"Ee... hayır."

"Bir çeşit yatırımcı işte."

"Ah." İş ararken bu kadar rahat olmak iyi olmalı. Belli ki "işsiz" olmak nakit sıkıntısı çektiği anlamına gelmiyor.

Yanımdan geçerek kapıya gidiyor, ben yolunu daraltıyorum ve iyi yetiştirilmiş bir İngiliz erkeği olarak muhtemelen benden

kenara çekilmemi isteyemez. Yanımdan geçerken kolonyasının kokusunu alıyorum: isli, pahalı, seçkin, banyosundayken sıktığım kokunun aynısı.

“Ah,” diyorum. “Üzgünüm, seni geciktiriyorum.”

“Sorun değil.” Söylediği kadar rahat olmadığı izlenimine kapılıyorum; duruşu ya da çenesinin kasılmasında bir gerginlik var.

“Pekâlâ. Yardımın için teşekkürler.”

“Bak,” diyor, “endişelenecek bir şey olmadığından eminim. Ama yine de yardım etmek istiyorum. Yapabileceğim bir şey, cevaplayabileceğim bir soru varsa elimden geleni yaparım.”

“Tek bir şey var,” diyorum. “Ben’in görüştüğü biri olup olmadığını biliyor musun?”

Kaşlarını çatıyor. “Görüştüğü biri mi?”

“Evet. Kız arkadaş gibi ya da sıradan bir ilişki.”

“Neden soruyorsun?”

“Sadece bir his.” Öyle iffetli biri falan değilim ama yine de beni onun yatağında bulduğum külotu anlatmaktan alıkoyan bir şey var.

“Hımm...” Elini saçına götürüp parmaklarını içinden geçiriyor ve bu da dalgalarının daha dağınık görünmesine neden oluyor. O yakışıklı. Evet, tüm dikkatimi Ben’in nerede olduğuna odakladım ama kör de değilim. Kibar, havalı erkeklere karşı her daim aptalca bir zaafım olmuştur, bununla gurur duyduğumu söyleyemem. “Bu konuda bir bilgim yok,” diyor sonunda. “Onun bir kız arkadaşı olduğunu *sanmıyorum*. Ama Paris’teki hayatına dair her şeyi bilmiyorum. Demek istediğim buraya gelmeden önce bir süre irtibatımız kopmuştu.”

“Evet.” Nasıl olduğunu bilirim.

Bu tam Ben’e göre bir hareket, değil mi? Nick az önce böyle demişti. Biz öğrenciyken de böyleydi. Ve şu an tek düşünebildiğim şu: Ben gerçekten böyle biri mi? Cambridge’teyken her ak-

lına estiğinde uzaklaşabiliyorduyorsa neden beni görmeye daha sık gelmemiştii? Bana sürekli “Ödevlerim çok,” ya da “Dersleri kaçıramam, nasıl olduğunu bilirsin,” derdi. Ama tabii ki bilmiyordum. Ve Ben de bilmediğimi biliyordu. Sadece bir kez —o zamanlar Milton Keynes’te bir koruyucu ailenin yanındaydım— Cambridge’te onu görmek istediğimi söylediğimde ziyaretime gelmişti. Koruyucu ailede kalan pis üvey kardeşinin ortaya çıkıp imajını zedeleme tehdidinin işe yarayacağını sezmiştim. Bunu düşündüğümde içimde kırgınlık değil de öfke olduğunu umduğum bir şey hissediyorum. Öfke olmasını umuyorum çünkü kırgınlık en beteri.

“Pek yardımcı olamadım, kusura bakma,” diyor Nick. “Ama bir şeye ihtiyacın olursa buradayım. Sadece bir kat aşağıda.”

Göz göze geliyoruz. Gözleri sandığım gibi kahverengi değil çok koyu mavi. Hissettiğim hafif çekimi görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu adama güvenebilir miyim? O, Ben’in arkadaşı. Yardım etmek istediğini söylüyor. Sorun şu ki insanlara güvenme konusunda iyi değilim. Çok uzun zamandır kendi başımı çaresine baktım. Ama Nick işe yarayabilir. Ben’i tanıyor, hatta görünüşe bakılırsa bazı konularda benden daha iyi tanıyor. Fransızca konuşabildiği ortada. İyi bir adama benziyor. Tuhaf, gergin Mimi ve soğuk Sophie Meunier’i düşünüyorum; bu binada birini müttefik olarak kullanmak işe yarayabilir.

Şık, lacivert yün paltosunu giyip boynuna yumuşacık görünen gri atkısını bağlamasını izliyorum.

Kapıya gidip benim için açıyor. “Tanıştığımıza memnun oldum, Jess,” diyor hafif bir gülümsemeyle. Bir meleğe benziyor. Bu düşünce nereden aklıma geldi bilmiyorum —belki bu kelimeyi az önce o kullandığı içindir— ama bunun doğru olduğunu, hatta tam uyduğunu biliyorum. Cennetten kovulan bir melek. Altın sarısı bukleler, lacivert gözlerinin altındaki mor gölgeler. Annem de meleklerle inanırdı: Ben’le bana bizi kol-

layan bir meleşimiz olduğunu söylediler. Kendisinininkinin işini yapmamış olması ne üzücü. “Ve bak,” diyor Nick, “Ben’in geri geleceğine eminim.”

“Teşekkürler. Ben de öyle düşünüyorum.” Söylediğime inanmaya çalışıyorum.

“Dur, sana numaramı vereyim.”

“Bu harika olur.” Ona telefonumu uzatıyorum, kendini kaydediyor.

Telefonumu geri alırken parmaklarımız birbirine sürtüyor ve Nick elini hemen geri çekiyor.

Ben’in dairesine döndüğümde Nick’in bana verdiği Wi-Fi şifresinin çalıştığını görüp rahatlıyorum. Ben’in Instagram hesabına girip “Nick Miller” ismini –kendini telefonuma böyle kaydetmiş– arıyorum ama onu Ben’in takipçileri arasında göremiyorum. Genel bir arama yapıyorum ve dünyanın her yerinden Nick Millerlar buluyorum: Birleşik Devletler, Kanada, Avustralya. Ama onlar ya çok genç ya çok yaşlı ya çok kel ve de yanlış ülkelerde. Google da işe yaramıyor, Google sonuçlarını bir TV dizisinde Nick Miller ismini kullanan kurgusal bir karakter dolduruyor. Pes ediyorum. Tam cebime sokmak üzereyken telefonum gelen bir mesajla titriyor. Bir an için *Ben*’den olduğunu düşünüyorum. Bu kadar gerildikten sonra ne harika olurdu...

Mesaj bilinmeyen bir numaradan:

Ben hakkındaki mesajını aldım. Ondan haber almadım. Ama bana birkaç makale ve iyi bir haber sözü vermişti. Tüm gün Lüksemburg Bahçeleri yanındaki Belle Epoque kafede çalışıyorum. Benimle orada buluşabilirsin. T.

Kafam karışıyor ama sonra mesajı yukarı doğru kaydırıyorum ve sabah mesaj gönderdiğim adam olduğunu anlıyorum. İsmi hatırlamak için Ben’in arka cebime koyduğum cüzdanını çıkarıyorum: Theo Mendelson, Paris editörü, *Guardian*.

Mesajına cevap veriyorum: Şimdi geliyorum.

Kartviziti cüzdana geri koyarken hemen arkasında bir kart daha görüyorum. Çok sade, çok alışılmadık olduğu için dikkatimi çekiyor. Metalden yapılmış, gece mavisi renginde ve üzerinde patlayan bir havai fişek gibi altın renginde bir resim var. Üstünde yazı, telefon numarası ya da başka bir şey yok. Kredi kartı değil. Kesinlikle kartvizit de değil. Peki ne? Tereddüt edip elime alınca şaşırtıcı ağırlığını hissediyorum. Ardından cebime atıyorum.

Avluya açılan kapıdan çıktığımda havanın kararmaya başladığını fark ediyorum, gökyüzü eskimiş bir çürük rengini almış. Bu ne ara oldu? Saatin nasıl geçtiğini anlamadım. Bu yer bir masaldaki gibi zamanı yutuyor.

Avluda yürürken yakın bir yerden kulak tırmalayan bir ses duyuyorum: *hışır, hışır, hışır*. Başımı çeviriyorum, birkaç metre ileride duran kambur figürü görünce irkiliyorum. Dün gece gördüğüm yaşlı kadın. Gri saçlarına bir eşarp bağlamış, önlüğünün üzerine uzun şekilsiz bir hırka geçirmiş. Yüzü sadece burun, çene ve çökük göz çukurlarından oluşuyor. Yetmiş ila doksan yaşları arasında. Elindeki süpürgeyle dökülen yaprakları bir yığın hâlinde topluyor. Bakışları benim üzerinde.

“*Bonsoir,*” diyorum. “Şey. Ben’i gördünüz mü? Üçüncü kat?” Yukarıdaki pencereleri işaret ediyorum. Ama o süpürmeye devam ediyor: *hışır, hışır, hışıır* ve tüm bu süre boyunca bana bakıyor.

Ardından bana yaklaşıyor. Tüm bu süre boyunca bakışlarını benden ayırmıyor, gözlerini dahi kırpmıyor. Bir an, hızlıca apartmana doğru bakıyor, sanki birinin olup olmadığını kontrol ediyor. Sonra ağzını açıyor ve kuru yapraklar kadar kulak tırmalayan bir sesle konuşuyor: “*Burada sana göre bir şey yok.*”

Ona bakıyorum. “Ne demek istiyorsunuz?”

Başını iki yana sallıyor. Ve sonra arkasını dönüp süpürmeye devam ederek uzaklaşıyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki neredeyse tüm bunları hayal ettiğimi düşünüyorum. Neredeyse.

Uzaklaşan kambur figürünün arkasından bakıyorum. Tanrı aşkına, burada herkes bilmece gibi konuşuyor; belki Nick hariç. Bir an ona doğru koşup omuzlarından falan tutmak... ne demek istediğini açıklamaya zorlamak istiyorum. Öfkemi bastırıyorum.

Bahçe kapısını açarken omzuma yönelttiği bakışlarının ağırlığını parmak uçlarının dokunuşu misali hissediyorum. Sokağa adım atarken bunun bir uyarı mı yoksa tehdit mi olduğunu merak ediyorum.

KONSİYERJ

Kulübe

Kapı kızın arkasından kapanıyor. Belli ki buranın normal bir apartman olduğunu sanıyor. Sıradan kuralları olan bir yer. Buraya gelip kendini neyin içine soktuğuna dair hiçbir fikri yok.

Madam Meunier'in direktiflerini düşünüyorum. İtaat etmekten başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Benden yapmamı istediği gibi kızın ne zaman ayrıldığını söyleyeceğim. Ne zaman döndüğünü de bildireceğim. Tıpkı itaatkâr bir çalışan gibi. Daha önce de açıkça belirttiği gibi Madam Meunier'den hoşlanmıyorum. Ancak kızın gelişiyile kolay olmayan bir ittifa-ka zorlandık. Etrafta sinsi sinsi dolanıyor. Burada yaşayanları soruyor. Tıpkı o adamın da yaptığı gibi. Dikkatleri bu yere çekmesine izin veremem. O da bunu istemişti.

Gördüğünüz gibi korumam gereken şeyler var. Bu yüzden bu işi asla bırakamam. Yakın zamana kadar burada kendimi güvende hissediyordum. Çünkü buradakiler sırları olan insanlar. Bu sırların içine çok gömüldüm. Çok fazla şey biliyorum. Beni kovamazlar. Ve ben de asla onlardan kurtulamam.

O yeni gelen adam kibardı. Hepsi bu. Beni fark etti. Avluda, merdivenlerde her gördüğünde selam verdi. Bana nasıl olduğumu sordu. Hava durumu hakkında yorum yaptı. Bu kulağa çok önemli değilmiş gibi geliyor, değil mi? Ama bırakın nezaket göstermeyi, biri bana ilgi göstermeyeli çok uzun zaman olmuş gibiydi. Bir insan olarak fark edilmeyeli çok olmuştu. Ama çok geçmeden sorular sormaya başladı.

“Ne kadar süredir burada çalışıyorsunuz?” diye sordu bir gün merdivenlerin dibindeki taş zemini yıkarken.

“Uzun süredir, Mösyö.” Paspası kovaya daldırdım.

“Burada çalışmaya nasıl başladınız? Dur, izin verin ben alayım.” Koridorda ağır su kovalarını benim için taşıdı.

“Paris’e ilk kızım geldi. Ben de peşinden geldim.”

“Ne için geldi Paris’e?”

“Bu çok uzun zaman önceydi, Mösyö.”

“Yine de merak ettim.”

Bu, ona daha yakından bakmama neden oldu. Birden ona yeterince şey anlatmış gibi hissettim. Bu yabancı; çok mu kibar, çok mu ilgiliydi? Benden ne istiyordu?

Cevap verirken çok dikkatliydim. “İlginç bir hikâye değil. Belki başka zaman anlatırım, Mösyö. Şimdi işime dönemem gerek. Ama yardımınız için teşekkürler.”

“Elbette, sizi tutmayayım.”

Önemsizliğim, görünmezliğim uzun yıllar arkasına saklanacağım maskem olmuştu. Bu süreçte eski defterleri karıştırmaktan kaçınmışım. Eski utançları kurcalamaktan. Dediğim gibi bu iş itibar kaybına neden olabilir. Ama utanç verici bir yanı yok.

Ama onun ilgisi ve sorularıyla uzun zaman sonra ilk kez görüldüğümü hissettim. Ve bir aptal gibi buna kandım.

Ve şimdi bu kız da onun peşinden buraya geldi. İşlerin görüldüğü gibi olmadığını anlamadan onun buradan gönderilmesi gerek.

Belki ben onu gitmeye *ikna* edebilirim.

JESS

Binanın ürkütücü sessizliğinin ardından insanların, trafiğin, gürültünün arasına karışmak tuhaf. Ayrıca kafam da karışık çünkü nerede olduğumu, tüm bu yolların birbiriyle nasıl bağlandığını bilmiyorum. Fazla veri harcamamak için telefonumdan hızlıca haritaya bakıyorum. Theo denen adamla buluşacağım kafenin nehrin ta diğer ucunda olduğunu anlıyorum ve Ben'den yürüttüğüm paralardan biraz daha harcayacağım anlamına gelse de metroya binmeye karar veriyorum.

Apartmandan uzaklaştıkça nefes almak daha kolaymış gibi geliyor. Sanki bir yanımda özgürlüğün kokusunu alıyor ve oraya geri dönmek istemiyor ama buna mecbur olduğumu biliyorum.

Arnavutkaldırım sokaklarda yürüyüp hasır sandalyelerinde insanların şarap ve sigara içerek sohbet ettiği kafelerin önünden geçiyorum. Bir çitin arkasında duran eski ahşap yeldeğirmeninin önünden yürürken şehrin ortasında, birinin bahçesinde ne işi olduğunu merak ediyorum. Uzun basamaklardan aceleyle inerken ıslak görünen kartonlardan yapılmış bir barınakta uyuyan adamın etrafından dolanmam gerekiyor, adamın karton bardağına birkaç bozukluk atıyorum. Biraz ilerleyince

birbiriyle tıpatıp aynı iki meydana varıyorum ancak birinin ortasında bir grup yetişkin *boule** oynuyor, diğerindeyse çizgili tentenin gölgelediği atlıkarıncadaki at ve balıklara binen çocuklar görüyorum.

Metro istasyonun olduğu daha kalabalık bir sokağa vardığımda bir şey olacakmış gibi tuhaf, gergin bir hisse kapılıyorum. Sanki havada asılı kalan tehlikenin kokusunu alıyorum, bu konuda iyiyimdir. Aynen dediğim gibi oluyor ve yan yola park etmiş üç polis minibüsü görüyorum. İçgüdüsel olarak başımı öne eğiyorum.

Yeraltına inen insan selinin peşine takılıyorum. Küçük kâğıt bileti çekmeyi unuttuğum için turnikede sıkışıyorum, yanaşan trenin kapısını nasıl açacağımı bilmiyorum, neyse ki adamın biri yardım ediyor da trene binebiliyorum. Tüm bunlar hiçbir bilgisi olmayan bir turist gibi görünmeme neden oluyor ve bundan nefret ediyorum çünkü bilgi sahibi olmamak tehlikelidir ve insanı savunmasız kılar.

Kalabalık trende ter kokan, aşırı sıcak vücutların arasında dururken izleniyormuşum hissine kapılıyorum. Etrafıma bakıyorum: doksanların kaykay pistinden çıkmışa benzeyen korkuluklara asılmış bir grup genç; deri ceketli bir kadın; küçük köpekleri ve market torbalarıyla birkaç yaşlıca kadın; başlarında kayak gözlüğü, boyunlarında bandana olan ve içlerinden birinin boyalı bir pankart taşıdığı tuhaf bir grup görüyorum. Ama şüphe çeken hiçbir şey yok, bir sonraki durağa vardığımızda akordeon çalan bir adam metroya binerek vagonun yarısını görmemi engelliyor.

Metrodan çıkınca en kısa yol, Lüksemburg Bahçeleri olan parktan geçmek gibi görünüyor. Alacakaranlığın mor ışıklarına boyanan park henüz tamamen kararmamış. Kenardaki turuncu yığının içine süpürülmemiş kuru yapraklar ayaklarımın altında

* Portakal büyüklüğünde bilye ya da toplarla kumda oynanan ve topu en yakına atılmaya çalışıldığı bir oyun. (e.n.)

hışırdıyor, ağaç dalları neredeyse çıplak. Boş bir müzik platformu, kepenkleri indirilmiş bir kafe ve üst üste konulmuş sandalyeler var. Yine izleniyormuş, takip ediliyormuş hissine kapılıyorum. Birinin gözlerini gerçekten üstümde hissediyorum. Ama ne zaman arkamı dönsem kimseyi göremiyorum.

Sonra onu görüyorum. *Ben'i*. Yanında başka bir adamla koşarak yanımdan geçiyor. Neler oluyor? Beni görmüş olmalı, neden durmuyor?

"Ben!" diye bağırıp adımlarımı hızlandırıyorum. "Ben!" Ama arkasına bakmıyor. Koşmaya başlıyorum. Loş ışığa rağmen onu neredeyse seçebiliyorum. Kahretsin. Bir sürü şey olabilirim ama iyi bir koşucu değilim. "Hey Ben! Tanrı aşkına!" Koşan birkaç diğer kişi yanımdan geçerken bana baksa da o arkasını dönmüyor. Sonunda soluk soluğa yetişiyorum. Uzanıp omzuna dokunuyorum. Bana dönüyor.

Bir adım geri çekiliyorum. Ben değil. Yüzü tamamen farklı: gözleri birbirine çok yakın, çenesi zayıf. Sanki gerçekten karşımda duruyormuş gibi Ben'in tek kaşını kaldırdığını hayal edebiliyorum. *Beni bu adama mı benzettin?*

"*Qu'est-ce que tu veux?*" diye soruyor yabancı, huzursuz olmuş gibi bakıp sorusunu İngilizce tekrarlıyor: "Ne istiyorsun?"

Cevap veremiyorum, bunun nedeni kısmen aynı anda nefes almaya çalışıp konuşamayacak olmam ama esas sebep aklımın karışmış olması. Arkadaşına "deli" işareti yapıp koşmaya devam ediyor.

Elbette o olamazdı. Uzaklaşmasını izlerken ne kadar yanıldığımı görebiliyorum; sarsakça koşarken kolları iki yanında tuhaf bir içimde sallanıyor. Oysa Ben'le ilgili tuhaf olan hiçbir şey yok. Yanımdan uzaklaşırken aynı hisle baş başa kalıyorum. Hayalet görmüş gibiyim.

Kafe Belle Epoque kaldırıma dökülen kırmızı ve altın rengi ışıklarla bir tür şenlik yeri gibi görünüyor. Dışarıdaki masala-

rı dolduran insanlar sohbet edip gülüyor, pencereler içerideki masaları dolduranların vücutlarının sıcaklığından buğulanmış. Isıtıcıların açık olmadığı bir köşede tek başına oturan bir adam dizüstü bilgisayarının üstüne eğilmiş; her nasılsa onun Theo olduğunu biliyorum.

“Theo?” Kendimi bir Tinder randevusunda gibi hissediyorum, gerçi bir daha öyle bir şey denemem, uygulama sahte hesaplar ve pisliklerle dolu.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. Koyu renk saçlarının kesilmeye ihtiyacı var ve sakalları çıkmaya başlamış. Sıradan giysiler giymeye karar vermiş bir korsana benziyor, büyük beden ceke-tin altında yakası yıpranmış yün kazak görünüyor.

“Theo?” diyorum bir kez daha. “Benjamin Daniels hakkında mesajlaşmıştık, ben Jess.”

Şöyle bir başını sallıyor. Karşısındaki metal sandalyeyi çekiyorum. Soğuk metal elime yapışıyor.

“Sigara içmemin sakıncası var mı?” Bu sorunun formalite icabı olduğunu sanıyorum çünkü cebinden buruşuk kırmızı Marlboro paketini çoktan çıkardı. Ona dair her şey biraz hırpalanmış gibi görünüyor.

“Elbette, ben de bir tane alırım.” Sigara içme alışkanlığını karşılayacak gücüm yok ama o kadar gerginim ki teklif etmemiş olmasına rağmen bir tane içmem gerekiyor.

Yaklaşık otuz saniye boyunca tuhaf bir çakmakla sigarasını yakmaya çalışıyor ve bu süre boyunca da kendi kendine mırıldanıyor: “*Lanet olsun,*” ve “*Hadi be şerefsiz.*” Konuşmasında bir aksan olduğunu fark ediyorum.

“Doğu Londralı mısın?” diye soruyorum, gözüne girersem bana yardım etmeye daha hevesli olabilir diye düşünüyorum. “Neresindensin?”

Tek kaşını kaldırıyor ama cevap vermiyor. Sonunda çakmak çalışıyor ve sigarasını yakıyor. İnhaler çeken bir astımlı gibi sigarasından bir nefes aldıktan sonra arkasına yaslanıp bana ba-

kıyor. Uzun boyuyla oturduğu minik sandalyede rahatsız gibi görünüyor: uzun bacağının bileğini diğerinin dizine yaslıyor. Aslında bir bakıma çekici olduğu söylenebilir, tabii kaba saba erkeklerden hoşlanıyorsanız. Ben emin değilim ve bu şartlar altında bunları düşündüğüm için de şaşkınım.

"Peki," diyor dumanın içinde gözlerini kısarak. "Ben?" Ağabeyimin adını söyleme şeklinden onu pek sevmediğini anlıyorum. Belki de ağabeyimin çekiciliğinden etkilenmemiş tek kişiyi buldum.

Cevap verme fırsatı bulamadan yanımıza bir garson geliyor, işi olmasına rağmen siparişimizi alacak olmak onu sinirlendirmiş gibi görünüyor. Onunla Fransızca konuşmak zorunda olduğu için sinirli görünen Theo net bir İngiliz aksanıyla double espresso ve Ricard diye bir şey sipariş ediyor. "Geç oldu ve yetiştirmem gereken bir işim var," diyor biraz savunmaya geçerek.

Isınmak için bir *chocolat chaud** istiyorum. 6 euro. Onun ödeyeceğini varsayıyorum. "O diğer şeyden ben de istiyorum," diyorum garsona.

"Un Ricard?"

Başımı sallayarak onaylıyorum. Garson uzaklaşıyor. "Copa-cabana'da bundan servis ettiğimizi sanmıyorum," diyorum.

"Nerede?"

"Şu çalıştığım barda. Birkaç gün öncesine kadar çalıştığım barda yani."

Koyu renk kaşını yine kaldırıyor. "Kulağa şık bir yer gibi geliyor."

"Kesinlikle berbattı." Sapık'ın bana iğrenç küçük aletini göstermeye karar verdiği gün artık canıma tak ettiği gündü. Aynı zamanda arkamda gereğinden fazla oyalandığı, sıcak ve ıslak nefesini ensemden hissettiğim, ellerini kalçalarımın altına koyup beni "yönlendirdiği", giysilerim ya da nasıl görüldüğümle ilgili yo-

* (Fr.) Sıcak çikolata. (ç.n.)

rum yaptığı zamanlar için onu cezalandırmaya karar verdiğim gündü. Tüm bunlar öyle olmalarına rağmen pek de 'bir şeymiş' gibi görünmeyen ama bana kendimi kötü hissettiren şeylerdi. Başka bir kız ayrılır ve geri dönmezdi. Başka biri polis çağırırdı. Ama ben o kızlardan biri değildim.

"Evet," diyor Theo; belli ki gevezelik edecek vakti yok. "Neden buradasın?"

"Ben, senin için mi çalışıyor?"

"Yok. Bugünlerde kimse kimse için çalışmıyor, en azından bu iş kolunda. Kıyasıya bir rekabet var, herkes kendi işine bakıyor. Ama evet, bazen bir inceleme, bir gezi yazısı sipariş ediyorum. O, araştırmacı gazetecilik işlerine girmek istiyordu. Sanırım bunu biliyorsun." Başımı iki yana sallıyorum. "Aslında bana ayaklanmalarla ilgili bir makale verecekti."

"Ayaklanmalar mı?"

"Evet." Bilmediğime inanamıyormuş gibi bakıyor. "Yüksek vergiler, benzin fiyatları insanları bıktırdı. Olaylar çok çirkinleşti... göz yaşartıcı gaz, tazyikli su falan. Tüm haberlerde var. Kesin bir şey görmüşsündür."

"Buraya dün gece geldim." Ama sonra bir şey hatırlıyorum: "Pigalle metro durağının yakınlarında polis minibüsleri gördüm." Derken trendeki kayak gözlüklü insanlar aklıma geliyor. "Ve belki birkaç protestocu."

"Mümkündür. Ayaklanmalar her yere yayılıyor. Ben bunlarla ilgili bir şey yazmak niyetindeydi. Bana sözde 'bomba bir haber' getirecekti, hem de bu sabah. Bu konuda pek gizemli davranıyordu. Ama ondan haber almadım."

Yeni bir olasılık aklıma geliyor. Bu olabilir mi? Ben bir yerleri çok mu derin kazdı? Kötü birini mi kızdırdı? Ve onun, ne yani? Kaçması mı gerekti? Ortadan kaybolması mı? Yoksa... Hayır, diğer olasılıkları düşünmek istemiyorum.

İçeceklerimiz geliyor, minik sürahideki yoğun ve koyu renkli sıcak çikolatamın yanında bir de fincan var. Birazını fincana

doldurup bir yudum alıyorum ve gözlerimi kapıyorum çünkü 6 euro olsa bile hayatımda içtiğim en güzel sıcak çikolata.

Theo kahvesine beş paket esmer şeker atıp karıştırıyor. Ar-
dından Ricard içeceğinden büyük bir yudum alıyor. Ben de bir
yudum alıyorum; meyankökü tadı var, bana barın arkasında ha-
zırladığım, bazen müşterilerin bana ısmarladığı ya da kalabalık
olmayan gecelerde gizlice bir tane içtiğim Sambuca likörünü
hatırlatıyor. Bir dikişte bitiriyorum. Theo kaşlarını kaldırıyor.

Ağzımı kuruluyorum. “Üzgünüm. Buna ihtiyacım vardı.
Gerçekten de bok gibi bir yirmi dört saat geçirdim. Ben kayıp.
Ondan haber almadığını biliyorum ama nerede olabileceğine
dair bir fikrin var mı?”

Theo omuz silkiyor. “Üzgünüm.” Tutunduğum son umut
kırıntısının da kaybolduğunu hissediyorum. “Kayıp da ne de-
mek?”

“Dairesinde olacağını söylediği hâlde dün gece orada de-
ğildi. Aramalarım cevap vermiyor, mesajlarını okumuyor. Ve
tüm şu diğer şeyler...” Yutkunuyorum ve ona kedinin tüyündeki
kanı, çamaşır suyu lekesini ve düşmanca davranan komşuları
anlatıyorum. Bunları anlatırken şöyle düşünüyorum: İş burala-
ra nasıl geldi? Yabancı bir şehirde yabancı biriyle oturmuş ağa-
beyimi bulmaya çalışıyorum.

Theo sigarasını çekiyor, çıkan dumanın arkasından bana
bakıyor ama ifadesi hiç değişmiyor. Duygularını belli etmeme
konusunda çok iyi.

“Tuhaf olan bir diğer şey,” diyorum, “şu koca, gösterişli bina-
da yaşıyor. Demek istediğim yazarak bu kadar para kazandığını
sanmıyorum.” Theo’nun giysilerine bakılırsa yanılmıyorum.

“Hayır. Bu işe kesinlikle para için girmezsın,” diyor.

Başka bir şey aklıma geliyor. Ben’in cüzdanından aldığım
metal kart. Kotumun arka cebinden çıkarıyorum.

“Bunu buldum. Senin için bir anlamı var mı?”

Kaşlarını çatarak altın renkli havai fişek resmini inceliyor. "Emin değilim. Bu sembolü daha önce gördüm sanırım. Ama nerede gördüğümü hatırlamıyorum. Alabilir miyim? Sana geri vereceğim." İpucu gibi hissettiren az sayıda şeyden biri olduğu için isteksizce ona uzatıyorum. Theo elimden alıyor ama onu kavrayış şeklinde hoşuma gitmeyen bir şey var. Ben'i pek iyi tanımadığını söylediği ve durumuyla pek ilgilenmediği hâlde aniden çok hevesli görünüyor. Çıkarı olmadan yardım edecek türden birine benzemiyor. Bu adama pek güvenmiyorum. Ama daha önce de dediğim gibi karşılıksız bir şey isteyenlerin seçim hakkı olmaz.

"Bir şey daha var," diyorum. "Ben, dün gece bana sesli mesaj bırakmış, ben Gare du Nord'a varmadan hemen önce."

Theo telefonumu alıyor. Kaydı başlatıyor ve Ben'in sesi duyuluyor. "Selam Jess..."

Bu şartlar altında sesini yeniden duymak tuhaf. Son dinlediğimden bu yana farklı geliyor, sanki çok uzak bir yerden konuşuyormuş gibi sesi Ben'e benzemiyor.

Theo mesajın tamamını dinliyor. "Sanki sonunda bir şey daha söylüyor. Ne olduğunu anlayabildin mi?"

"Hayır, duyamıyorum. Çok boğuk."

Parmağını kaldırıyor. "Bekle." Sandalyeye asılı sırt çantasına uzanıyor —ona ait her şey gibi çanta da buruşuk— ve kabloları dolaşmış kulaklık çıkarıyor. "Tamam. Gürültü önleyici var ve hayli güçlü. Tekini ister misin?"

Kulaklığın bir ucunu bana uzatıyor.

Kulağıma takıyorum.

Sesi sonuna kadar açıyor ve sesli mesajı tekrar başlatıyor.

Kaydın tanıdık kısmını dinliyoruz. Ben'in sesi duyuluyor: "Selam Jess, rue des Amants, numara 12. Tamam mı? Üçüncü kat." Ve "Sadece zili çal. Seni bekliyor olacağım..." Sesi her dinlediğimde olduğu gibi konuşmanın ortasında kesilmişse benzi-

yor. Ama şimdi sonrasını duyabiliyorum. Sesli mesajdaki tıkırtı gerçekten de bir ahşap gıcirtısı. O gıcirtıyı *taniyorum*. Daire kapısının menteşeleri.

Ve sonra uzaktan Ben'in sesini işitiyorum, kısık ama yine de daha önceki homurtudan daha net: "Burada ne yapıyorsun?" Uzun bir duraksama. Ardından yine konuşuyor. "Lanet olsun, sen ne...?"

Sonra başka bir ses: Bir inleme. Ses bu kadar açıkken bile bu sesi çıkaran bir insan mı yoksa zemin gıcirtısı gibi başka bir şey mi söylemesi zor. Ve sonra sesler kesiliyor.

Daha öncekinden de çok üşüyorum. Boynumdaki kolyenin ucunu sımsıkı tuttuğumu fark ediyorum.

Theo kaydı bir kez daha oynatıyor. Ve bir kez daha. İşte orada. İşte kanıt. Sesli mesajı bıraktığı gece dairede Ben'le birlikte biri daha var.

İkimiz de kulaklıkları çıkarıp birbirimize bakıyoruz.

"Evet," diyor Theo. "Bunun gayet tuhaf olduğunu söyleyebilirim."

MIMI

Dördüncü Kat

Şu anda evde değil. Biliyorum çünkü yatak odamın penceresinden izliyorum. Üçüncü katın tüm ışıkları kapalı, ev karanlık. Ama bir an gerçekten Ben'i gördüğümü, gölgelerin arasından çıktığını sanıyorum. Ardından gözlerimi kırpiyorum ve tabii ki orada kimse yok.

Ama bu tam ona göre olurdu. Haber vermeden ortaya çıkmak gibi bir alışkanlığı vardı. Tıpkı onunla ikinci kez karşılaştığımda olduğu gibi.

Sorbonne'dan eve dönerken yolumun üstündeki şu eski plak dükkânına uğramıştım: Pêlê-Mêle. Çok sıcaktı. Fransızcada güneşin beynini kavurduğu zamanlarda kullanılan şöyle bir deyiş var, *soleil de plomb*. Hava bu kadar soğukken hayal etmesi zor olsa da öyle sıcak bir gündü. Dışarısı berbattı, boğucu egzoz dumanı ve kaldırımı dolduran güneşten yanmış terli turistler her yeri kaplamıştı. Turistlerden zaten nefret ederim ama yaz aylarında hiç katlanamıyorum. Her yer, kumsal yerine şehirde gezmeyi tercih ettikleri için bunalmış, öfkeli turistlerle dolu oluyor. Ama dükkân dışarıdan bakıldığında kasvetli, iç karartıcı görüldüğünden içeride hiç turist yoktu ve benim de hoşuma

giden buydu. İçerisi su altı gibi karanlık ve serindi, dışarıdaki sesler duyulmuyordu. Burada dünyadan saklanıp plaklar arasında gezerek ve cam kabinde birbiri ardına plaklar dinleyerek saatler geçirebilirdim.

“Selam.”

Arkamı döndüm.

İşte oradaydı. Üçüncü kata yeni taşınan adam. Onu çoğün Vespa’sını avluya sokarken ya da dairesinde gezinirken görüyordum, panjurlarını asla indirmiyordu. Ama yakından farklıydı. Çenesindeki sakalı, kollarındaki bakır rengi tüyleri görebiliyordum. Boynunda, tişörtünün yakası içinde kaybolan bir zincir olduğunu görebiliyordum. Nedense böyle bir şey beklemiyordum: Fazla havalı görünüyordu. Yakından terinin kokusunu alabiliyordum, kulağā çok itici gelse de metrodakiler gibi kızarmış soğan değil, temiz kışkırtıcı bir kokuydu bu. Camille’e de söylediğim gibi yaşlıydı. Ama aynı zamanda yakışıklıydı. Aslında nefesimi kesmişti.

“Merveille’di, değil mi?”

Az kalsın elimdeki plağı düşürecektim. Adımı biliyordu. Hatırlıyordu. Ve adımdan nefret etmeme rağmen nedense onun dudaklarından döküldüğünde kulağā farklı, neredeyse özel gelmişti. Başımı sallayarak onayladım çünkü konuşabileceğimi sanmıyordum. Ağzımda bir metal tadı vardı, belki de dilimi ısırmıştım. Kanın dişlerime bulaştığını hayal ettim. Aramıza oturan sessizlikte tavandaki vantilatörün kan basıncına bezeyen sesini duyabiliyordum: *plof, plof, plof*.

Sonunda konuşmaya başladım: “Ge-genellikle bana Mimi derler.”

“Mimi. Sana yakışıyor. Benim de adım Ben.” İngiliz aksanı, gün gibi ortada. “Yeni komşunuz, birkaç gün önce apartmanın üçüncü katına taşındım.”

“*Je sais,*” dedim. Bir fısıltı gibi çıktı. *Biliyorum*. Bilmiyor olabileceğimi düşünmesi çılgınca geldi.

“Çok güzel bir bina. Orada yaşamayı seviyor olmalısın.” Omuz silktim. “Tüm o tarih. O harika karakteri: *cave*, asansör...”

“Servis asansörü de var,” dedim aniden. Apartmanda en sevdiğim şeylerden biri. Nedenini bilmiyordum ama bir anda onunla paylaşmak istemiştim.

Öne eğildi. “Servis asansörü mü?” Çok heyecanlanmış görünüyordu. Buna sebep olduğum için ben de heyecanlandım. “Gerçekten mi?”

“Evet. Bina bir *hôtel particulier* olarak kullanılırken bir kontese falan aitmiş ve aşağıda *cave*’de bir mutfak varmış. Hizmetliler yiyecek içecekleri yukarı, kirlileri aşağı göndermek için bu asansörü kullanırmış.”

“İnanılmaz! Gerçek hayatta hiç öyle bir şey görmedim. Nerede? Hayır, dur, söyleme. Ben bulmaya çalışacağım.” Sırıttı. Ben de gülümsediğimi fark ettim.

Tişörtünün yakasını düzeltti. “Tanrım, bugün çok sıcak.”

Zincirin ucundaki küçük figürü gördüm. “Aziz Christopher mı o?” Yine hiç düşünmeden ağzımdan kaçırmıştım. Sanırım bunun nedeni o küçük altın azizi tanımış olmanın şaşkınlığıydı.

“Ah.” Kolyesine baktı. “Evet. Annemindi. Küçük bir çocukken bana vermişti. Hiç çıkarmadım, orada olduğunu bile unutmuşum.” Onu gözümde bir çocuk olarak canlandırmaya çalıştım ama başaramadım. Onu sadece uzun boylu, geniş omuzlu, yanık tenli olarak düşünebiliyordum. Evet yüzünde çizgiler vardı ama bunların onu yaşlı göstermediğini fark ettim. Aksine onu tanıdığım tüm adamlardan daha ilginç gösteriyorlardı. Sadece bir yerlere gitmiş, bir şeyler görmüş, bir şeyler yaşamış izlenimi veriyordu. Sırıttı. “Onu tanımana şaşırdım. Katolik misin?”

Yanaklarım alev aldı. “Ailem beni bir Katolik okuluna gönderdi.” Daha doğrusu Katolik kız okuluydu. *Baban senin bir*

* (Fr.) Konak. (ç.n.)

rahibe olmanı umuyordu, demişti Camille. Buna en yakın bulabileceği şey bekâret kemeri. Tıpkı Camille gibi tanıdığım çocukların çoğu kendi giysilerini giydikleri, sigara içtikleri ve öğle teneffüsünde sokaklarda öpüştükleri büyük liselere gitmişlerdi. Soeurs Servantes du Sacré Coeur (SSSC) insanı tam bir ucube yapıyordu. *Madeline* isimli çocuk kitabından fırlamış gibi oluyordunuz. Bu, üniformanız üstünüzdeyken metroda garip bir tipin bakışlarını size dikmesi ve diğer erkeklerin size bakmaması anlamına geliyordu. Onlarla sıradan insanlar gibi konuşamaz hâle geliyordunuz. Babamın da burayı seçmesinin nedeni muhtemelen buydu.

Elbette tüm lise hayatımı SSSC’de geçirmedi. Genç erkek öğretmenlerden birinin adı bir olaya karışınca ebeveynlerim beni okuldan almanın en iyisi olduğuna karar verdi ve son birkaç yılımı özel öğretmenle tamamladım ki bu, daha da kötüydü.

Benjamin Daniels elimde tuttuğum albüme bakıyordu. “Velvet Underground,” dedi. “Severim.” Andy Warhol tarafından tasarlanan albüm kapağının ön tarafında bir pipetten soda içmek için açılan bir dizi parlak kırmızı dudak resmi vardı. Aniden resimler bana çok müstehcen göründü ve yanaklarımın yeniden kızardığını hissettim.

“Ben de bunu alacağım,” dedi elindeki plağı kaldırarak. “Yeah Yeah Yeahs. Onları sever misin?”

Omuz silktim. “*Je ne sais pas.*” Onları hiç duymamıştım. Elimde tuttuğum Velvet Undergroud albümünü de dinlemediğim. Sadece Warhol’un resmi hoşuma gitmişti, eve döndüğümde bunu resim defterime çizmeyi planlıyordum. Sorbonne’a gidiyordum ama gerçekte (bana bırakılmış olsa) sanat okumayı seçerdim. Bazen sadece elimde bir parça kömür veya boya fırçası varken kendimi tamamlanmış gibi hissediyordum. Kendimi ancak bu şekilde düzgün ifade edebiliyordum.

* (Fr.) Bilmiyorum. (ç.n.)

“Pekâlâ, gitmeliyim.” Yüzünü buruşturuyor. “Yetiştirip teslim etmem gereken bir işim var.” Bu bile kulağa havalı geliyordu: teslim tarihi olan bir iş. O bir gazeteciye, gece geç saatlere kadar bilgisayarının başında çalışmasını izliyordum. “Dördüncü katta oturuyordun, değil mi? Apartmanda yani? Sen ve ev arkadaşın? Adı neydi?”

“Camille.” Kimse Camille’in adını unutmaz. Seksi, eğlenceli olan o. Ama Ben onun adını unutmuştu. Benimkini hatırlıyordu.

Birkaç gün sonra daire kapısının altından bir not atıldı:

BULDUM!

Başta ne anlama geldiğini anlayamadım. Kim, neyi bulmuştu? Bir şey ifade etmiyordu. Camille’e gelmiş olmalıydı. Ama sonra plak dükkânındaki sohbetimizi hatırladım. Onunla ilgili olabilir miydi? Servis asansörünün olduğu dolaba gittim, gizli kolu çıkardım ve küçük sepeti yukarı çekmek için çevirdim. Sepette bir şey olduğunu gördüm: dükkândan aldığı Yeah Yeah Yeahs albümü. Üstüne bir not iliştirilmişti: HEY MİMİ. BUNU SEVECEĞİNİ DÜŞÜNDÜM. FIKRİNİ SÖYLERİN. B X.

“O kimden?” Yanıma gelen Camille omzumun üstünden notu okudu. “Onu sana mı vermiş? Ben?” Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum. “Onu dün gördüm,” dedi. “Bana bir yerlere gittiğinde kediye beslememe çok sevineceğini söyledi ve yedek anahtar verdi.” Karamel rengi bir tutam saç kulağının arkasına attı. İçimde kaban kışkırtıcılık dalgası hissettim. Ama kendime ona bir not bırakmadığını hatırlattım. Ona bir plak göndermemişti.

Fransızca bir deyim vardır: *être bien dans sa peau*, yani hâ-linden memnun olmak. Sık sık bu şekilde hissetmezdim ama o plağı tutarken duygularım tam da böyleydi. Sanki sadece bana ait olan bir şey varmış gibi.

İçinde servis asansörünün saklı olduğu dolaba bakıyorum. İstemsizce oraya doğru yürüyorum. Kapağı açıp makarayı ortaya

çıkartıyor ve tıpkı ağustos günü yaptığım gibi kolu çeviriyorum. Minik sepetin görüntüye girmesini bekliyorum.

O da ne?

İçine bakıyorum. Bir şey var. Tıpkı albümü gönderdiği günkü gibi. Ama bu bir albüm değil. Beze sarılı bir şey. Almak için uzanıyorum, parmaklarımı etrafına sardığım anda bir batma hissediyorum. Elimi kaldırıp baktığımda avucumda kan görüyorum. *Merde*. Bezin içinde her ne varsa kumaşı geçip elimi kesti. Yere atıyorum, bez açılıp içindekini gözler önüne seriyor.

Geri çekiliyorum. Üstü pas ya da kir gibi görünen bir şeyle kabuk bağlamış bıçağa bakıyorum ama çok geçmeden bezin de her yerine bulaşan şeyin pas olmadığını anlıyorum.

Çıglık atmaya başlıyorum.

JESS

O mesajın sonunda Ben'in sesinin nasıl çıktığını aklımdan çıkaramıyorum. Sesindeki korkuyu. "Burada *ne* yapıyorsun?" O vur-guyu. İçeri giren her kimse onu tanıyor gibi. Ve sonra "Lanet olsun sen ne?" Ağabeyim hiçbir zaman kontrolünü kaybetmez. Onu hiç böyle duymadım. Onun Ben olduğunu düşünmek bile zor.

Midem kasılıyor. Aslında dün gecedan beri var olan gerginlik giderek artıyor. Artık daha fazla görmezden gelemem. Sanırım dün gece, ben gelmeden önce bir şey oldu. Kötü bir şey.

"Oraya geri dönecek misin?" diye soruyor Theo. "Bunu dinledikten sonra?"

Endişesi beni bir bakıma şaşırtıyor, özellikle de pek duygusal biri gibi görünmediğinden.

"Evet," diyorum sesimin hissettiğimden daha emin çıkmasına gayret ederek. "Orada olmam gerek."

Orada olmalıyım. Ayrıca bunu söyleyemem ama gidecek başka bir yerim de yok.

Metroya binmek yerine yürümeye karar veriyorum, uzun bir yol ama biraz hava almaya, düşünmeye ihtiyacım var. Yolu bulmak için telefonuma bakarken titriyor:

Veri dolaşımınız tükenmek üzere! Daha fazlasını satın almak için bağlantıya tıklayınız...

Kahretsin. Telefonu cebime geri koyuyorum.

Parlak ışıklı vitrinlerinde elbiseler, mumlar, koltuklar, mücevherler,  ikolatalar, hatta bazılarında pembe ve mavi renkte merengler olan kırmızı, zümrüt yeşili, lacivert boyalı gösterişli mağazaların önünden geçiyorum. Burada parası olan herkese göre bir şey var. Köprünün üstünde nehri arkalarına alarak fotoğraf çeken,  p şen, g l şen, konuşan turistlerin arasından ilerliyorum. Ayrı gezegenlerde yaşıyormuşuz gibi hissediyorum. Bu şehrin güzelliğinin sadece içindeki kötülüğü saklamak için göz alıcı bir ambalajdan ibaret olduğu izlenimine kapılıyorum. Fırınlardan ve çikolata d kk nlarından yükselen tatlı şeker kokusunun bastırmaya çalıştığı   r m şl ğ n kokusunu alıyorum: bir balıkçı tezg hındaki balıkların yattığı buzdan kaldırıma damlayan leş kokulu su, üstüne basılmış bir köpek pisliği, tıklalı kanalizasyondan gelen koku. Huzursuzluğum artıyor. Ben'e d n gece ne oldu? Ne yapabilirim?

Hayatımda oldukça çaresiz kaldığım durumlar oldu. Kıramı nasıl ödeyeceğimi bilmediğim zamanlar. Üvey ağabeyimin benden daha çok parası olduğu için Tanrı'ya şükrettiğim zamanlar. Evet, geçmişte benim sahip olduğumdan daha fazlasına sahip olduğu için ona kızmış olabilirim. Ama ağabeyim beni oldukça zor durumlardan kurtardı.

Bir keresinde final zamanı olmasına rağmen ebeveynlerinin aldığı Golf ile beni kötü bir koruyucu aile ortamından çekip almıştı:

"Biz yetim olarak birbirimize kenetlenmeliyiz. Hatta durumumuz yetim olmaktan da beter. Çünkü babalarımız bizi istemedi. Dışarıda bir yerdeler ama bizi istemiyorlar."

"Sen benim gibi değilsin," dedim. "Senin bir ailen var, Daniellar. Hâline bak. Nasıl konuştuğuna bak. Lanet arabana bak. Hemen hemen her şeyin var."

Omuz silkti. "Benim sadece küçük bir kız kardeşim var."

Şimdi ona yardım etme sırası bende. Vücudumdaki her zerre, polisten uzak durmam gerektiğini söylese de buna mecburum.

Telefonumu çıkarıp 112'yi tuşluyorum.

Birkaç dakika beklemeye alınıyorum. Beklerken Aziz Christopher kolyemle oynuyorum. Sonunda biri açıyor. "*Comment puis-je vous aider?*" diyor bir kadın.

"*Um, parlez-vous Anglais?*"

"*Non.*"

"Konuşabilen biriyle görüşebilir miyim?"

İç çekiyor. "*Une minute.*"

Uzun bir beklemenin ardından başka bir ses, bir erkek. "Buyurun?"

Açıklamaya başlıyorum. Her nasılsa yüksek sesle anlatınca her şey kulağa çok dayanaksız geliyor.

"Pardon. Anlamadım. Kardeşiniz size bir sesli mesaj bıraktı. Dairesinden mi? Ve siz de endişelendiniz mi?"

"Sesi korkmuş gibiydi."

"Ama eve zorla girildiğine dair bir iz yok mu?"

"Hayır, tanıdığı biri olduğunu düşünüyorum..."

"Kardeşiniz bir... çocuk mu?"

"Hayır, otuz yaşında. Ama kayboldu."

"Ve siz, mesela birkaç günlüğüne bir yere gitmediğinden emin misiniz? Çünkü en olası durum bu gibi görünüyor, *non?*"

Gittikçe artan bir umutsuzluk hissi var içimde. Bir yere varabileceğimizi sanmıyorum. "Çok eminim, evet. Lanet olası bir tuhafılık var —özür dilerim— telefonuna cevap vermiyor, anahtarları ve cüzdanı evde."

Uzun bir duraksama oluyor. "Tamam, matmazel. Bana adınızı ve adresinizi verin, resmi bir kayıt oluşturup sizinle iletişime geçeceğiz."

* (Fr.) Size nasıl yardımcı olabilirim? (e.n.)

** (Fr.) İngilizce biliyor musunuz? (e.n.)

*** (Fr.) Bir dakika. (e.n.)

“Ben...” Herhangi resmi bir kayıta olmak istemiyorum. Ya bilgileri Birleşik Krallık’la paylaşırlarsa? Ve o sıkıcı duygusuz sesiyle “resmi kayıt” deme şekli kulağa —evet, önemli olan tüm işleri ve biraz da önemli olmayanları yaptıktan sonra birkaç yıla bu konuyla ilgili bir şeyler yapmayı düşünürüz— gibi geliyor.

“Matmazel?” diyor.

Telefonu kapatıyorum.

Bu tamamıyla zaman kaybıydı. Peki, farklı bir şey bekliyor muydum? İngiliz polisi bana daha önce hiç yardım etmemişti. Neden Fransız meslektaşlarının farklı davranacağını düşünmüştüm ki?

Başımı telefondan kaldırdığımda yönümü kaybettiğimi anlıyorum. Telefonda konuşurken boş boş yürümüş olmalıyım. Telefonumdan haritaya giriyorum ama yüklenmiyor. Sayfayı yenilemeye çalışırken telefonum titriyor ve ekranda bir bildirim beliriyor.

Veri dolaşımınızın hepsini kullandınız. Daha fazlasını satın almak için bağlantıya tıklayınız...

Kahretsin, kahretsin... Hava daha da kararıyor ve bu da her nedense kendimi daha çok kaybolmuş gibi hissettiriyor.

Tamam. Kendini topla, Jess. Bunu yapabilirim. Sadece kalabalık bir sokak bulmam gerek, ondan sonra metro istasyonu ve bir harita bulabilirim.

Ama sokaklar gitgide tenhalaşıp sessizleşiyor ve artık arkamda sadece bir çift ayak sesi duyuyorum.

Sağımda bir duvar var ve üzerine asılı küçük tabelaya bakınca bir mezarlığın yanında olduğumu fark ediyorum. Duvarın üstünden yüksek mezar taşlarını, yas tutan bir meleğin eğik duran başını ve kanatlarının uçlarını seçebiliyorum. Hava artık neredeyse tamamen karardı. Duruyorum.

Arkamdaki ayak sesleri de duruyor.

Hızlı yürüyorum. Ayak sesleri de hızlanıyor.

Biri beni takip ediyor. Bunu biliyorum. Duvarın köşesini dönüyorum, böylece birkaç saniyeliğine gözden kaybolacağım. Yola devam etmek yerine duvara yaslanıyorum. Kalbim göğsümden fırlayacak. Bu muhtemelen yaptığım en aptalca şey. Yapmam gereken kaçmak, kalabalık bir cadde bulmak ve diğer insanların arasına karışmak. Ama bilmem gerek.

Figür belirene kadar bekliyorum. Uzun boylu, koyu bir ceket giymiş. Göğsüm alev alev yanıyor, nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Figür yavaşça köşeyi dönüyor, etrafına bakınıyor. Beni arıyor. Başında kapüşon var ve bir an yüzünü göremiyorum.

Ansızın bir adım geri çekiliyor, beni gördüğünü anlıyorum. Kapüşonu düşüyor. Şimdi sokak lambasının ışığında yüzünü görebiliyorum. Bir kadın, genç, model olabilecek kadar güzel. Kâküllü saçları koyu renk, çıkık elmacıkkemiğinin altında bir cümlelenin sonuna konulan noktayı andıran bir ben var. Deri ceketinin altına kapüşonlu bir *sweatshirt* giymiş. Şaşkınlıkla bana bakıyor.

“Merhaba,” diyorum. Ona doğru dikkatlice bir adım atıyorum, hayal ettiğim gibi korkutucu biri olmadığını görünce korkum da yavaş yavaş dağılıyor. “Neden beni takip ediyorsun?” Geri çekiliyor. Kontrolün artık bende olduğunu hissediyorum. “Ne istiyorsun?” diye soruyorum ısrarla.

“Şey... Ben’i arıyorum.” Güçlü bir aksam var ama Fransız değil. Kelimeleri vurgulamasına bakılırsa belki Avrupa’nın doğusundan. “Cevap vermiyor. Bana —sadece çok önemli bir şey olursa— dairesine gelmemi söyledi. Dün gece onu sordüğünü duydum. Sokakta.”

Binaya ilk geldiğim ânı hatırlıyorum, park hâlindeki bir arabanın arkasında, gölgelerin arasında çömelen bir figür gördüğümü sanmıştım. “O sen miydin? Arabanın arkasındaki?”

Hiçbir şey söylemiyor, sanırım alabileceğim tek cevap bu. Ona doğru bir adım daha atıyorum. O da bir adım geri çekiliyor.

“Neden?” diye soruyorum. “Neden Ben’i arıyorsun? Bu kadar önemli olan ne?”

“Ben nerede?” Tek söylediği bu. “Onunla konuşmam gerek.”

“Benim de öğrenmeye çalıştığım tam olarak bu. Sanırım bir şey oldu. Ortada yok.”

Yüzü bir anda bembeyaz oluyor. O kadar korkmuş görünüyor ki aniden ben de korkuya kapılıyorum. Sonra başka bir dilde küfür ediyor, “*koorvah*” gibi bir şey duyuyorum.

“Ne oldu?” diye soruyorum. “Neden bu kadar korktun?”

Başını iki yana sallıyor. Bakmadan geriye doğru birkaç adım daha atıyor, neredeyse kendi ayağına takılacak. Sonra dönüp diğer yöne hızlı adımlarla yürümeye başlıyor.

“Bekle,” diyorum. Uzaklaşmaya devam edince bağıriyorum. “Bekle!” Ama koşmaya başlıyor. Peşinden koşuyorum. Kahretsin hem çok hızlı hem de bacakları uzun. Ben zayıfım ama formda değilim. “Dur, lütfen!” diye sesleniyorum.

Onu kalabalık bir caddeye doğru takip ediyorum, insanlar dönüp bize bakıyor. Son anda sola dönüp bir metro istasyonunun merdivenlerinden aşağı iniyor. Kol kola yukarı çıkan bir çift, telaşla ayrılıp geçmesine izin veriyor.

“Lütfen,” diye sesleniyorum arkasından inerken, nefes almakta zorlanıyor, ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissediyorum, “bekle!”

Ama turnikelere vardı bile. Neyse ki bozuk olduğu için açık bırakılmış bir turnike var, oradan geçiyorum. Ama bir yol ayrımına geldiğimde sağda doğuya ve solda batıya giden tren koridorlarından hangisine girdiğini bilmiyorum. Sanırım yüzde elli şansım var, sağı seçiyorum. Soluk soluğa platforma indiğimde onun rayların diğer tarafında olduğunu görüyorum. Lanet olsun. Bembeyaz yüzüyle bana bakıyor.

“Lütfen!” diye bağıırıp nefes almaya çalışıyorum, “lütfen, sadece seninle konuşmak istiyorum...”

İnsanlar dönüp bana bakıyor ama umursamıyorum.

“Orada bekle!” diye bağıyorum. Sıcak bir hava akımıyla birlikte tünelden yaklaşan trenin gümbürtüsünü duyuyorum. Merdivenleri çıkıp diğer platforma giden köprüyü geçiyorum. Altımdan geçen trenin uğultusunu hissedebiliyorum.

Merdivenlerden iniyorum. Onu göremiyorum. İnsanlar trene biniyor. Ben de binmeye çalışıyorum ama çok dolu, içerisi tıkiş tıkiş, insanlar bir sonraki treni beklemek için geri çekiliyor. Kapılar kapanırken yüzünü görüyorum, soluk ve korkmuş bir ifadeyle bana bakıyor. Tren uzaklaşmaya başlıyor. Güzergâhın yazılı olduğu haritaya bakıyorum, hat on beş durak sonra bitiyor.

Nihayet Ben’le ilgili bir bağlantı, bir ipucu bulmuştum. Ama onun nereye gittiğini, nerede ineceğini öğrenme ihtimalim yok. Büyük ihtimale onu bir daha görme ihtimalim de.

JESS

Daireyi mümkün olduğunca aydınlattım. Her bir lambayı yak-tım. Hatta Ben'in gösterişli pikabına bir plak bile koydum. Pa-niklememeye çalışıyorum, bu yüzden aydınlık ve ses iyi bir fikir gibi göründü. Az önce içeri girdiğimde bina çok sessizdi. Hatta fazla sessizdi. Sanki önünden geçtiğim kapıların arkasında kim-secikler yoktu. Sanki yerin kendisi dinliyor, bir şey bekliyordu.

Burada olmak artık tamamen farklı bir his. Önceden içimde adını koyamadığım bir his vardı. Ama artık sesli mesajın sonu-nu duymuştum. Ve şimdi Ben'in sesini son duyduğumda kok-tuğunu ve dairede ondan başka biri daha olduğunu biliyorum.

Kızı düşünüyorum. Ben'e bir şey olduğunu düşündüğümü söylediğimdeki bakışını. Korkmuştu ama diğer yandan sanki bunu bekliyor gibiydi.

Birden diğer dairelerden belli bir açıdan bakıldığında be-nim burada sahne ışıklarının altındaymış gibi oturduğumu görebileceklerini fark ediyorum. Pencereye gidip büyük ahşap panjurları çarparak kapatıyorum. Böylesi daha iyi. Eskiden ke-sinlikle perde varmış: sanki biri bir noktada çekip koparmış gibi raydaki halkaların hepsinin kırık olduğu dikkatimi çekiyor.

Burada öylece oturup olanları tekrar tekrar düşünemem. Gözden kaçırdığım bir şey olmalı. Neler olmuş olabileceğini gösteren bir ipucu.

Evin içinde dolanmaya başlıyorum. Yatağın altına bakmak için çömeliyorum, Ben'in dolabındaki gömleklerini gözden geçiriyorum, mutfak dolaplarını karıştırıyorum. Duvara dayalı masasını çekiyorum. Bingo: Yere bir şey düşüyor. Duvarla masanın arasına sıkışmış bir şey. Alıyorum. Bir not defteri. Şu gösterişli deri kapağı olanlardan. Tam da Ben'in kullanacağı tarzda.

Açıyorum. Restoran yorumlarına benzeyen birkaç not görüyorum. Sonra son sayfalara doğru başka bir şey buluyorum:

LA PETITE MORT

SOPHIE M BİLİYOR.

MİMİ: BU İŞİN NERESİNDE?

KONSİYERJ?

La Petite Mort. Bunu ben bile tercüme edebilirim: *Küçük ölüm.*

Sophie M, çatı katında yaşayan Sophie Meunier olmalı. *Sophie M biliyor.* Neyi biliyor? Mimi, dördüncü katta oturan ve Ben'i sorduğumda gözleri yuvasından çıkacakmış gibi görünen kız. Mimi bu işin *neresinde?* Konsiyerjle ne ilgisi *var?* Ben neden not defterine bu insanlarla ilgili, "küçük ölümle" ilgili bir şeyler yazıyordu?

Daha fazlasını bulma umuduyla not defterinin kalanını karıştırıyorum ama bundan sonrasının boş olduğunu görüyorum. Ama bu bile bana bir şey söylüyor. Bu apartmandaki insanlarla ilgili tuhaf bir şey var. Ben onlar hakkında not tutuyormuş.

Ben'in şarabından biraz daha içip sinirlerimin yatışmasını bekliyorum ama işe yaramıyor. Sadece sersemlemeye başlıyo-

rum. Şarap kadehini kenara bırakıyorum çünkü uyanık kalmam, izlemeye, düşünmeye devam etmem gerekiyor. Burada uyuyakalmak istemiyorum. Birdenbire kendimi güvende hissetmemeye başlıyorum.

Gözlerim kapanmaya başlayınca başka seçeneğim kalmadığını anlıyorum. Uyumam lazım. Devam etmek için enerjim olmalı. Yatak odasına gidip yatağın üstüne yığılıyorum. Bu kadar yorgunken daha fazlasını yapamayacağımı biliyorum. Işığı kapatırken koca günün ağabeyimden hiç haber almadan geçtiğini ve endişemin iyiden iyiye arttığını fark ediyorum.

Gözlerim bir anda açılıyor. Hiç zaman geçmemiş gibi ama Ben'in çalar saatinin parlak ışıkları saatin 03.00 olduğunu gösteriyor. Beni bir şey uyandırdı. Ne olduğundan emin olamasam da bunu biliyorum. Kedi bir şeyi devirmiş olabilir mi? Ama hayır, ayakucunda, bacaklarıma yasladığı bedeninin ağırlığını hissedebiliyorum ve gözlerim karanlığa alışınca çalar saatin yeşil ışığında onu açıkça görebiliyorum. Oturuyor, tetikte, diktiği kulakları sinyal arayan bir radar misali seğiriyor. Bir şeyi dinliyor.

Tam o sırada ben de duyuyorum. Bir gıcırtı, döşeme tahtasının birinin ağırlığı altında çıkardığı ses gibi. İçeride, dairede, Fransız tarzı kapıların arkasında biri var.

Acaba... Ben olabilir mi? Seslenmek için ağzımı açıyorum. Ama sonra tereddüt ediyorum. Sesli mesajı hatırlıyorum. Kapıların arkasında hiç ışık yok. Davetsiz misafir karanlıkta geziniyor. İçeri giren Ben olsa şimdiye ışıkları açardı.

Birden tamamıyla ayılıyorum. Hatta ayılmanın ötesinde geriliyorum. Soluklarım sessizlikte çok gürültülü geliyor. Sakinleşmeye, daha yavaş sesle nefes almaya çabalıyorum. Gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapıyor, mümkün olduğunca kımıldamıyorum. Biri içeri gizlice mi girdi? O zaman camın kırılma sesini ya da kapının kurcalanmasını duymam gerekmez miydi?

Odaya doğru yaklaşan ayakların çıkardığı en ufak gıcirtıyı bile duymak için bekliyorum. Sanki hiç acelesi yokmuş gibi hareket ediyor. Battaniyeyi iyice çekiyorum, artık neredeyse her yerim örtülü. Ve sonra, kanın kulaklarımdaki uğultusunun arasından yatak odasının kapısının açılmaya başladığını duyuyorum.

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki nefes almakta güçlük çekiyorum. Kalbim göğsümden fırlayacak. Hâlâ uyuyor numarası yapıyorum. Ama aynı zamanda başucumdaki gece lambasının metal ve ağır kaidesini düşünüyorum. Kolumu uzatıp alabilirim...

Başım yastıkta beklerken lambayı şimdi mi alsam, yoksa sonra mı diye karar vermeye çalışıyorum.

Tam bu sırada... ayak seslerinin uzaklaştığını duyuyorum. Çift kanatlı Fransız kapıları kapanıyor. Ve birkaç dakika sonra ön kapı gıcırdıyor, açılıp yavaşça kapanıyor.

İçeri giren kimse gidiyor.

Bir süre daha kıpırdamadan yatıyorum, nefes nefeseyim. Sonra ayağa fırlayıp kapıları itip açıyor, salona koşuyorum. Onu yakalayabilme ihtimaliyle hızlı hareket ediyorum. Ama önce mutfak dolabını karıştırıp her ihtimale karşı ağır bir tava alıyorum ve sonra daire kapısını açıyorum. Koridor da merdivenler de karanlık ve sessiz. Kapıyı kapatıp pencereye koşuyorum. Belki onu avluda yakalarım. Ama orası da karanlık. Ağaç ve çalılarının siyah hatları dışında bir kıpırtı yok. Nereye gitti?

Işığı açıyorum. Hiçbir şeye dokunulmamış gibi görünüyor. Kırık cam yok, ön kapıda hasar yok. Sanki öylece girmiş.

Neredeyse hayal gördüğümü düşüneceğim. Ama burada biri vardı, bundan eminim. Onu duydum. Kedi onu duydu. Gerçi şu an kanepeye yayılmış hâlde patilerini yalarken bundan daha sakın görünemezdi.

Ben'in masasına bakıyorum ve işte o zaman not defterinin gittiğini fark ediyorum. Çekmeceleri arıyor, masanın arkasında

onu ilk bulduğum boşluğa bakıyorum. Kahretsin. Ben bir aptalım. Onu neden göz önünde bıraktım? Neden bir yere saklamadım?

Şimdi her şey çok bariz görünüyor. O sesli mesajı dinledikten sonra daha tedbirli davranmalıydım. Kapının arkasına bir şey dayamalıydım. Birinin içeri girip etrafı arayacağını tahmin etmeliydim. Çünkü bunu yapmak için kapıyı kurcalamasına gerek bile yoktu. İçeri giren Ben'in o kayıтта konuştuğı kişiyse zaten bir anahtarı vardı.

Otuz Saat Önce

BEN

Her şey kararıyor. Sadece bir anlığına. Ardından dehşet verici biçimde netleşiyor. Burada olacaktı, şimdi, bu dairede. Hemen burada, kapının arkasındaki bu masum parkenin üstünde ölecekti.

Neler olduğunu birden anlayıveriyor. Nick. Başka kim olabilir ki? Gerçi buradakilerden biri de olaya karışmış olabilir... çünkü hepsi birbiriyle bağlantılı...

“Lütfen,” demeyi başarıyor, “açıklayabilirim.” Her durumdan konuşarak kurtulmayı başarırdı. Annesi ona Benjamin Tatlı-dil derdi. Keşke doğru kelimeleri bulabilseydi. Ama konuşmak inanılmaz derecede zor geliyor...

Bir sonraki saldırı şaşırtıcı bir zamanda, şaşırtıcı bir kuvvetle geliyor. Yalvaran sesi bir çocuğunki gibi. “Hayır, hayır... Lütfen, lütfen... Yapma...” Her daim soğukkanlı olmasına karşın şimdi kelimeler ağzından dökülüveriyor. Ama şu an açıklama yapmanın zamanı değil. Yalvarıyor. Merhamet dileniyor. Ama ona bakan gözlerde merhametten eser yok.

Kotuna sıçrayan kanı görse de önce ne olduğunu anlamıyor. Ardından kırmızı damlaların parke zemine dökülmeye başlamasını izliyor. Başta yavaş ama sonra hızla. Gerçek gibi görünmüyor: çok parlak, koyu kırmızı ve çok fazla. Tüm bunlar nasıl ondan gelmiş olabilir? Her geçen saniye daha da çoğalıyor. Ondan akıyor olmalı.

Aynı şey tekrarlanıyor, aldığı darbe onu düşürüyor ve düşerken başını sert sivri bir şeye çarpıyor: mutfak tezgâhının kenarına.

Tahmin etmeliydi. Bu kadar kibirli, bu kadar düşüncesiz davranmamalıydı. En azından kapının arkasına bir zincir takmalıydı. Ama kendini yenilmez sanmış, kontrolün kendinde olduğunu düşünmüştü. Çok aptal, çok kendini beğenmişti.

Şimdi yerde yatarken bir daha ayağa kalkabileceğini hayal bile edemiyor. Konuşmadan yalvarmak, kendini savunmak için ellerini kaldırmaya çalışıyor ama elleri de ona itaat etmiyor. Vücudunun kontrolü artık onda değil. Bunun bilinciyle yepyeni bir korku içini sarıyor; son derece çaresiz.

Panjurlar... panjurlar açık. Dışarısı karanlık; bu da tüm sahenin dışarıdan rahatça görülebileceği anlamına geliyor. Eğer biri gördüyse, biri yardıma gelebilirse...

Son bir gayretle gözlerini açıyor, dönüp pencereye doğru sürünmeye başlıyor. Ama çok zor. Kendini çekmek için elini yere her koyduğunda kayıyor; zeminin kendi kanıyla kayganlaştığını fark etmesi zaman alıyor. Sonunda pencereye ulaşmayı başarıyor. Pervaza tutunarak biraz doğruluyor ve elini uzatıp camda kanlı bir el izi bırakıyor. Orada biri mi var? Pencereden dökülen ışıktaki dışarının karanlığında ona doğru dönen bir yüz mü görüyor? Görüşü yine bulanıklaşıyor. Avucunu cama vurmaya, ağzından şu kelimeyi çıkarmaya çalışıyor: *İMDAT*.

Ve sonra acı onu ele geçiriyor. Muazzam şiddetli, daha önce hiç deneyimlemediği kadar güçlü. Buna daha fazla dayanamaz; bu çok fazla. Burası hikâyesinin bittiği yer olacak.

Son düşündüğü şey o oluyor: Jess. Jess bu gece buraya gelecekti ve onu karşılayacak kimse olmayacak. Ve geldiği andan itibaren o da tehlikede olacak.

Pazar

NICK

İkinci Kat

Sabah. Apartmana giriyorum. Saatlerdir koşuyorum. Ne kadar süre koştuğuma ya da ne kadar uzağa gittiğime dair bir fikrim yok. Muhtemelen kilometrelerce koştum. Aslında istatistiklere bakar, takıntılı bir biçimde Garmin'imi kontrol eder, eve girer girmez tüm verileri Strava'ya^{*} yüklerdim. Ama bu sabah bakma zahmetine bile girmedim. Tek ihtiyacım olan kafamı toplamaktı. Durma nedenim baldırıma saplanan ve başka bir şey düşünmeme engel olacak kadar şiddetli olan ağrıydı; gerçi bir süre neredeyse acıdan keyif alarak koştum. Bu, eski bir yara: Silikon Vadisi'nde bir şarlatanı bunun için *oxycodone* yazmaya zorlamıştım. Yatırımlar değer kaybetmeye başladığında yaşadığım acıyı hafifletmemie de yardımcı olmuştu.

İlk kata vardığımda dairenin önünde duruyorum. Kapıyı bir, iki, üç kez çalıyorum. Aşınmış kapı çerçevesine yaslanıp bayat

* Akıllı saat markası. (ç.n.)

** Egzersiz takip uygulaması. (ç.n.)

sıgara dumanı kokusunu alırken ayak seslerini duymak için kulak kabartıyorum. Birkaç dakika bekliyorum ama kapı açılmıyor. Muhtemelen sarhoş olup kendinden geçti. Belki de benden kaçıyor... buna şaşımam. O adama söylemek istediğim –söylemem gereken– bir şey var. Ama sanırım beklemem gerekecek.

Yeniden merdivenleri çıkmaya başlıyorum, gözlerim yanıyor. Terle ıslanmış tişörtümü kaldırıp gözlerimi kurulayarak tırmanmaya devam ediyorum.

Üçüncü kattaki dairenin önüne vardığımda kapı ardına kadar açılıyor ve o, kapıya çıkıyor: Jess.

“Şey, selam,” diyorum elimi saçımda gezdirerek.

“Ah,” derken şaşkın görünüyor. “Yukarı mı çıkıyordun?”

“Hayır,” diyorum. “Hayır, aslında nasıl olduğuna bakmaya geliyordum. Dün sohbetin ortasında gitmek zorunda kaldığım için özür dilemek istedim. Ben’den bir haber alabildin mi?”

Ona dikkatle bakıyorum. Yüzü solgun. O artık dün gördüğüm küçük kurnaz tilkiden ziyade araba farı görmüş bir tavşan gibi.

“Jess,” diyorum, “sen iyi misin?”

Ağzını açıyor ama bir süre hiç sesi çıkmıyor. İçinde bir mücadele yaşadığı izlenimine kapılıyorum. Sonunda konuşuyor. “Biri buradaydı, sabahın çok erken saatinde. Birinde bu dairenin anahtarı olmalı.”

“Anahtar mı?”

“Evet. İçeri girip etrafı aradı.” Artık araba farı görmüş tavşan gibi değil. Sert ifadesi geri dönüyor.

“Ne, daireye mi girdi? Bir şey almış mı?”

Tereddütle omuz silkiyor. “Hayır.”

“Bak Jess,” diyorum, “bence polisle konuşmalısın.”

Yüzünü buruşturuyor. “Dün onları aradım. Pek yardımcı olmadılar.”

“Ne dediler?”

“Resmi kayıt oluşturacaklarını,” diyor gözlerini devirerek. “Ama sonra tüm bu zahmete gerek var mı diye düşündüm. Tek

başına Paris'e gelerek aptallık ettim, Fransızca'yı doğru düzgün konuşamıyorum bile. Beni ciddiye alacaklarını nasıl düşündüm..."

"Ne kadar Fransızca konuşabiliyorsun?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Çok az. Sadece bira sipariş edebilirim. Pek bir halta yaramaz, değil mi?"

"Bak, neden *Commissariat*'a' birlikte gitmiyoruz? Onlarla Fransızca konuşursam daha fazla yardımcı olacaklarından eminim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu... bu harika olur. Teşekkür ederim. Ben... bak gerçekten minnettarım." Omuz silkiyor. "Yardım istemekte pek iyi değilimdir."

"Sen istemedin, ben teklif ettim. Yardım etmek istediğimi sana dün de söyledim. Ve ciddiyim."

"Pekâlâ, teşekkürler." Kolyesinin zinciriyle oynuyor. "Hemen gidebilir miyiz? Buradan çıkmak istiyorum."

* (Fr.) Polls merkezli. (ç.n.)

JESS

Caddede sessizce yürüyoruz. Aklımdan bir sürü şey geçiyor. O sesli mesaj binada kimseye güvenmemem gerektiğini hissettirdi; ne kadar cana yakın davransa bile Ben'in eski üniversite arkadaşı da dahil hiç kimseye. Ama diğer yandan polise gitmeyi teklif eden Nick'ti. Ben'in ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olsa böyle bir şey yapar mıydı?

"Bu taraftan." Nick, dirseğimi tutuyor —dokunmasıyla kolum hafiften karıncalanıyor— ve beni bir ara sokağa, hayır, binalar arasında bir tür tünele sokuyor. "Kestirme," diyor.

Arkamızda bıraktığımız işlek caddenin aksine aniden etrafta kimsecikler kalmıyor ve burası daha loş; ayak seslerimiz yankılanıyor. Gökyüzünü göremiyor olmak hoşuma gitmiyor.

Diğer uçtan çıkmamızla rahatlıyorum. Ama caddeye doğru döndüğümüzde yolun sonunda bir polis barikatı görüyorum. Kask ve koruyucu yelek giymiş, ellerinde cop tutan, telsizleri hışırdayan birkaç adam duruyor.

"Siktir," diyorum kalp atışlarım hızlanırken.

"Merde," diyor Nick aynı anda.

Oraya gidip polislerle konuşuyor. Ben olduğum yerde bekliyorum. Pek dost canlısı görünmüyorlar. Bize baktıklarını görrebiliyorum.

"Ayaklanmalar yüzünden," diyor Nick geri dönünce. "Sorun çıkabilirmiş." Dikkatle bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim." Kendi kendime polisle konuşmaya gittiğimizi hatırlatıyorum. Yardım edebilirler. Ama aniden ona dürüst davranmak önemliymiş gibi hissediyorum. "Hey, Nick?" diyorum yeniden yürümeye başladığımızda.

"Evet?"

"Dün polisi aradığımda kayıt falan için adımları ve adresimi öğrenmek istediler. Ben şey... onlara bu bilgileri vermek istemiyorum."

Nick kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Ben... anlatmaya değmez." Ama bana tuhaf tuhaf bakmaya devam ettiği ve benim bir tür azılı suçlu olduğumu düşünmesini istemediğim için ekliyorum. "Buraya gelmeden hemen önce işyerinde küçük bir sorun yaşadım."

Küçük bir sorundan fazlasıydı. Daha iki gün evvel patronum önceki gün bana aletini göstermemiş gibi Copacabana'nın kapısından içeri yüzümde bir gülümsemeyle girmiştin. Ah, gerektiğinde gayet güzel oynayabiliyordum. O lanet işe ihtiyacım vardı. Ve sonra açılıştan önce öğle vakti tuvalete gittiği sırada (oraya elinde bir porno dergisiyle girmişti ve biraz vaktim olduğunu biliyordum) ofisine gidip küçük anahtarı aldım ve kasayı açıp içindekileri boşalttım. Çok fazla bir şey yoktu, çok kurnazdı, her gece tüm hasılatı alırdı. Ama buraya gelmem, ilk trene atlayıp oradan kaçmam için yeterli olmuştu. Ah, bir de önlem olarak tuvalet kapısının önüne iki bira fıçısı itmiştim, kolu çeviremesin diye birini diğerinin üstüne koyup kapı kolunun altına sıkıştırmıştım. Böylece oradan kurtulması biraz zaman alacaktı.

Yani hayır, herhangi bir yerin resmi kayıtlarına girmeye hevesli değilim. Sonuçta Interpol'ün peşimde olduğunu sanmı-

yorum ama bir sistemde adımın yer alması, polisin bu notları Birleşik Krallık'taki meslektaşlarıyla karşılaştırma fikri hoşuma gitmiyor. Buraya yeni bir başlangıç yapmak için geldim.

"Ciddi bir şey değil," diyorum. "Sadece biraz... hassas bir durum."

"Evet, tabii," diyor Nick. "Bak, onlara iletişim için kendi bilgilerimi vereceğim. Kabul mü?"

"Kabul," diye cevap verirken rahatlamayla birlikte kasılan omuzlarım gevşiyor... "Teşekkür ederim, Nick... Bu, harika olur."

"Peki," diyor trafik ışıklarının önünde beklerken, "polise ne diyeceğimi düşünüyorum. Onlara dün gece dairene birinin girdiğini düşündüğünü söyleyeceğim tabii ki..."

"Birinin girdiğini düşünmüyorum," diye itiraz ediyorum. "Bunu biliyorum."

"Anlıyorum," diyor başını sallayarak. "Söylememi istediğin başka bir şey var mı?"

Duraksıyorum." Şey... Ben'in editörüyle konuştum."

Bana dönüyor. "Ah, öyle mi?"

"Evet. Şu *Guardian*'daki adam. Önemi var mı bilmiyorum ama sanırım Ben'i heyecanlandıran bir makale fikri varmış."

"Neyle ilgiliymiş?"

"Bilmiyorum. Araştırdığı büyük bir şey. Eğer bir şeye karıştıysa..."

Nick biraz yavaşlıyor. "Peki, editörü konunun neyle ilgili olduğunu bilmiyor mu?"

"Hayır."

"Ah. Bu kötü olmuş."

"Ve bak, bir de bir not defteri buldum. Ama bu sabah yoktu. İçinde apartmanda yaşayan insanlarla ilgili şu notlar vardı. Sophie Meunier, biliyorsun, şu üst kattaki kadın. Dördüncü katta oturan Mimi. Konsiyerj. Şöyle bir satır vardı: *Le Petite Mort*. Sanırım anlamı 'küçük ölüm'."

Nick'in ifadesinin değiştiğini fark ediyorum.

“Ne oldu? Anlamı ne?”

Öksürüyor. “Şey bu aynı zamanda orgazm için kullanılan bir şey.”

“Ah.” Kolay utanan biri değilim ama yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Birden Nick’in bakışlarının üstümde olduğunu, bizden başka kimsenin olmadığı sokakta birbirimize ne kadar yakın durduğumuzu fark ediyorum. Uzun, rahatsız edici bir sessizlik oluyor. “Her neyse,” diyorum. “Bu sabah içeri kim girdiyse not defterini de almış, yani içinde önemli bir şey olmalı.”

Yan yola dönüyoruz. Panolara yapıştırılmış yırtık pırtık posterler gördüğümde bir süre önlerinde duruyorum. Siyah beyaz basılmış hayaletimsi yüzler bana bakıyor. Bunların ne ya da kim olduklarını anlamak için Fransızca bilmeme gerek yok: Kayıp Kişiler.

“Bak,” diyor Nick bakışlarımı takip ederek, “muhtemelen biraz zor gelecek ama her yıl bir sürü insan kayboluyor. Burada... kültürel bir sorun var. Biri kaybolduğunda kendi rızasıyla gitmiş olabileceğine dair yaygın bir kanıya sahipler. Çekip gitme hakkı olduğuna dair.”

“Pekâlâ. Ama Ben’in başına gelenin bu olduğunu düşünmeyeceklerinden eminim. Çünkü dahası var...” Başta tereddüt ediyorum ama sonra Nick’e sesli mesajdan bahsetmeye karar veriyorum.

Söylediklerimi sindirmeye çalışırken uzun bir sessizlik oluyor. “Diğer kişi,” diyor, “onun sesini duyabildin mi?”

“Hayır. Sanırım hiçbir şey söylemiyor. Sadece Ben konuşuyor.” *Lanet olsun sen ne?* Sözlerini hatırlıyorum. “Korkmuştu. Daha önce sesinin böyle çıktığına hiç şahit olmamıştım. Polise bunu da anlatmalıyız, değil mi? Onlara dinletiriz.”

“Evet. Kesinlikle.”

Birkaç dakika daha sessizce yürüyoruz, hızımızı Nick belirliyor. Sonra bir binanın önünde ansızın duruyor: Büyük, mo-

dern, hayli çirkin olan bu bina kendisini çevreleyen tüm o ık apartmanlarla tezat oluşturuyor.

“Tamam. İşte geldik.”

Karşımda duran binaya bakıyorum. Girişin hemen üstünde büyük siyah harflerle COMMISSARIAT DE POLICE yazıyor.

Yutkunuyorum, sonra Nick’in peşinden içeri giriyorum. Nick n masadaki adamla kulağa akıcı gelen Fransızcasıyla konuşurken ben kapının önünde bekliyorum.

Böyle bir yerde Nick gibi özgüvenli hareket etmek, burada olmaya hakkı olduğuunu hissetmek nasıl bir şey hayal ediyorum. Solumda duran kirli giysili, yüzlerine kurum benzeri bir şey bulanmış kelepçeli üç kişi kendilerini tutan polislerle bağırıp onları itiyor. Protestocular mı? Onlarla, beni buraya getiren havalı zengin çocuktan daha çok ortak nokta varmış gibi hissediyorum. Dokuz-on evik kuvvet giysili adam danışmaya doğru koşup beni iterek dışarıda bekleyen minibüse doluşurken irkiliyorum.

Bankonun arkasındaki adam Nick’e başını sallıyor. Onun telefona uzandığını görüyorum.

“Daha yetkili biriyle görüşmek istediğimi söyledim,” diyor Nick yanıma gelince. “Böylece daha ciddiye alırlar. Hemen şimdi arıyor.”

“Ah, harika,” diyorum. Nick’in akıcı Fransızcası ve havalı tarzı için şükrediyorum. Tek başıma gelseydim muhtemelen yine başlarından savuşturacaklardı ya da daha kötüsü cesareti-mi kaybedip kimseyle konuşamadan ayrılacaktım.

Bankodaki görevli ayağa kalkıyor ve bizi karakolun içine sokuyor. Buranın derinlerine gitmenin verdiği huzursuzluğu bastırmaya çalışıyorum. Bizi bir koridordan geçirip kapısında COMMISSAIRE’ BLANCHOT yazan bir ofise götürüyor. İe-

* (Fr.) Komiser. (e.n.)

ride –tahminen ellilerinin sonunda olan– bir adam büyük bir masanın arkasında oturuyor. Başını kaldırıyor. Seyrek gri saçları, kare şeklinde koca bir yüzü ve küçücük koyu renk gözleri var. Ayağa kalkıp Nick'in elini sıktıktan sonra bana dönüyor. Beni baştan ayağa süzüyor ve ardından eliyle masanın önündeki iki sandalyeye oturmamızı işaret ediyor. "*Asseyez vous.*"

Belli ki Nick nüfuzunu kullanmış; ofis ve Blanchot'un tavrı onun önemli biri olduğu izlenimi veriyor. Ama adamda hoşuma gitmeyen bir şey var. Tam olarak adını koyamıyorum. Belki pitbulu andıran yüzü, belki de az önce bana bakış şekli. Kendi kendime bunun bir önemi olmadığını hatırlatıyorum. Ondan hoşlanmama gerek yok. Tek ihtiyacım olan işini düzgün yapması ve ağabeyimi bulması. Ayrıca tüm bunların üstüne bir de kendi dertlerimi dahil ettiğimi göremeyecek kadar kör değilim.

Nick, Blanchot ile Fransızca konuşmaya başlıyor. Ne konuştuklarını anlayamıyorum. Arada Ben'in adının geçtiğini duyuyorum, birkaç kez bana doğru bakıyorlar.

"Üzgünüm," Nick bana dönüyor. "Çok hızlı konuştuğumuz farkındayım. Her şeyi anlatmak istiyorum. Takip edebildin mi hiç? Korkarım pek İngilizce konuşamıyorum."

Başımı iki yana sallıyorum. "Yavaş konuşsan da pek bir şey fark etmez."

"Merak etme, her şeyi açıklayacağım. Ona her şeyi anlattım. Ve az önce sana bahsettiğim noktaya geldik 'çekip gitme hakkı.' Ama onu bundan fazlası olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Senin –bizim– Ben için gerçekten endişelendiğimizi."

"Ona not defterini söyledin mi?" diye soruyorum. "Dün gece olanları?"

Nick başını sallıyor. "Evet, hepsini anlattım."

"Ya sesli mesaj?" Telefonumu kaldırıyorum. "Hemen yanımda, dinletebilirim."

"Bu harika bir fikir." Nick, Commissaire Blanchot'a bir şey söylüyor, ardından bana bakıp başıyla işaret ediyor. "Dinlemek istiyor."

* (Fr.) Oturun. (e.n.)

Telefonu uzatıyorum. Elimden kapma şekli hoşuma gitmiyor. *O sadece işini yapıyor, Jess,* diyorum kendi kendime.

Sesli mesajı bir tür hoparlörden dinletiyor, bir kez daha ağabeyimin sesini daha önce hiç duymadığım bir tonda duyuyorum. *“Lanet olsun sen ne?”* Ve sonra o ses. Tuhaf inilti.

Nick’e bakıyorum. Yüzü bembeyaz olmuş. Benimle aynı tepkiyi vermiş gibi görünüyor ve bu da içgüdümlüğümün doğru olduğunu gösteriyor.

Blanchot mesajı durdurup başını Nick’e doğru sallıyor. Bunun nedeni Fransızca bilmemem ya da kadın olmam –belki de her ikisi– olabilir ama tavrı onun için varlığımın bir önemi yokmuş gibi hissettiriyor.

Nick’i dürtüyorum. *“Bir şey yapacak, değil mi?”*

Nick yutkunuyor, sonra kendini topluyor. Adama bir soru soruyor ve bana dönüyor. *“Evet, sanırım ses kaydının faydası oldu. Endişemizin haklı olduğunu gösteriyor.”*

Göz ucuyla Blanchot’un yüzünde boş bir ifadeyle bizi izlediğini görüyorum.

Bir anda her şey bitiyor, ikisi tekrar el sıkışıyor. Nick, Commissaire Blanchot’a *“Merci,”* diyor, ben de *“Merci,”* diyorum. Blanchot bana gülümsüyor, muhtemelen adamdan değil, temsil ettiği şeyden kaynaklanan huzursuzluğumu görmezden gelmeye çalışıyorum. Koridora doğru yönlendiriliyoruz, Blanchot içeri girip kapısını kapatıyor.

“Sence nasıl geçti?” diye soruyorum karakolun ön tarafına doğru yürürken. *“Ciddiye aldı mı?”*

Başını sallayarak onaylıyor. *“Evet, nihayet. Bence sesli mesaj işe yaradı,”* diyor boğuk bir sesle. Duydukları yüzünden hâlâ solgun ve endişeli görünüyor. *“Ve endişelenme, iletişim için kendi bilgilerimi verdim, seninkini değil. Ve bir haber alır almaz sana bildireceğim.”*

Sokağa çıktığımızda bir an Nick duruyor, hiç kıpırdamıyor. Elleriyle gözlerini kapamasını, uzun, titrek bir soluk almasını izliyorum. Ve şöyle düşünüyorum: İşte Ben'i önemseyen biri daha. Belki de bu konuda düşündüğüm kadar yalnız değılimdir.

SOPHIE

Penthouse

Buluşma için daireyi hazırlıyorum. Her ayın son pazar günü Jacques ve ben çatı katı dairemizde herkesi ağırlarız. Bodrumdaki mahzenden en iyi eski şaraplarımızı çıkarırız. Ama bu akşam farklı olacak. Tartışacak çok şeyimiz var.

Şarabı karafa boşaltıp kadehleri düzenliyorum. Bunu yapması için yardımcı tutabilirdik. Ama Jacques evde özel işlerine burnunu sokacak yabancıları hiç istemedi. Ben de uyum sağladım. Gerçi eğer yardımcılarımız olsaydı yıllar içinde daha az yalnızlık çekerdim. Karafı oturma alanındaki sehpanın üzerine bırakırken onu karşımdaki koltukta görebiliyorum: Benjamin Daniels üç ay önce tam da orada oturuyordu. Bir ayak bileğini, diğerinin dizine koymuştu. Şarap kadehi parmaklarının arasından sarkıyordu. Aşırı rahat görünüyordu.

Karşısında durup onu izledim. Evi, zenginliğini değerlendiriyordu. Belki de üzerime giydiğim giysiler gibi özenle seçtiğim mobilyalarda bir kusur bulmaya çalışıyordu: ortaçağdan kalma Florence Knoll koltuk, ayaklarının altındaki Ghom ipek halı. Tüm bunlar birinci sınıfı, kaliteli zevki, paranın satın alamayacağı zarafeti ifade etmek içindi.

Başını çevirince onu izlediğimi gördü. Sırıttı. O gülüşü... Tavuk kümesine giren tilkiyi andırıyordu. Soğuk bir gülümsemeye karşılık verdim. O kadar kolay hata yapmazdım. Mükemmel ev sahibini oynuyordum.

Jacques'a antika tüfek koleksiyonu hakkında sorular sordu.

"Sana göstereyim." Jacques tüfeklerden birini kaldırdı, pek nadir insan bu onura erişirdi. "Süngüyü görüyor musun? Bununla bir adamı dümdüz edebilirsin."

Ben hep doğru soruları sordu. Tüfeğin durumunu, pirinç üzerindeki detayları fark etti. Kocam kolay etkilenen bir adam değildir. Ama ondan etkilenmişti. Bunu görebiliyordum.

"Ne iş yapıyorsun, Ben?" diye sordu ona bir kadeh şarap doldururken. Sıcak bir yaz günüydü, beyaz şarap daha iyi bir tercih olurdu. Ama Jacques yıllanmış şarabını göstermek istemişti.

"Yazarım," dedi Ben.

"Gazeteci," dedi Nick aynı anda.

Jacques'ın tepkisini dikkatle izledim. "Ne tür bir gazeteci?" diye sordu yumuşak bir tonda.

Ben omuz silkti. "Genellikle restoran yorumları, fuarlar falan."

"Ah," dedi Jacques. Sandalyesinde arkasına yaslandı. Her konunun hâkimiydi. "Pekâlâ, incelemen için sana seve seve birkaç restoran önerebilirim."

Ben, o rahat ve karizmatik tarzıyla gülümsedi. "Bu çok işime yarar. Teşekkür ederim."

"Senden hoşlandım, Ben," dedi Jacques parmağıyla onu işaret ederek. "Bana senin yaşlarındaki hâlimi hatırlatıyorsun. Tutkulu. Hırslı. O his bende de vardı. Bugünlerde çoğu genç adam için bunu söylemek çok güç."

Birinci kattaki Antoine ve karısı Dominique daha sonra geldi. Antoine'ın gömleğinin bir düğmesi kopuktu, açık kalan yerden yumuşak eti dışarı fışkırıyordu. Ancak karısı Dominique giyimine özen göstermişti. Üzerinde vücudunun tüm kıvrım-

larını saran örgü bir elbise vardı. *Mon Dieu,* göğüs uçları görünüyordu. Onda Bardot benzeri bir hava vardı: dudaklarını sarkıtması, koyu renk gözlerinin meydan okuması. Kendimi bu çekiciliğin solup gideceğini, şişmanlayacağını (tıpkı Bridget Bardot gibi, zavallı kadın) ve Fransız erkekleri tarafından lanetleneneceğini düşünürken buldum. Bu ülkede şişman olmak bir zayıflık, hatta aptallık olarak kabul ediliyordu. Bu düşünce beni keyiflendirdi.

Ben'e nasıl baktığını izledim. Baştan ayağı süzdü, her yerini inceledi. Sanırım kendini kurnaz biri olarak görüyordu ama benim için para peşinde koşan ucuz bir sürtüktü. Benjamin'in de ona baktığını gördüm. İki çekici insan birbirini fark etmişti. O *heyecan*. Dominique kocasına döndü. Onunla konuşurken dudaklarının bir tebessümle kıvrıldığını gördüm. Ama bu gülümseme kocası için değildi. Ben içindi. Dikkatle hesaplanmış bir gösteriydi.

Antoine çok içiyordu. Kadehini bitirdi ve yeniden doldurulması için uzattı. Nefesindeki ekşi koku birkaç adım öteden bile duyuluyordu. Kendini rezil ediyordu.

"Sigara içen var mı?" diye sordu Ben. "Sigara içmeye çıkacağım. Korkunç bir alışkanlık olduğunu biliyorum. Acaba terasınızı kullanabilir miyim?"

"Bu taraftan," dedim. "Şuradaki kitaplığın yanından sola dönüp kapıdan çık, orada terasa çıkan merdivenleri göreceksin."

"Teşekkürler." O çekici gülümsemesiyle bana gülümsedi.

Çatı terasına giden yolu bulduğunu gösteren sensörlü ışıkların yanmasını bekledim. Yanmadılar. Basamakları çıkmak bir dakikasını falan alırdı.

Diğerleri konuşurken ben ne olduğuna bakmaya gittim. Ne terasta ne de kitaplığın arkasında ondan bir iz vardı. O soğuk, ürpertici hisse yine kapıldım. Bir tavuk kümesine tilkinin girdiği hissine. Dairedeki diğer odalara giden gölgeli koridor boyunca yürüdüm.

* (Fr.) Tanrım. (ç.n.)

Onu Jacques'ın çalışma odasında buldum, ışıklar kapalıydı. Bir şeye bakıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Cildim öfkeyle karıncalandı. Ve de korkuyla.

Karanlık odada bana döndü. "Özür dilerim," dedi. "Yönümü şaşırmış olmalıyım."

"Oldukça açık anlatmıştım." Sakin kalmak, ona evimi terk etmesini söyleme dürtüsünü bastırmak zordu. "Sola," dedim. "Kapıdan çıkacaksın. Diğer tarafta."

Yüzünü buruşturdu. "Benim hatam. Galiba o enfes şaraptan çok içtim. Ama hazır buradayken bana şu fotoğraftan bahsetseniz. Beni büyüledi." Hangisinden bahsettiğini anında anladım. Kocamın çalışma masasının karşısında asılı duran büyük, siyah beyaz nü fotoğraf. Kadının yüzü yana dönüktü, profili gölgeler içinde kaybolmuştu; göğüsleri çıplaktı, beyaz uyluklarının arasındaki kasık tüyleri koyu bir üçgen oluşturmuştu. Jacques'tan bu fotoğraftan kurtulmasını istemiştım. Çok uygunsuzdu. Ve çok adi.

"Kocama ait," dedim kısaca. "Burası onun çalışma odası."

"Demek koca adam burada çalışıyor," dedi. "Peki siz çalışıyor musunuz?"

"Hayır," dedim. Elbette bilmesi gerekirdi. Benim durumumdaki kadınlar çalışmazdı.

"Ama kocanızla tanışmadan önce bir şeyler yapmış olmalısınız."

"Evet."

"Özür dilerim," dedi duraksamam aramızdaki havayı neredeyse elle tutulur hâle gelecek kadar ağırlaştırınca. "İçimdeki gazeteciyi durduramıyorum. Ben sadece... insanları merak ediyorum." Omuz silkti. "Korkarım bunun tedavisi yok. Lütfen beni affedin."

Onu ilk gördüğümde çekiciliğini bir kalkan olarak kullandığını düşünmüştüm. Ama şimdi bundan emindim. Yeni komşumuz

tehlikeliydi. Bana gönderilen tehdit notlarını hatırladım. Gizemli şantajcım. Kurnaz bir havası olan bu adamla sırlarımı ifşa etmekle tehdit eden şantaj mektuplarının aynı zamanda gelmesi tesadüf olabilir miydi? Çünkü buna izin vermeyecektim, bu yabancı'nın inşa ettiğim her şeyi yerle bir etmesine izin vermeyecektim.

Konuşabilmeyi başarinca, "Terası ben göstereyim," dedim. Doğru kapıdan çıkana kadar ona eşlik ettim. Bana dönüp sırtı ve hafifçe başını salladı. Karşılık vermedim.

Diğerlerinin yanına döndüm. Birkaç dakika sonra Dominique ayağa kalktı ve sigara içmeye gideceğini duyurdu. Belki kocasının koltukta sarhoş olana kadar içmesinden utanmıştı. Ya da belki –içeri girdiğinde Ben'e attığı bakışı düşünürsek– sadece utanmazın tekiydi.

Antoine kolunu uzattı, sertçe karısının bileğini tuttu. Elindeki şarap kadehi sallandı, kırmızı bir damla, kadının soluk renkli örgü elbisesine sıçradı. "Non," dedi Antoine. "Tu ne feras rien de la sorte."

Böyle bir şey yapmayacaksın.

Dominique bana baktı. Gözleri kocaman açılmıştı. Kadın dayanışması. *Bana nasıl davranıyor, gördün mü?* Başımı çevirdim. Tıpkı benim gibi sen de kendi tercihini yaptın, *chérie*. Onunla evlenirken kocamın nasıl bir adam olduğunu biliyordum, aynısının senin içinde geçerli olduğundan eminim. Eğer onu tanımadan evlendiysen, şey, o zaman düşündüğünden de aptalmışsın.

Bileğini kocasının elinden kurtarmasını ve terasa doğru yürümesini izledim. İkisini orada hayal ederken sahneyi gözümde canlandırabiliyordum. Önlerinde Paris'in çatıları uzanıyor, aydınlatılmış caddeler sıra sıra dizilmiş süs ışıkları gibi görünüyordu. Onun sigarasıyla kendisinininkini yakmak için öne eğiliyor, dudakları Ben'in eline sürtünüyordu.

Kısa bir süre sonra geri geldiler. Onları gören Antoine yığıldığı koltuktan kalktı. Dominique'in yanına gitti. "Gidiyoruz."

Kadın başını salladı. "Hayır. Ben gitmek istemiyorum."

Antoine iyice sokuldu ve hepimizin duymasına yetecek kadar yüksek sesle fısıldadı. "Gidiyoruz dedim, seni küçük sürtük." *Petite salope*. Ve sonra Ben'e döndü. "Karımdan uzak dur, İngiliz piçi. *Comprends-tu?* Anladın mı?" Nokta koymak ister gibi dolu şarap kadehini ona doğru salladı ve sarhoş olduğu için mi yoksa kasten mi bilmem kadeh elinden fırladı. Camın kırılma sesi duyuldu. Şarap duvara sıçradı.

Kimseden çıt çıkmadı.

Ben, Jacques'a döndü. "Çok üzgünüm, Mösyö Meunier, ben..."

"Lütfen." Jacques ayağa kalktı. "Özür dilemene gerek yok." Antoine'ın yanına gitti. "Kimse evimde bu şekilde davranamaz. Burada istenmiyorsun. Defol." Sesi soğuk ve tehditkârdı.

Antoine'ın dudakları aralandı. Şarapla lekelenmiş dişlerini gördüm. Bir an için bağışlanamaz bir şey diyeceğini sandım. Ama sonra dönüp Ben'e baktı. O uzun bakış hiçbir kelimenin ifade edemeyeceği şeyleri söylüyordu.

Çıkışlarını takip eden sessizlik bir diyapazonun giderek zayıflayan titreşimlerini andırıyordu.

Daha sonra Jacques telefon görüşmesi yaparken ben de banyomda duşa girdim. Kendimi duş başlığını bacaklarımın arasına götürürken buldum. Dominique ve Ben'in çatı bahçesindeki görüntüleri gözümde canlandı. Biz aşağıda sohbet ederken onların arasında yaşanmış olabilecek şeyler. Kocam duvarların ötesinden bile duyulan talimatlarını yağdırırken ben başımı soğuk fayanslara yaslayarak sessizce orgazm yaşadım. Buna küçük ölüm diyorlardı. *La petite mort*. Bu an daha uygun anlatılamazdı. O akşam bir yanım ölmüştü. Ama başka bir yanım da canlanmıştı.

* Diyapazon, çelikten üretilmiş, çatal veya U şeklinde, belirli frekansta ses üreten araç. (e.n.)

JESS

Akşam oldu ve evdeyim. Avluya bakıyor, komşuların ıııklı pencerelerine göz atıp bir hareket yakalamaya çalışıyorum.

Nick'e birkaç kez mesaj atıp polisten haber var mı diye sordum ama şimdilik bir şey yok. Daha çok erken olduğunu bilsem de kendime hâkim olamıyorum. Yardım ettiğı için Nick'e minnettarım. Bu konuda bir müttefikim olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor. Ama hâlâ polisin bir şey yapacağına güvenmiyorum. Yine gerilmeye başlıyorum. Burada öylece oturup haber almak için bekleyemem.

Üzerime ceketimi alıp daireden çıkıyorum, ne olduğunu bilmesem de bir şeyler yapmam gerektiğine eminim. Daire kapısının önünde durmuş ne yapacağıma karar vermeye çalışırken yukarıda yükselen seslerin merdiven boşluğunda yankılandığını duyuyorum. Seslerin geldiğı üst katlara doğru ilerleme dürtüsüne karşı koyamıyorum. Merdivenleri çıkmaya başlıyorum, Mimi'nin oturduğu dördüncü kata varınca bir an durup kapının arkasındaki sessizliğı dinliyorum. Sesler çatı katından geliyor olmalı. Bir adamın sesi diğerlerinden daha yüksek çıkıyor.

Ama başka sesler de var, sanki herkes bir ağızdan konuşuyor. Ama ne konuştuklarını anlayamıyorum. Bir kat daha çıkıp en üst kata ulaşıyorum; önümde çatı katı dairesinin kapısı, solumda şu eski hizmetçi odalarına çıkan ahşap merdivenler var.

Daire kapısına doğru sessizce yürüyor, döşemeler gıcırda-dıkça yüzümü buruşturuyorum. İçeridekilerin dikkatleri kendi sesleriyle dağıldığından dışarıdan gelen seslere kulak vermediklerini umuyorum. Kapıya yanaşınca çömelip kulağımı anahtar deliğine koyuyorum.

Adam yine konuşmaya başlıyor. Lanet olsun, tabii ki hepsi Fransızca konuşuyor. Ben'in adının geçtiğini duyunca irkiliyorum ve dahasını duymak istiyorum. Ama sadece tek bir cümle yakalıyorum:

"Elle est dangereuse."

Bir saniye. Bunun ne anlama geldiğini ben bile tahmin edebilirim: *O kız tehlikeli*. Kulağımı anahtar deliğine iyice bastırıyorum ve belki bir şeyler daha anlarım diye dikkatle dinliyorum.

Ansızın kulağımın dibinden bir havlama sesi geliyor. Anahtar deliğinden sendeleyerek uzaklaşıyorum, geriye doğru düşecekken sahanlıkta dengemi sağlamaya çalışıyorum. Kahretsin, buradan gitmem gerek. Beni görmelerine izin verem...

"Sen."

Çok geç. Arkamı dönüyorum. Sohie Meunier kapı eşiğinde duruyor, üzerinde krem rengi ipek gömlek ve siyah pantolon var, kulaklarındaki elmasların parıltısı göz kamaştırıyor, ifadesi o kadar soğuk ki içinde minik buz sarkıtları olabileceğini düşünüyorum. Ayaklarının dibinde gri renkli minik bir köpek var –av köpeği mi?– parlak siyah gözleriyle bana bakıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Sesler duydum ve..." Birinin evinden sesler geldiğini duymanın kapı dinlemek için iyi bir bahane olmadığını fark edip susuyorum. Tatlı-dilli Ben olsa belki bu durumdan kurtulmak için söyleyecek bir şeyler bulurdu ama ben yapamıyorum.

Sophie benimle ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi bana bakıyor. Sonunda konuşuyor. "Pekâlâ. Madem buradasın belki bir içki için bize katılırsın."

"Şey..."

Beni izleyip cevap vermemi bekliyor. Tüm sezgilerim içeri girmenin çok kötü bir fikir olduğunu söylüyor.

"Tabii," diyorum. "Teşekkürler." Sonra kıyafetlerime bakıyorum, ayağымda Converse ayakkabılar, üstümde eski bir ceket ve dizleri aşınmış bir kot var. "Kıyafetim uygun mu?"

İfadesi giysilerimin uygun olmakla uzaktan yakından ilgisi olmadığını söylese de kendisi, "Sorun yok. Lütfen içeri gel," diyor.

Onun peşinden içeri giriyorum. Parfümünün kokusunu alabiliyorum: Yoğun, çiçeksi bir koku ama aslında para gibi kokuyor.

İçeride etrafıma bakıyorum. Daire Ben'ininkin en az iki katı, hatta belki daha da fazlası. İyice aydınlatılmış açık plan mekân devasa bir kitaplıkla bölünmüş. Zeminden tavana uzanan pencerelerden bakınca Paris'in binaları ve çatıları eşsiz bir manzara sunuyor. Binalardan yayılan ışık seli ışıltılı bir duvar halısını çağrıştırıyor.

Böyle bir dairenin fiyatı ne olabilir diye düşünüyorum. Tek tahminin çok olduğu. Milyonlar mı? Büyük ihtimal. Zeminde gösterişli halılar, duvarlarda modern tablolar var: parlak renkli noktalar ve çizgiler, büyük cesur şekiller. Yakınımda küçük bir tablo var, arkasında pencere olan bir kadın, çömlek benzeri bir şey tutuyor. Sağ alt köşedeki imza dikkatimi çekiyor: Matisse. Tamam. Lanet olsun. Bu tablonun ne kadar ettiğini bilmiyorum ama ben bile Matisse'i biliyorum. Ve her yerde, sehpaları üstünde bile sergilenen minik biblolar, narin cam vazolar bulunuyor. Bahse varım en küçük parçanın değeri bile benim o boktan barda bir yılda kazandığımdan daha fazladır. Onlardan birini yürütmek...

Aniden izlendiğimi hissediyorum. Başımı kaldırdığımda bir çift göz görüyorum. Ama gerçek değil, bir tablodaki gözler. Devasa bir portre: koltukta oturan bir adam. Güçlü çene ve burun, kırılmış şakaklar. Yakışıklı ama acımasız gibi görünüyor. Belki de ağzının kıvrımı yüzünden. Tuhaf olan tanıdık gelmesi. Sanki yüzünü daha önce gördüm ama nerede olduğunu çıkaramıyorum. Ünlü biri olabilir mi? Belki bir politikacı falan? Ama herhangi bir politikacıyı, hele de bir Fransız'ı nereden tanıdığımı bilmiyorum, bu tür şeylerle ilgim yok. Yani başka bir yerden tanıyor olmalıyım. İyi de nereden...

"Kocam Jacques," diyor arkamda duran Sophie. "Şu an bir iş seyahatinde ama eminim..." Kısa bir tereddütün ardından devam ediyor, "seninle tanışmayı çok ister."

Güçlü görünüyor. Zengin. Sırf buraya bakınca bile zenginliği anlaşıyor. "Ne iş yapıyor?"

"Şarap işinde," diye cevap veriyor Sophie

Bu da bodrumdaki binlerce şarap şişesini açıklıyor. *Cave* ona ve kocasına ait olmalı.

Gözlerim karşı duvardaki bir şeye takılıyor. Başta bunun soyut bir resim olduğunu sanıyorum ama dikkatli bakınca eski silahların sergilendiğini görüyorum. Her birinin ucuna eklenmiş keskin, bıçak benzeri bir çıkıntı var.

Sophie bakışlarını takip ediyor. "Birinci Dünya Savaşı'ndan. Jacques antikaları seviyor."

"Biri eksik," diyorum.

"Evet. Bakıma gönderildi. Tahmin edeceğinden fazla ilgi istiyorlar. *Bon,*" diyor kısaca. "Gel de diğerleriyle tanış."

Kitaplığa doğru yürüyoruz. İşte o zaman arkasında başkaları olduğunu fark ediyorum. Kitaplığın köşesini döndüğümüzde krem rengi kanepelerde karşılıklı oturduklarını görüyorum. Dördüncü kattaki Mimi ve —ah, hayır— birinci kattaki Antoine.

İfadesinden beni gördüğüne en az benim kadar memnun olduğu anlaşılıyor. Kendi hâline bırakıp mümkün olduğunca uzak duracağınız türden bir komşu olduğuna şüphe yok. Ona döndüğümde hâlâ bana baktığını görüyorum. Sırtımda bir şey geziyormuş gibi ürperiyorum.

Rasgele bir grup gibi görünüyorlar, aynı apartmanda yaşamak dışında hiçbir ortak yönleri yok. On dokuz ya da yirmi yaşlarındaki tuhaf, sessiz Mimi; orta yaşlı pislik Antoine; ipekler ve elmaslar içinde Sophie. Ne hakkında konuşuyor olabilirler? Sesler komşular arasında nazik bir sohbeta benzemiyordu. Laboratuvara getirilmiş bilinmeyen bir türmüşüm gibi bakışlarının üstümde olduğunu hissedebiliyorum. *Elle est dangereuse*. Yanlış duymadığımdan eminim.

“Bir kadeh şarap alır mısın?” diye soruyor Sophie.

“Ah, evet. Teşekkürler.” Sophie şişeyi kaldırıyor, şarap kadehe dökülürken öndeki etikette altın renkli bir şato silueti görüyorum, tanıdık gelen resmin aşağıdaki mahzenden aldığım şişeyle aynı olduğunu fark ediyorum.

Büyük bir yudum içiyorum, buna ihtiyacım var. Üç çift gözün beni izlediğini hissedebiliyorum. Bu odada güçlü olan, bilgiye sahip olan onlar; bundan hoşlanmıyorum. Kendimi yalnız, tuzağa düşmüş hissediyorum. Ama sonra aklıma bir şey geliyor: kahretsin. İçlerinden biri Ben’e ne olduğunu biliyor olmalı. Bu bir fırsat olabilir.

“Hâlâ Ben’den haber almadım,” diyorum. “Gerçekten başına bir şey geldiğini düşünmeye başladım.” Sessizce beni izlerken onları hazırlıksız yakalamak istiyorum. Bu yüzden ekliyorum. “Bugün polise gittiğimde...”

O kadar hızlı ve beklenmedik oluyor ki nasıl geliştiğini bile göremiyorum. Birden bir kargaşa yaşanıyor ve Mimi’nin kadehini devirdiğini görüyorum. Kırmızı sıvı halının üzerine yayılıyor, kanepenin ayağına da biraz sıçramış.

Bir an kimse kımıldamıyor. Galiba diğerk ikisi de tıpkı benim gibi koyu renkli sıvının kumaşa işlemlerini izlerken bunu yapan kendileri olmadığı için şükrediyorlar.

Mimi'nin yüzü pancar gibi kızarıyor. "Merde," diyor.

"Sorun yok," diyor Sophie. "Pas de problème." Ama sesi çok sert.

Kitap Kurdu

MIMI

Dördüncü Kat

Putain. Hemen buradan gitmek istiyorum ama bu daha büyük bir rezalete sebep olur, bu yüzden gidemem. Burada oturup bana bakmalarına katlanmam gerek. *Onun* bana bakmasına. Kafamın içindeki beyaz gürültü sağır edici bir uğultuya dönüşüyor.

Aniden mide bulantımın arttığını hissediyorum. Buradan çıkmam gerek. Tek yol bu. Kendimi kontrol edemiyormuşum gibi hissediyorum. Şarap kadehi... bu bir kaza mıydı yoksa bile-rek mi yaptım ondan bile emin değilim.

Kanepeden fırlıyorum. Bakışlarının hâlâ üstümde olduğunu hissedebiliyorum. Koridorda koşup banyoyu buluyorum.

Kendine gel, Mimi. *Putain de merde.* Lanet olsun, kendine gel.

Klozetin içine kusuyorum ve sonra aynaya bakıyorum. Gözlerim kan çanağına dönmüş.

Bir an Ben'i gördüğümü sanıyorum, sanki hemen arkamda beliriveriyor. Yüzünde, bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi hissetti-ren gülümsemesi var.

Onu saatlerce izleyebilirdim. Tüm pencereleri açık hâlde masasında çalıştığı o sıcak sonbahar gecelerinde beni görmesin diye ışıkları kapatıp vantilatörün üflediği soğuk hava enleme vururken yatağıma uzanırdım. Onu sanki sahnedeymiş gibi izlerdim. Bazen üstsüz gezinirdi. Bir keresinde belinde sadece bir havlu vardı, bu sayede göğsünde koyu bir gölge oluşturan tüylerini, karnından havlunun altına doğru inen tüy çizgisini görebilmiştım; o bir çocuk değil, erkekti. Panjurları kapamayı her zamanki gibi unutmuştu. Belki de özellikle açık bırakmıştı.

Resim malzemelerimi aldım. O benim yeni favori temamdı. Daha önce hiç bu kadar güzel çizmemiştim. Tuvali hiç bu kadar çabuk doldurmamıştım. Normalde durup hatalarımı kontrol eder ve gerekirse düzeltirdim. Ama konu o olduğunda buna gerek yoktu. Belki bir gün ondan modellik yapmasını isterdim.

Bazen dinlediği müzikler avludan bana kadar süzülürdü. Benim de duymamı istediğini hissederdim. Belki de benim için çalıyordu.

Bir gece başını kaldırdı ve onu izlerken beni yakaladı.

Kalbim duracaktı. *Putain*. Onu o kadar uzun süre izlemiştim ki onun da beni görebileceğini unutmuşum. Çok utanç vericiydi.

Ama sonra elini kaldırdı. Tıpkı Uber ile geldiği ilk gün yaptığı gibi. Ancak o zaman selam vermek içindi, ayrıca sırf beni değil Camille'i de selamlamıştı, hatta belki de sadece üstünde minicik bikinisi olan Camille'i. Ama bu kez farklıydı. Bu kez sadece benim içindi.

Ben de elimi kaldırdım.

Bunu ikimiz arasında özel bir işaretmiş gibi hissettim.

Sonra gülümsedi.

Biraz takıntılı olduğumu biliyordum. Biraz saplantılı. Ama Ben'in de saplantılı olduğunu düşünüyordum. Orada oturup gece yarısına kadar, bazen daha da uzun süre yazardı. Bazen

dudaklarının arasında bir sigara olurdu. Bazen ben de bir tane içerdim. Sanki birlikte içiyormuşuz gibi hissederdim.

Gözlerim yanana kadar onu izlerdim.

Banyoda yüzümü soğuk suyla yıkıyorum, kusmanın bıraktığı ekşi tadı gidermek için ağzımı çalkalıyorum. Nefes almaya çalışıyorum.

Bu gece buraya gelmeyi neden kabul ettim? Küçük hasır çantasını koluna takıp arkadaşlarıyla takılmak için şehre inen ve dünyayı umursamayan Camille'i düşünüyorum. Benim gibi arkadaşı olmadan yapayalnız buraya tıkılmış değil. Onunla yer değiştirmeyi ne çok isterdim.

Birden Ben'in sesini duyuyorum. O kadar net ki sanki yanımda durmuş kulağıma fısıldıyor; sıcak nefesini tenimde hissedebiliyorum: "Sen güçlü bir kızsın, Mimi. Öyle olduğunu biliyorum. Düşündüğünden daha güçlüsün."

JESS

Mimi'nin kaybolmasından sonra sessizlik oluyor. Şarabımdan bir yudum alıyorum.

"Peki," diyorum sonunda. "Siz nasıl..."

Konuşmam kapının vurulmasıyla kesiliyor. Ses sonsuz sessizlikte yankılanıyor. Sophie Meunier kapıyı açmaya gidiyor. Antoine ve ben yalnız kalıyoruz. Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Gözetleme deliğinden bakarken şarap şişesini nasıl kırdığını, ne kadar öfkeli görüldüğünü hatırlıyorum. Karısıyla avluda yaptığı kavgayı hatırlıyorum.

Ve sonra kısık sesle benimle konuşuyor. "Burada ne yapıyorsun, küçük hanım? Daha mesajı almadın mı?"

Bir yudum daha içiyorum. "Bu güzel şarabın tadını çıkarıyorum," diyorum. Sesim titrediği için sözlerim kulağa umduğum kadar çarpıcı gelmiyor. Hiçbir şeyden korkmadığımı düşünmek hoşuma gidiyordu. Ama bu adam beni ürkütüyor.

"Nicolas." Sophie'nin ismi Fransızca telaffuz ettiğini duyuyorum. Ardından İngilizce ekliyor. "Hoş geldin. Hadi bize katıl. Bir içki alır mısın?"

Nick! Bir yanımda buraya geldiği için, bu insanlarla yalnız kalmayacağım için rahatlıyor. Aynı anda merak ediyorum: Burada ne işi var?

Birkaç saniye sonra elinde bir şarap kadehiyle Sophie Meunier'in peşi sıra kitaplığın arkasından çıkıyor. Belli ki Paris'te yaşamak ona ortalama bir İngiliz erkeğinden daha fazla şıklık kazandırmış: üstünde açık yakasından bronz teni gözükken bembeyaz bir gömlek ve lacivert bir pantolon var. Dalgacı koyu sarı saçları geriye taranmış. Parfüm reklamından fırlamış gibi görünüyor: yakışıklı, mesafeli... Bir anda kendime geliyorum. Ne yapıyorum... bu adamı mı arzuluyorum?

"Jess," diyor Sophie. "Nicolas."

Nick bana bakıp gülümsüyor. "Selam." Sophie'ye dönüyor. "Jess ve ben tanışıyoruz."

Garip bir duraksama oluyor. Apartmanlarda yaşayan zenginler hep birlikte mi takılıyor? Hiç bu türden bir komşuluk görmedim. Diğer yandan pek de komşuluk olan yerlerde yaşadığım söylenemez.

Sophie soğuk bir ifadeyle gülümsüyor. "Nicolas, Jess'e terastaki bahçeden manzaranın nasıl görüldüğünü gösterebilir misin?"

"Tabii." Nick bana dönüyor. "Jess gelip bakmak ister misin?"

Sophie'nin benden kurtulmaya çalıştığını hissediyorum ama aynı anda bunu Nick'le konuşma fırsatı olarak görüyorum. Onun peşinden kitaplığı geçip bir dizi merdiveni tırmanıyorum.

Bir kapıyı itip açıyor. "Önden buyur."

O kapıyı tutarken yanından geçmem gerekiyor, o kadar yakınız ki pahalı kolonyasına karışan hafif ter kokusunu alabiliyorum.

Terasta beni önce buz gibi bir hava karşılıyor. Ardından karanlık gökyüzü ve aşağıdaki ışıklar. Ayaklarımızın altına ısıltılı

bir harita misali serilen şehir, her yöne kıvrılan parlak caddeler, arabaların bulanık kırmızı fren lambaları... Bir an için boşluğa adım atmışım gibi hissediyorum. Geri çekiliyorum. Hayır, tam olarak bir boşluk hissi değil. Ama beni beş kat aşağıdaki caddelerle ayıran tek şey dayanıksız gibi görünen demir korkuluklar.

Aniden her tarafımızda ışıklar uğuldamaya başlıyor, bir tür hareket sensörü devreye girmiş olmalı. Şimdi büyük taş saksılardaki çalılar ve hatta ağaçları görebiliyorum, üzerlerinde beyaz çiçekler olan büyük bir gül fidanı ve avludaki kırılmış olana benzeyen heykeller var.

Nick arkamdan terasa çıkıyor. Ben olduğum yerde durup etrafa baktığım için rahatça hareket edeceği alan yok, bu yüzden arkamda duruyor. Gecenin soğuğuyla tezat oluşturan sıcak nefesini ensemden hissediyorum. Ansızın içimde ona yaslanmak için şiddetli bir arzu duyuyorum. Acaba nasıl bir tepki verir? Geri mi çekilir? Diğer yandan benzer çılgın bir dürtüyle gecenin içine dalmak istiyorum. Gecenin içinde yüzebilirmişim gibi hissediyorum.

Bu kadar yüksekteyken atlama dürtüsüne kapılıyor musun?

“Evet,” diyor Nick ve düşüncemi yüksek sesle dile getirdiğimi fark ediyorum.

Ona dönüyorum. Yüzünü göremiyorum; arkasındaki parlak ışıklara dikilmiş karanlık bir siluetten ibaret. Boyu uzun. Bu kadar yakın durunca aradaki farkı görüyorum. Geriye doğru küçük bir adım atıyor.

İleri doğru bakınca üstümüzde bir kat daha olduğunu fark ediyorum. Karanlık ve küçük pencereler tozla kaplanmış, masallardaki gibi sarmaşıklar her yeri sarmış. Camın arkasından bir hayalet çıksa şaşırmam.

“Orada ne var?”

Bakışlarımı takip ediyor. “Ah, şu eski *chambres de bonne*, eskiden hizmetçilerin kaldığı bölüm.” Ahşap merdivenler oraya

ıkıyor olmalı. Şehri işaret ediyor. "Burada manzara oldukça güzel, ne dersin?"

"ılınca," diyorum. "Sence böyle bir yer ne kadardır? Birkaç milyon mu? Daha mı fazla?"

"Şey... hiçbir fikrim yok." Ama bir fikri olmalı, kendi oturduğu dairenin değerini biliyordur sonuçta. Muhtemelen bu durum onu rahatsız ediyor. Onun bu türden şeyleri konuőmayacak kadar zarif biri olduğundan şüpheleniyorum.

"Hiç haber var mı?" diye soruyorum. "Şu karakoldaki adamdan? Blanchot?"

"Ne yazık ki hayır." İfadesini göremiyor olmak tuhaf. "Sinir bozucu olduğunu biliyorum. Ama daha birkaç saat oldu. Biraz zaman ver."

Umutsuzluk dalgasının içimde kabardığını hissediyorum. Elbette haklı, elbette daha çok erken ama Ben'i bulmaya yakın olmadığım için paniklemeye başlıyorum. Ve bu insanlar hakkında hiçbir şey bilmemek beni rahatsız ediyor.

"Hepiniz iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz," diyorum sesi mi yumuşak tutmaya çabalayarak.

Nick hafif bir kahkaha atıyor. "Ben yle diyemem."

"Sık sık bir araya gelir misiniz? Ben komőularımla hiç içki içmedim."

Omuz silktiğini görüyorum. "Hayır, çok sık değil. Bazen. Hey, sigara ister misin?"

"Ah evet. Teşekkürler."

akmağın sesini duyuyorum, alev parlayınca yüzü aydınlanıyor. Kara bir çukurdan ibaret gözleri avludaki heykel kadar boş bakıyor. Bana bir sigara uzatırken parmaklarının dokunuőunu ve sigaramı yakması için eğildiğimde sıcak nefesini yzzmde hissediyorum. Aramızdaki boşlukta bir titreşim var.

Bir nefes çekiyorum. "Sanırım Sophie benden pek hoőlanmadı."

Omuz silkiyor. "O kimseden hoşlanmaz."

“Ya Jacques? Kocası? Şu devasa portredeki adam. O nasıl biri?”

Yüzünü buruşturuyor. “Dürüst olmak gerekirse şerefsizin teki. Sophie kesinlikle parası için onunla birlikte.”

Sigaranın dumanı genzime kaçıp beni öksürtüyor. Bunu söyleme şekli çok sıradan ama “şerefsiz” kelimesini cidden vurguluyor. Çiftle arasında ne olduğunu merak ediyorum. Ve eğer gerçekten onların hayranı değilse ne halt etmeye evlerinde içki içmeye geliyor?”

“Alt kattaki adama ne demeli? Antoine?” diye soruyorum. “Sophie’nin onu evine davet ettiğine inanamıyorum. Buraya ilk geldiğimde bana defolup gitmemi söyledi, çok düşmancaydı.”

Nick yine omuz silkiyor. “Pekâlâ... bu bahane değil ama karrısı onu yeni terk etti.”

“Öyle mi?” diyorum. “Bana sorarsan kurtulmuş.”

“Bak,” diyor ileriye işaret ederek, “buradan Sacré-Coeur görölüyor.” Artık komşuları hakkında konuşmak istemediği belli. Birlikte katedrale bakıyoruz; aydınlatılmış bazilika şehrin üstünde süzölen büyük bir hayalet gibi görölüyor. Ve uzakta... evet orada Eyfel Kulesi’ni görebiliyorum. Binlerce ışığın aşağıdan yukarı doğru yanmasıyla bir an havai fişeğe benziyor. Aniden bu şehrin ne kadar büyük ve bana ne kadar yabancı olduğunu fark ediyorum. Ben dışarıda bir yerlerde. Öyle olduğunu düşünölüyor, öyle olduğunu umuyorum... umutsuzluk beni bir kez daha ele geçiriyor.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum. Öğrenebileceğim başka bir şey, göremediğim başka bir açı olmalı. Nick’e dönölüyor. “Ben ne araştırdığından sana hiç bahsetmedi, değil mi?” diye soruyorum. “Yazdığı şeyden? Araştırdığı konudan?”

“Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi,” diyor Nick. “Ben, restoran incelemeleri gibi şeyler yapıyor diye biliyordum. Ama bu tam da ona göre, değil mi?” Sesinde bir burukluk seziyorum.

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey, bence asıl sorman gereken gerçek Benjamin Daniels’i tanıyan birinin olup olmadığı.” *Bilmez miyim*, diye düşünüyorum. Yine de bununla ne kastettiğini merak ediyorum. “Her neyse, bu hep yapmak istediği şeydi.” Sesi şimdi daha farklı ve düşünceli çıkıyor. “Araştırmacı gazetecilik ya da bir roman yazmak. Annenizi gururlandıracak bir şey yazmak istediğini söylediğini hatırlıyorum. Seyahatte hep bundan bahsetmişti.”

“Üniversiteden sonra çıktığınız seyahati mi kastediyorsun?” “Seyahat” deme şekli bu gezinin onun için önemli olduğunu gösteriyor. Seyahat. O ekran koruyucuyu hatırlıyorum. İçimden bir ses ısrarcı olmam gerektiğini söylüyor. “Nasıldı? Bütün Avrupa’yı gezdiniz, değil mi?”

“Evet.” Ses tonu yine farklı: neşeli, heyecanlı. “Bütün yazı böyle geçirdik. Dördümüz, iki arkadaşımız daha vardı. Cidden zorlandık. Klimasız, tuvaleti olmayan trenlere bindik. Günlerce, haftalarca sert plastik koltuklarda oturarak uyuduk, bayat ekmek yedik, sadece bir çamaşırhane bulduğumuzda kirlilerimizi yıkadık.”

Sesi çok heyecanlı. *Tatlım*, diye düşünüyorum, *buna zorlanma diyorsan gerçekten neden bahsettiğini bilmiyorsun*. Minimalist tarzdaki dairesini düşünüyorum: Bang&Olufsen hoparlörler, iMac, tüm o gizli zenginlik. Sırf bu yüzden ondan nefret etmek istiyorum ama yapamıyorum. Onda melankolik bir hava var. Banyosunda bulduğum *oxycodone*’ları hatırlıyorum.

“Nereye gittiniz?”

“Her yere,” diyor. “Bir gün Prag’daydık, ertesi gün Viyana, birkaç gün sonra Budapeşte. Bazen Barselona’da yaptığımız gibi bütün bir haftayı kumsalda yatıp geceleri kulüplere giderek geçiriyorduk. İstanbul’da gıda zehirlenmesinden koca hafta sonunu kaybettik.”

Neden bahsettiğini biliyormuş gibi başımı sallıyorum ama tüm bu yerlerin haritada nerede olduğunu bile bilmiyorum.

“Demek Ben de uyum sağladı,” diyorum. “Haringey’deki tek odalı yerden çok uzak görünüyor.”

“Haringey nerede?”

Ona bir bakış atıyorum. Doğru düzgün telaffuz bile edemiyor. Ama elbette onun gibi zengin bir çocuk bunu hiç duymamıştır. “Kuzey Londra’da. Biz oradan geldik. O zamanlar bile kaçmak ve gezmek için sabırsızlanırdı. Aslında bu, bana bir şey hatırlattı...”

“Ne?”

“Annem dışarı çıkar ve sık sık bizi yalnız bırakırdı. Vardıyalı çalışıyordu ve yaklaşık altı saat bizi içeri kilitlerdi, böylece dışarı çıkıp başımızı belaya sokmazdık çünkü şehrin o kısmı pek güvenli değildir. Çok sıkılırdık. Ama Ben’de şu eski dünya küresi vardı... Bilirsin, hani şu ışıklı olanlardan. Saatlerce onu çevirir, gideceğimiz yerleri gösterirdi. Bana oraları, baharat pazarlarını, turkuaz denizleri, dağ tepelerindeki şehirleri tarif ederdi... Tüm bunları nasıl öğrendiğini ancak Tanrı bilir. Aslında muhtemelen hepsini uyduruyordu.” Kendimi anılardan çekip çıkarıyorum. Daha önce bunları kimseye anlatıp anlatmadığımı hatırlamıyorum. “Her neyse. Çok eğlenmişsiniz gibi görünüyor. Ekran koruyucun olan fotoğraf, Amsterdam’daydı, değil mi?”

Nick’e bakıyorum ama o gecenin derinliğine dalıp gitmiş. Sorum soğuk sonbahar havasında asılı kalıyor.

KONSİYERJ

Kulübe

Avludaki konumumdan terası izliyorum. Birkaç dakika önce ışıkların yandığını gördüm. Şimdi de birinin korkuluklara yaklaştığını görüyorum. Aşağı süzülen konuşma ve müzik sesleri duyuyorum. Birkaç sokak öteden gelen polis arabalarının siren sesleriyle tezat oluşturuyorlar. Az önce radyoda dinledim, isyan bu gece yeniden ciddileşti. Yukarıdakilerin bunu bilip umursadığı yok.

Radyo bana onun hediyesiydi. Ve daha birkaç hafta önce terasta onu birinci kattaki sarhoşun karısıyla sigara içerken izlemiştim.

Korkulukların yanındaki figür başını çevirince onun dairelerinde kalan kız olduğunu anlıyorum. Bir şekilde çatı katına girmeyi başarmış. Acaba davet mi edildi? Hiç sanmam. Eğer ağabeyine benziyorsa onun kendini davet ettirdiğini tahmin edebilirim.

Onca yıldır burada çalışıyor olmama rağmen o sadece birkaç günde binada benim hiç giremediğim yerlere girmeyi başardı. Buna şaşırmadım. Tabii ki ben onlardan biri değilim.

Burada çalıştığı yıllar boyunca büyük Jacques Meunier'in bana sadece iki kez baktığını ve benimle sadece bir kez konuştuğunu hatırlıyorum. Ama elbette onun gibi bir adam için ben bir hi-çim. Görünebilir bir şey değilim.

Ama o kız da bir yabancı. En az benim kadar, hatta belki daha da fazla. Belli ki o da ağabeyi gibi girişken. Kendini kabul ettiriyor. Peki kendini neyin içine soktuğuna dair bir fikri var mı? Sanırım yok.

Arkasında başka birini daha görüyorum. İkinci kattaki genç adam. Nefesim daralıyor. Korkuluklara çok yakın. Umarım ne yaptığını biliyordur. Bu kadar yükseğe bu kadar hızlı çıkmak ancak düşüşü sertleştirir.

NICK

İkinci Kat

Jess'e bunları anlatmak o heyecanı yeniden hissetmeme neden oldu. Farklı şehirler arasında gidip gelmek, eskimiş kart destesiyle bitmek bilmeyen poker oyunları oynamak, sıcak biralar içmek. Boktan şeylerden konuşmak, derin mevzulara dalmak ve sıklıkla ikisini birbirine karıştırmak. Gerçek bir şeydi. Kendimdim. Paranın satın alamayacağı bir şey yaşıyordum. İşte bu yüzden yaşanan onca şeye rağmen Ben'le yeniden bir araya gelme şansına balıklama atladım. Orada olmayı, o masumiyeti özlemiştim.

Yanlış düşündüğümü fark ediyorum. Ona toz pembe bakmayı bırakmalıyım. Çünkü o kadar da masum değildi, değil mi?

Mesela arkadaşımız Guy, Berlin'deki bir gece kulübünde az kalsın aşırı dozdan ölecekti ve biz onu başından aşağı su döerken bulup kendini boğmasına engel olduğumuzda masum değildik.

Biletlerimizin süresi dolduğu için bizi uçsuz bucaksız çam ormanının ortasında indirmekle tehdit eden Macar tren görevlisine rüşvet verirken masum değildik.

Zagreb'in arka sokaklarında bir çetenin kalan tüm paramızı alıp gırtlaklarımızı kesmek üzereyken masum değildik.

Amsterdam'da masum değildik.

Sigarasından bir nefes çeken Jess'e bakıyorum. Ben'in Prag'da bir birahane onun hakkında anlattıklarını hatırlıyorum: "Üvey kardeşim Jess... Annemi bulan oydu. Daha bir çocuktu. Yatak odasının kapısı kilitliydi ama ben ona bir kilidi tel parçasıyla nasıl açacağını öğretmiştim... Sekiz yaşında bir çocuk asla böyle bir şey görmemeli. Bu... *lanet olsun...*" Sesinin nasıl boğuklaştığını hatırlıyorum, "yanında olmayışım beni yiyip bitiriyor."

Böyle bir travmanın insana ne yapacağını merak ediyorum. Jess'i inceleyip dün onu şarap şişesini çalmak üzereyken buluşumu düşünüyorum. Ya da bu gece, bu daireye davetsiz gelişini. Pervasız biri, her şeyi yapabilirmiş gibi hissediyorum. Öngö-
rülemez. Tehlikeli. Ve bu sabahki karakol ziyaretine bakılırsa polisle başı belada.

"Daha önce İngiltere dışında bir yere gitmedim," diyor bir anda. "Burası hariç tabii. Ve bak, nasıl sonuçlandı."

Ona bakıyorum. "Ne... İlk kez mi ülke dışına çıkıyorsun?"

"Evet." Omuz silkiyor. "Daha önce bir sebebim olmamıştı. Ya da bunun için param. Ee, anlatsana... Amsterdam nasıldı?"

Düşüncelerim beni oraya götürüyor. Kanallardan sıcakla yükselen kokuları hatırlıyorum. Bir grup genç erkektik, bu yüzden doğruca genelevlerin bulunduğu bölgeye gittik. De Wallen'dı ismi. Pencereleer neon ışıklarla süslenmişti: turuncu, fuşya pembesi. İç çamaşırları içindeki kızlar vücutlarını camlara yapıştırıyordu ve ödeme yapmak istersen dahası olduğunun sinyalini veriyorlardı. Ve bir de tabela vardı: CANLI SEKS ŞOV BODRUMDA.

Diğerleri oraya gitmek istiyordu, elbette istiyorlardı. Bizler temelde hormonları tavan yapmış çocuklardık.

Bir tünelden geçip merdivenlerden indik. Işık giderek loşlaşıyordu. Küçük bir odaya girdik. Bayat ter ve sigara dumanı kokuyordu. Sanki hava giderek ağırlaşıyor, duvarlar üstümüze geliyormuş gibi nefes almak zorlaşıyordu. Bir kapı açıldı.

“Bunu yapamam,” dedim aniden.

Diğerleri sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

“İyi de Amsterdam’da bu *yapılır*,” dedi Harry. “Sırf eğlenmek için. Bana birkaç vajinadan korktuğunu söyleme. Hem ayrıca burada yasadışı değil. Yani endişelendiğin buysa başın belaya girmez.”

“Biliyorum,” dedim. “Biliyorum ama sadece... yapamam. Bakın ben, ben sadece etrafta takılacağım... sizinle sonra buluşurum.”

Benim korkak olduğumu düşündüklerini görebiliyordum ama umurumda değildi. Yapamazdım. Ben başını kaldırıp bana baktı. Ne olduğunu bilmese de bir şekilde beni anladığını hissettim. O böyle biriydi. Grubun fiili lideriydi. Küçük topluluğumuzun yetişkiniydi, en tecrübelimiz oydu. Dolu olduğu söylenen bir gece kulübüne ya da bir hostele bizi o sokabilirdi, bizi zor durumlardan ancak o kurtarabilirdi; trendeki görevliye rüşveti veren de oydu. Onu çok kıskanıyordum. Böyle bir cazibeye sahip olmak öğrenilecek ya da satın alınabilecek bir şey değildi. Bu özgüvenin, kendinden emin hâlin birazının bana da bulaşıp bulaşamayacağını merak ediyordum.

“Ben de seninle geliyorum, dostum,” dedi.

Diğerleri hayal kırıklığıyla inledi. “Sırf ikimiz kalırsak tuhaf olur,” ve “Sizin neyiniz var? Tanrı aşkına!”

Ama Ben kolunu omzuma attı. “Hadi bu ezikleri ucuz heyecanlarını yaşamaları için bırakalım,” dedi. “Ne dersin, biz de gidip esrar içilen bir kafe bulalım mı?”

Sokağa çıktığımız anda daha rahat nefes alabildiğimi hissettim. Birkaç sokak ötede bir yere gittik. Hazır sarılmış esrarlı sigaralarımızla bir masaya oturduk.

Öne eğildi. “İyi misin, dostum?”

“Evet... iyiyim.” Derin bir nefes çektim, esrarlı sigaranın zih-nimi sisle kaplamasını istiyordum.

“Orada seni bu kadar korkutan ne oldu?” diye sordu birkaç dakika sonra.

“Bilmiyorum,” dedim. “Sakıncası yoksa bu konuyu konuş-mak istemiyorum.”

Hafif şeylerle başladık. Başta pek bir şey yapmıyor gibiy-di. Ama etkisini göstermeye başladıkça bir şeylerin değiştiğini hissettim. Aslında şimdi düşünüyorum da belki de nedeni ot değildi. Belki de Ben’di.

“Bak,” dedi, “konuşmak istemediğini anlıyorum. Ama içini açmak istersen ben buradayım, biliyorsun değil mi?” Ellerini havaya kaldırdı. “Kimseyi yargılamam.”

O yeri, kızları düşündüm, bu tatsız sırrımı çok uzun süre içimde taşımıştım. Belki de bir tür arınma olurdu. Derin bir soluk aldım. Esrarlı sigaramdan uzun bir nefes çektim. Ve ko-nuşmaya başladım. Bir kez başlayınca durmak istemedim.

Ona on altıncı yaş günü hediyesi anlattım. Babamın erkek olma zamanımın geldiğini söylediğini. Bana verdiği hediyeyi. Oğlu için en iyinin de iyisi. Bana unutamayacağım bir tecrübe yaşatmak istemişti.

Aşağı inen merdivenleri hatırladım. O kapıyı açtığımı. Bunu istemediğimi söylediğimi.

“Ne?” Babam bana dik dik bakmıştı. “Bunun için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Hediye ni yüzüme mi atacaksın? Senin neyin var evlat?”

Ben’e orada kaldığımı anlattım. Çünkü buna mecburdum. Ve oradan nasıl değişmiş biri, yine de zar zor bir erkek olarak çıktığımı anlattım. Üzerimde nasıl bir leke bıraktığını.

Bir anda tüm sırlarım ağızımdan dökülüverdi, daha önce kimseye anlatmadığım şeyler kirli bir sel misali içimden fışkır-mıştı. Ben kafenin karanlığında oturmuş sadece dinliyordu.

“Tanrım,” dedi, gözbebekleri kocaman olmuştu. “Bu gerçekten berbat.” Böyle dediğini gayet net hatırlıyorum.

“Bundan kimseye bahsetmedim,” dedim. “Diğerlerine söyleme, olur mu?”

“Sırrın bende güvende,” dedi Ben.

Sonra daha sert şeyler içmeye başladık. Birbirimizi teşvik ettik. İşte o zaman bizi gerçekten çarptı. Birbirimize bakıp nedenini bilmesek de güldük.

Anılarımdan sıyrılıp, “Şehri pek gezmedik,” diyorum Jess’e. “Yani bu konuda bir uzman olduğum söylenemez. Ama ot içecek iyi bir kafe arıyorsan muhtemelen yardımcı olabilirim.”

Keşke gece orada noktalansaydı. Sonrasında olanlar yaşanmadan. Karanlık olmadan. Kanalin kara suyu olmadan.

JESS

“Dur biraz,” diyorum. “Ben’le tekrar karşılaşmadan önce on yıl görüşmediğinizi söylemiştin, değil mi?”

“Evet.”

“Ve bu ayrılık o seyahatten sonraydı, doğru mu?”

“Evet. Ondan sonra Ben’i görmedim.”

Bir süre durup devam etmesini, uzun süreli ayrılıkla ilgili açıklama yapmasını bekliyorum. Konuşmuyor.

“Bunu sormam gerek,” diyorum, “Amsterdam’da ne oldu?”
Bunu aslında şaka olarak söylüyorum. Ama o günlerden bahsederken sesinin değişmesinden bir şey varmış gibi hissediyorum.

Bir an için Nick’in yüzü gölgeleniyor. Ardından sanki gülümsemesi gerektiğini hatırlıyor. “Hah. Erkekler böyledir. Bilirsin.”

Buz gibi esen sert bir rüzgâr çalılardaki yaprakları koparıp uçuruyor.

“Tanrım!” deyip kollarımı bedenime sarıyorum.

“Titriyorsun,” diyor Nick.

“Evet, şey bu ceket soğuk havalar için tasarlanmamış. Primarni kalitesi.” Gerçi Nick’in Primark’ın ne olduğunu bildiğinden şüpheliyim.

Elini bana doğru uzatıyor, o kadar ani bir hareket ki geri sıçırıyorum.

“Özür dilerim!” diyor. “Seni korkutmak istemedim. Saçında yaprak var. İzin ver de alayım.”

“Muhtemelen orada bir sürü şey vardır,” diyorum ortamı yumuşatmak için. “Yiyecek, izmarit.” Parmakları yaprağı çıkarmak için saçlarıma dokunurken sıcak nefesini yüzümde hissediyorum.

“İşte...” Yaprağı alıp bana gösteriyor: kurumuş bir sarmaşık yaprağı. Yüzü hâlâ benimkine çok yakın. Bu tür şeyler sezilir, dolayısıyla beni öpmek üzere olduğunu düşünüyorum. Biriyle öpüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Dudaklarımı hafifçe araladığımı fark ediyorum.

O anda yeniden her yer kararıyor.

“Kahretsin,” diyor Nick. “Sensörler, çok hareketsiz durduk.”

Kollarını sallayınca ışıklar yeniden yanıyor. Ama az önce aramızda olanlar her neyse kaybolup gidiyor. Işıktan rahatsız olan gözlerimi kırptıştırıyorum. Ne halt ediyorum? Kayıp ağabeyimi bulmaya odaklanmalıyım. Böyle şeyler için zamanım yok.

Nick bir adım geri çekiliyor. “Pekâlâ,” diyor gözlerime bakmadan, “aşağı inelim mi?”

Daireye geri dönüyoruz. “Hey,” diyorum, “lavaboya uğramam gerek.” Kendimi toplamalıyım.

“Sana yolu göstermemi ister misin?” diyor Nick. Buraya sık gelmediğini söylemiş olmasına rağmen daireyi tanıyor olması dikkatimden kaçmıyor.

“Hayır, ben hallederim,” diyorum. “Teşekkürler.”

O gidip diğerlerine katılıyor. Ben loş ışıklı koridorda yürüyorum. Ayaklarımin altında kalın halılar var. Duvarlarda bir sürü tablo asılı. Önünden geçtiğim kapıları açıyorum; tam olarak ne aradığımı bilmiyorum ama bu insanların kim ya da

Ben'in onlarla ne ilgisi olduğunu öğrenmem için bir şeyler bulmam gerek.

İki yatak odası buluyorum: biri gösterişli, iş otellerinde bulacağınız türden oldukça maskülen ve kişiliksiz; diğeri daha feminen. Görünüşe bakılırsa Sophie ve Jacques Meunier ayrı odalarda uyuyor. İlginç ama şaşırtıcı değil. Sophie'nin yatak odasında siyah, kahverengi ve taba renklerinde sıra sıra yüksek topuklu ayakkabılar ve botlar, aralarına ince kumaş konulmuş pahalı görünen kazaklar ve ipek bluzların asılı olduğu oda büyüklüğünde bir gardırop var. Bir köşede üstünde büyük ayna olan işlemeli bir tuvalet masası ve antika görünümlü ince bir sandalye duruyor. Sadece Kardashianlar ve filmlerdeki insanların böyle odaları olduğunu sanırdım.

İçerisi bir yoga sınıfını alacak kadar geniş, bir köşesinde gömme mermer küvet ve duvarda çift lavabosu bulunan banyoyu da buluyorum. Sonraki kapı tuvalete açılıyor. Sanırım zenginsen çişini mis kokulu yağlarla yıkadığın banyoda yapmıyorsun. Dolarları hızlıca karıştırıyorum ama Santa Maria Novella adlı bir yerden alınmış, şık görünen kâğıtlara sarılı sabunlardan başka bir şey bulamıyorum. Birkaç tanesini cebime sokuyorum.

Tuvaletin karşısındaki oda, bir tür çalışma odasına benziyor. Deri ve eski ahşap kokusu alıyorum. Ortasında bordo rengi deri sümen olan kocaman antika görünümlü masa var. Karşısında siyah beyaz bir resim. Önce bunun soyut bir tablo olduğunu sanıyorum ama sonra —sanki bir dönüştürücüyle bakmışım gibi— bunun kadın vücuduna ait bir fotoğraf olduğunu fark ediyorum: göğüsler, göbek deliği, kasıklar arasında ki üçgen tüyler. Bir süre hayretle bakıyorum. Birinin çalışma odasına böyle bir şey asması garip geliyor ama sanırım evden çalışıyorsan istediğini yapabiliyorsun.

Masa çekmecelerini yokluyorum. Kilitliler ama bu tür kilitleri açmak çok kolay. İlkini bir dakikada falan açıyorum. Bul-

duğum ilk şey birkaç kâğıt oluyor. İlk sayfa kayıp olmalı çünkü bunlar “2” ve “3” olarak numaralandırılmış. Bir tür fiyat listesine benziyor. Hayır hesap özetleri. Şaraplarla ilgili olduğunu düşünüyorum çünkü sütunlardan birinin üstünde Vintage yazısı var. Alınan şişe sayısının asla dörtten fazla olmadığını fark ediyorum. Her bir şarabın yanında fiyat yazıyor. Tanrıml Bazı şişlerin fiyatı bin euroyu geçiyor. Her girdinin karşısında alıcıya ait olduğunu düşündüğüm isimler var. Kim şaraba bu kadar para harcar ki?

Çekmecenin arkasına uzanıp başka bir şey var mı diye bakıyorum. Parmaklarım küçük, deri bir şeye değiyor. Çekip çıkarıyorum. Bir pasaport. Oldukça eskimiş görünüyor. Ön tarafında altın renkli dairesel bir arma ve değişik görünen harfler var. Acaba Rusça mı? Kapağı açıyorum, genç bir kadına ait siyah beyaz bir fotoğraf var. Şöminenin yanındaki porteyi gördüğümdeki aynı hisse kapılıyorum. Bu kadını bir yerden tanıyorum... ama nereden olduğunu çıkaramıyorum. Yanakları ve dudakları dolgun, uzun, dalgalı saçları asi, kaşları hilal şeklinde. Bir anda kim olduğunu anlıyorum. Ağzının şekli, çenesinin eğimi. Bu, Sophie Meunier, sadece otuz yaş daha genç hâli. Tekrar ön kapağa bakıyorum. O gerçekte bir Rus ya da başka bir şey ama Fransız değil. Tuhaf.

Çekmeceyi kapatırken masanın üstünden yere bir şey düşüyor. Kahretsin. Hemen yerden alıyorum, neyse ki kırılmamış. Gümüş çerçeve içinde bir fotoğraf. Gösterişli, düzgün görünümlü bir şey. Daha önce nasıl dikkatimi çekmedi anlamıyorum, herhalde tüm dikkatimi çekmecelere vermiş olmalıyım. Fotoğrafta birkaç kişi var. Adamı hemen tanıyorum. Sophie'nin kocası Jacques Meunier, portredeki adam. Hemen yanındaki Sophie Meunier şimdiki yaşıyla pasaport fotoğrafındaki yaşı arasında bir yerde. Yüzündeki soğuk dudak büküş muhtemelen bir gülümseme. Ve üç çocuk var. Kaşlarımı çatıyorum, gözleri-

mi kısıp bakıyorum, sonra fotoğrafı kendime yaklaştırıp loş ışık altında daha iyi görmeye çalışıyorum. İki erkek ve bir kız.

Daha küçük görünen oğlanın altın rengi saçları var. Onu daha önce de gördüm. Nick'in dairesindeki bir fotoğrafta bir yelkenlinin yanında duruyordu ve bir adam elini omzuna atmıştı. Evet, küçük olan Nick'ti.

Bir dakika. Bir dakika. Bu hiç mantıklı değil. Ama aniden her şey anlam kazanıyor. Koyu renk saçlı, asık suratlı, neredeyse bir yetişkin olan da sanırım Antoine. Siyah saçlı minik kız... daha yakından bakıyorum. Şaşkın ifadesinde tanıdık bir şey var. Mimi. Fotoğraftaki insanlar...

Tam o anda birinin bana seslendiğini duyuyorum. Ne kadar süredir buradayım? Ellerim titremeye başlıyor, fotoğrafı yerine bırakırken bir takırtı çıkarıyorum. Odanın kapısına gidip aralıktan koridora bakıyorum. Diğer uçta kapalı duran kapı ben bakarken açılmaya başlıyor. Hâlâ zaman varken koridorun karşısındaki tuvalete giriyorum.

Nick'in sesini yine duyuyorum. "Jess?"

Tuvaletin kapısını açıp en masum gülümsememle koridora çıkıyorum. Kalbim ağzımdan fırlamak üzere.

"Heyl" diyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Ah," diyor Nick. "Ben sadece, şey, Sophie kaybolmadığından emin olmamı istedi." Hoş adam gülümsemesini takınıyor ve bu adamı hiç tanımadığımı düşünüyorum.

"Hayır," diyorum. "Kaybolmadım." Sesim inanılmaz bir biçimde sakın çıkıyor. "Ben de şimdi yanınıza geliyordum."

Gülümsüyorum.

Ve bu süre boyunca aklımdan hep aynı şey geçiyor: *Onlar aile, onlar aile*. Hoş adam Nick, buz kalıbı Sophie, sarhoş Antoine ve sessiz, gergin Mimi.

Burada gerçekten ne dolaplar dönüyor?

SOPHIE

Çatı katı

Herkes gitti. Sakin ifademi korumaya çalışırken çenem kasılmış. Kızın buraya gelmesi planlarımı mahvetti. Diğerleriyle konuşmayı başaramadım.

Açık şarap şişesi masanın üstünde. Jacques'ın burada olduğu zamanlardan daha çok içtim. Benim bir kadehten fazla içtiğimi görse dehşete kapılırdı. Yıllar boyunca çoğu geceyi burada yalnız geçirdim. Sanırım kendi sosyal statümdeki diğer kadınlardan farklı değilim. Kocaları metresleriyle birlikte olmak ya da işleriyle uğraşmak için uzaktayken devasa dairelerinde bırakılan kadınlardan...

Jacques ile evlendiğimde bunun bir takas olduğunu biliyordum. Benim gençliğim ve güzelliğime karşı onun zenginliği. Yıllar içinde bu tür antlaşmalarda her zaman olduğu gibi benim değerim düşerken onunki arttı. Kendimi neyin içine soktuğumu biliyordum ve genellikle yaptığım seçimlerden pişmanlık duymam. Ama belki de yalnızlığı, boş saatleri hesaba katmadım. Köşedeki yatağında uyuyan Benoit'ya bakıyorum. Benim gibi kadınların çoğunun köpeği olmasına şaşmamalı.

Yine de yalnız olmak üvey oğullarımın arkadaşlığından iyidir. Antoine ve Nicolas'ın bana nasıl baktıklarını görüyorum.

Şarap şişesine uzanıp kalanı kadehime döküyorum. Kırmızı renkli sıvı, kadehi ağzına kadar dolduruyor. Bir dikişte bitiriyorum. Mükemmel bir şarap ama böyle içince tadı güzel olmuyor. Kekremesi tadı genzimi ve burnumu kusmuk misali yakıyor.

Yeni bir şişe açıp onu da içmeye başlıyorum. Bu kez kadehe boşaltmakla uğraşmayıp doğrudan şişeyi kafama dikiyorum. Şarap yutabileceğimden daha hızlı dökülüyor, öksürüyorum. Boğazım yanıyor. Şarap yanaklarımdan, çenemden akıyor. Serinliği tuhaf bir biçimde ferahlatıyor. İpek gömleğimin ıslanmışlığını hissediyorum.

Evimde toplandığımız gecenin ertesi sabahı onu avluda, güneş ışığının altında, Mimi'nin ev arkadaşı Camille'le konuşurken görmüştüm. Jacques bir keresinde bana o kızın kızımızla yaşamasını onayladığını söylemişti. Onu iyi etkileyeceğini. O küçük pembe dudaklar, kalkık burun ve minik dik göğüslerle hiç ilgisi olmadığına emindim.

Provence tarlalarında güneşe doğru dönen ayçiçekleri misali Benjamin Daniels'e doğru eğilmişti. Ekoseli bluzu kahverengi omuzlarından kaymıştı, beyaz şortu o kadar kısaydı ki bronzlaşmış kalçaları görünüyordu. İkisi yan yanayken tıpkı Dominique'le birlikte olduğu anki gibi çok güzel duruyorlardı, bunu fark etmemek imkânsızdı.

"Bonjour, Madam Meunier," dedi Camille titrek bir sesle. Ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırırken hafiften sallandı. Hiç şüphe yok ki "Madam" kelimesini gençliğinin tüm acımasız üstünlüğünü hissettirmek için bilerek kullanmıştı. Telefonu titredi. Gelen mesaj her neyse sanki bir sevgiliden gelen gizli bir mesajı okuyormuşçasına yüzünde bir gülümseme belirdi. Parmaklarını dudaklarına götürdü. Tüm bu manzara

onun için bir gösteriydi, onu baştan çıkarmak, ilgisini çekmek istiyordu. "Gitmem gerek," dedi. "*Salut, Ben!*" Arkasını dönüp ona bir öpücük gönderdi.

Böylece avluda Benjamin Daniels ile yalnız kaldık. Ve elbette bir de konsiyerj. Onun tüm bunları kulübesinden izlediğinden emindim.

"Burada harika bir iş çıkarmışsınız," dedi.

Tüm bunları benim yaptığımı nereden biliyordu? "Şu an pek iyi görünmüyor," dedim. "Yılın bu zamanı neredeyse tüm çiçekler solar."

"Ama renk cümbüşüne bayıldım," dedi. "Bana şuradakilerin ne olduğunu söyleyin."

"Dalya. Afrika zambağı."

Birkaç tanesini daha sordu. Samimiyetle ilgileniyor gibi görünse de asıl niyetinin beni memnun etmek olduğunu biliyordum. Ama yine de devam ettim. Ona —herhangi birine— yarattığım vahadan bahsetmekten keyif alıyordum. Bir an için onunla ilgili kuşkularımı unuttum.

Sonra yüzünü bana çevirdi. "Size bir sorum vardı. Aksanınızı çok ilginç buluyorum. Gerçek bir Fransız mısınız?"

"Pardon?" İfademin kontrolünü kaybetmemek için çabalarsam da maskemin düştüğünü hissediyordum.

"Bazı ön ekleri kullanmadığınız dikkatimi çekti," dedi. "Ve sessiz harfler; anadili olanlara göre biraz daha sert vurguluyorsunuz." Farkın ne kadar az olduğunu göstermek için baş ve işaretparmaklarını birbirine yaklaştırdı. "Sadece biraz. Aslen nerelisiniz?"

"Ben..." Bir an için dilim tutuldu. Daha önce bir Fransız —hatta en burnu havada olan Parisliler bile— aksanımla ilgili yorum yapmamıştı. Telaffuzumu mükemmelleştirdiğim konusunda kendimle gurur duyuyordum. Numaramı eksiksiz, kusursuz yaptığımı sanıyordum. Ama anlıyorum ki bir Fransız olmamasına rağmen eğer o fark ettiyse diğerleri de edebilirdi, elbette yapabilirlerdi. Zırhımda herkesin eski benliğimi görebileceği

bir çatlak vardı. Özenle oluşturduğum, üzerinde çok çalıştığım her şey fark edilebilirdi. Bu tek soruyla bana söylediği şeydu: *Beni kandıramazsın.*

“Ondan hoşlanmıyorum,” dedim daha sonra Jacques’a. “Ona güvenmiyorum.”

“Ne demek istiyorsun? Dün gece bende iyi bir izlenim bıraktı. Ne kadar hırslı olduğu görülüyor. İşe yaramaz oğullarım üzerinde de iyi bir etkisi olur belki.”

Ona ne diyebilirdim ki? *Aksanım hakkında yorum yaptığını mı? Hepimizi izleme şeklinden hoşlanmadığını mı? Gülüşünün hoşuma gitmediğini mi?* Bunların hepsi kulağa yetersiz gelirdi.

“Onu burada istemiyorum,” dedim. Aklıma gelen tek şey buydu. “Bence ondan gitmesini istemelisin.”

“Ah, öyle mi?” dedi Jacques hoş bir sesle. Fazlasıyla hoş bir sesle. “Artık kendi evimde kimin kalıp kimin kalamayacağını sen mi söyleyeceksin?”

Hepsi bu kadardı. Bu konuyla ilgili başka bir şey söylemem gerektiğini biliyordum. En azından şimdilik. Benjamin Daniels’ın buradan gitmesi için başka bir yol düşünecektim.

Ertesi sabah yeni bir not geldi:

Seni tanıyorum, Sophie Meunier. O burjuva görüntünün altında sakladığın utanç verici sırrı biliyorum. Bunu aramızda tutabilirim ya da dünyanın kalanı öğrenebilir. Sessiz kalma hizmetimin karşılığında az bir meblağ talep ediyorum.

Şantajcının istediği miktar iki katma çıkmıştı.

Birkaç milyon euro değerinde bir apartmanda yaşayan biri için birkaç bin euro kulağa küçük bir miktar gibi gelebilir ama apartman Jacques’ın adına. Tüm paramız onun banka hesaplarına, yatırımlarına ve işlerine bağlı. Bizimki her zaman eski

moda bir anlaşmaydı; bana sadece evin giderleri ve gardırobum için para verilirdi. Bu dünyanın bir parçası olmadan önce çarkları çeviren yağın –yani paranın– bu denli görünmez olduğunu fark etmemiştim. Her kuruş sıvı ya da sabit herhangi bir şeye yatırılıyordu, dolayısıyla kullanıma hazır nakit az bulunuyordu.

Yine de Jacques’a bir şey söylemedim. Ne kadar kötü tepki vereceğini ve bunun işleri daha da kötüye götüreceğini biliyordum. Ona anlatmanın bu durumu gerçeğe dönüştüreceğini, geçmişini ortaya çıkaracağını biliyordum. Ve bu da kocamla aramdaki güç dengesizliğini daha da artıracaktı. Hayır, bunun yerine istenilen miktarı ödemenin bir yolunu bulacaktım. Bu kez elmas bir bilezik seçtim: yıldönümü hediyesi.

Ertesi sabah gevşek basamağın altına, içine pis banknotları koyduğum krem rengi bir zarf daha bıraktım.

Odanın karşısında duran aynada kendime bakıyorum. Şarabın yayılan kırmızı lekesine. Manzara karşısında büyüleniyorum. Kırmızı şarap soluk renkli ipeğin içine işliyor. Tıpkı kan gibi görünüyor.

Gömleği yırtıyorum. Çok kolay oluyor. Kumaştaki inci düğmeler kopup odaya saçılıyor. Ardından pantolona geçiyorum. İnce, yumuşak yün tenime yapışmış hâlde ve sıkıldığını hissediyorum. Bir saniye sonra yere yatıp bacaklarımı iterek üstümden çıkarıyorum. Terliyor, bir hayvan gibi soluyorum.

Kocamın çok pahalıya aldığı ama nadiren gördüğü iç çamaşırlarımla aynadaki yansıma tekrar bakıyorum. Onca zevkten mahrum bırakılmış, yine de yıllar süren diyetle iyi korunmuş vücuduma. Ksilofonu andıran göğüs dekolteme, çıkık leğen kemiklerime. Bir zamanlar vücudum dolgun ve kıvrımlıydı. Şehvet ya da küçümseme uyandırırdı. Büyük bir çabayla onu benim konumumdaki bir kadın için yapılmış giysileri taşıyacak bir şey hâline getirdim.

Dudaklarımda şarap lekesi var. Dişlerimde de. Ağzımı kocaman açıyorum.

Bakışlarımı aynadan ayırmadan sessiz bir çığlık atıyorum.

JESS

Çatı katından ayrılmak için elimden geldiğince çabuk bir bahane uydurdum. Sadece oradan çıkmak istiyordum. Bir an için herkesin gözünün üstümde olduğunu, içlerinden birinin beni durdurmaya çalışacağını hissettim. Hatta kapıyı açarken omzuma bir elin uzanmasını bile bekledim. Merdivenlerden koşarak Ben'in dairesine inerken ensem karıncalanıyordu.

Onlar bir aileydi. Bir aile. Ve gerçekte burası Ben'in dairesi değildi. Tam şu anda birinin aile apartmanında oturuyordum. Ben neden bana bundan bahsetmemişti? Yoksa bilmiyor muydu?

Karakolda Nick'in akıcı Fransızcasından ne kadar etkilendiğimi hatırlıyorum. Lanet olsun, elbette akıcı olacak; bu onun anadili. Onunla yaptığımız ilk sohbeti düşünüyorum. Hatırladığım kadarıyla bana asla İngiliz olduğunu söylemedi. Ancak Cambridge'le ilgili konuşmalardan öyle olduğunu sandım ve o da buna izin verdi.

Fakat bir konuda bana yalan *söyledi*. Beni soyadının Miller olduğuna inandırdı. Neden bunu seçmişti? Onu çevrimiçi arattığımda çıkan sonuçları hatırlıyorum: çok yaygın olduğundan mı bunu seçmişti? Ben'in kitaplığına gidip eskimiş Fransızca

sözlüğünü indirip sayfaları çevirerek “M” harfine gidiyorum. Şunu buluyorum:

Meunier (mønje, jεR) eril isim: miller

Miller=Meunier. Bana soyadının İngilizce çevirisini vermiş.

Gerçi çözemediğim bir şey var. Nick’in farklı, gizli bir gündemi varsa neden yardım etmeye bu kadar hevesliydi? Neden benimle karakola gelip Komiser Blanchot’la konuştu? Bunlar akla yatkın değil. Belki de tüm bunları saklamasının daha masum bir sebebi var. Belki çok zengin olduklarından sadece mahremiyetlerini koruyorlar. Ya da beni aptal yerine koyuyorlar...

Bu akşamki içki partisindeki hâllerini düşündükçe sırtım ürperiyor. Beni hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi izlediler. Bu kadar uyumsuz insanın birlikte takılmayı seçmesinin ne kadar mantıksız olduğunu düşünüyordum. Hiç ortak noktaları yok gibiydi. Ama bir aile için durum farklıydı. Ailenle hiçbir ortak yönün olmasına gerek yoktu. Sizi birbirinize bağlayan şey kandı. Yani ben böyle olduğunu varsayıyorum. Asla doğru dürüst bir ailem olmadı. Acaba gerçeği bu yüzden mi fark edemedim diye düşünüyorum. İşaretleri, önemli küçük ipuçlarını okuyamadım. Ailede işlerin nasıl işlediğini bilmiyorum sonuçta.

Sözlüğü kitaplığa geri koyuyorum. O sırada içinden bir kâğıt yere düşüyor. Hayli eskimiş olduğundan içinden bir sayfanın koptuğunu sanıyorum. Ama elime alınca öyle olmadığını anlıyorum. Sayfanın neden tanıdık geldiğini çözmem birkaç saniye sürüyor. Bunun çatı katındaki masanın çekmecesinde bulduğum hesap sayfalarının ilki olduğunu anlıyorum. Evet, sayfanın en altında “1” yazıyor. Benzer şeyler var: şarapların hangi yıla ait olduğu, ödenen meblağlar, onları alan kişilerin soyadları, hepsinde küçük “M” harfi. İlginç olan sayfanın en üstüne basılı logo. Kabartmalı altın işlemede patlayan havai fişek sembolü

var. Tıpkı Ben'in cüzdanında bulduğum ve dün Theo'ya verdiğim tuhaf metal karttaki gibi. İlginç olan diğer şeyse Ben'in kâğıttaki boşluklara –not defterinde kullandığı aynı el yazısıyla– yazdıkları:

RAKAMLAR MANTIKLI DEĞİL. ŞARAPLAR KESİNLİKLE BU FİYATLARDAN DAHA UCUZ OLMALI.

Aşağıda altı iki kere çizilmiş bir not: *Irina'ya sor.*

Kalbim hızlanmaya başlıyor. Burada bir bağlantı var. Bu önemli bir şey. Peki ne anlama geldiğini bulmak için ne halt edeceğim? Irina da kimin nesi?

Telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekiyorum. Nick'in kablosuz internetine yeniden bağlanıp Theo'ya gönderiyorum:

Bunu Ben'in eşyaları arasında buldum? Fikrin var mı?

Kafedeki buluşmamızı düşünüyorum. O adama da güvendiğimden emin değilim. Ondan tekrar haber alacağımı bile sanmıyorum. Ama burada elimde kalan tek kişi o...

Başparmağım telefonun üstünde donup kalıyor. Kımıldamıyorum. Az önce bir şey duydum. Daire kapısında bir sürtünme sesi. Bir an kedi mi acaba diye düşünüyorum ama onun kanepede yattığını görüyorum. Göğsüm sıkışıyor. Orada, içeri girmeye çalışan biri var.

Ayağa kalkıyorum. Kendimi korumak için bir şey bulmam gerek. Ben'in mutfağında üzerinde Japonca karakterler olan keskin bıçağı hatırlıyorum. Gidip alıyorum. Ve sonra kapıya yanaşıyorum. Hızlıca açıyorum.

"Sen."

Yaşlı kadın. Konsiyerj. Bir adım geri çekiliyor. Ellerini kaldırıyor. Sanırım sağ avucunda bir şey var. Ne olduğunu söyleyemem çünkü parmaklarını sıkıca kapamış.

“Lütfen... Madam...” Sesi sanki kullanmamaktan paslanmış gibi boğuk. “Lütfen... burada olduğunuzu bilmiyordum. Düşünmüştüm ki...”

Aniden susuyor ama istemsizce yukarı attığı bakışı yakalıyorum.

“Benim hâlâ orada olduğumu düşündün, değil mi? Çatı katında.” Demek gözü üstümde. “Peki aklından ne geçiyordu? Buraya gelip etrafı mı karıştıracaktın? Elinde ne var? Anahtar mı?”

“Hayır, Madam... bir şey yok. Yemin ederim.” Ama parmaklarını açıp bana göstermiyor.

Aklıma bir şey geliyor. “Dün geceki *sen* miydin? İçeri giren? Etrafta dolanan?”

“Lütfen. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

Geriye doğru sendeliyor. Birden kendimi toparlıyorum. Çok iri olmayabilirim ama o benden de küçük. Yaşlı bir kadın. Bıçağı indiriyorum, ona doğrulttuğumu fark etmemiştim. Kendime şaşıyorum. “Bak. Özür dilerim. Sorun yok.”

Sonuçta onun gibi yaşlı bir kadın ne kadar tehlikeli olabilir ki?

* * *

Yine yalnız kalınca seçeneklerimi düşünüyorum. Bu konuyla ilgili Nick’le yüzleşip neler söyleyeceğini öğrenebilirim. Bana sahte soyadı verirken aklından ne geçtiğini sorabilirim. Ondan açıklama isteyebilirim. Ama bu seçeneği hemen reddediyorum. Bir şey bilmiyormuş gibi davranmalıyım. Eğer sırrını —sırlarını— öğrendiğimi anlarsa beni saklamaya çalıştığı şeye karşı bir tehdit olarak görebilir. Ama eğer bir şey bilmediğimi düşünürse o zaman göz önünde olmayanı araştırmaya devam edebilirim. Bu açıdan bakınca öğrendiklerimin bana bir tür güç verdiğini düşünüyorum. Daha en başta, bu binaya ayak bastığım andan itibaren diğerleri kartlarını ellerine almıştı. Şimdi ben de bir kart tutuyorum. Tek bir kart olsa da o bir as. Ve onu kullanacağım.

MIMI

Dördüncü Kat

Daireye döndüğümde sadece odama gitmek, örtüleri başımın üstüne çekmek, penguenim Mösyö Gus'a sıkıca sarılıp karanlıkta saklanmak ve günlerce uyumak istiyorum. Bu içki buluşmaları beni çok yoruyor. Ancak kapıyı açmaya çalıştığımda yolun bira sandıkları ve içki şişeleriyle dolu olduğunu görüyorum, hoparlörlerde avaz avaz MC Solaar sesi yükseliyor.

"*Qu'est-ce qui se passe?*" diyorum. "Neler oluyor?"

Camille üzerinde erkek *boxer*'ı ve dantelli bir atletle geliyor, koyu sarı saçlarıyla başının üstünde yaptığı topuz dağılmak üzere. Elinde esrarlı bir sigara var. "Cadılar Bayramı partimiz?" diyor sırtarak. "Bu gece."

"Parti mi?"

Bana delirmişim gibi bakıyor. "Evet. Unuttun mu? Saat dokuz buçukta. Ürkütücü bir ortam yaratmak için *cave* iyi olur demiştik, sonrasında eğlenceye devam etmek için belki buraya birkaç kişi getiririz. Bu hafta babanın şehir dışında olabileceğini söylemiştin."

Putain. Tamamen unutmuşum. Bunu gerçekten kabul mü ettim? Eğer öyleyse bile sanki yıllar önceymiş gibi geliyor. Buraya insanları getiremem, buna katlanamam...

“Parti yapamayız,” diyorum. Sesimin sert ve kesin çıkmasını istesem de kısık ve titrek çıkıyor.

Camille bana bakıp ardından kahkaha atıyor. “Hahl Tabii ki şaka yapıyorsun.” Yanıma geliyor, saçlarımı karıştırıp yanığıma bir öpücük konduruyor. Esrar ve Miss Dior kokusu alıyorum. “İyi de yüzün neden asık, *ma petite chou*?” Ardından geri çekilip bana dikkatle bakıyor. “Dur. *Es-tu sérieuse?*” *Bu da ne şimdi, Mimi?* Ne yani, saat sekiz buçuk olmuşken partiyi iptal edebileceğimi mi sanıyorsun?” Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi kocaman açtığı gözleriyle dik dik bakıyor. “Senin sorunun ne? Neler oluyor?”

“*Rien*,” diyorum. *Hiçbir şey.* “Sorun yok. Sadece şaka yapıyorum. Ben –şey– aslında sabırsızlanıyorum.” Konuşurken tıpkı küçükken bir yalan söylediğimde yaptığım gibi parmaklarımı arkamda çapraz yapıyorum. Camille bana daha yakından bakıyor, bakışlarımı kaçırıyorum.

“Sadece dün gece iyi uyuyamadım,” derken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. “Bak... benim gidip hazırlanmam gerek.” Ellerimin titrediğini hissediyorum. Onları yumruk hâline getiriyorum. Bu konuşmanın hemen bitmesini istiyorum. “Gidip kostümümü ayarlamalıyım.”

Neyse ki bu, dikkatini dağıtıyor. “*Ritüel* filmindeki köylülerden biri olarak gideceğimi söylemiş miydim?” diye soruyor. “Les Pucés pazarında bir tezgâhta şu muhteşem eski tarz köylü elbisesini buldum... üstüne de biraz sahte kan bulaştıracağım, süper havalı olacak, *non*?”

“Evet,” diyorum boğuk sesle. “Süper havalı.”

Odama koşup kapıyı arkamdan kapatıyorum, arkasına yaslanıp soluğumu bırakıyorum. Lacivert duvarlar karanlık bir koza misali beni sarıyor. Küçükken karanlıkta parlayan yıldızlar yapıştırdığım tavana bakıp uykuya dalmadan önce ona ba-

* (Fr.) Tatlım. (e.n.)

** (Fr.) Ciddi misin sen? (e.n.)

kan çocuğu hatırlamaya çalışıyorum. Ardından karşı duvardaki Cindy posterine bakıyorum, sadece hayal gücümün bir oyunu olduğunu biliyorum ama ansızın farklı görünüyor: bakışları vahşi ve korkutucu.

Yılın bu zamanını özellikle de Cadılar Bayramı'nı hep çok sevmişimdir. Yazın tüm sıkıcı neşesi ve sıcağından sonra karanlığa dalma şansım olur. Ama en iyi anlarımda bile partilerden hiçbir zaman keyif almadım. Hep burada saklanmayı yeğlerim. Yatağın altındaki karanlık boşluğa bakıyorum. Belki de tıpkı çocukken yaptığım gibi –özellikle babam öfkeliyken– burada saklanıp her şeyin sona ermesini bekleyebilirim...

Ama bu mantıklı olmaz. Bu şekilde sadece Camille'in kuşkularını artırırım ve o daha da ısrarcı olur. Oraya gitmek, yüzümü göstermek ve kendi adımı dahi hatırlayamayacak kadar sarhoş olmaktan başka çarem olmadığını biliyorum. Küçülmüş eski bir göz kalemiyle yanağıma bir örümcek ağı çizmeye çalışıyorum, böylece Camille özen göstermediğimi söyleyemeyecek. Ama elim o kadar titriyor ki kalemi düzgün tutamıyorum. Sonra da siyah boyayı yanaklarıma bulaştırıyorum, tıpkı siyah gözyaşları akıtmış da yanaklarımda isli nehirler bırakmış gibi...

Aynaya bakınca irkiliyorum. Biraz ürkütücü ama şimdi tıpkı hissettiğim gibi görünüyorum.

KONSIYERJ

Kulübe

Beni yakaladı. Dikkatsiz olmak pek bana göre bir şey değil. Pekâlâ. Sadece izleyip beklemeli ve fırsat geldiğinde yine denemeliyim.

Kulübemdeyim. Kapı zili tekrar tekrar çalıyor. Her seferinde tereddüt ediyorum. Benim de sahip olduğum tek güç bu. İstersem içeri girmelerini engelleyebilirim. Parti konuklarını geri göndermek benim için çocuk oyuncağı. Elbette böyle bir şey yapmıyorum. Aksine kostümleriyle avlunun içine akmalarını izliyorum. Genç ve güzeller, gerçekten güzel olmayanlar bile gençlikleriyle parlıyorlar. Önlerinde koca bir hayat var.

Yüksek bir bağırış oluyor, oğlanlardan biri diğerinin sırtına atlıyor. Gelişmiş bedenlerine rağmen hareketleri daha birer çocuk olduklarını gösteriyor. Kızım da Paris'e geldiğinde bu yaşlardaydı. Bu çocuklara kıyasla çok daha olgun, çok daha kararlı olduğundan buna inanmak zor. Ama fakirliğin insana yaptığı budur, çocukluğunuzu kısaltır. Hırsınızı artırır.

Benjamin Daniel'la onun hakkında konuşmuştum.

Eylül ayının sıcak dalgası şehri kasıp kavururken kulübemin kapısını çaldı. Gönülsüzce kapıyı açtığımda bir karton kutuyu

elime tutuşturdu. Kutunun üstünde elektrikli bir vantilatör resmi vardı.

“Anlamıyorum, Mösyö.”

Bana gülümsedi. Kalp yumuşatan bir gülümsemeydi. “*Un cadeau*. Bir hediye... Sizin için.”

Ona baktım, reddetmeye çalıştım. “*Non, Mösyö*, çok cömersiniz ama kabul edemem. Bana zaten bir radyo verdiniz...”

“Ah,” dedi, “ama bu bedava geldil Gerçekten. Mr. Bricolage’da’ bir alana bir hediye kampanyası vardı, benim daireye bir tane aldım ve bu ikicisi elimde kaldı. İhtiyacım yok, gerçekten. Ve burasının oldukça boğucu olduğunu söyleyebilirim,” dedi başıyla kulübemin içini işaret ederek. “Hadi, sizin için kurmamı ister misiniz?”

Kimse evime girmemişti. Diğerlerinin hiçbirisi burada olmamıştı. Bir an tereddüt ettim. Ama içerisi *boğucuydu*; mahremiyetim yüzünden camları kapalı tutuyordum ama hava giderek ağırlaşıp ısıniyordu ve kendimi bir fırının içinde oturuyormuş gibi hissediyordum. Bu yüzden kapıyı açıp içeri girmesine izin verdim. Bana vantilatörün değişik kademelerini gösterdi ve panjurlar kapalı dışarıyı izlerken serin havanın bana vurması için doğru şekilde konumlandırmama yardım etti. Etrafa bakındığını görebiliyordum. Minik çalışma masama, çekyatıma, tuvalete açılan perdelere bakıyordu. Utanmamaya çalıştım, en azından derli toplu olduğunu biliyordum. Ve sonra, tam giderken bana duvarda asılı fotoğraflar hakkında sorular sormaya başladı.

“Buradaki kim? Ne güzel bir çocuk.”

“O, benim kızım, Mösyö.” Sesimde anne olmanın gururu vardı, bu duyguyu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. “Burada yaşı daha küçük. Ve burada biraz daha büyük.”

“Hepsi onun fotoğrafı mı?”

* Fransa’da faaliyet gösteren yapı market zinciri. (e.n.)

“Evet.”

Haklıydı. O çocukluğunda çok güzeldi: o kadar güzeldi ki eski memleketimizde insanlar bunu söylemek için beni sokakta durdururdu. Ve bazen —bizim kültürümüzde böyleydi— insanlar nazar değmesin diye işaret yapar, ona iyi bakmam gerektiğini söylerdi çünkü o kadar güzeldi ki eğer dikkatli olmazsam, kibirlenirsem ve onu saklamazsam bu ona şanssızlık getirebilirdi.

“Adı ne?”

“Elira.”

“Paris’e gelen o mu?”

“Evet.”

“Hâlâ burada mı yaşıyor?”

“Hayır. Artık değil. Ben de zamanında onun peşinden buraya geldim ama o gittikten sonra da burada kalmaya devam ettim.”

“O sanırım... bir aktris olmalı? Ya da manken mi desem? Bu güzellikle o...”

“Çok iyi bir dansçıydı,” dedim. Dayanamadım. İlgisini görmek aniden ona anlatmak istememi sağladı. Ailemden bahsetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. “Paris’e bunun için gelmişti.”

Aylık yaptığımız telefon görüşmelerini hatırladım. O zamanlar e-posta ve mesaj pek kullanılmazdı. Haftalarca, bozuk parası bitince bip sesiyle kesilen o telefon aramalarını beklerdim.

“Bir yer buldum, anne. Orada dans edebilirim. Bana iyi para ödeyecekler.”

“O yerin iyi olduğundan eminsin, değil mi? Güvenli bir yer mi?”

Kahkaha attı. “Evet anne. Şehrin en nezih kısmında. Yakındaki dükkânları görmelisin! Şık ve zengin insanların gittiği yerlerden.”

Şimdi partiye gelen konuklardan birinin yakın zamanda ekilmiş çiçek tarhlarından birine doğru sendelemesini, sonra da

utanmadan bitkilerin arasına çişini yapmasını izliyorum. Madam Meunier öğrense dehşete düşerdi ama onun şu an ilgilenmesi gereken çok daha acil meseleler olduğundan eminim. Normalde değerli çiçeklerinin sidikle ıslanması bana karanlık bir haz verirdi. Ama şu an normal bir zaman değildi. Şu an sadece binayı istila eden gençler için endişeleniyorum.

Bu insanlar burada olmamalı. Şu an olmaz. Burada yaşananlardan sonra olmaz.

JESS

Dairenin içinde bir aşağı bir yukarı dolanıyorum. Diğerlerinin hâlâ yukarıda, çatı katında şarap içmeye devam edip etmediklerini merak ediyorum. Acaba benim aptallığıma gülüyorlar mı?

Pencereleri açıp biraz temiz hava solumaya çalışıyorum. Uzaktan polis arabalarının sirenlerini duyuyorum; Paris kulağa kendisiyle savaş hâlinde bir şehir gibi geliyor. Onun dışında ürkütücü bir sessizlik hâkim. Ayaklarımın altındaki parkelerden çıkan en ufak gıcırtıyı, avludaki kuru yaprakların hışırtısını bile duyabiliyorum.

Ardından bir çığlık sesi sessizliği yarıp geçiyor. Yürümeyi kesiyorum, tüm vücudum kasılıyor. Ses dışarıdan geldi.

Ona başka bir ses daha katılıyor, ansızın avlu ılık ve bağırışlarla doluyor. Panjurları açınca ön kapıdan içeri doluşan, ellerinde içkilerle bağırıp kahkahalar atarak binaya doğru akan gençleri görüyorum. Belli ki bir tür parti var. Burada kim parti veriyor olabilir ki? Sivri şapkaları, uçuşan pelerinleri, kollarının altında taşıdıkları balkabaklarını görünce jeton düşüyor. Cadılar Bayramı olmalı. Tüm apartmanın gizemi ve Ben'in kayboluşu arasında dışarıda bir dünya olduğuna ve zamanın geçtiğine

inanmak zor. Eğer hâlâ Brighton'da olsaydım şu an "seksi kedi" olarak giyinmiş, Londra'dan gelen adamlara Jägerbomb servis ediyor olacaktım. Oradan ayrılalı kırk sekiz saatten biraz fazla olmasına rağmen şimdiden çok eskide kalmış gibi hissediyorum.

Çocuklardan birinin durup arkadaşları kıkırdarak izlerken çiçeklerin üzerine işediğini görüyorum. Gürültünün bir kısmını dışarıda bırakması umuduyla panjurları çarparak kapatıyorum.

Bir süre kanepede oturuyorum, pencerenin dışındaki sesler boğuk olarak hâlâ duyuluyor. O anda aklıma bir şey geliyor. O partiye gidenler arasında Ben'i tanıyan bir olabilir, ne de olsa birkaç aydır burada oturuyor. Belki bu aile hakkında bir şeyler öğrenebilirim. Açıkçası her şey benim için ne planladıklarını bilmeden, etrafım çevrilmiş ve izleniyormuşum hissiyle burada oturmaktan iyidir.

Bir kostümüm yok ama eminim bir şeyler uydurabilirim. Yatak odasına gidip şifonyerin üstüne uzanan kedi beni merakla izlerken yataktaki çarşafı çekiyorum. Çekmecedan bir bıçak alıp göz delikleri açıyorum ve ardından başıma geçiriyorum. Nasıl görüldüğüme bakmak için banyoya giderken çarşafa basıp düşmemeye çabalıyorum. Ödül kazanacak bir kostüm değil ama şimdi altında gizlenebileceğim bir giysim var ve açıkçası Cadılar Bayramı kostümlerinin en sürtüğü olan seksi kediden çok daha iyi.

Dairenin kapısını açıp dinliyorum. Bodruma indiklerini duyuyorum. Müzik sesini ve *cave*'e inen misafirleri takip ederek sarmal merdivenlerden aşağı süzülüyorum, yaklaştıkça artan bas sesi kafatasımda zonkluyor.

NICK

İkinci kat

Bu akşam üçüncü sigaramı içiyorum. Sigara içmeye buraya dönünce başladım, tadı midemi bulandırıyor ama nikotinin sakinleştirici etkisine ihtiyacım var. Onca yıl temiz yaşadıktan sonra şu hâlime bakın: Marlboro'dan, boğulmakta olan bir adamın aldığı son nefesmişçesine çekiyorum. Sigara içerken pencerenin önünde durmuş avluya doluşan çocukları izliyorum. Bu akşam terasta az kalsın onu öpecektim. İkimizin arasında uzayan o tuhaf anda. Bana yapılacak tek mantıklı şey bu gibi gelmişti.

Tanrım. Eğer ışıklar aniden sönüp beni o trans hâlinden çıkarmasaydı bunu yapacaktım. Peki sonra ne olacaktı?

Onun kardeşi. Onun *kardeşi*.

Aklımı kaçırmış olmalıydım.

Banyoya gidiyorum. Sigarayı ıslak lavaboya bastırdığımda tıslayarak sönüyor. Aynaya bakıyorum.

Kim olduğunu sanıyorsun? diye soruyorum yansıma sesizce. Dahası, o *senin kim olduğunu sanıyor?*

İyi adam. Yardıma istekli. Dostu için endişelenen biri.

Onun gördüğü bu, değil mi? Buna inanmasına izin verdin.

Bir yerlerde yüzde altmışımızın yalan söylemeden on da-

kikadan fazla dayanamadığını okumuştum. Küçük kandırma-
calar: kendimizi başkalarına daha iyi, daha çekici göstermek
için. Başkalarını gücendirmekten kaçınmak için söylenen be-
yaz yalanlar. Yani yaptığım sıradışı bir şey değil. İnsani bir şey.
Ama gerçekte vurgulanması gereken en önemli şey, aslında ona
yalan söylememiş olmam. Doğrudan yapmadım en azından.
Sadece ona tüm gerçeği söylemedim.

Beni İngiliz sanması benim suçum değil. Mantıklı olan
buydu. Yıllar boyunca aksanımı ve akıcılığımı geliştirdim,
Cambridge'teyken bunu yapmak için çok çabaladım çünkü
"Fransız çocuk" olarak anılmak istemiyordum. Sesli harfleri
düzleştirdim. Sessizlileri sertleştirdim. Londralıların o uzatarak
konuşma biçimini mükemmelleştirdim. İngilizlerin beni tıpkı
Jess gibi kendilerinden biri sanmalarıyla hep gurur duydum.

Varsaydığı ikinci şeyse bu binadaki insanların komşudan
fazlası olmadıklarıydı. Açıkçası bu da onun hatası. Ben sade-
ce inanmasına engel olmadım. Dürüst olmak gerekirse Nick
Miller'a inanması hoşuma gitti. Bu daireyi kiralamış olmanın
dışında burayla ilgisi olmayan sıradan bir adam.

Ailesinin daha az utanç verici ya da bir açıdan farklı olması-
nı istediğini söylemeyen herhangi biri var mı? Ya da tüm bu aile
bağlarından kurtulmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeyen
biri? Tüm o yüklerden. Ve bu ailenin sırtında diğerlerinden çok
daha fazla şey var.

Bu akşam babamdan mesaj aldım. *Her şey yolunda mı, evlat?*
Unutma oradaki işleri halletmen konusunda sana güveniyorum.
"Evlat" onun için şefkat göstergesi. Emirlerine itaat etmemi ger-
çekten istiyor olmalı. Ama zaten babam emirlerinin yerine geti-
rilmesi konusunda oldukça başarılı. İkinci kısım klasik babam.
Ne merdes pas. İşleri berbat etme.

Kavurucu sığağın ortasındaki o akşam yemeğini hatırlıyo-
rum. Hepimiz çatıdaki terasa çağırılmıştık. Hava morumsu bir
renk almış, aralarında fenerlerin yandığı incir ağaçlarının yap-

raklarından tatlı bir koku yükseliyordu. Aşağıda sokak lambaları yanıyordu. Hava neredeyse bal kadar yoğundu, sanki onu solumak yerine yutmak gerekiyordu.

Babam masanın bir ucunda oturuyordu, hemen yanındaki üvey annem su yeşili ipek bluzu ve elmaslarıyla gecenin sıcaklığı kadar soğuk bir ifadeyle sanki bambaşka bir yerdeymiş—ya da bambaşka bir yerde olmayı diliyormuş— gibi ufka bakıyordu. Babamın bizi Sophie'yle ilk tanıştırdığı ânı hatırlıyorum. Dokuz yaşlarındaydım. Ne kadar çekici ve gizemli gelmişti.

Masanın öteki ucunda Ben vardı; onur konuğuydu, en iyi biçimde ağırlanacaktı. Babam onu bizzat davet etmişti. İçki partisinde babam üzerinde oldukça iyi bir etki bırakmıştı.

“Şimdi Ben,” dedi babam yeni bir şişe şarap açarken. “Bana bunun hakkında ne düşündüğünü söylemelisin. Mükemmel bir damak zevkin olduğu belli. Bu ne kadar içersen iç sonradan kazanılamayacak bir yetenek.”

İkinci şişesine geçmiş olan Antoine'a bakıp imayı fark edip etmediğini merak ettim. Babamız bir şeyleri kazara söylemezdi. Antoine güya onun himayesi altına aldığı oğluydu, okuldan ayrıldığından beri babamla çalışıyordu. Aynı zamanda şamar oğlanıydı, hatta benden daha bile fazla; özellikle de benim burada olmadığım yıllarda bütün öfkesini ondan çıkarmıştı.

“Teşekkürler Jacques.” Ben gülümseyerek kadehini uzattı.

Babam kırmızı sıvıyı annemin Lalique kadehlerinden birine doldururken bir elini babacan bir tavırla Ben'in omzuna koydu. İkisi arasında benim babamla hiç sahip olamadığım bir rahatlık vardı ve onlara bakarken gülünç bir şekilde kıskançlık hissettim. Antoine de fark etmişti. Kaşlarını çattığını gördüm.

Ama belki bunu lehime kullanabilirdim. Babam bu eve, ailemize davet ettiğim birinden, Ben'den bu kadar hoşlandıysa belki sonunda beni, kendi oğlunu da kabul edebilirdi. Acınası bir durumdu ama elimden gelen başka bir şey yoktu. Söz konusu baba sevgisi olduğunda hep kırıntıları kovalamak zorunda kalmıştım.

Babam ansızın sinir bozucu ifadesini takınarak bana döndü ve “Yüzündeki kasvetli ifadeyi görüyorum, Nicolas,” dedi Fransızca *maussade* kelimesini kullanarak. Hazırlıksız yakalanmanın şaşkınlığıyla şarabımı çok hızlı yutunca boğazımı yakan acı tatla öksürdüm. Şaraptan pek hoşlanmam. Nadiren de olsa organik olanlar ilgimi çekerdi ama bu ağır, eski şeyleri sevmiyorum. “Oldukça inanılmaz,” diye devam etti. “İfaden anneninkinin aynısı. Onun için de hiçbir şey yeterince iyi değildi.”

Yanımda oturan Antoine’ın gerildiğini hissettim. “O koyduğün annemin lanet şarabı,” diye mırıldandı kısık sesle. Annem köklü bir aileye sahipti; asil bir kandan geliyordu, tıpkı büyük bir malikânedenden gelen yıllanmış bir şarap gibi: Château Blondin-Lavigne. Bodrumdaki binlerce şişe onun mirasıydı ve ölümüyle babama kalmıştı. Ölerək bizi bırakan annemi hiç affetmeyen ağabeyim içerek kendince o şişeleri kurtarmaya çalışıyordu.

“Ne demek istedin, oğlum?” dedi babam Antoine’a dönerek. “Bizimle de paylaşmak ister misin?”

Giderek uzayan tehlikeli bir sessizlik oldu. Ama Ben tıpkı kemanın solo girmesi gibi mükemmel bir zamanlamayla konuştu: “Bu enfes, Sophie.” Elbette ki babamın en sevdiği yemekleri yiyorduk: az pişmiş dana fileto, sote patates, salatalık salatası. “Bu şimdiye kadar yediğim en iyi et.”

“Ben pişirmedim,” dedi Sophie. “Restorandan gönderdiler.” Onun tabağında et yoktu, sadece salata yiyordu. Konuşurken Ben’e değil sağ omzunun üstündeki bir noktaya baktığını fark ettim. Görünüşe bakılırsa Ben onun gönlünü fethedememişti. En azından henüz. Ama Mimi’nin kimsenin görmediğini düşündüğü bir anda ona kaçamak bakışlar attığı, az kalsın ağzına götürdüğü çatalı yanağına batıracağı gözümünden kaçmadı. Ayrıca Antoine’ın karısı Dominique’in yüzünde hafif bir gülümsemeyle önündeki yemek yerine onu yemek ister gibi baktığını da fark etmiştim. Ve tüm bu süre boyunca Antoine et bıçağını birinin kaburgalarına saplayacakmış gibi sımsıkı kavramıştı.

“Demek Nicolas ile gençlik yıllarından beri arkadaşsınız,” dedi babam Ben’e. “O saçma yerde hiçbir işle meşgul oldu mu?”

O saçma yerden kastı dünyadaki en iyi üniversitelerden biri olan Cambridge’ti. Ama büyük Jacques Meuner’in üniversite eğitimine ihtiyacı olmamıştı ve bakın şimdi neredeydi... Kendi kendini yetirmiş bir adamdı.

“Yoksa sadece benim binbir güçlkle kazandığım paraları mı heba etti?” diye sordu babam. Bana döndü. “Bu konuda oldukça iyisin, değil mi sevgili oğlum?”

Bu canımı yakmıştı. Kısa süre önce “binbir güçlkle kazandığı paralardan” bir kısmını Palo Alto’daki bir sağlık girişimine yatırmıştım. İş bilen herkes bu konuda heyecanlıydı: Bir damla kan, sağlık hizmetlerinin geleceğiydi. Babamın on sekiz yaşına geldiğimde verdiği paranın çoğunu kullanmıştım. Azmimi, kendi alanımdaki kararlarımın onunki kadar iyi olduğunu kanıtlamam için bir şansı...

“Üniversitede ne kadar çok çalıştığı hakkında bir şey söyleyemem,” dedi Ben bana doğru alaycı bir gülümsemeye bakıp; onun gerginliği azaltması çok rahatlatıcıydı. “Farklı dersler alıyorduk. Ama öğrenci gazetesinde birlikte çalıştık ve bir grup arkadaş bir yaz birlikte seyahat ettik. Öyle değil mi Nick?”

Başımı salladım. Onunki kadar rahat bir ifadeyle gülümsemeye çalıştım ama ansızın uzun otların arasında bir yırtıcı görmüşüm gibi bir hisse kapıldım.

Ben konuşmaya devam etti. “Prag, Barselona. Amsterdam...” Bu bir tesadüf müydü bilmem ama o anda göz göze geldik. İfadesini okumak imkânsızdı. Birden o lanet çenesini kapamasını istedim. Bakışlarımla bunu ifade etmeye çalıştım. *Kes. Bu kadar yeter.* Amsterdam’dan bahsetmenin zamanı değildi. Babam bunu asla öğrenmemeliydi.

Ben göz temasını kesip bakışlarını uzaklaştırdı. Ve o an onu buraya davet ederek ne denli pervasızlık ettiğimi anladım.

Bir gümbürtü oldu, ses altımızdaki bina yerle bir oluyor-

muşçasına yüksekti. Gök gürültüsü olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü, ardından mor renkli gökyüzü çakan şimşekle aydınlandı. Babam öfkelenmişti. Burada her şeyi kontrol edebildi ama o bile hava durumuna hükmedemezdi. İlk iri damlalar düşmeye başladı ve yemek sona erdi.

Şükürler olsun.

Yeniden nefes aldığımı hissettim. Ama bir şey değişmişti.

O gece daha sonra Antoine fırtına misali daldı odama. “Babam ve senin İngiliz dostun... Çok samimiler, değil mi? Bunun tam ona göre olduğunu biliyorsun, değil mi? Bizi mirastan men edip her şeyi rasgele bir yabancıya bırakmak.”

“Bu delilik,” dedim. Öyleydi de. Ama bunu söylerken bile bu fikrin içimde kök salmaya başladığını hissedebiliyordum. Bu tam da babama göreydi. Sürekli olarak bize, oğullarına ne kadar işe yaramaz olduğunu söyleyen babam. Onun için hayal kırıklığı olduğumuzu söyleyen babam. Peki Ben de böyle biri miydi?

Dostumu ilgi çekici yapan oldukça bilinmez olmasıydı. Onunla saatler, günler geçirebilir, onunla Avrupa’yı gezebilir ama yine de gerçek Benjamin Daniels’ı tanıdığınızdan emin olamazdınız. O bir bukalemun, bir bilmeceydi. Bu çatının altına, ailemin içine kimi davet ettiğime dair gerçekten bir fikrim yoktu.

Lavabonun altındaki dolaba uzanıp gargara şişesini alıyorum ve küçük bir kabın içine biraz döküyorum. Ağzımdaki tütün tadından kurtulmak istiyorum. Dolap kapısı hâlâ açık. Orada düzgünce dizilmiş ilaç şişeleri duruyor. Böylesi çok kolay olurdu. Sigaradan daha etkili olurdu. Tam şu an... varlığımı daha az hissetmeme yardımcı olurdu.

Mesele şu ki Jess’e numara yaparken bir bakıma kendimi oynuyordum: kendi başarısı sayesinde kazandıklarıyla çevrili, yalnız yaşayan sıradan bir adam. Kirasını ödediği bir daire. Çalışıp

güçlükle kazandığı paralarla aldığı eşyalar. Çünkü ben o adam olmak istiyordum. O adam olmak için çabaladım. Amacım sırtındaki gömleğe kadar kaybettiği için babasının evine dönmek zorunda kalan otuz küsur yaşında bir ezik olmak değildi.

Bana inanın, her ne kadar kendimi ikna etmeye çalıştıysam da dairenin kilidi ve sana ait bir zili olması bir şeyi değıştirmiyor. H    onun çatısı altındayım, h    bu yerin etkisindeyim. Ve burada olmak beni geriyor. Bu yüzden on yıl boyunca dünyanın    r ucuna ka mıştım. Bu yüzden Cambridge'teyken mutluydum. Bu yüzden Amsterdam'da yaşananlara rağmen Ben aradığında o barda onunla buluşmaya hemen gittim. Bu yüzden onu burada yaşaması için davet ettim. Varlığının buradaki mahk miyetimi daha katlanabilir kılacağını düşündüm. Arkadaşlığının başka bir zamana dönmeme yardım edeceğini düşündüm.

İşte bu yüzden Jess'in benim başka biri ve başka bir şey olduğumu düşünmesine izin verdim. Küçük zararsız bir kandırmacaydı, art niyet yoktu.

Gerçekten.

JESS

Müzik sesini bastırmak için herkes bağırıyor. Buraya bu kadar insanın sığdığına inanamıyorum: yüzü aşkın kişi vardır. Sah-te örümcek a ları tavandan sarkıyor, zemin boyunca dizilen mumlar duvarları aydınlatıyor. Eriyen mumum kokusu dar havasız alanda çok keskin. Titreşen alevlerin yansıması taşların hareket ettiği, canlıymış asına kıvrıldđı izlenimini yaratıyor.

Kalabalığın arasına karışmaya çalışıyorum. Gördüğüm kadarıyla en kötü kostüm benimki. Konukların çoğu elinden geleni yapmış. Beyaz c ppesi kana bulanmış bir rahibe, başında şeytan boynuzu olan ve yarı çıplak vücudunu kırmızıya boyamış bir kadını öpüyor. Tepeden tırnağa siyahlar içinde, siyah şapkalı veba doktoru uzun, kıvrık gaga maskesini yana itip sigarasından bir nefes çekiyor ve dumanın maskesinin göz deliklerinden çıkmasına izin veriyor.

Smokin giymiş, kocaman bir kurt maskesi takmış uzun boylu bir figür pipetle kokteylini yudumluyor. Baktđım her yerde deli keşişler, Azrailler, iblisler ve gulyabaniler var. Tuhaf olansa ortam yüzünden tüm bu figürlerin dışarıda, gün ışığında olabileceğinden daha tekinsiz görünmesi. Sahte kan bile her nasılsa bodrumdayken daha gerçekçi görünüyor.

Bu gruplardan birinin arasına girip Ben hakkında sohbet başlatmayı nasıl başaracağımı bulmaya çalışıyorum. Ayrıca da bir içkiye fena hâlde ihtiyacım var.

Bir anda çarşaf başımın üstünden kayıyor. Ölü bir kovboy ellerini havaya kaldırıp “Eyvahl!” diyor. Çarşafın ucuna basmış olmalı. Kahretsin, beyaz çarşaf çoktan kirlenmiş, yere dökülen biralardan sıırılsıklam olmuş. Elime alıp tortop yapıyorum. Bu işe alenen devam edeceğim. Burası o kadar kalabalık ki fazla dikkat çekmem.

“Ah, salut!”

Başımı çevirince başında çiçeklerden bir taç ve üstünde kana bulanmış beyaz köylü elbisesi olan ukala bakışlı güzel bir kız görüyorum. Kim olduğunu hatırlamam birkaç saniyemi alıyor: Mimi’nin ev arkadaşı. Camille, evet adı bu.

“Sensin!” diyor. “Sen Ben’in kız kardeşisin, değil mi?” Kalabalığa karışmak buraya kadarmış.

“Şey umarım gelmem sorun olmamıştır. Müziğin sesini duydum ve...”

“*Plus on est de fous, plus on rit*, anladın mı? Ne kadar çok o kadar iyil Hey, Ben’in burada olmaması ne kötü.” Dudak büküyor. “O adam ciddi partileri seviyor olmalı!”

“Kardeşimi tanıyorsun yani?”

Çilli minik burnunu kırıştırıyor. “Ben’i mi? *Oui, un peu*. Biraz.”

“Diğerleri de onu seviyor mu? Demek istediğim Meunierler? Aile?”

“Elbette. Herkes onu sever! Bence en çok Jacques Meunier seviyor. Hatta belki kendi çocuklarından bile çok. Ah...” Bir şey hatırlamış gibi susuyor. “Antoine. Antoine ondan pek hoşlanmıyor.”

İlk sabah avluda şahit olduğum manzarayı hatırlıyorum. “Sence... ağabeyim ve Antoine’ın karısı arasında bir şey oldu mu?”

Gülümsemesi kayboluyor. "Ben ve Dominique mi? *Jamais*." Bunu söylerken sesi sertleşiyor. "Onlar flört etti. Ama hepsi bu kadardı."

Başka bir şekilde deniyorum. "Cuma günü Ben'i merdivenlerde Mimi ile konuşurken gördüğünü söyledin?"

Başını sallayarak onaylıyor.

"Saat kaçtı? Yani onu daha sonra da gördün mü? O gece onu hiç gördün mü?"

Küçük bir tereddüt hissediyorum. Ardından, "O gece evde değildim," diyor. Omzumun üstünden birini görüyor. "*Coucou* Simone!" Tekrar bana dönüyor. "Gitmem gerek. İyi eğlenceler!" Elini şöyle bir sallıyor. Gamsız parti kızı geri dönmüşe benziyor. Ben'in kaybolduğu geceyle ilgili soru sorduğumda o kadar rahat görünmüyordu. Aniden sohbeti sonlandırmayı istediğini hissettim. Ve bir an için maskesinin düştüğünü gördüm. O maskenin altında tamamen farklı biri vardı.

* (Fr.) Asla. (ç.n.)

** (Fr.) Selam. (e.n.)

MIMI

Dördüncü Kat

Cave'e indiğimde içerisi tıklım tıklım olmuştu. Keyfim yerindeyken bile kalabalıktan, insanların kişisel alanımı işgal etmesinden nefret ederim. Camille'in arkadaşı Henri kasetçalar ve büyük bir hoparlör getirmiş, son ses "*La Femme*" çalıyor. *Ritüel* filmindeki köylü kızı kostümünü giyen Camille yeni gelenleri selamlıyor, başındaki çiçeklerden yapılmış taç kollarını insanlara dolarken sallanıyor.

"Ah, *salut* Gus, Manu... *coucou* Dédé!"

Buranın bana ait olmasına rağmen kimse benimle ilgilenmiyor. Onlar Camille için geldiler, hepsi onun arkadaşı. Bir bardağa votka doldurup içmeye başlıyorum.

"*Salut* Mimi."

Bakışlarımı yere eğiyorum. *Merde*. Bu Camille'in arkadaşı LouLou. Bir adamın kucağında oturuyor, bir elinde sigara, diğerinde içki var. Kedi gibi giyinmiş, başındaki bantta siyah dantelden kulaklar yer alıyor, leopar desenli ipek elbisesi tek omzundan kaymış. Uzun kahverengi saçları yataktan yeni kalkmış gibi dolaşık, ruju seksi bir biçimde dudaklarına bulaşmış. Mükemmel Parisli. Bobo espadrilleri, kedi gözü misali çektik-

leri göz kalemleriyle kameraya şehvetle bakan o Instagram ahmaklarından biri. İnsanlar Fransız kızlarının böyle görünmesi gerektiğini düşünüyor. Kendi kestiğim saçlarım ve ağzımın kenarındaki sivilcelerle ben o profile uymuyorum.

“Seni uzun zamandır görmedim.” Sigara tuttuğu elini sallıyor; LouLou aynı zamanda şu kafelerin dışında sigarasını yakan ama aslında içine çekmeyip sadece elinde tutarak küçük el hareketleri yaptıkça dumanın kıvrılmasını seven kızlardan. Sıcak kül koluma düşüyor. “Şimdi hatırladım,” diyor gözlerini kocaman açarak. “Parktaki o barda karşılaşmıştık... ağustos ayıydı. *Mon Dieu*, seni hiç öyle görmemiştim. Çok çılgındın.” Ucube Mimi için sevimli küçük bir kahkaha atıyor.

Tam o sırada şarkı değişiyor. Şu an bu şarkının çaldığına inanamıyorum. Yeah Yeah Yeahs grubundan “Heads Will Roll”. Kader olduğunu hissediyorum. Ve aniden o güne dönüyorum.

Hava o kadar sıcaktı ki Camille’e Parc des Buttes-Chaumont’taki o bara, Rose Bonheur’a girmeyi önerdim. Ona söylememiştim ama Ben’in de içeride olabileceğini biliyordum. Bar hakkındaki bir yazı yazıyordu, açık pencereden editörüyle konuşmasını duymuştum.

Yeah Yeah Yeahs plağını dinlemem için verdiğinde baş şarkıcı Karen O.’yu Google’da arattım. Onun gibi giyinmeyi denedim ve bunu yapınca kendimi başka biri gibi hissettim. O öğleden sonrayı saçlarımı onunki gibi kısa ve katlı keserek geçirdim. Ve o akşam Karen O. kıyafetlerimi giydim: ince beyaz kolsuz bir üst. Dudaklarımı kırmızıya boyayıp gözlerime siyah kalem çektim. Son anda sutyenimi de çıkarıp attım.

“*Vay canına!*” diye soludu Camille odamdan çıkınca. “Sen çok... farklı görünüyorsun. Aman Tanrım... *néné*’lerini görebiliyorum!” Sırıttı. “Kimin için giyindin?”

“*Va te faire foutre.*” Ona küfür ettim çünkü utanmıştım. “Kimse için değil.” Üstelik onun kıyafetiyle mukayese bile edilemezdi; kalçasının hemen altında biten geniş örgülü altın rengi bir elbise vardı üstünde.

Dışarısı o kadar sıcaktı ki ayakkabınızın tabanlarının altında asfaltın alev aldığını hissedebiliyordunuz. Hava toz ve egzoz dumanıyla kalınlaşmıştı. Ve sonra olabilecek en korkunç tesadüf oldu; tam kapıdan çıkarken karşı yönden babamın geldiğini gördüm. O sığağa rağmen buz kestim. Ölmek istedim. Beni gördüğü an yüzünün dehşet verici bir ifade alacağını biliyordum.

“*Salut,*” dedi Camille el sallayarak. Babam ona gülümsedi, yüzündeki diğer tüm erkekler gibi o da Camille’e her daim gülümserdi. Camille’in üstünde düğmeleri iliklenmiş bir ceket vardı bu yüzden tüm vücudunu belli eden elbisesi görünmüyordu. Tam olarak erkeklerin beklediği gibi giyindiğini fark ettim. Babamın yanındayken hep çok terbiyeli, çok masumdu, sürekli gözkapaklarını indirerek “*Oui Monsieur*” ve “*Non Monsieur*” derdi.

Babam bakışlarını Camille’den bana çevirdi. “Sen ne giydin öyle?” diye sordu alev saçan gözleriyle.

“Ben... ben,” diye kekeledim. “Çok sıcak, düşündüm ki...”

“*Tu ressembles a une petite putain.*” Bana söylediği buydu. Kelimeler içimi o kadar çok yakmıştı ki hâlâ çok net hatırlıyorum, hatta şu an bile canımı acıttıklarını hissedebiliyorum. *Küçük bir sürtüğe benziyorsun.* Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. “Saçlarına ne yaptın?”

Elimi başıma götürüp Karen O. kâküllerime dokundum.

“Senden utanıyorum. Beni duydun mu? Bir daha asla böyle giyinme. Şimdi git ve üstünü değiştir.”

Ses tonu beni korkuttu. Başımı salladım. “*D’accor Papa.*”

Onun peşinden apartmana girdik. Ama babam çatı katına çıkarak gözden kaybolduğu anda Camille beni kolumdan yaka-

* (Fr.) Siktir gît. (e.n.)

ladı, birlikte koşarak dışarı çıkıp metroya gittik. Olanları unutmaya, diğerleri gibi gece dışarı çıkan tasasız on dokuz yaşında bir kız olmaya çalıştım.

Çimenlerden, çalılardan ve ağaçlardan buhar yükselen parka girdiğimde kendimi şehrin içinde değil, bir ormandaymış gibi hissettim. Barın etrafında büyük bir kalabalık vardı. Bu koşuşturma, bu vahşi enerji harikaydı. İçeriden gelen müziğin ritmi göğsümde çarpıyor, tüm vücudum titriyordu. Etrafta benden, hatta Camille'den bile az giyinmiş insanlar bulunuyordu; minicik bikinili kızlar muhtemelen günü Paris sahillerinde, yaz aylarında nehir kıyısına inşa edilen yapay kumsallarda geçirmişti. Havada tatlı bir ter, güneş losyonu, kuru çim ve kokteyllerin kokusu vardı.

İlk Aperol Spritz'imi limonata gibi içtim. Babamın yüzündeki ifade hâlâ canımı sıkıyordu. *Küçük sürtük*. Kelimeleri tükürür gibi söylemesi. İkinciye de çok hızlı içtim. Ondan sonra artık umurumda değildi.

Müzik sisteminin başındaki kız, sesi açtı ve insanlar dans etmeye başladı. Camille elimi tutup beni kalabalığın içine çekti. Bazıları Sorbonne'dan bizim arkadaşlarımızdı; hayır, onun arkadaşlarıydı. Etrafta minik torbalarda elden ele dolaşan haplar vardı. Bana göre değildi. İçki içerdim ama asla uyuşturucu kullanmazdım.

"Allez Mimi," dedi LouLou bir tanesini dilinin üstüne yerleştirip yuttuktan sonra. *"Pourquoi pas?" Hadi Mimi. Neden olmasın? "Bari yarım iç."*

Belki gerçekten de başka birine dönüşmüştüm çünkü bana uzattığı tabletin yarısını aldım. Dilimin üstüne koyup bir saniye erimesine izin verdim.

Sonrası bulanık. Bir anda kalabalığın tam ortasında dans ediyordum ve bu terli vücutların, bu yabancıların ortasında sonsuza dek kalmak istiyordum. Sanki herkes bana gülümsüyor, herkesten sevgi fışkırıyordu.

İnsanlar masaların üstünde dans ediyordu. Biri beni de masanın üstüne çıkardı. Aldırmadım. Ben başka biriydim, yeni biriydim. Mimi gitmişti. Ve bu harikaydı.

Ve sonra şarkı başladı: "Heads Will Roll". Aynı anda etrafa bakındım ve onu gördüm: Ben. Aşağıda, kalabalığın ortasındaydı. Sıcak havaya rağmen soluk gri bir tişört ve kot pantolon giymişti. Elinde bir bira şişesi tutuyordu. Filmlerden fırlamış gibiydi. Onu dairesinde, her akşam masasının arkasında izleyerek o kadar çok zaman geçirmiştik ki etrafı yabancılarla çevrili hâlde, gerçek dünyada görmek tuhaf gelmişti. Çoktan sadece bana aitmiş gibi hissetmeye başlamıştım.

Derken sanki bakışlarımın yoğunluğu orada olduğumu anlamasına yetmiş gibi bana doğru döndü, elini kaldırıp gülümsedi. İçimde bir şeylerin kabardığını hissettim. Ona doğru bir adım attım. Ve bir anda düşmeye başladım, masanın üstünde olduğumu unutmuştum ve zemin hızla bana yaklaşıyordu...

"Mimi. Mimi? Buraya kiminle geldin?"

Diğerlerini göremiyordum. Az önce gülümsüyormuş gibi görünen o yüzler artık yoktu. Herkes bana bakıyordu, kahkahaları duyabiliyordum. Sanki dişleri gıcırdayan, gözleri parlayan vahşi hayvan sürüsü tarafından kuşatılmıştım. Ama o, oradaydı ve beni koruyacağını hissediyordum.

"Sanırım biraz temiz hava alman gerek." Elini uzattı. Sıkıca tuttum. Ona ilk kez dokunuyordum. Beni ayağa kaldırdıktan sonra bile bırakmak istemedim. Sonsuza dek böyle kalmak istedim. Çok güzel elleri vardı, parmakları uzun ve zarifti. Onları ağzıma sokup teninin tadını almak istedim.

Park, barın gürültüsünden ve ışıklarından uzaktaydı ve çok karanlıktı. Her şey milyonlarca kilometre uzaktı. Uzaklaştıkça geri kalan hiçbir şey gerçek değilmiş gibi geliyordu. Sadece o. Sadece onun sesi vardı.

Nehir kenarına indik. Bir banka doğru yöneldi ama ben suyun kenarında, kökleri yerin üstüne çıkmış bir ağaç gördüm.

“Buraya,” dedim. Yanıma oturdu. Kokusunu alabiliyordum: temiz ter ve narenciye.

Bana bir şişe Evian uzattı. Aniden çok ama çok susamıştım. “Çok içme,” dedi. “Yavaş, yeter.” Şişeyi elimden aldı. Bir süre sessizce oturduk. “Nasıl hissediyorsun? Gidip arkadaşlarını bulmak ister misin?”

Hayır. Başımı iki yana salladım. Bunu istemiyordum. Sıcak esintinin üstümüzdeki uzun ağaçların tepesini sallandığı, nehir suyunun kıyılara vurduğu bu karanlık yerde kalmak istedim.

“Onlar benim arkadaşlarım değil.”

Bir sigara çıkardı. “Bir tane ister misin? İşe yarayabilir...”

Bir tane alıp dudaklarımın arasına koydum. Çakmağını uzattı. “Sen yak,” dedim.

Parmaklarının bir tür sihir yapıyormuş gibi çakmakla oynamasını izlemek hoşuma gitti. Sigaranın ucu yanıp parladı. Dumanı içime çektim.

“*Merci,*” dedim.

Yandaki ağacın altındaki gölgeler hareket ediyormuş gibi geldi. Orada biri vardı. Hayır... iki kişiydiler. Birbirlerine sarılmışlardı. Bir inleme duydum. Ardından bir fısıltı: “*Je suis ta petite out.*” Ben senin küçük fahişenim.

Normalde bakışlarımı kaçıırırdım. Çok utanırdım. Ama gözlerimi onlardan ayıramadım. Aldığım hap; karanlık, ona bu kadar yakın oturmak da –en önemlisi de buydu– içimde bir şeyleri gevşetmişti. Dahası dilimi gevşetmişti.

“Ben hiç yapmadım,” diye fısıldadım ağacın altındaki çifte bakarak. Ve bir anda kendimi en utanç verici sırrımı söylerken buldum. Camille her hafta eve başka erkekler –bazen de kızlar– getiriyordu ama ben kimseyle yatmamıştım. Ancak o an bunları anlatırken hiç utanmadım, her şeyi söyleyebilirmişim gibi hissettim.

“Babam çok katı,” dedim. O gün bana attığı bakışı hatırladım. *Küçük bir sürtük.* “Bana bu korkunç sözleri bu akşam

söyledi... kıyafetim yüzünden. Ve bazen benden utandığı, beni gerçekte hiç sevmediği izlenimine kapılıyorum. Bana bakışları, benimle konuşması sanki ben bir... bir sahtekârmışım gibi." Kendimi doğru ifade edemediğimi düşündüm. Bunların hiçbirini kimseye anlatmamıştım. Ama Ben dinliyor, başını sallıyordu ve ilk kez birinin beni dinlediğini hissettim.

Ardından o konuştu. "Sen artık küçük bir kız değilsin, Mimi. Sen yetişkin bir kadınsın. Baban artık seni kontrol edemez. Az önce tarif ettiğin şey. Sana hissettirdikleri. Onları kendini motive etmek için kullan. Sanatında ilham kaynağı olarak kullan. Bütün gerçek sanatçılar, dışlanmış ve aykırı tiplerdir." Ona baktım. Çok içten konuşuyordu. Sanki kendi tecrübelerinden bahsediyor gibiydi. "Ben evlatlığım," dedi birden. "Bana kalırsa aile kavramı fazla abartılıyor."

Karanlıkta yan yana otururken ona baktım. Şimdi anlıyordum. Onu ilk gördüğümünden beri aramızda hissettiğim bağın bir parçası da buydu. İkimiz de dışlanmıştık.

"Ayrıca ne var biliyor musun?" dedi ve sesi hâlâ her zamankinden farklıydı. Daha hassas. Daha ısrarcı. "Konu nereden geldiğin değil. Geçmişinde ne tür pislikler olduğu değil. Önemli olan *senin* kim olduğun. Hayatın sana sunduğu fırsatlarla ne yaptığın."

Sonra elini yavaşça koluma koydu. Hissettiğim en yumuşak dokunuştı. Tenime değen parmak uçları sıcacıktı. His kolumdan doğruca benliğime yayıldı. Tam orada, karanlıkta bana her şeyi yapabilirdi ve seve seve onun olurdu.

Ardından gülümsedi. "Bu arada hoş görünüyor."

"Quoi?"

"Saçların."

Elimi saçlarıma götürdüm. Terden alnıma yapıştıklarını hissedebiliyordum.

* (Fr.) Ne? (ç.n.)

Bana gülümsedi. "Sana yakışmış."

İşte o an ona doğru eğildim, yüzünü ellerimin arasında aldım ve onu öptüm. Daha fazlasını istiyordum. Ona doğru dönüp kucığına oturmaya çalıştım.

"Hey." Güldü, geri çekildi, beni nazikçe kendinden uzaklaştırdı ve dudaklarını kuruladı. "Hey Mimi. Sana bundan daha çok değer veriyorum."

O anda anladım. Orada olmazdı, bu şekilde olmazdı, ilk sefer böyle olmazdı. İlk seferimizin özel, mükemmel olması gerekiyordu.

Hapın etkisi olduğunu düşünebilirsiniz ama ona âşık olduğumu hissettim. Daha önce de âşık olduğumu sanmıştım ama yürümemişti. O zaman ne kadar yanıldığımı şimdi anlıyordum. Hayatım boyunca beklediğim Ben'di.

Şarkının sona ermesiyle büyü bozuluyor. Kendimi yeniden aptal Cadılar Bayramı kostümleri içindeki ahmaklarla çevrili olarak *cave*'de buluyorum. Christine and the Queens çalmaya başlıyor. Herkes şarkıya eşlik ediyor. İnsanlar her zamanki gibi beni görmezden gelerek yanımdan geçip gidiyor.

Bir dakika. Kalabalığın içinde birini görüyorum. Bu partide olmaması gereken birini.

Putain de merde.

Onun burada ne işi var?

JESS

*Cave'*de dolanıyor, maskeli yüzler, kıvrılan vücutlardan oluşan kalabalığın derinliklerine giriyorum. Parti giderek çılgınlaşıyor, duvar dibinde bir çiftin seks ya da ona yakın bir şeyler yaptığından ve küçük bir grubun kokain çektiğinden eminim. Şarap dolu odanın kilitli olup olmadığını merak ediyorum. Aksi hâlde bu kalabalık o şişe raflarında büyük bir gedik açabilir.

"Veux-tu un baiser de vampire?" diye soruyor bir adam. Dandik pelerini ve sahte sivri dişleriyle Drakula gibi giyindiğini görüyorum, kostümü benim hayalet kostümüm kadar berbat.

"Şey... üzgünüm, anlamadım?" diyorum ona dönerek.

Sırıtarak, *"Bir vampir öpücüğü,"* diyor İngilizce. *"Bir tane ister misin diye sordum."* Bir an benimle öpüşmek istediğini sanıyorum. Ama sonra elinde içinde kırmızı sıvı olan bir bardak tuttuğunu görüyorum.

"İçinde ne var?"

"Votka, nar şurubu... belki biraz Chambord'." Omuz silkiyor.
"Çoğunlukla votka."

* Fransız ahududu likörü. (ç.n.)

“Tamam. Olur.” Alkolden alınan cesaret işime yarayabilir. Bardağı bana uzatıyor. Bir yudum alıyorum. Tanrım, görüldüğünden de berbat bir şey, tatlı ahududu likörünün altından votkanın metalik tadı geliyor. Copacabana’da servis edeceğimiz türden bir şeye benziyor ve bu da iyi bir şey değil. Sek içmeyi tercih etsem de votka için değer diye düşünüyorum. Şekerli tada kendimi hazırlayıp bir yudum daha alıyorum.

“Seni daha önce görmedim,” diyor. Aksanlı İngilizcesi kulağa neredeyse daha da fazla Fransızca gibi geliyor. “Adın ne?”

“Jess. Seninki?”

“Victor. *Enchanté*”

“Ee... teşekkürler.” Doğrudan konuya giriyorum. “Hey, Ben’i tanıyor musun? Benjamin Daniels. Üçüncü katta oturan.”

Yüzünü buruşturuyor. “*Non, désolé.*” Bana yardımcı olamadığı için gerçekten üzgün görünüyor. “Aksanını sevdim,” diye ekliyor. “Havalı. Londralısın, *non?*”

“Evet,” diyorum. Bu tam olarak doğru değil ama diğer yandan gerçekten nereliyim ki?

“Mimi’nin arkadaşı mısın?”

“Şey, evet, sanırım böyle söylenebilir.” Demek istediğim, onunla iki kere karşılaştık ve beni gördüğüne hiç memnun olmuş gibi değildi ama ayrıntılara girmiyorum.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor ve bir tür hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

“Sadece şey... buradakilerin çoğu Camille’in arkadaşı. Kimse Mimi’yi tanımaz. O —İngilizce nasıl diyorsunuz?— içine kapanık. Biraz gergin. Biraz...” Eliyle yaptığı hareketi “kaçık” gibi algılıyorum.

“Onu o kadar iyi tanımıyorum,” diyorum hemen.

“Bazı insanlar Camille’in neden Mimi ile arkadaş olduğunu anlamıyor. Ben de diyorum ki nedenini anlamak için Mimi’nin yaşadığı yere bakın. Mimi’nin ebeveynleri zengin. Ne demek

istediğimi anlıyor musun?" Apartmanı işaret ediyor. "Şehrin bu yakası cidden çok pahalı. Burası *büyük para*." Son iki kelimeyi bir tür Amerikan aksanıyla söylemeye çalışıyor.

Başka şartlar altında olsak neredeyse Mimi adına üzülürdüm. Bu insanlar onunla sırf parası için arkadaşlık edilebileceğini düşünüyor, bu zalimlik. Gerçi bu asla benim baş etmek zorunda olduğum bir sorun olmadı ama yine de kötü bir durum.

"Peki, sen nesen?" diye soruyor.

"Ne?" Önce şaşıyorum ama sonra kostümümü kastettiğini anlıyorum. "Ah, evet." Kahretsin. Üstümdekilere bakıyorum: kot ve bollaşmış eski bir kazak. "Aslında bir hayalettim ama şimdi sadece herkesten bıkmış eski bir barmenim."

"*Quoi?*" kaşlarını çatıyor.

"Şey, ee, İngiliz tabiri," diyorum. "Tercüme edilebilir bir şey değil."

"Ah, tamam." Başını sallıyor. "Havalı."

Aklıma bir fikir geliyor. Camille ve Mimi burada olduğuna göre yukarıda, dairelerinde kimse yok. Etrafa bir göz atabilirim.

"Hey," diyorum. "Victor, bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Söyle."

"Acilen işemem lazım. Burada şey *toilette* olduğunu sanmıyorum."

Ansızın huzursuzlanıyor, belli ki Fransız oğlanları da bu tarz şeylerden İngiliz akranları gibi utanıyor.

"Camille'den dairesinin anahtarını isteyebilir misin?" Burada yüksek bahşiş verenlere sakladığım en güzel gülümsememle bakıyorum. Saçlarımı hafifçe savuruyorum. "Çok minnettar olurum."

Gülümsüyor. "*Bien sûr*."

Bingo. Belki sadece çekici olan Ben değildir.

Onu beklerken içkimi yudumluyorum; tadına alışmaya başlıyorum. Ya da votka etkisini göstermeye başlıyor. Birkaç dakika sonra Victor geri dönüyor, elinde bir anahtar var.

* (Fr.) Elbette. (e.n.)

“Harika,” deyip elimi uzatıyorum.

“Seninle geleceğim,” diyor sırtarak. Lanet olsun. Bununla ne elde etmeyi umduğunu merak ediyorum. Diğer yandan birlikte gitmemiz daha az şüphe çekebilir.

Victor’ın peşinden *cave*’den çıkıp karanlık merdivenleri tırmanıyorum. Onun önerisiyle asansöre biniyoruz ve bir kişinin zar zor sığıdığı kabinde birbirimize yapışıyoruz. Nefesindeki votka ve sigara kokusunu alabiliyorum, çok da kötü bir karışım değil. Yakışıklı. Ama bana göre fazla güzel, yüz hatları o kadar keskin ki çene çizgisinde limon kesilebilir. Üstelik daha bir çocuk.

Bir anda birkaç saat önce çatı terasında Nick’le yaşadığımız âni hatırlıyorum. Saçımdaki kuru yaprağı aldığı ve gerektiği kadar hızlı çekilmediği âni. O kısacık zaman diliminde, ışıklar kararmadan hemen önce beni öpeceğini sandığım âni. Ya ışıklar sönmeseydi ne olacaktı? Evin içinde gizlice dolaşıp o fotoğrafı bulmasam ne olacaktı? Onun dairesine gidecektim ve gece onun yatağında mı sonlanacaktı?

“Biliyor musun, hep büyük bir kadınla birlikte olmak istemişimdir,” diyor Victor açıkça ve beni gerçek dünyaya geri döndürüyor.

Sakin ol ahbap, diye düşünüyorum. Hem ayrıca sadece yirmi sekiz yaşındayım.

Asansör dördüncü katta sarsılarak duruyor. Victor dairenin kapısını açıyor. Ana yaşam alanına istiflenmiş bir sürü şişe ve bira kasası var, parti malzemeleri olmalı.

“Hey,” diyorum. “Ben çişimi yaparken sen de bize içecek bir şeyler ayarlasana. Bu kez votkası bol kırmızı şeyi az olsun.”

Salon birkaç kapının bulunduğu bir koridora açılıyor. Evin planı çatı katına benziyor ama burası daha küçük ve duvarlarda sanat eserleri yerine kenarları yırtılmış posterler var: CINDY SHERMAN: CENTRE POMPIDOU ve DINS adında bir şarkıcının turne listesi. Girdiğim ilk oda net bir ipucu veriyor: yere

saçılmış giysiler, parlak sorbe renklerinde dantelli iç çamaşırları, ayakkabıların topuklarına dolanmış sutyen ve tangalar. Tuvalet masasının üstü makyaj malzemeleriyle kaplı, en az yirmi tane kapakları olmayan ezilmiş ruj görüyorum. Parfüm ve sigara dumanıyla ağırlaşan hava anında başımı ağrıtıyor. Bir duvarda tütü giymiş Harry Styles, hemen karşısındaki duvarda smokin giymiş Dua Lipa posterı asılı. Çatık kaşlı, abuk sabuk kesilmiş kâkülleriyle Mimi'yi düşünüyorum. Bu onun tarzı değil. Kapıyı kapatıyorum.

Sıradaki oda Mimi'nin olmalı. Duvarlar koyu renk. Üzerlerine siyah beyaz öfkeli resimler asılmış; içlerinden biri ürkütücü, boş gözlerle bakan bir kadının. Kitaplıkta bir sürü ciddi görünümlü sanat kitapları var. Hemen yanında bir pikap ve özel bir kutuya konulmuş plaklar var. Pikaba takılı olan Yeah Yeah Yeahs'in *It's Blitz!* albümü.

Pencereye doğru yürüyorum. Anlaşılan Mimi'nin yatak odasından avlunun hemen çaprazındaki Ben'in salonu mükemmel bir şekilde görünüyor. Masasını ve koltuğunu görüyorum. İlginç. Ben'den bahsedince şarap kadehini nasıl düşürdüğünü hatırlıyorum. Bir şeyler saklıyor, bunu biliyorum.

Dolabı açıp çekmeceleri karıştırıyorum. Dikkat çeken hiçbir şey yok. Her şey düzenli, neredeyse hastalık derecesinde. Asıl sorun ne aradığımı bilmemem. Victor işimin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmeye başlamadan fazla vaktim olmadığını tahmin edebiliyorum.

Dizlerimin üstüne çöküp yatağın altına bakıyorum. Elim sert bir malzemeye, belki de bir ahşaba sarılmış bir beze değiyor; önemli bir şey bulduğumu hemen anlıyorum. Tutup yatağın altından çıkarıyorum. Gri bez parçası biraz açıldığında kesilip parçalara ayrılmış tuvaleri ortaya çıkarıyor. Odanın kalanıyla mukayese edildiğinde oldukça dağınık bir yığın olduğunu düşünüyorum.

Sarmak için kullanılan bez parçasına daha yakından bakıyorum. Acne etiketi olan gri bir tişört, Ben'in dolabındakilerle aynı. Mimi neden sanat malzemelerini Ben'in tişörtüne sarmış? Daha önemlisi: Ben'in tişörtü onda ne arıyor?

"Jessie?" diye sesleniyor Victor. "Sen iyi misin, Jessie?"

Kahretsin. Sesi giderek yaklaşıyor.

Tuval parçalarını elimden geldiğince hızlı bir şekilde birleştirmeye çalışıyorum. Çok karışmış bir yapbozu tamamlamaya benziyor. Çok geçmeden resmi görebilecek kadar parçayı bir araya getirmeyi başarıyorum. İrkiliyorum. Benzerlik inanılmaz. Başkalarının büyüleyici bulduğu benimse onu tam olarak ukala bir pislik gibi gösterdiğini düşündüğüm gülümsemesini bile resme aktarabilmiş. İşte tam gözlerimin önünde duruyor. Ben. Aynı gerçek hayattaki gibi.

Ancak ürkütücü, dehşet verici bir fark var. Bir elimle ağzımı kapatıyorum. Gözleri oyulmuş.

"Jessie?" diyor Victor bir kez daha. "*Ou es-tu*, Jessie?"

Diğer resmi de bir araya getiriyorum ve bir sonrakini de. Tanrım. Hepsi ona ait. Birinde çıplak yatıyor –Tanrım– bu görmem gerekenden çok fazla. Her birinde gözleri oyulmuş, delinmiş ya da yırtılmış.

Onunla daha ilk karşılaşmamızda Mimi'nin yalan söylediğini hissetmiştim. Sophie Meunier'in dairesinde şarap kadehini düşürdüğü an bir şey sakladığını anlamıştım. Ama böyle bir şey beklemiyordum. Bu resimlerin anlattığı bir şey varsa –ve bu çıplak resme bakılırsa– Mimi ağabeyimi gayet iyi tanıyormuş diyebilirim. Ve ağabeyime, bu resimlere oldukça ciddi zarar verecek kadar güçlü duygular besliyormuş; kanvas tuvaldeki bu yırtıklar oldukça sivri bir şey, çok fazla kuvvet veya her ikisini de kullanarak oluşabilir.

Ayağa kalkıyorum ama tuhaf bir şey oluyor. Sanki tüm oda etrafımda dönmeye başlıyor. Vay be. Komodine dayanarak

* (Fr.) Neredesin? (e.n.)

dengemi sağlamaya çalışıyorum. Gözlerimi kırpıştırarak kendimi toplamaya çalışıyorum. Geriye doğru bir adım atıyorum ama yine aynı şey oluyor. Dengede durmaya çalışırken zeminin ayaklarımın altından kaydığını, etrafımdaki her şeyin jöleden yapıldığını ve duvarların üstüme doğru kapandığını hissediyorum.

Yalpalayarak odadan koridora çıkıyorum. Düşmemek için duvarlara tutunuyorum. O sırada Victor koridorun diğer ucunda beliriyor.

“Jessie, işte buradasın. Ne yapıyordun?” Loş koridorda bana doğru yürüyor. Gülümsüyor, dişleri tıpkı gerçek bir vampirinki gibi bembeyaz. Dışarı çıkmamın tek yolu onun yanından geçmek, kaçış yolumu tıkıyor. Beynim süngere dönmüşken bile neler olduğunu anlıyorum. Yirmi değişik barda çalışıp bunun ne olduğunu bilmiyor olamazsınız. Bir adamın ısmarladığı içki asla bedava değildir. Bu numaraya hiç kanmamıştım. Aklımdan ne geçiyordu? Nasıl bu kadar aptal olabildim? Hep yakışıklı, zararsız görünen, sözde iyi adamlardır.

“İçkide ne vardı, Victor?” diye soruyorum.

Ve sonra her şey kararıyor.

Pazartesi

MIMI

Dördüncü Kat

Sabah. Balkonda oturmuş ışığın yavaşça gökyüzünü aydınlatmasını izliyorum. Camille'den yürüttüğüm esrarlı sigara rahatlamama yardım etmediği gibi midemi bulandırıp daha da gerilmeme neden oluyor. Kendimi... kendi vücudumda kapana kısılmış gibi hissediyorum. Sanki tırmalayarak bir çıkış yolu arıyorum.

Daireden çıkıp kimseyle karşılaşmak istemediğim için kıvrılan merdivenlerden koşarak *cave*'e iniyorum. İçerisi dün geceki partiden kalan çerçöple dolu: kırık bardaklar, dökülen içkiler, insanların kostümlerinden düşen peruklar, şeytan yabası, cadı şapkası gibi aksesuarlar. Normalde buranın karanlık ve sessizliğinde olmayı severim; saklanma yerlerimden biri. Ama şimdi burada olmaya dayanamıyorum çünkü Vespa'sı duvara yaslanmış durumda.

Bisikletimi yandaki kancadan alırken ona bakmıyorum, bakmıyorum.

Hep o Vespa ile çıkardı. Onun hayatında neler olduğunu bilmek, şehre giderken onu takip etmek, nereye gittiğini ve ne yaptığını görmek istiyordum ama bu imkânsızdı çünkü her yere o Vespa'sıyla gidiyordu. Bu yüzden bir gün *cave*'e indim ve tuvalimi kesmek için kullandığım bıçakla ön tekerlekte bir delik açtım. Bunu sadece onu sevdiğim için yaptım.

O öğleden sonra onun apartmandan yürüyerek ayrıldığını gördüm. Planım işe yaramıştı. Peşinden çıkıp metroya kadar onu takip edip sonraki vagona bindim. Şehrin oldukça boktan bir yerinde indi. Burada ne halt ettiğini merak ettim. Yağ içinde gibi görünen bir kebabçıya girip oturdu. Ben de yolun karşısındaki nargilecide oturup Türk kahvesi sipariş ettim ve gül kokulu tütün içen yaşlı adamların arasına karışmaya çalıştım. Ben'in bana normalde yapmayacağım şeyler yaptırdığını fark etmiştim. Beni cesaretlendiriyordu.

On dakika falan sonra bir kız gelip Ben'e katıldı. Uzun boylu ve inceydi, başına geçirdiği kapüşonunu onun karşısına oturduktan sonra indirdi. Yüzünü görünce midem kasıldı. Yolun karşısından bile onun çok güzel olduğunu görebiliyordum: Bitter çikolata rengi saçları, bir mankenin elmacıkkemiklerine sahip yüzünü benim kendi kestiğim saçlarımdan çok daha güzel çerçeveliyordu. Gençti, muhtemelen benimle yaşıttı. Evet, giysileri kötüydü: suni görünen deri ceketin altına kapüşonlu *sweatshirt* ve altına da ucuz bir kot giymişti ama nedense bunlar onun daha da güzel görünmesine neden olmuştu. Onları izlerken kalbimin acıdığını, göğsümün alev aldığını hissedebiliyordum.

Ben'in kızı öpmesini, yüzüne, eline dokunmasını, saçlarını okşamasını —herhangi bir şey— yapmasını bekledim. Bunlardan birini yaptığı anda geleceğini bildiğim acıların en büyüğüne kendimi hazırladım. Ama hiçbir şey olmadı. Sadece konuşuyorlardı. Oldukça resmi göründüklerini düşündüm. Sanki birbir-

lerini pek de iyi tanımıyorlardı. Aralarında sevgili olduklarını ima eden hiçbir şey yoktu. Bir süre sonra Ben kıza bir şey verdi. Ne olduğunu görmeye çalıştım. Telefon ya da kameraya benziyordu. Ardından ikisi de kalktı. Farklı yönlere doğru yürüyerek ayrıldılar. Onunla neden buluştuğunu, ona ne verdiğini anlayamamıştım ama o kadar rahatlamıştım ki ağlayabilirdim. Bana sadakatsizlik etmiyordu. Ondan şüphe etmemem gerektiğini biliyordum.

Daha sonra odamdayken parktaki o geceyi, birlikte sigara içmemizi düşündüm. Karanlıkta göl kenarında yan yana oturumuzu. Onu öptüğümde dudaklarından aldığım tadı. O gece yatağında yatmış parmaklarım keşfe çıkmışken bunları düşündüm. Nehrin karanlığında duyduğum sözleri fısıldadım. *Je suis ta petite pute*. Ben senin küçük fahişenim.

İşte buydu, biliyordum. Bu yüzden bu kadar çok beklemiştim. Ben, Camille'den farklıydım. Rasgele erkeklerle birlikte olamazdım. Gerçek bir şey yaşamalıydım. *Un grand amour*. Daha önce âşık olduğumu sanmıştım. Okuldaki –Les Soeurs Servantes du Sacré Coeur– sanat öğretmenim Henri'ye. Daha en başından aramızda bir bağ olduğunu biliyordum. İlk dersimizde bana gülümsemiş, ne kadar yetenekli olduğumu söylemişti. Ama sonra onu çizdiğim resimlerimi gönderdiğimde –üzerlerinde tıpkı bize öğrettiği gibi doğru tonu, doğru oranları yakalamak için o kadar çalışmış olmama rağmen– beni kenara çekip bunun uygunsuz olduğunu söylemişti. Ve sonra onları küçük parçalara ayırıp karısına gönderdiğimde resmi bir şikâyetle bulunmuşlardı. Pekâlâ, tüm bu ayrıntılara girmek istemiyorum. Onların yurtdışına taşındıklarını duydum.

Bu parçamın nerede saklandığını bilmiyordum. Âşık olabilecek parçamın. Aslında biliyordum. Onu ben kilit altına almıştım. Derinlerime saklamıştım. Bu türden bir zayıflığın beni

* (Fr.) Büyük aşk. (e.n.)

yine savunmasız kılacağından korkuyordum. Ama artık hazırdım. Üstelik Ben farklıydı. Ben, bana sadakatsizlik etmezdi.

Bakışlarımı Vespa'dan ayırıyorum. Göğüs kafesimin etrafında yeterince hava almama engel olan demirden bir bant varmış gibi hissediyorum. Kulaklarımda hâlâ o korkunç çınlama, beyaz gürültü ve uğultu sesi. Buna bir son vermem gerek.

Bisikletimi alıp merdivenlerden çıkarıyorum. Bisikleti sabah trafiğinin yoğun olduğu anayola doğru avlu boyunca ve arnavutkaldırımlı sokakta iterken içimde giderek artan baskıyı hissedebiliyorum. Seleye oturuyorum, görüşümü buğulandıran gözyaşlarımın arasından hızla her iki yöne bakıp yola çıkıyorum.

Ani bir fren sesi. Ardından bir korna. Birden kendimi asfaltta buluyorum, devrilmiş bisikletin tekerlekleri dönüyor. Tüm vücudum acıyor. Kalbim güm güm çarpıyor.

Az kalsın çarpacaktı.

“Seni aptal küçük orospu,” diye bağıyor kamyonet sürücüsü, sigara tuttuğu elini camdan çıkartmış bana doğru sallıyor. “Ne halt ediyorsun? Bakmadan yola atlarken aklından ne geçiyordu?”

Bağırarak ona karşılık veriyorum, benim kullandığım dil onunkinden de ağır. *Un fils de pute*, orospu çocuğu, *un sac a merde*, bok çuvalı... Ona siktirip gitmesini söylüyorum. Araba kullanmasının bir boka benzemediğini söylüyorum.

Avlunun kapısı birden açılıyor ve konsiyerj dışarı koşuyor. Bu kadını hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmedim. Hep çok yaşlı ve kambur görünür. Ama belki de kimse bakmazken daha hızlı hareket ediyordur. Çünkü hep en beklenmedik anlarda ortaya çıkar. Kuytularda saklanır, gölgelerin içinden çıkar. Neden bir konsiyerjimiz olduğunu bile bilmiyorum. Artık çoğu yerde yok. Sadece daha modern bir dahili sistem kurmamız ge-

rek. Böylesi onun etrafta dolanıp her şeye burnunu sokmasından daha iyi olur. Onun bakışları hoşuma gitmiyor. Özellikle de bana bakışları.

Hiçbir şey söylemeden ellerini uzatıp ayağa kalkmama yardım ediyor. Beklediğimden kuvvetli. Ardından bana daha yakından dikkatle bakıyor. Bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Bakışlarımı çeviriyorum. İfadesi bana bir şeyler bildiği izlenimi veriyor. Belki de her şeyi biliyordur.

Ellerini itiyorum. “Ça va,” diyorum. *Ben* iyiyim. “Kendi başıma kalkabilirim.”

Dizlerim parkta düşen bir çocuk gibi acıyor. Bisikletimin zinciri çıkmış. Ama önemli bir şey yok.

Çok daha farklı sonuçlanabilirdi. Eğer ben bu kadar korkak olmasaydım. Çünkü işin aslı *gözlerim yoldaydı*. Konu da buydu.

Ne yaptığımı gayet iyi biliyordum.

Az kalmıştı. Ama yeterince az değildi.

SOPHIE

Çatı Katı

Benoit peşimde koşarken merdivenlerden iniyorum. Üçüncü kata gelince duruyorum. Varlığını bu binanın kalbindeki zehirli bir şeymiş gibi kapının arkasından bile hissedebiliyorum.

Ağabeyi de aynıydı. Varlığı binanın hassas dengesini altüst etmişti. Terastaki yemeğin ardından sanki her yerde onu görüyordum: merdivenlerde, avluda yürürken, konsiyerj ile konuşurken. Bir talimat vermek haricinde konsiyerjle hiç konuşmazdık. O bir personeldi ve bu türden bir sınıf ayrımına saygı gösterilmesi gerekirdi. Bir keresinde kulübesine girerken görmüştüm. İçeride ne konuşuyor olabilirlerdi. Konsiyerj ona ne anlatıyor olabilirdi?

Üçüncü not posta kutusuna bırakılmadı. Sanırım şantajcım Jacques'ın evde olmadığını bildiği bir zamanda onu kapının altından atmıştı. Pastaneden Jacques'ın en sevdiği ve kendimi bildim bileli her cuma aldığım tart ile dönmüştüm. Notu görünce elimdeki kutuyu yere düşürdüm. Tart yere saçıldı. Korku olması gerektiğini bildiğim ama bir an için beni heyecanlandıran garip bir ürperti içimi sardı. Ve bu da tıpkı not gibi rahatsız ediciydi.

Çok uzun süredir görmezden geliniyordum, değerimi uzun süre önce kaybetmiştim. Ancak bu notlar her ne kadar beni korkutsa da uzun süredir ilk kez fark edildiğimi hissettiriyordu.

Bir saniye daha bu evde kalamayacağımı biliyordum. Dışarısı hâlâ çok sıcaktı, güneş tepede parlıyordu. Kafelerde ter içinde kalan turistler kaldırımdaki masalara oturmuş *thé glacés*^{*} ve *citron pressé*^{**} lerini yudumluyor, soğuk içeceklerinin kendilerini neden ferahlatmadığını merak ediyordu. Ama restoranın içi tam da tahmin ettiğim gibi su altı mağarası misali loş ve serindi. Koyu renk ahşap kaplı duvarlarda asılı devasa tablolar, masalarda beyaz örtüler vardı. Elbette en güzel masaya oturtuldum çünkü Meunier şirketi yıllar boyunca nadir bulunan şarapları onlar için tedarik ediyordu. Maden suyumu yudumlarken klimanın ipek bluzuma doğru buz gibi üflediği havayı hissettim.

“Madam Meunier.” Garson geldi. “*Bienvenue*.”^{***} Her zamankinden mi?”

Jacques ile buraya her geldiğimizde aynı siparişi verirdim. Cevizli ve ince rokfor ufalanmış hindiba salatası. Yaşlı bir eş kabul edilebilirdi ama şişman bir eş mümkün değildi.

Ama Jacques burada değildi.

“*L’entrecôte*,” dedim.

Garson bir dilim insan eti istemişim gibi baktı. Et her zaman Jacques’ın tercihi olurdu.

“Ama Madam,” dedi, “çok sıcak. İstiridyeye ne dersiniz, harika *pousse en Claire* var ya da küçük bir somon; *sous vide*”^{****} olarak pişmiş...”

“Biftek,” diye tekrarladım. “Az pişmiş.”

Eti en son bir doktor doğurganlık için reçete ettiğinde yemiştim, buradaki doktorlar hâlâ birçok hastalık için kırmızı et

* (Fr.) Buzlu çay. (ç.n.)

** (Fr.) Limonata. (ç.n.)

*** (Fr.) Hoş geldiniz. (e.n.)

**** (Fr.) Vakumlayarak pişirme yöntemi. (ç.n.)

ve şarap öneriyordu. Aylarca bir mağara adamı gibi et yedim. Bu işe yaramayınca tedavilerin onur kırıcılığı başladı. Kalçalarımın yapılan iğneler. Jacques'ın belli belirsiz tiksinti dolu bakışları. Zaten iki üvey oğlum vardı. Çocuk sahibi olmakla ilgili bu takıntı da neydi? Ona sadece sevecek birine ihtiyacım olduğumu söyleyemezdim. Tüm kalbimle, koşulsuz, karşılıksız bir sevgi. Tabii ki tedaviler işe yaramadı. Jacques evlat edinmeyi reddetti. Evrak işleri, iş ilişkilerinin incelenmesi; tüm bunlara katlamazdı.

Biftek geldi ve kestim. Kesilen yerden kanın soluk pembe akışını izledim. İşte o sırada başımı kaldırıp restoranın köşesinde oturan Benjamin Daniels'ı gördüm. Sırtı bana dönüktü ama duvar boyunca ilerleyen aynadan yansımasını görebiliyordum. Cebine soktuğu elleriyle oturuş tarzında zarif bir şey vardı. Bu, kendinden çok memnun birinin duruşuydu.

Nabzımın hızlandığını hissettim. Burada ne yapıyordu?

Başını kaldırdı ve beni aynadan ona bakarken "yakaladı". Başından beri orada olduğumu bildiği, onu fark etmemi beklediği hissine kapıldım. Yansımasının bira bardağını kaldırdığını gördüm.

Bakışlarımı kaçırdım. Maden suyum yudumladım.

Birkaç saniye sonra masama bir gölge düştü. Başımı kaldırdım. Yüzünde yine o çekici gülümsemesi vardı. Buruşuk keten gömlek ve şort giymişti, çıplak bacakları bronzdu. Giysileri restoranın tarzına hiç uygun değildi. Yine de çok rahat görünüyordu. Sırf bu yüzden bile ondan nefret ediyordum.

"Merhaba Sophie," dedi.

Laubaliliğine sinirlendim ama sonra "Madam" dememesini benim istediğimi hatırladım. Ama adımı söyleyiş şekli bir tür sınırı aşma gibi hissettirmişti.

"Oturabilir miyim?" Sandalyeyi işaret etti. Kabul etmekten başka yapılacak her şey kabalık olurdu. Ne yaptığını umursamadığımı göstermek için başımı salladım.

İlk defa ona bu kadar yakındım. Onun geleneksel anlamda yakışıklı olmadığını şimdi fark ediyordum. Yüz hatları düzensizdi. Özgüveni ve karizması; onu çekici kılan şeyler bunlardı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Restoran hakkındaki düşüncelerimi yazıyorum,” dedi. “Jacques akşam yemeğinde önermişti. Henüz yemek yemedim ama mekândan, atmosferden, sanat eserlerinden şimdiden etkilendim.”

Gözlerini çevirdiği tabloya baktım. Dizlerinin üstünde bir kadın resmedilmişti: Güçlü, neredeyse erkeksi bir günümü vardı. Kaslı uzuvlar, kaslı çene. Zarafetten yoksundu, sadece vahşi bir gücü vardı. Başını geriye atmış bir köpek gibi aya bakarak uluyordu. Açık bacakları, yukarı sıyrılan eteğiyle... neredeyse resme cinsellik katılmıştı. Koklayacak kadar yakına giderseniz boya yerine kan kokusu alabilirdiniz. Birden kendi ter kokumu aldım, buraya yürürken kollarımın altından ipek kumaşa nüfuz etmiş olmalıydı, muhtemelen koltukaltlarımda gizli ter lekeleri vardı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Paula Rego’yu severim.”

“Aynı fikirde olduğumu sanmıyorum,” dedim.

Dudağımı işaret etti. “Küçük bir şey var... şurada.”

Peçetenin ucuyla ağzımın kenarını sildim. Geri çekince beyaz kumaşın kanla lekелendiğini gördüm. Dikkatle baktım.

Benjamin öksürdü. “Sanırım... bak, sadece yanlış bir başlangıç yapmadığımızı umuyorum. Geçen gün aksanıyla ilgili yorum yaptığımda. Umarım seni gücendirmemiştir.”

“*Mais non,*” dedim. “Bunu düşünmene ne sebep oldu?”

“Bakın, Cambridge’te Fransız dili okudum, böyle şeyler beni hep etkilemiştir.”

“Alınmadım,” dedim. “*Pas du tout.*” Hem de hiç.

Sırıttı. “Buna sevindim. Terastaki yemekten de çok keyif aldım. Beni davet etmen büyük incelikti.”

“Seni ben davet etmedim,” dedim. “Tamamen Jacques’ın fikriydi.” Kabalık etmiş olabilirdim ama doğru olan buydu. Jacques’ın onayı olmadan herhangi bir davet yapılamazdı.

“Zavallı Jacques,” dedi hüzünlü bir gülümsemeyle “O geceki hava! Daha önce hiç kimseyi bu kadar sinirli görmemiştim. Bir ara tıpkı Kral Lear gibi fırtınayla kapışacağını düşündüm. Yüzündeki o ifadel”

Kahkaha attım. Kendimi tutamadım. Dehşete düşmüş, gücenmiş olmalıydım. Kimse kocam hakkında şaka yapamazdı. Ama çok beklenmedikti. Ve Jacques’ın öfkeli ifadesini çok doğru bir biçimde tarif etmişti.

Kendimi toplamak amacıyla suyuma uzanıp bir yudum içtim. İşin ilginç kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissediyordum

“Söylesene,” dedi, “Jacques Meunier gibi bir adamla evli olmak nasıl bir şey?”

Su boğazımda kaldı. Öksürüyordum, gözümünden yaş geliyordu. Garsonlardan biri yardım etmek için yanıma koştı ama elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. Tek düşünebildiğim şeydu: Ben ne biliyordu? Nicolas ona ne anlatmıştı?

“Üzgünüm.” Hemen gülümsedi. “Sorumu doğru aktaramadım sanırım. Bazen Fransızca konuşurken hata yapabiliyorum. Demek istediğim böyle başarılı bir iş adamıyla evli olmak nasıl bir şey?”

Sorusunu yanıtlamadım. Cevap olarak ona senden korkmuyorum bakışı attım. Ancak korkuyordum. Notları gönderen oydu, artık bundan emindim. O gevşek basamağın altına bıraktığım nakit dolu zarfları alan oydu.

“Söylemeye çalıştığım,” dedi, “eğer bir röportaj vermek istersen seninle konuşmayı çok isterim. Bana böylesi başarılı bir iş nasıl yürüttüğünü anlata...”

“O benim işim değil.”

“Ah, bunun doğru olmadığından eminim. Şüphesiz sen de...”

“Hayır.” Ciddiyetimi vurgulamak için masaya eğildim ve her kelimedede tırnağımla masa örtüsüne vurdum. “İşin benimle bir ilgisi yok. *Comprenez-vous? Anladın mı?*”

“Tamam. Pekâlâ.” Saatine baktı. “Teklifim yine de geçerli. Yaşam tarzıyla ilgili de olabilir. Senin gibi mükemmel bir Paris kadını hakkında bir şeyler yazabilirim. Beni nerede bulacağını biliyorsun.” Gülümsedi.

Sadece yüzüne baktım. Belki de kiminle uğraştığını bilmiyorsun. Olduğum yere gelmek için bir sürü şey yapmam gerekti. Fedakârlıklar yapmak zorunda kaldım. Ezip geçmem gereken insanlar oldu. Sen onlarla mukayese edildiğinde bir hiçsin.

“Her neyse,” diyerek ayağa kalktı. “Editörümle toplantım var. Görüşürüz.”

Gittiğinden emin olunca garsonu çağırdım. “1998.”

Garsonun gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu sıcakta böylesi ağır kırmızı şarap yerine başka bir şey teklif edecek gibiydi. Ama ifademi fark etti. Başını sallayarak uzaklaştı ve çok geçmeden elinde şişeyle geri döndü.

İçerken evliliğimizin başlarındaki bir geceyi hatırladım. Opéra Garnier’de Chagall’ın boyadığı tavanın altında *Madam Butterfly* operasını izlemiş, perde arasında barda soğuk şampanyalarımızı yudumlamıştık. Jacques’ın bana fuayenin iki ucundaki küçük odaların kubbeli tavanlarında saf altınla boyanmış ünlü güneş ve ay rölyeflerini göstermesini ummuştum. Ancak o; insanları, müşterilerini göstermekle daha fazla ilgileniyordu. Bazı devlet bakanları, iş adamları, Fransız medyasından önemli isimler. İçlerinden kimisini tanıyordum fakat onlar beni bilmiyordu. Ama hepsi Jacques’ı tanıyordu. Onun baş selamına aynı şekilde karşılık veriyorlardı.

Nasıl bir adamla evlendiğimi çok iyi biliyordum. Bu işin içine her şeyi göze alarak girdim. Bundan ne elde edeceğimi biliyordum. Hayır, evliliğimiz her zaman mükemmel değildi.

Ama sonuçta evlilik neydi ki? Ayrıca nihayetinde bana kızımı vermişti. Ve sırf bu yüzden onu tüm yaptıkları için bağışlayabilirdim.

Şimdi üçüncü kattaki dairenin önünde durup bir an için kapının üstündeki pirinç "3" numarasına bakıyorum. Haftalar önce aynı yerde durduğumu hatırlıyorum. Öğleden sonranın kalanını restoranda garsonların şaşkın bakışları altında 1998 mahsulünü içerek geçirmiştım. *Madam Meunier çıldırdı*. İçerken Benjamin Daniels'ı, küstahlığını, gönderdiği notları ve üzerimdeki korkunç gücünü düşündüm. Öfkem kabardı. Uzun zaman sonra ilk kez kendimi canlı hissettim. Sanki her şeyi yapabilirdim.

Apartmana hava kararırken döndüm, merdivenleri çıktım ve şu an durduğum yerde durup kapıyı çaldım.

Fikrimi değıştirme fırsatı bulamadan Benjamin kapıyı açtı.

"Sophie," dedi. "Ne hoş bir sürpriz."

Üstünde bir tişört ve kot pantolon vardı, ayakları çıplaktı. Arkasındaki pikapta müzik çalıyor, plak diskin üstünde tembel tembel dönüyordu. Elinde bira şişesi vardı. İçeride biri olabileceğini düşündüm, kapıyı çalmadan önce bu hiç aklıma gelmemiştı.

"İçeri gir," dedi. Daireye girip onu takip ettim. Ansızın kendimi özel mülkiyeti işgal ediyormuşum gibi hissettim ki bu çok saçmaydı. Burası benim evimdi, asıl davetsiz misafir oydu.

"Sana bir içki ikram edebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır. Teşekkür ederim."

"Lütfen, açık şarabım var." Bira şişesini işaret etti. "Sen içmezken benim içmem kabalık olur."

Her nasılsa bu kadar nazik ve büyüleyici davranarak beni hazırlıksız yakalamayı başarmıştı. Kendimi buna hazırlamış olmam gerekirdi.

"Hayır," dedim. "Hiçbir şey istemiyorum. Bu dostça bir ziyaret değil." Ayrıca restoranda içtiğim şarabın hâlâ başımı döndürdüğünü hissedebiliyordum.

Yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim,” dedi. “Eğer bu, restorandaki sorularım hakkındaysa küstahlık ettiğimi biliyorum. Çizgiyi aştığımın farkındayım.”

“Konu o da değil.” Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Beni buraya öfkem getirmişti ama şimdi korkuyordum. Bu konuyu açıp onu gün ışığına çıkarmak nihayet gerçeğe dönüştürecekti. “Sensin, değil mi?”

Kaşlarını çattı. “Ne?” Bunu beklemediğini tahmin ettim. Şimdi köşeye sıkışan oydu. Bu durum bana devam etmem için gereken cesareti verdi.

“Notlar.”

Şaşkınlık içindeydi. “Notlar mı?”

“Neden bahsettiğimi biliyorsun. Para talep ettiğin notlar. Buraya beni tehdit etmeyi istemezsin demeye geldim. Kendimi korumak için yapamayacağım bir şey yok. Ben... ben ne gerekiyorsa yaparım.”

Tuhaf, özür diler gibi attığı kahkaha şimdi bile kulaklarımda cınlıyor. “Madam Meunier –Sophie– özür dilerim ama neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok. Ne notları?”

“Bana bıraktığın notlar,” dedim. “Posta kutuma koyduğun. Kapımın altından attığın.”

Yüzüne dikkatle baktım ama tek gördüğüm kafa karışıklığıydı. Ya mükemmel bir oyuncuydu ki bunu ona yakıştıramıyordum ya da gerçekten söylediklerim onun için bir şey ifade etmiyordu. Bu doğru olabilir miydi? Ona, şaşkın ifadesine baktım ve kendime rağmen ona inandığımı fark ettim. Ama bu hiç mantıklı değildi. Notları gönderen o değilse kimdi?

“Ben...” Oda dönüyor gibi hissettim; muhtemelen içtiğim şarabın ve bu yeni farkındalığın etkisiydi.

“Oturmak ister misin?” diye sordu.

Oturdum çünkü ayakta durabileceğimden emin değildim.

Bu kez sormadan bana bir kadeh şarap doldurdu. Buna ihtiyacım vardı. Uzattığı kadehi aldım ama ince sapını kırmamak için çok sıkmamaya çalıştım.

Yanıma oturdu. Ona, geldiğinden beri başıma dert olan, düşüncelerimde çok fazla yer kaplayan bu adama baktım. Kendimi tamamen görünmez hissettiğim bir zamanda beraberindeki tüm rahatsızlığa rağmen bana görüldüğümü hissettiren bu adama. Görünmezlik zaman zaman yalnızlık anlamına gelse de güvenliydi. Oysa fark edilmenin ne kadar heyecan verici olabileceğini unutmuştum.

Belki de bir tür trans hâlindeydim. Onunla yüzleşmeye gelmeden önce içtiğim onca şarap. Şantajcımın haftalardır kimliğini açığa vurma tehdidiyle oluşan baskı. Yıllardır sessizce artan yalnızlık.

Ona doğru eğilip onu öptüm.

Neredeyse anında geri çekildim. Yaptığıma inanamıyordum. Bir elimi yüzüme götürüp alev alan yanağıma dokundum.

Gülümsedi. Daha önce bu gülümsemesini görmemiştim. Bu yeniydi. Samimi, gizemli. Sadece bana özel bir şeydi.

"Benim... benim gitmem gerek." Kadehimi bırakırken bira şişesini yere düşürdüm. "Oh, *mon Dieu*. Özür dilerim..."

"Bira umurumda değil." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni kendine çekip öptü.

Bana yabancı olan kokusu, dudaklarının dudaklarımda bıraktığı farklı his, kontrolümü kaybedişim; hepsi şaşırtıcıydı. Ama öpücük için aynı şeyi söyleyemezdim. Uzun zamandır istediğim şeyin bu olduğunu biliyordum.

"İlk günden beri," dedi sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "seni avluda gördüğüm ilk günden beri seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyordum."

"Bu çok gülünç," dedim çünkü öyleydi. Ama bana bakışı bunu daha az gülünç hissettirmişti.

"Gülünç değil. İçki partisi olduğu geceden beri bunu yapmak istiyordum. Kocanın çalışma odasında yalnızken..."

Onu o fotoğrafa bakarken bulduğumda hissettiğim öfkeyi düşündüm. Korkuyu. Ama korku ve arzu sonuçta birbirine geçmiş duygulardı.

“Çok saçma,” dedim. “Peki ya Dominique?”

“Dominique mi?” Gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

“O gece ikinizi gördüm.”

Kahkaha attı. “O kadın gözleriyle bir heykeli bile yiyebilir. Üstelik kocanın dikkatini karısına asıldığı gerçeğinden uzaklaştırmam için iyi bir fırsattı.”

Uzanıp beni yine kendine çekti.

“Olmaz...”

Ama sanırım sesimdeki tereddüdü duymuştu çünkü gülümseyordu. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama zaten oluyor.”

“Dikkatli olmalıyız,” diye fısıldadım birkaç dakika sonra gömleğimin düğmelerini açarken. Çok pahalıya alınan ama benden başka kimsenin görmediği iç çamaşırlarımla kaldım. Birçok zevkten mahrum kalan, ona doğru düzgün bakmayan bir adam için koruyup sakladığım vücudumu gözlerinin önüne serdim.

Ayaklarıma kapanacakmış gibi önümde dizlerinin üzerine çöktü. Dar pantolonumu yavaşça aşağı indirdi, dudaklarını külotumun ince dantelini değdirdi ve kadınlığımın en gizli köşelerine dokundu.

NICK

İkinci Kat

Dün gece iyi uyumadım ama bunun nedeni sadece *cave*'deki parti sebebiyle bütün gece merdiven boşluğunda yankılanan müzik sesi değildi. Banyoda iki küçük mavi hapi avucumda sallıyorum. Şu an beni ayakta tutacak tek şey onlar. Ama hapları kutuya geri atıyorum.

Evin içinde dolanıyorum. Tam iMac'in önünden geçerken ekran koruyucu devreye giriyor. Bilgisayara mı çarptım? Eğer öyleyse bile farkında değilim. İşte orada. Ben'le ikimizin fotoğrafı. Orada donmuş gibi kalıyorum. Kendine zarar vermek isteyen birinin jilete çekilmesi gibi fotoğrafa çekiliyorum.

Terasta yediğimiz yemekten sonra her şey değişti. Bir şeyler bozuldu. Babamın Ben'i sevmesinden hoşlanmadım. Avrupa gezimizden bahsederken Ben'in gözlerini benden kaçırma şeklinden hoşlanmadım. Aynı zamanda ona bir şeyler içmeye gitmeyi her teklif ettiğimde meşgul olması da pek hoşuma gitmedi. Ya editörüyle bir toplantısı oluyordu ya da yeni bir restoranı denemeliydi. Aramalarımдан, mesajlarımdan, hatta merdivenlerde karşılaştığımızda göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

Böyle olmaması gerekiyordu. Ona daireye taşınmasını teklif ederken aklımdan geçen bu değildi. Benimle temas kuran oydu. Onun e-postası geçmişi su yüzüne çıkardı. Onu buraya davet ederek büyük risk aldım. Aramızda sessizce yapılmış bir anlaşma olduğunu varsaymıştım.

iMac'imın arkasındaki duvara doğru yürüyüp ellerimi yüzeyde gezdiriyorum. Sıvadaki incecik çatlağı hissediyorum. Bu duvarın arkasında da merdivenler var. Gizli merdivenler. Antoine ve ben çocukken orada oynardık. Aynı zamanda babam tehlikeli ruh hâline büründüğünde orada saklanırdık. Bunu itiraf etmekten utanıyorum ama bu merdivenleri birkaç kez Ben'i, dairesini, hayatını gözetlemek için kullandım. Neyin peşinde olduğunu çözmeye çalıştım. Dizüstü bilgisayarında ne yazmakla meşgul olduğunu, cep telefonundan kimi aradığını merak ettim, konuşmaları duymaya çalıştım ama başaramadım.

Benden uzak durmaya çalışırken anlaşılan binanın diğer sakinlerine ayıracak zamanı vardı. Bir öğleden sonra çamaşırlarımı yıkamaya indiğimde onu *cave*'de buldum. Önce kahkahalar duydum. Ardından babamın sesini: "Elbette bu iş, çocukların annelerinden miras kaldığında berbat bir durumdaydı. Kârlı hâle getirilmesi gerekiyordu. Şarap işinde yaratıcı olmak zorundasın. Özellikle de arazide artık üzüm üretimi olmadığından yakında hepsi sirkeye dönüşecek. Değişiklik yapmanın yollarını bulmalıyız."

"Neler oluyor?" diye seslendim. "Özel bir tadım seansı mı?"

İki yaramaz öğrenci gibi mahzenden çıktılar. Babamın bir elinde şişe, diğer elinde iki kadeh vardı. Ben gülümsediğinde dişlerinde şarap lekeleri olduğunu gördüm. Elinde 1996 yılından kalan birkaç büyük şişeden birini tutuyordu. Görünüşe bakılırsa babamdan bir hediye idi.

"Nicolas," dedi babam, "herhalde partiyi bozmaya geldin."

Bize katılmak ister misin evlat? Bir kadeh alır mısın? değil. Babamın çatısı altında yaşadığım tüm bu zaman boyunca şu an ikisinin yaptığı küçük şarap tadımı gibi bir şeyi bana hiç

teklif etmemişti. Yarama tuz basmak gibiydi. İlk açık ihanet. Ben'e babamın gerçekte nasıl bir adam olduğunu anlatmıştım. Hatırlamıyor muydu?

Ekran koruyucudaki fotoğraftan Ben bana gülümsüyor. Ve hemen yanında dururken ben de bir aptal gibi sırtıyorum. Temmuz, Amsterdam. Güneş gözlerimizde parlıyor. Jess'le konuşmak tüm anıları geri getirdi. O akşamı Ben'le birlikte ot içilen o kafede geçirmiştik. Ona doğum günümü, babamdan gelen "hediye" anlatmıştım. Duygusal bir arınma yaşamış gibiydim. Kendimi temizlenmiş, ruhumu arındırmış gibi hissetmişim.

Sonrasında Ben'le karanlık sokaklarda dolaştık. Sadece yürüyüp sohbet ettik. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ve onun da bilmediğini düşünüyordum. Bir noktada şehrin turistik ve kalabalık kısmından çıktık; kanalın etrafı sessizleşip daha da kararmıştı. Eski güzel evlerin uzun pencerelerinden içerideki insanlar görünüyordu: şarap eşliğinde sohbet edenler, akşam yemeği yiyenler, masasında çalışan bir adam. Burası insanların hayatlarını oldukları gibi yaşadığı bir yerdi.

Suyun taş kıyılara çarpma sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Kapkaranlık suyun üstünde evlerin ışıkları dans ediyor, yosun ve küf kokusunu andıran eski bir koku geliyordu. Burada içinden geçtiğiniz rahatsız edici esrarlı sigara dumanları yoktu. Kokusu midemi bulandırmıştı. Diğer insanların vücutları arasında sıkışıp kalmak, onların sohbetlerinin uğultusu arasında dolaşmak da midemi bulandırmıştı. Hatta diğer iki arkadaşım da midemi bulandırıyor: sesleri, koltukaltlarının, terli ayaklarının leş kokusu. O yaz birlikte çok fazla zaman geçirmiştik. Yapabilecekleri her espriyi, anlatabilecekleri her hikâyeyi duymuştum. Ama Ben ile farklıydı, sadece bunun nedenini çözmiyordum.

Etrafımızı saran sessizliği soğuk bir su misali içmek istediğimi fark ettim. Ben'e babamla ilgili şeyleri anlatmak da dahil

tüm akşam büyüğü gibiydi... Bilirsiniz, kötü bir şey yedikten sonra kustuğunuzda içinizin boşaldığını ama aynı zamanda da rahatladığınızı, tarif etmesi zor bir biçimde neredeyse eskisinden de iyi olduğunu hissedersiniz, işte öyle bir duygu içindeydim.

"Teşekkürler," dedim yine. "Beni dinlediğim için. Kimseye anlatmayacaksın, değil mi? Diğerlerine?"

"Hayır, tabii ki anlatmayacağım," dedi. "Madem öyle istiyorsun, bu bizim sırrımız olarak kalacak, dostum."

Gittikçe karanlıklaşan kanal boyunca yürüdük, sanırım sokak lambalarından birkaçı çalışmıyordu. Ölüm sessizliği vardı

Hayatta öyle anlar vardır ki sanki önceden yazılmış gibi su misali akar gider. İşte öyle bir andı. Ona doğru hamle yapmak için bilinçli bir karar verdiğimi hatırlamıyorum. Tek bildiğim onu öptüğüm. İlk hamleyi yapan kişinin kesinlikle ben olduğunu biliyorum, sanki beynim daha ne olduğunu çözmeden bedenim ona doğru hareketlenmişti.

Bir sürü insanla öpüşmüştüm. Demek istediğim bir sürü kızla. Sadece kızlarla. Ev partilerinde, bir kutlamada sarhoş olduktan sonra, üniversite balolarında. Eğlencesine. Ve pek hoş değildi. Asla, nasıl desem, tokalaşırken hissettiğimden daha heyecan verici, daha samimi bir şey hissetmemiştim. Tam olarak tiksindirici de değildi ama her öpüştüğümde kendimi mantıklı şeyler düşünürken buluyordum; ellerimi ve dilimi doğru şekilde kullanıp kullanmadığım, az da olsa midemi bulandıran aramızdaki tükürük alışverişinin ne kadar olduğu gibi şeyler. Sadece daha iyi olmaya çalıştığım bir spor antrenmanı gibiydi. Hiçbir zaman heyecanlanıp nabzımın hızlandığı olmadı.

Ama bu... bu farklıydı. Nefes almak kadar doğaldı. Öptüğüm kızların yumuşacık dudaklarına kıyasla onun dudaklarının sert olması tuhaftı, bir fark olacağını düşünmemiştim. Ve nedense çok iyi gelmişti. Sanki beklediğim, mantıklı olan şey buydu.

Tişörtünün yakasının altında bir görünüp bir kaybolmasını izlediğim, ucunda bir aziz figürü olan kolyesinin zincirini tuttum. Hafifçe çekip onu kendime yaklaştırdım.

Sonra karanlığa doğru ilerlemeye başladık, onu gizli bir köşeye ittim, önünde dizlerimin üzerine çöktüm, yine bütün hareketleri önceden yazılmış, sanki böyle olması gerekiyormuş gibi hiç düşünmeden yapıyordum. Pantolonunun fermuarını açtım, sıcaklığını, teninin gizli kokusunu ve sertliğini hissederek ağzıma aldım. Sert kaldırım taşlarına dayadığım dizlerim acıyordu. Daha önce açık açık bunu düşünmek için kendime izin vermemiş olsam da bilinçaltımın en derinlerinde, en kuytularında bir yerlerde hayalini kurmuş olmalıydım çünkü ne yaptığımı gayet iyi biliyordum.

Bittiğinde gülümsedi. Uykulu, tembel, kendinden geçmiş bir gülümsemeydi.

Oysa ben bu coşku patlamasının ardından ani bir çöküş yaşıyordum. Daha önce hiç böyle bir düşüş hissetmemiştim. Dizlerim acıyordu, kotum üstüne çömeldiğim bir şeyle ıslanmıştı.

“Kahretsin. Kahretsin, az önce ne oldu bilmiyorum. Lanet olsun. Ben sadece... benim kafam güzel.” Ama bu bir yalandı. Evet, kafam iyiydi ama daha önce hiç bu kadar ne yaptığımı bildiğim bir an olmamıştı. Hayatım boyunca hiç bu kadar canlı hissetmemiş ve aynı zamanda kendimi bu kadar heyecan dolu ve gergin bambaşka duygular içinde bulmamıştım.

“Dostum,” dedi gülümseyerek. “Endişelenecek bir şey yok. Biraz sarhoşuz, kafamız fazlasıyla güzel.” Etrafımızı işaret edip omuz silkti. “Üstelik kimse de görmedi.”

Bu kadar rahat olduğuna inanamıyordum. Ama belki de zihnimin bir köşesinde onun böyle olduğunu biliyordum. Bir keresinde Cambridge’te biri onu “hepçil” olarak tanımlamıştı ve bunun ne anlama geldiğini merak etmiştim.

“Kimseye söyleme,” dedim. Aniden korkudan başım dönmeye başladı. “Bak, anlamıyorsun. Bu ikimizim arasında kal-

malı. Eğer bir şekilde ortaya çıkarsa... bak, babam bunu anlamaz." Babamın bunu öğrenmesi fikri mideme bir yumruk gibi indi, sadece bunu düşünmek bile beni sarsmıştı. Yüzü gözümün önünde belirdi, sesini duyabiliyordum. Doğum günü için bana verdiği hediye, o odaya girmeyi istemediğimi belirttiğimde bana söylediklerini hâlâ hatırlıyordum: *Senin neyin var, evlat? Yoksa ibne misin?* Sesindeki tiksinti kulaklarımda çınlıyordu.

Beni gerçekten öldürür, diye düşündüm. Şüphelenmesi bile yeterdi. Muhtemelen benim gibi bir oğlu olmasındansa bunu yapmayı tercih ederdi. En azından beni mirastan çıkarırdı. Ve onun parasını alma konusunda ne hissedeceğimi bilmesem de henüz bundan vazgeçmeye hazır değildim.

Amsterdam'dan sonra Benjamin Daniels'ı bir daha görmeme kararı aldım. Teması kestik. Bir dizi kız arkadaşım oldu. On yıl boyunca Amerika'da yaşadım, arkama bile bakmadım. Evet, orada da birkaç erkek oldu; babamın sesi sürekli kulaklarımda çınlasa da ülkeden binlerce kilometre uzakta, okyanus ötesinde olmanın rahatlığı vardı. Ama hiçbiri ciddi değildi.

Elbette bu, o geceyi hafızamdan sildiğim anlamına gelmiyordu. Her ne kadar aksi için uğraşsam da bir bakıma o geceden beri bu olayı hep düşündüm. Ve onca yılın ardından Ben'in e-postası geldi. Birdenbire bu şekilde temas kurmasının bir anlamı olmalıydı. Sıradan bir arayı kapama olayı olamazdı.

Ancak babamın üstünde büyük bir etki bıraktığı terastaki akşam yemeğinden sonra onu doğru düzgün görmediğim gibi konuşmalarımız da hep ayaküstü olmuştu. Tanrı aşkına konsiyerj için bile zamanı varken bana, eski dostuna ayıracak vakti yoktu. Burada neredeyse bedavaya yaşıyordu. İhtiyacı olanı almış, sonra da bağları koparmıştı. Kendimi kullanılmış hissetmeye başlamıştım. Ona her yaklaştırmaya çalıştığımda sergilediği yapmacık tavrı düşündükçe nedenini bilmesem de korkmaya başladım. Antoine'ın babamın fevri bir kararla bizi mirastan

menedeceğiyle ilgili sözlerini hatırladım. O zaman bana delice gelmişti. Ama şimdi... Ben'in burada olmasını istemediğime karar vermiştim. Davetimi geri çekmek istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Çok fazla şey biliyordu. Bana karşı kullanabileceği çok şey vardı. Onun buradan gitmesini sağlamak için başka bir yol bulmalıyordum.

Bilgisayar uyku moduna geçmiş olmalı çünkü iMac'imın ekranı kararıyor. Önemi yok. Fotoğrafı hâlâ görebiliyorum. On yıldır zihnime kazılı.

Dün gece kız kardeşini öpmek üzere olduğumu hatırlıyorum. Başını çevirdiğinde ya da kaşlarını çattığında veya güldüğünde ona olan beklenmedik, sarsıcı, muhteşem benzerliği. Karanlık sessiz ânın tanıdıklığı. Bir an için ikimizi dünyanın kalanından ayırmıştı.

Amsterdam'daki o gece. Yaptığım en kötü, en utanç verici şeydi.

Başıma gelen en güzel şeydi.

En azından ben öyle düşünüyordum. Ta ki o buraya gelene kadar.

JESS

Karanlıkta uyanıyorum. Göğümde bir ağırlık, ağzımda iğrenç bir tat var, kurumuş dilim ağzımda sanki başkasına aitmiş gibi ağırlık yapıyor. Uzun birkaç dakika boyunca neler olduğunu hatırlamıyorum. Sanki önüme bakıyor ama sadece bir karadelik görüyorum.

Nerede olduğumu anlamak için etrafıma bakıyorum. Bir yatakta yatıyorum. Ama hangi yatakta? Kimin yatağında?

Kahretsin. Bana ne oldu?

Yavaş yavaş hatırlamaya başlıyorum: Parti. İğrenç içki. Vampir Victor.

Sonra tanıdık bir şey görüyorum. Karanlıkta parlayan yeşil rakamlar. Ben'in çalar saati. Bir şekilde buraya geri gelmişim. Rakamlara bakıyorum. 17.38. Ama doğru olamaz. Bu, öğleden sonra olduğu anlamına geliyor. Bu –Yüce Tanrım– koca gün uyuduğum anlamına geliyor.

Doğrulamaya çalışıyorum. Burnumun dibinde kocaman, parlak, çizgi gibi gözbebekleri olan bir çift göz görüyorum. Kedi üstümde oturuyor, demek göğsümdeki ağırlık oymuş. Patilerinin minik hareketleriyle boğazımı yoğurmaya başlıyor.

Onu itiyorum, yatağa düşüyor. Kendime bakıyorum. Şükürler olsun tamamen giyiniğim. Kopuk kopuk bir şeyler hatırlamaya başlıyorum: Mimi'nin dairesinde bayıldıktan sonra beni buraya getiren Victor'dı. Olduğunu sandığım tecavüzcü sapık değildi. Aslında içinde bulunduğum durumdan korkmuş gibiydi ve beni bıraktıktan sonra elinden geldiğince hızlı gitti. Sanırım en azından yardım etmeye çalıştı.

Başka bir şey daha hatırlıyorum. Dün gece bir şey buldum. Önemli görünen bir şey. Ama başta her şey puslu, kopuk parçalar hâlinde geliyor. Yapbozdaki boşluklar gibi kayıp parçalar var. Gördüğüm tuhaf rüyalar aklıma geliyor. Ben'in bir camın ardından bana seslendiğini hatırlıyorum ama cam çatlak olduğundan yüzünü net göremiyordum. Beni bir konuda uyarmaya çalışıyordu ama ne dediğini duyamıyordum. Sonra aniden yüzünü net bir şekilde gördüm ama bu çok daha kötüydü çünkü gözleri yoktu. Biri onları oymuştu.

Şimdi Mimi'nin yatağının altında bulduğum tabloları hatırlıyorum. Tanrım. Dün gece bulduğum şey onlardı. Bir çılgınlık anında parçalanmış gibi görünen yırtık tuvaler. Gözlerinin olması gereken yerdeki kesikler. Ve onlar Ben'in tişörtüne sarılıydı.

Yataktan kalkıp salona gidiyorum. Başım zonkluyor. Ufak tefek olabilirim ama kolay lokma değilim, bir içki beni bu hâle getirmez. Bunu yapan kişi Victor olmayabilir ama bir şeyden eminim: Bunu bana biri yaptı.

Gürültülü bir titreme duyuyorum, çıkan ses sessizliğin içinde o kadar yüksek geliyor ki sıcıyorum. Telefonum. Ekranda Theo'nun adı beliriyor.

Açıyorum. "Alo?"

"O kartın ne olduğunu biliyorum." Hatır sorma yok, giriş konuşması yok.

"Ne?" diyorum. "Neden bahsediyorsun?"

“Bana verdiğin kart. Üstünde havai fişek resmi olan metal kart. Ne olduğunu biliyorum. Bak, saat yediye çeyrek kala benimle buluşabilir misin? Yani bir saat kadar sonra? Palais Royal metro istasyonu, oradan birlikte yürürüz. Ah, bu arada elinden geldiğince şık ol.”

“İyi de benim...”

Beni dinlemeden telefonu kapatıyor.

MIMI

Dördüncü Kat

Dün gece içkisine ilacı ben attım. Çok kolay oldu. Etrafta ketamin dolanıyordu, ben de biraz alıp kadehine attım ve toz eriye ne kadar bardağı salladım sonra da Camille'in arkadaşlarından birinden kızıl saçlı İngiliz kıza vermesini istedim. Sanırım kız oldukça güzel olduğundan çocuk memnuniyetle kabul etti.

Bunu yapmaya mecburdum. Orada olmasına dayanamazdım. Ama bu, bu konuda kendimi kötü hissetmediğim anlamına gelmiyor... Hayatım boyunca uyuşturucu konusunda dikkatli oldum; parktaki o gece hariç. Ve sonra haberi olmadan birinin içeceğine kattım. Bu hoş değildi. Buraya gelme hatasını yapmak onun suçu değil. En kötü kısmı da bu. Muhtemelen kötü biri de değil.

Ama ben öyle olduğumu biliyorum.

Camille üstünde ipek geceliğiyle odasından çıkıyor, akan makyajı gözlerinin etrafını siyaha boyamış. Bugün onu ilk kez görüyorum.

"Hey. Dün gece çılgınnıındı. İnsanlar gerçekten çok eğlendi, değil mi?" Dikkatle bana bakıyor. "*Putain*, Mimi berbat görünüyorsun. Dizlerine ne oldu?" Kamyonetin önünde asfalta

çarptığım yerler hâlâ acıyor, konsiyerj sıyrıklara biraz antiseptik sürmek için ısrar etmişti. Camille sırtıyor. "Biri iyi bir gece geçirmiş, *non*?"

Omuz silkiyorum. "*Oui*. Sanırım." Aslında hayatımın en kötü gecesiydi. "Ama pek iyi uyuyamadım." Aslında hiç uymamıştım.

Bana daha da dikkatli bakıyor. "Ohhh. Bu o türden bir uykusuzluk mu?"

"Ne demek istiyorsun?" Bana bu şekilde bakmayı kesmesini istiyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun! Senin şu gizemli adam."

Kalbim aniden hızlı çarpmaya başlıyor. "Oh. Hayır. Öyle bir şey değildi."

"Bekle." Yine sırtıyor. "Bana hiç anlatmadın. İşe yaradı mı?"

"Ne demek işe yaradı mı?" Beni sıkıştırıyormuş gibi hissediyorum, Miss Dior ve bayat sigara kokusu ansızın çok yoğun geliyor. Özel alanımdan çıkmasına ihtiyacım var.

"Aldığımız şey. Mimi!" Kaşlarını kaldırıyor. "Unutmuş olamazsın. Daha iki hafta önceydi!"

Daha şimdiden bu, bir başkasının başına gelmiş gibi hissediyorum. Kendimi Camille'in odasının kapısını çalan filmdeki bir karakter gibi görüyorum. Camille yatağında oturmuş ayak tırnaklarını boyuyordu, oda oje ve ot kokuyordu.

"İç çamaşırı almak istiyorum," dedim.

İç çamaşırlarımı hep annem alırdı. Her sezon birlikte Eres'e gider siyah, beyaz, ten rengi üç basit takım alırdık. Ama bu kez farklı bir şey istiyordum. Kendi seçtiğim bir şey. Sadece nereye gideceğimi bilmiyordum ama Camille'in fikir verebileceğinden emindim.

Camille kaşlarını kaldırdı. "Mimil Sana ne oldu? Önce yeni bir görünüş ve şimdi de... iç çamaşırı mı? Kim o adam?" Sinsi-

ce gülümsedi. “Yoksa kadın mı? *Merde*, o kadar gizemlisin ki kızları tercih edip etmediğini bile bilmiyorum.” Pis pis sırıttı. “Belki de benim gibisindir ve ruh hâline göre değişiyordur.”

Gerçekten de kim olduğunu bilmiyor olabilir miydi? Bana kalırsa çok barizdi. Bu tek taraflı bir şey değildi, ikimizin arasında özel bir bağ vardı. Bizi gören herkesin, tüm dünyanın farkında olduğunu sanıyordum.

“Hadi,” dedi ve ayak parmaklarını ayıran köpüğü bir kenara atıp yataktan kalktı. “Hemen gidiyoruz.”

Beni Châtelet’teki Passage du Desir’e götürdü. Burası, ayak-kabı ve giyim mağazalarının bulunduğu işlek bir cadde üzerinde bulunan bir seks dükkânıydı –zincir mağazalardan biri– çünkü burası Fransa’ydı ve burada düzüşmek ulusal bir gurur meselesiydi. Burada kollarında torbalarla çıkıp birbirlerine muzip bakışlar atan çiftleri, öğle aralarında vibratör almaya gelen kadınları görebilirdiniz. Daha önce bu mağazalardan birine hiç girmemiştim. Hatta mağazaların önünden geçerken vitrinlerine konulan şeylerden yüzüm kızarır, bu yüzden bakışlarımı hemen kaçırdım.

İçeri girdiğimde oradaki herkesin bana baktığını, bu utan-
gaç ezik bakirenin fetiş kıyafetleri ve kayganlaştırmacılar arasında ne arıyor diye düşündüklerini hissettim. Başımı öne eğip yeni kâküllerimin arkasına saklanmaya çalıştım. Bir an gözümde babamın bu mağazanın önünden geçtiği, bir şekilde beni gördüğü, beni saçlarımdan tutup dışarı çektiği ve bana sokağın ortasında *une petite salope* diye bağırdığı canlandı.

Camille, 10 euroya satılan, içlerinde iç çamaşırı takımı ve jartiyer olan ve üstünde “aşk seti” yazılı kutuları karıştırıyordu. Başımı iki yana salladım, onlar yeterince sofistike değildi. Kocaman, parlak pembe, üzerinde kabartmalı damarlar olan bir vibratörü eline alıp bana doğru salladı. “Hazır gelmişken belki bunlardan da bir tane almalısın.”

“Bırak onu,” diye tısladım, utançtan ölebilirdim. Evet Fransızcada da böyle bir deyimimiz var: *mourir de honte*.

“Mastürbasyon sağlıklıdır, *chérie*,” dedi Camille gereğinden yüksek bir sesle. Bundan keyif aldığını söyleyebilirdim. “Sağlıklı olmayan ne, biliyor musun? Mastürbasyon *yapmamak*. Bahse varım babanın seni gönderdiği okul sana bunun bir günah olduğunu söylemiştir.”

Camille’e gittiğim okuldan bahsetmiştim ama neden ayrılmam gerektiğini anlatmamıştım. “*Va te faire foutre*,” dedim ona bir omuz atarak.

“Ah, ihtiyacın olan tam da bu. Gidip *kendini* tatmin et.”

Onu oradan uzaklaştırdım. Birlikte daha klas bir yere girdik, topuz hâlinde saçları ve kıpkırmızı rujları olan tezgâhtarlar bana yan yan bakıyordu. Erkek gömleğim, koca botlarım ve kendi kestiğim kâküllerimle tuhaf görünüyor olmalıydım. Peşimize bir güvenlik görevlisi takıldı. Normalde bu kadarı yeterli olur ve oradan çıkıp giderdim. Ama bunu yapmam gerekiyordu. Onun için.

“Ben de bir şeyler alacağım,” dedi Camille ve ipek bir takımı üstüne tuttu.

“Sende bu mağazadakinden çok şey var.”

“*Oui*. Ama daha sofistike bir şeye ihtiyacım var, anlarsın ya?”

“Kimin için?” diye sordum.

“Yeni biri,” dedi esrarengiz bir gülümsemeyle. Bu tuhaftı. Camille hiçbir konuda gizemli davranmazdı. Eğer yeni bir seks arkadaşı bulduysa daha ilk sevişmeden yaklaşık otuz dakika sonra tüm dünya bunu duyardı.

“Anlatsana,” dedim. Ama bir şey söylemeyi reddetti. Bu yeni, gizemli Camille hoşuma gitmedi. Ama kendi alacaklarım yüzünden o kadar heyecanlıydım ki bunu hemen unuttum. Sabırsızlanıyordum.

Tasarımcı seks oyuncaklarının durduğu rafları geçip dantel ve ipek çamaşırların yanına gittik, kumaşları hissetmek için parmaklarımızın arasına aldık. İç çamaşırı mükemmel olmalıydı. Ama bazıları çok cüretkârdı: ağsız, metal tokalı ve deri kayışlıydı. Bazıları Camille'in "annenin alacağı türden şeyler" diyerek reddettiği pembe, yeşil pastel renklerde çiçekli ipek çamaşırlardı.

"Sana göre bir şey buldum," dedi bir süre sonra. Kaldırıp bana gösterdi. Baktıklarımız arasındaki en pahalı takımdı. Siyah dantel ve ipek o kadar mükemmeldi ki parmaklarının arasında varlığını hissetmek neredeyse olanaksızdı. Zarif ama seksiydi. Yetişkin kadınlar içindi.

Kadife perdelerin arkasında soyunma kabininde takımı denedim. Saçlarımı kaldırıp gözlerini hafifçe araladım. Kendimi daha az utangaç hissediyordum. Daha önce kendime hiç böyle bakmamıştım. Kendimi aptal, şekilsiz hissedeceğimi düşünmüştüm. Küçük memelerim, hafif çıkık göbeğim ve çarpık bacaklarımı dert edeceğimi sanmıştım.

Ama etmedim. Aksine kendimi onun karşısında hayal ettim. Yüzündeki ifadeyi gözümde canlandırdım. Çamaşırlarımı üstümden çıkarışını gördüm.

Je suis ta petite pute.

Üstümü değiştirdikten sonra kasaya gidip çalışana onu paketlemesini söyledim. Kredi kartımı çıkarırken yüzündeki şaşkın ifadeyi gizlemeye çalışmasını izlemekten keyif aldım. *Evet, seni aptal sürtük. İstersem buradaki her şeyi satın alabilirim.*

Eve dönerken yol boyunca kolumdaki paketi düşündüm. Hiç ağırlığı yoktu ama her şeyimmiş gibi hissediyordum.

Sonraki birkaç gece onu pencereden izledim. Bu yazma işleri giderek daha geç saatlere kadar sürmeye başlamıştı; ocakta pişirdiği kahvesini pencereden avluya bakarak yudumluyordu. Önemli bir konu üstünde çalıştığını tahmin edebiliyordum.

Üstüne eğildiği klavyedeki tuşlara ne kadar hızlı bastığını görebiliyordum. Belki bir gün okumama izin verirdi. Yazdıklarını paylaştığı ilk kişi olabilirdim. Eğilip kedinin başını okşamasını izlerken o kedi olmayı hayal ettim. Bir gün onun kanepesinde başımı kucağına koyup yatacağımı ve tıpkı kedinin tüylerini okşadığı gibi saçlarımı okşayacağını hayal ettim. Birlikte plak dinleyecek ve yaptığımız planlardan bahsedecektik. Kendimi orada o kadar net gördüm ki sanki hayal etmeyip izliyordum. O kadar netti ki sanki geleceği görüyordum.

NICK

İkinci Kat

Dairemin kapısı yumruklanıyor. Şaşkınlıkla ayağa fırlıyorum.

“Kim o?”

“*Laissez-moi enter.*” *Bırak da içeri gireyim.* Biraz daha yumruklama. Kapı, menteşeleri üzerinde sallanıyor.

Gidip açıyorum. Antoine beni itip içeri girerken alkol ve bayat ter kokusu bulutu onu takip ediyor. Bir adım geri çekiliyorum.

Sadece iki hafta önce içeri aynı bu şekilde girdiğini hatırlıyorum. “Dominique beni aldatıyor. Aldattığını biliyorum. Küçük fahişe. Üstünde farklı bir kokuyla geliyor. Dün merdivenlerdeyken onu aradım, zil sesinin bu binadan bir yerden geldiğini duydum. İkinci kez aradığımda meşgule verdi. Bana Saint-Germain’de pediküre gideceğini söylemişti. Onunla olduğunu biliyorum. Şu senin yaşaması için buraya çağırdığın İngiliz *connard*...”

Aklımdan şunlar geçmişti: Bu doğru olabilir mi? Ben ve Dominique? Evet, terastaki o akşam flört ettiklerini fark etmiştim.

* (Fr.) Pislik. (ç.n.)

Ama buna herhangi bir anlam yüklememiştim. Ben herkesle flört ederdi. Peki, benimle göz teması kurmamasının, aramalarıma cevap vermemesinin nedeni bu olabilir miydi? Onu bu kadar meşgul eden neydi?

Antoine yüzümün önünde parmaklarını şıklatıyor. "Uyan, uyan, *petit frere!*" Bunu sevgiyle söylemiyor. Gözleri kan çanağı, nefesi şarap kokuyor. Uzak olduğum yıllar içinde bu kadar değıştiğıine inanamıyorum. Ben ülkeden ayrılırken ağabeyim yeni evlenmiş mutlu bir adamdı. Şimdiyse karısı tarafından terk edilmiş alkolik bir pislik. Babamın yanında çalışmanın insana yaptığı işte bu. "Onunla ne yapacağız?" diye soruyor? "Kızla?"

"Sakin ol..."

"*Sakin mi olayım?*" Gözlerimin önünde bir parmağını sallıyor. Bir adım daha geri çekiliyorum. Hâli perişan olabilir ama ben her zaman yumruktan kaçmaya hazır küçük kardeş olacağım. Ayrıca öfkелendiğinde babama çok benziyor. "Tüm bunların senin suçun olduğunu biliyorsun, değil mi? Hepsi senin pisliğin. O şerefsizi buraya çağırmamalıydın. Buraya geliyor ve her şeyi... alabilirmiş gibi davranıyor. Seni kullandı, biliyorsun değil mi? Ama sen bunu göremedin, farkında mısın? Sen hiçbir halt göremedin." Kaşlarını çatıp yalandan düşünüyormuş pozlarına giriyor. "Aslında şimdi ona bakış şeklini düşünüyorum da..."

"*Ferme ta gueule.*" Kapa çeneni. Ona doğru bir adım atıyorum. Ansızın bastıran öfke gözlerimi kör ediyor. Ve ne yaptığımı fark ettiğimde elimin ağabeyimin gırtlığında ve onun gözlerinin de yuvalarından fırlamış olduğunu görüyorum. Parmaklarımı gevşetiyorum ama bunu yaparken sanki bir yanımda bu talimata direniyormuş gibi zorlanıyorum.

Antoine elini boynuna götürüp ovuşturuyor. "Damarına bastım, değil mi küçük kardeşim?" Sesi boğuk, gözlerinde bir

* (Fr.) Küçük kardeş. (ç.n.)

parça korku var, ses tonu muhtemelen istediği kadar küstah değil. "Babam bundan hoşlanmaz, değil mi? Hayır, hiç hoşlanmaz."

"Üzgünüm," diyorum. Yaptığımdan utanıyorum. Başım zonkluyor. "Kahretsin, üzgünüm. Bu şekilde kavga etmemizin hiçbir şeye faydası yok."

"Şu hâline de bir bak. Tam bir yetişkin. Ve kendini mükemmel olarak gördüğünden bu küçük öfke nöbeti yüzünden utanıyorsun. Ama sana bir şey diyeyim mi, sen de benim kadar berbat durumdasın." "Berbat" kelimesini söylerken –Fransızcası sert bir kelime *foutu*– ağzından koca bir tükürük çıkıp yanıma yapıyor. Elim kaldırıp kuruluyorum. Gidip sıcak su ve sabunla ovalayarak yüzümü yıkamak istiyorum. Enfekte olmuş gibi hissediyorum.

Dün gece Jess, Antoine'dan bahsederken onu bir yabancının gözlerinden görmüş oldum. Onun adına utandım. Jess haklı. Ağabeyim bir pislik. Ama onun bunu söylemesinden nefret ettim. Çünkü Antoine benim kardeşim. Aile üyeleri olarak birbirimizi istediğimiz kadar aşağılayabiliriz. Ama dışarıdan biri hakaret ettiğinde kanımız donar. Evet, Antoine'dan hoşlanmıyorum ama onu seviyorum. Ve kendi başarısızlığımı onda görüyorum. Antoine için içki, benim içinse haplar kendimizi cezalandırma yönetimimiz. Ben kendi bağımlılığım konusunda biraz daha kontrol sahibi olabilirim. Toplum içinde daha az bir pislik gibi görünebilirim. Ama bu gerçekten övünülecek bir şey mi?

Antoine bana sırtıyor. "Bahse varım buraya dönmemiş olmayı dilerdin, ha?" Bir adım daha yaklaşıyor. "Söylesene, Silicon Vadisi'nde üstün başarılılarla vakit geçirmek madem bu kadar güzeldi, neden geri döndün? Ah, *oui*... çünkü bizden farkın yok. Babama, parasına ihtiyacın yokmuş gibi davranmaya çalışıyorsun. Ama sürünerek buraya döndün, sen de tıpkı bizim gibi baba sütünden biraz daha emmek istiyorsun..."

“Lanet çeneni kapa artık!” diye bağıyorum yumruklarımı sıkarak.

Derin bir nefes alıyorum; telefonumdaki farkındalık uygulamasının bana söylediği gibi dörde kadar sayarak nefes alıyorum, sekize kadar sayarak ise nefesimi veriyorum. Bu şekilde kontrol kaybı yaşamak hoşuma gitmiyor. Normalde bu konuda daha iyiyim. Ben böyle bir adam değilim. Ama kimse Antoine kadar sinirlerimi bozamaz. Başka kimse maksimum etki yaratmak için ne söyleyeceğini ve nasıl söyleyeceğini bilemez. Babam hariç tabii.

En kötü kısmıysa ağabeyimin haklı olması. Geri döndüm. Tıpkı göçmen bir kuşun aynı zehirli göle dönmesi gibi baba evine geri döndüm.

“Eve döndün, evlat,” demişti babam ilk gecemde terasta birlikte otururken. “Döneceğini biliyordum. Bir hafta sonu Île de Ré’ye gidip tekneyle açılmalıyız.”

Belki de değişmişti. Yumuşamıştı. Kaybettiğim para yüzünden benimle dalga geçmemişti... henüz. Hatta bana bir sigara ikram etmişti ve tadından nefret ediyor olmama rağmen ben de içmiştim. Belki de beni özlemişti.

Ancak daha sonra hiç de böyle olmadığını anladım. Bu sadece ne kadar güçlü olduğunun başka bir kanıtıydı. Ondan ayrı bir hayat kurma konusunda başarısız olmuşum.

“Eğer paramı istiyorsan,” dedi, “çatımın altına girmelisin ki sana göz kulak olayım. Artık dünyayı dolaşma olayı yok. Yatırımlarımın bana geri dönmesini isterim. Paramı boşa harcamadığını bilmem gerek. *Tu comprends?* Anladın mı?”

Antoine önümde volta atıyor. “Pekâlâ, bu kızı ne yapacağız?” diye soruyor sarhoş agresifliğiyle.

“Sesini alçalt,” diyorum. “Bir şeyler anlayabilir.” Bu binada yerin kulağı var.

“O zaman burada hâlâ ne halt ediyor?” Kapı kasasını tekme-
liyor. “Ya polise giderse?”

“Onu hallettim.”

“Ne demek bu?”

“Yüksek yerlerde arkadaşlarının olması işe yarıyor.”

Neden bahsettiğimi anlıyor. “Ama gitmesi gerek.” Artık kendi kendine mırıldanıyor. “Onu dışarı atabiliriz. Çok kolay olur. Tek yapmamız gereken ön kapının şifresini değiştirmek, o zaman içeri giremez.”

“Hayır,” diyorum, “bu işe...”

“Ya da onu zorla göndeririz. Onun gibi küçük bir kızı korkutarak mesela? Zor olmasa gerek.”

“Hayır. Bu şekilde onu sadece yeniden polise gitmeye zorlamış oluruz ve bu sefer tek başına...”

Antoine kükremeyele homurdanma arası bir ses çıkarıyor. O tam bir kaçık. Aile, hah? Ne de olsa et tırnaktan ayrılmaz. Ya da Fransa’da dediğimiz gibi *la voix du sang est la plus forte*. Kanın sesi en güçlüsüdür. Beni de buraya o çağırdı.

“Burada kalması en iyisi,” diyorum sertçe. “Bunu anlaman gerek. Gözümüzün üstünde olması en iyisi. Şimdilik sadece sinirlerimize hâkim olmalıyız. Babam ne yapılacağını bilir.”

“Ondan haber aldın mı?” diye soruyor Antoine. “Babamdan?” Ses tonu değişiyor. Bir tür muhtaçlık duyuyorum. İkinci kez “baba” dediğinde sesi, annemizin yatak odasının kapısında oturan ve onu yiyip bitiren hastalığın ne olduğunu çözemeyen Paris’in en iyi doktorlarının girip çıkmasını izleyen o küçük çocuk gibi çıkıyor.

Başımı sallıyorum. “Bu sabah mesajlaştık.”

Umarım her şeyi kontrol altında tutuyorsundur, evlat. Antoine’a dikkat et. En kısa zamanda döneceğim.

Antoine kaşlarını çatıyor. O, aile işinde babamın sağ kolu. Ama şu an, şimdilik güvenilir olan benim. Bu acı verici olmalı. Ama bizde durum hep böyle, azıcık baba sevgisi görmek ikimizi hep karşı karşıya getirdi. Ortak bir düşmana karşı birleştığımız birkaç olay hariç.

Kırk Sekiz Saat Önce

Binadan çıkarılmasını panjurların arkasından izliyordu. Tıpkı buradaki her şeyi izlediği gibi. Bazen bahçedeki kulübesinden bazen fark edilmeden gözetleyebileceği binanın kuytularından.

Uydurma kefeninin içindeki cesedin ağır olduğu belliydi. Muhtemelen çoktan katılaşmaya başlamış, bu yüzden de ağırlığı artmıştı. Ölü ağırlığı.

Az öncesine kadar açık olan üçüncü katın ışıkları gecenin karanlığında parlıyordu. Ama şimdi sönmüşlerdi ve o, karanlığa gömülen pencerelerin içerideki her şeyi maskeleyeceğini biliyordu. Ama içeride olup bitenleri silmek için bundan fazlası gerekecekti.

Avlunun ışıkları yandı. İşe koyulmalarını, yapılması gereken her şeyi yüksek duvarların arkasında dışarıdaki dünyadan gizlenerek yapmalarını izledi.

Onu görünce bir şeyler hissedeceğini sandı ama hissetmedi. Kanının bu yerin bir parçası, karanlık sırlarından biri olacağını

düşününce hafifçe gülümsedi. Evet, sırları severdi. İzi sonsuza dek burada kalacak, yalanları da onunla birlikte gömülecekti.

Bu gece burada korkunç bir şey yaşanmıştı. Gördüklerini kimseye anlatamazdı, o ölmüş olsa bile. Bu binadaki kimse tamamıyla masum değildi. Buna kendisi de dahildi.

Yanan ışıkları fark etti: dördüncü katta. Pencerede soluk bir yüz, koyu saçlar gördü. Bir el cama dayandı. Belki de burada masum olan biri vardı.

JESS

Ben'in dolabını karıştırıyorum, belki kız arkadaşlarından biri arkasında bir kıyafet bırakmıştır ve ben de ödünç alırım. Theo telefonu kapamadan önce ona bu akşama giyecek şık bir kıyafetim olmadığını söyleyecektim. Yeni bir şey alacak param da vaktim de yok, bana son dakikada haber verdi.

Bir an durup Ben'in gömleklerinden birini alıp yüzüme bastırıyorum. Kokusundan onun burada olduğunu hayal etmeye, kendimi yakında onu karşımda göreceğime ikna etmeye çalışıyorum. Ama parfümünün ve teninin kokusu şimdiden uçmuş gibi geliyor. Bu durum tüm ilişkimizi temsil ediyor gibi hissediyorum: Sürekli bir hayali kovalıyorum.

Kendimi toparlıyorum. İki kazağımdan üstünde delik olmayanı seçip saçlarımı tarıyorum; buraya geldiğimden beri hiç yıkamadım ama en azından şimdi bir kuş yuvası gibi görünmüyor. Ceketimi giyiyorum. Kulağıma halka küpelerimi takıyorum. Aynada kendime bakıyorum. Tam olarak "şık" denemez ama idare eder.

Dairenin kapısını açıyorum. Apartman zifiri karanlık. El yordamıyla elektrik düğmesini arıyorum. Her zamankinden

daha yoğun sigara dumanı kokusu alıyorum. Bir şey soluma bakmama neden oluyor. Belki bir ses ya da sadece bir hava akımı.

Ama sonra beklenmedik bir şey fark ediyorum: Başımın üstündeki karanlıkta kırmızı bir nokta süzülüyor. Ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Merdivenlerin üstünde karanlıkta gizlenmiş birinin içtiği sigaranın ucuna bakıyorum.

“Kim var orada?” diyorum ya da en azından demeye çalışıyorum çünkü sesim boğuk bir inilti gibi çıkıyor. Kapının yanındaki düğmeyi bulmaya çalışıyorum ve sonunda başarıyorum. Işıklar yanıyor. Görünürde kimse yok.

Avluda yürürken kalbim deli gibi çarpıyor. Tam sokağa açılan kapıya vardığım sırada arkamdan yaklaşan telaşlı ayak seslerini duyuyorum. Dönüp bakıyorum.

Gölgelerin içinden bir kez daha konsiyerj çıkıyor. Bir adım geri çekilmek istiyorum ama topuklarım metale çarpınca çoktan kapıya yapıştığımı anlıyorum. Boyu sadece çeneme geliyor—ben de çok uzun sayılmam—ama bana sokulmasında korkutucu bir şey var.

“Evet?” diyorum. “Ne oldu?”

“Sana söylemem gereken bir şey var,” diye tıslıyor. Etrafımızı çevreleyen apartmana bakıyor. Bana yırtıcı var mı diye havayı koklayan küçük bir hayvanı anımsatıyor. Yukarı çevirdiği bakışlarını takip ediyorum. Pencereilerin çoğu karanlık; camlardan yolun karşısındaki sokak lambalarının ışıkları yansıyor. Sadece bir katta ışık var, çatı katında. Bizi izleyen biri var mı göremiyorum—eminim onun da kontrol ettiği bu—ama orada biri varsa bile görebileceğimi pek sanmıyorum.

Birden elini bana doğru uzatıyor. O kadar hızlı ve sert bir hareket ki bir an için gerçekten bana vuracağını sanıyorum. Kaçacak zamanım bile yok, çok hızlı. Pençe benzeri eliyle bileğimi kavlıyor. Şaşırtıcı derecede güçlü tutuşu canımı yakıyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyorum.

“Sadece gel,” diyor; o kadar otoriter bir tavrı var ki itaat etmeme cesareti gösteremiyorum. “Benimle gel hemen.”

Theo ile buluşmaya geç kalacağım ama biraz bekleyebilir. Bu önemli görünüyor. Onu avludaki küçük kulübesine doğru takip ediyorum. Yağmurdan kaçmaya çalışan biri gibi kambur sırtıyla çok seri ilerliyor. Kendimi cadının ormandaki kulübesine götürülen masaldaki bir çocuk gibi hissediyorum. Ara sıra izleyen var mı diye apartmana bakıyor. Ancak bu riski almaya degeceğine karar vermiş gibi görünüyor.

Kapıyı açıp beni içeri ittiriyor. Böyle bir şey mümkün mü bilmem ama içerisi dışarıdan görüldüğünden de küçük. Her şey bu daracık alana sıkıştırılmış. Bir makara sistemiyle açılıp kapanan ve şu an duvara doğru kaldırılmış olduğundan bize ayakta duracak yer bırakan bir yatak, bir lavabo, küçük, eski görünümlü bir de ocak var. Hemen sağımda gördüğüm perde sanırım bir tür banyoyu gizliyor, böyle düşünmemin tek sebebi banyonun olabileceği başka bir yerin bulunmaması.

İçerisi ürkütücü derecede düzenli, her yer ovularak parlatılmış. Etrafın çamaşır suyu ve deterjan kokması pek de şaşırtıcı gelmiyor. Nedense bu kadından daha azını beklemezdim. Yine de bu temizlik, bu düzen, küçük çiçek vazoları her şeyi daha iç karartıcı bir hâle getirmiş. Bir parça dağınıklık dikkatleri içerinin ne kadar sıkışık olduğundan ya da tavandaki hiçbir temizlik malzemesinin çıkaramayacağından emin olduğum rutubet lekelerinden uzaklaştırabilirdi. Zamanında bazı batakhanelerde yaşadım ama burası gördüklerimin en beteri. Avluyu çevreleyen apartmandaki geniş dairelerin ve lüksün ortasında bu küçük delikte yaşamak nasıl bir duygu? Her gün iki adım ötenizde size ne kadar az şeye sahip olduğunuz hatırlatılırken böyle yaşamak nasıl bir şey?

Buraya gelip üçüncü kata girdiğimde benden nefret etmesine şaşmamalı. Keşke benim de buraya uygun olmadığımı, di-

ğerlerinden çok ona benzediğimi anlasa. Ona acıdığımı belli etmemem gerektiğini biliyorum, bu hakaret olur. Oldukça gururlu biri olduğunu hissediyorum.

Minicik yemek masası ve tek sandalyenin arkasında duvara tutturulmuş birkaç solmuş fotoğraf görüyorum. Küçük bir kız, bir kadının kucağında oturuyor. Başlarının üstündeki gökyüzü masmavi, hemen arkalarında zeytin ağaçları var. Kadının önünde, içinde çaya benzeyen bir şeyin olduğu gümüş kulp-lu bir bardak duruyor. Sonraki fotoğraf genç bir kıza ait. İnce, koyu renk saçlı, koyu renk gözlü. On sekiz ya da on dokuz yaşlarında. Sararmış renklerden ve bulanık görüntüden yeni bir fotoğraf olmadığı anlaşılıyor. Ama aynı zamanda yaşlı kadının gençlik fotoğrafı olamayacak kadar da yeni duruyor. Sevdiği biri olmalı. Nedense bu yaşlı kadının bir ailesi ya da burası dışında bir geçmişi olması imkânsız geliyor. Hatta bir zamanlar genç olduğunu düşünmek bile zor. Sanki hep bu yaşta ve buradaydı. Sanki o da bu binanın bir parçası.

“Göz alıcı,” diyorum. “Fotoğraftaki kız. Kim o?”

Uzun bir sessizlik oluyor, hatta o kadar uzun ki belki de ne dediğimi anlamadı diye düşünüyorum. Ama sonra boğuk sesiyle cevap veriyor. “Kızım.”

“Vay canına.” Bu bilginin ışığında yaşlı kadına bir kez daha bakıyorum. Kırıksıklıkların, şiş bileklerin, pençe benzeri ellerin ötesini görmek zor olsa da sanki yine de kızının güzelliğinin gölgesini görebiliyorum.

Boğazını temizliyor. “*Vous devez arrêter,*” diye bağıırıyor aniden ve beni düşüncelerimden çekip alıyor. *Bunu kesmen gerek.*

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum. “Neyi keseyim?” Öne doğru eğiliyorum. Belki bana bir şey söyler.

“Sorular sormayı,” diyor. “Tüm o... bakmalarını. Sadece kendi başını belaya sokuyorsun. Artık ağabeyine yardım edemezsin. Bunu anlaman gerek...”

“Ne demek bu?” diye soruyorum. İçimi bir ürperti sarıyor.
“Ağabeyime artık yardım edemem de ne demek oluyor?”

Başını iki yana sallıyor. “Burada anlayamayacağın şeyler var.
Ama ben onları gördüm, kendi gözlerimle. Her şeyi gördüm.”

“Ne?” diyorum. “Ne gördün?”

Cevap vermiyor. Yine başını sallıyor. “Sana yardım etmeye
çalışıyorum, küçük kız. Buraya geldiğinden beri yapmaya ça-
lıştığım bu. Anlamıyor musun? Kendin için neyin iyi olduğu-
nu biliyorsan bunu kesersin. Buradan gidersin. Ve arkana bile
bakmazsın.”

SOPHIE

Çatı Katı

Kapı çalıyor. Gidip açtığımda karşımda Mimi'yi görüyorum.

"Anne." Kelimeyi söyleme şekli, tıpkı küçük bir kızken yaptığı gibi.

"Ne oldu, *ma petite*?" diye soruyorum nazikçe. Başkaları benim soğuk olduğumu düşünüyor olabilir ama kızıma hissettiğim sevgiye gelince bahse girerim onunla mukayese edecek bir şey bulmakta zorlanırsınız.

"Anne, korkuyorum."

"Şişşt." Ona doğru bir adım atıp sımsıkı sarılıyorum. Onu kendime doğru çekerken ellerimin altında zayıf, çıkık kürek kemiklerini hissediyorum. Onu bu şekilde en son ne zaman tuttuğumu, bir çocukken olduğu gibi ona böyle sarılmama en son ne zaman *izin* verdiğini hatırlamıyorum. Bir süre bunu bir daha yapamayacağımı sanmıştım. "Anne" kelimesini duymayacağımı. Hâlâ söylediğini ilk duyduğumdaki aynı duyguyu hissediyorum.

Onun her zaman Jacques'tan çok benim kızım olduğunu hissettim. Ve sanırım bu bir bakıma doğru çünkü o Jacques'ın bana verdiği en büyük armağan; herhangi bir broş ya da züm-

* (Fr.) Küçüğüm. (ç.n.)

rüt bilezikten çok daha değerli. O kayıtsız şartsız seveceğim bir şey... biri.

Bir akşam —Benjamin Daniels'ın kapısını çaldıktan aşağı yukarı bir hafta sonra— Jacques akşam yemeği için kısa süreliğine eve uğradı. Ona pastaneden aldığım kiş lorenı fırında ısıtıp servis ettim.

Her şey olması gerektiği gibiydi. Her şey rutininde gidiyordu. Birkaç gece önce üçüncü kattaki dairede yaşayan adamla yattığım gerçeği dışında. Hâlâ kendimde değildim. Bunun olduğuna inanamıyordum. Bir çılgınlık ânı, daha doğrusu akşamıydı.

Jacques'ın tabağına bir dilim kiş koydum. Bir kadeh şarap doldurdum. "Bu akşam merdivenlerde kiracımızla karşılaştım," dedi yemeğini yerken. Ben de salatamı yiyordum. "Akşam yemeği daveti için bize teşekkür etti. Çok zarif biri, o akşamki felaket havadan bahsetmeyecek kadar zarif. Sana da selamlarını ilettili."

Cevap vermeden önce şarabımdan bir yudum aldım. "Öyle mi?"

Jacques kahkaha attı, başını eğleniyormuş gibi iki yana salladı. "Yüzünün hâline bak, seni gören şarabın ekşidiğini düşünür. Ondan hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Cevap veremedim.

Beni Jacques'ın çalan telefonu kurtardı. Konuşmak için çalışma odasına gitti. Geri döndüğünde yüzü öfkeyle gölgelenmişti. "Gitmem gerek. Antoine aptalca bir hata yapmış. Müşterilerden biri hayli mutsuz."

Kişi işaret ettim. "Senin için sıcak tutarım, dönünce yersin."

"Hayır. Dışarıda yiyeceğim." Ceketini giydi. "Ah, söylemeyi unuttum. Kızın. Onu geçen gece sokakta gördüm. Bir fahişe gibi giyinmişti."

"Benim kızım mı?" diye sordum. Onu kızdıracak bir şey yapınca "benim" kızım mı olmuştu?

"Onca paraya," dedi, "iyi yetişmiş genç bir kadın olması için onu Katolik okuluna gönderdim ama buna rağmen o kendini

rezil ediyor. Ve şimdi de dışarı küçük bir sürtük gibi giyinerek çıkıyor. Ama düşünüyorum da belki de şaşırmamalıyım.”

“Ne demek istiyorsun?”

Aslında bunu sormama gerek yoktu. Ne demek istediğini gayet iyi biliyordum.

Sonra çıkıp gitti. Ve ben her zamanki gibi evde tek başıma kaldım.

Bir hafta içinde ikinci kez içim öfkeyle dolmuştu. Yakıcı, güçlü bir öfkeyle. Kalan şarabı bitirdim. Ardından ayağa kalktım ve iki kat aşağı indim.

Onun kapısını çaldım.

Kapıyı açtı. Beni içeri çekti.

Bu kez açılış konuşması yoktu. Kimse kibarlık etmeye çalışmadı. Tek kelime ettiğimizi sanmıyorum. Birbirimize karşı saygı, nezaket ya da özen göstermedik. İpek gömleğimi üstümden söküp attı. Ben boğuluyormuşum gibi dudaklarına yapıştım. Onu ısırdım. Sırtındaki deriyi tırnaklarımla yırttım. Tüm kontrolümü kaybetmişim. Ele geçirilmişim.

Sonrasında birbirimize sarılmış yatarken nihayet konuşmayı başardım. “Bu bir daha olamaz. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Sadece gülümsedi.

Sonraki birkaç hafta pervasızca davrandık. Kendimizi korkutsak da sınırlarımızı test ettik. Adrenalin patlaması ve korku, cinsel arzuya çok benzer duygulardı. Her biri, bir uyuşturucu misali diğerini tetikliyordu. Çok uzun zaman iyi biri gibi davranmışım.

Binanın gizli alanları oyun parkımız oldu. Eski hizmetli merdivenlerinde onu ağzıma aldım, pantolonunun içine kaydırđığım ellerim tecrübeli ve arzu doluydu. O, beni *cave*’deki çamaşır odasında sıkma yapan çamaşır makinesine dayayıp içime girdi.

Her seferinde bitirmeye çalıştım. Ve her seferinde ikimizin de sesimdeki isteksizliğı duyduğunu biliyordum.

“Anne,” diyor Mimi ve ben ansızın suçluluk duygusuyla dolu bir hâlde anılarımdan sıyrılıyorum. “Anne, ne yapacağımı bilmiyorum.”

Benim harika mucizem. Benim Merveille'im. Mimi'im. Bir çocuk sahibi olmaya dair tüm umudumu kaybettiğim anda bana geldi. Bilmeniz gereken şu: O hep benim değildi.

Çok güzeldi. Daha birkaç haftalık bir bebektir. Nereden geldiğini tam olarak bilmiyordum. Bir fikrim vardı ama onu kendime saklamıştım. Bazen başka yönler bakmanın daha iyi olduğunu öğrenmiştim. Eğer cevaptan hoşlanmayacağınızı biliyorsanız soruyu sormazsınız. Sadece bilmem gereken bir şey vardı ve onun da cevabını almıştım. Annesi ölmüştü. “Ve elbette yasal değil. Bu yüzden endişelenilecek evrak işleri yok. *Mairie*'de doğum sertifikasını hazırlayacak tanıdığım biri var,” demişti Jacques. Güçlü, büyük Meunier evinde böyle küçük formaliteler sorun olmazdı. Yüksek mevkilerde dostlarınızın olması işe yarardı.

Ve sonra o benim oldu. Önemli olan da buydu. Ona daha güzel bir hayat verebilirdim.

“Şişşt,” diyorum. “Buradayım. Her şey yoluna girecek. Dün gece şarap konusunda sert çıktığım için özür dilerim. Ama anladın değil mi? Öyle olması gerekiyordu. Her şeyi bana bırak, *ma chérie*.”

Bu çok güçlü bir duyguydu ve hâlâ da öyle. Kendi bedenimden çıkmış olmasa bile onu gördüğüm anda korumak, güvende tutmak için ne gerekirse yapacağımı biliyordum. Diğer anneler de bu türden şeyler söyleyebilir. Ama sanırım şimdiye kadar benim laf olsun diye bir şey söylemediğimi anlamışsınızdır. Ben bir şey söylediğimde ciddiyimdir.

* (Fr.) Belediye. (e.n.)

JESS

Palais Royale metro istasyonuna varıyorum. Merdivenlerin başındaki uzun boylu, şık giyimli adamın kim olduğunu ancak bana doğru yürümeye başlayınca anlıyorum.

“On beş dakika geciktin,” diyor Theo.

“Bana fazla zaman vermedin,” diyorum. “Ayrıca da gelirken...”

“Hadi,” diyor Theo. “Eğer hızlı olursak hâlâ yetişebiliriz.” Ona bakıp geçen karşılaşmamızdan bu yana neden bu kadar farklı görüldüğünü anlamaya çalışıyorum. Yüzündeki kirli sakal çene çizgisini belirginleştiriyor. Koyu saçlarının hâlâ kesilmeye ihtiyacı var ama bu kez geriye doğru taranmış. Beyaz gömleğin üstüne koyu renk blazer ceket ve altına da kot pantolon giymiş. Hatta uçuk bir parfüm kokusu bile alabiliyorum. Kafedeki buluşmamızın ardından kesinlikle yıkanmış gibi görünmesine rağmen yine de hâlâ bir korsana benziyor ama bu kez yıkanıp tıraş olmuş ve bir sivilin giysilerini ödünç almış bir korsana.

“Bu işe yaramaz,” diyor başıyla beni işaret ederek. Belli ki giysilerim konusunda benimle aynı cömert fikirlere sahip değil.

“Sadece bunlar vardı. Söylemeye çalıştım ama...”

“Sorun yok, böyle olacağını tahmin etmiştim. Sana bir şeyler getirdim.”

Monoprix logolu bir bez torbayı bana uzatıyor. İçine bakıyorum: siyah bir elbise ve bir çift topuklu ayakkabı görüyorum.

“Bunları sen mi aldın?”

“Eski sevgilimin. Ölçüleriniz hemen hemen aynı.”

“Hımm. Tamam.” Kendime tüm bunların Ben’i bulmama yardımcı olabileceğini, dilencilerin eski sevgililerin giysilerini giyme konusunda seçici olamayacağını hatırlatıyorum. “Neden böyle giyinmek zorundayım?”

Omuz silkiyor. “Kurallar böyle.” Ama sonra ifademi görüyor: “Hayır, gerçekten öyle. Kıyafet yönetmeliği var. Kadınların pantolon giymesine izin verilmiyor ve topuklu ayakkabı zorunlu.”

“Cinsiyetçi bir tutum.” Bu bana Sapık’ın “müşteriler için” gömleğimin üstteki dört düğmesini açık tutman için ısrar edişini hatırlatıyor: *Bir anaokulunda çalışıyormuş gibi mi görünmek istiyorsun, tatlım? Yoksa kahrolası bir McDonald’s şubesinde mi?*

Theo omuz silkiyor. “Evet, pekâlâ aynı fikirdeyim ama Paris böyledir. Aşırı muhafazakâr, ikiyüzlü ve cinsiyetçi. Her neyse suç benim değil. Seni oraya randevu için götürmüyorum.” Öksürüyor. “Hadi, çok vaktimiz yok. Zaten geç kaldık.”

“Neye?”

“Oraya gittiğimizde anlarsın. Sadece şu kadarını söyleyeyim, burayı Lonely Planet gezi rehberinde bulamazsın.”

“Bu, Ben’i bulmamıza nasıl yardım edecek?”

“Oraya vardığımızda açıklayacağım. O zaman daha mantıklı görünecek.”

Tanrım, adam çok sinir bozucu. Ayrıca nedense ona güvendiğimden de tam olarak emin değilim. Belki de bunun nedeni amacının, bana yardım etmeye bu kadar hevesli olmasının sebebini hâlâ çözememiş olmam.

Yanında hızla yürüyüp adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum. Önceki gün kafede onu ayakta görmemiştim ama uzun

olduğunu tahmin etmiştim ve şimdi benden otuz santim kadar uzun olduğunu ve onun her adımı için benim iki tane atmam gerektiğini anlıyorum. Birkaç dakika sonunda nefes nefese kalıyorum.

Solumuzda ıslıl ıslıl parlayan ve uzaydan gelmiş gibi görünen kocaman cam bir piramit görüyorum. “Bu şey de ne?”

Bana bakıyor. Yüzünde aptalca bir şey söylemişim gibi bir ifade var. “Şu piramidi mi soruyorsun? Louvre’un önünde duran? Bilirsin... hani şu ünlü müze.”

Bir aptal gibi hissettirilmek hoşuma gitmiyor. “Ah. Mona Lisa, değil mi? Evet, pekâlâ kayıp ağabeyimi aramakla fazlasıyla meşgul olduğumdan henüz şehir turu atamadım.”

Güneşin altında her dilden konuşan turist kalabalığının içinden geçiyoruz. Yürürken ona öğrendiklerimi anlatıyorum; apartmanda yaşayan herkesin aile olduğunu söylüyorum. Ortak bir cephe oluşturdıklarını ve muhtemelen bana karşı birlikte hareket ettiklerini düşündüğümü aktarıyorum. Kendimi bir anda Sophie Meunier’in evine buluşumu, hepsinin ürkütücü bir aile portresi misali birlikte oturmalarını aklımdan çıkaramıyorum. Kapının önünde içeriyi dinlerken duyduğum şeyden bahsediyorum. *Elle est dangereuse*. Ve son olarak Nick’in düşündüğüm gibi müttefik olmadığını anladığımı ekliyorum ki bu hâlâ canımı acıtıyor.

“Ve buraya gelmek için kapıdan çıkacağım sırada konsiyerj beni ikaz etti. Bana ‘bakmayı kes’ dedi.”

“Uzun ve göz kamaştırıcı olmayan kariyerim boyunca öğrendiğim bir şeyi söyleyeyim mi?” diye soruyor Theo.

“Neymiş?”

“Biri sana bakmayı kes diyorsa bu doğru yolda olduğun anlamına gelir.”

Bir bara giriyoruz, Theo personel bizi dışarı atmasın diye üst katta bir bira alırken ben de bodrum kattaki tuvalette üstümü

değiştiriyorum. Saçlarımı elimle kabartıp sararmış aynada yansımama bakıyorum. Kendime benzemiyorum. Birini oynuyormuş gibi görünüyorum. Elbise vücuda oturan bir model ama beklediğimden daha zarif. Etiketinde *Isabel Marant* yazıyor ve benim her zaman giydiğim Primark'tan bir kademe yukarıda olduğunu tahmin ediyorum. Tabanında *Michel Vivien* yazan ayakkabıların topukları şimdiye kadar giymediğim kadar yüksek olmasına rağmen şaşırtıcı derecede rahat, sanırım yürümekte zorlanmayacağım. Galiba Theo'nun eski sevgilisi rolünü oynuyorum ama bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim.

Yandaki kabinden bir kız çıkıyor; uzun parlak saçları, geniş kalıp hırkasının altından tek omzundan düşmüş ipek elbisesi ve düzgünce çekilmiş siyah göz kalemi var. Rujunu tazelemeye başlıyor. İhtiyacım olan bu, son dokunuş.

“Hey.” Ona doğru eğilip yüzüme en ikna edici gülümseme yerleştiriyorum. “Kullanabilir miyim?”

Kaşlarını çatıyor, bu fikirden tiksiniş gibi görünmesine rağmen ruju bana uzatıyor. “*Si tu veux.*”

Parmağımla üstünden alıp dudaklarıma sürüyorum –koyu kan kırmızısı bir renk– ve ruju ona geri veriyorum.

Elini kaldırıyor. “*Non, merci.* Sende kalsın. Bende bir tane daha var.” Parlak saçlarını omzunun arkasına atıyor.

“Ah. Teşekkürler.” Kapağını kapatırken keyif verici manyetik bir tık sesi duyuyorum. Kapağın üstünde birbirine kenetlenmiş iki C harfi görüyorum.

Pahalı makyaj malzemelerine ayıracak parası olmamasına rağmen annemin de buna benzer bir ruju vardı. Ama annem böyle biriydi; bir ruja tonla para harcar ama akşam yemekte bir şey olmazdı. Ben sandalyeye oturup ayaklarımı sarkıttım. Annemse kaygan şeyi dudaklarıma bastırırdı. Beni aynaya çevirip, *İşte böyle bir tanem. Çok güzel olmadın mı?* derdi.

* (Fr.) Nasıl istersen. (e.n.)

Şimdi yine aynaya bakıyorum. Yıllar önce —milyonlarca yıl, koca bir ömür önce— istediği gibi dudaklarımı büzüyorum. İşte, tamam. Kostüm tamamlandı.

Yukarı geri dönüyorum. “Hazırım,” diyorum Theo’ya. Saçma derecede minik bardağının dibinde kalanı kafaya dikeyor. Elbiseye baktığını hissedebiliyorum. Ağzı açılıyor, bir an için hoş bir şey söyleyeceğini düşünüyorum. Tam şu an bir iltifata nasıl karşılık vereceğimi bilmesem de hoş bir şey duymak güzel olabilir. Ve sonra ağzımı işaret ediyor.

“Biraz taşırmışsın,” diyor. “Ama onun dışında iş görür.”

Ah, siktir. Dudağımın kenarını siliyorum. Ne düşündüğünü umursadığım için kendimden nefret ediyorum.

Bardan çıkıp şık görünen mağazaların olduğu bir sokağa dönüyoruz. Burada havanın pahalı deri koktuğuna yemin edebilirim. Zengin insanların alışveriş yaptığı parlak vitrinlerin önünden geçiyoruz: Chanel, Celine ve a-ha... Isabel Marant. Beni kalabalıktan uzaklaştırıp daha küçük bir sokağa sokuyor. Kaldırım boyunca park etmiş ışıltılı arabalar var. Kalabalık alışveriş caddesinin aksine burada görünürde kimse olmadığı gibi birkaç sokak lambası dışında etraf da oldukça loş. Her tarafa derin bir sessizlik hâkim.

Birkaç adım sonra Theo bir kapının önünde duruyor. “İşte geldik.” Saatine bakıyor. “Kesinlikle biraz geciktik. Umarım girmemize izin verirler.”

Kapıya bakıyorum. Üstünde bir numara yok ama sembol olan bir plaket var: patlayan bir havai fişek. Neredeyiz biz?

Theo omzumun üstünden uzanıyor —parfümünün narenciye kokusunu yine alıyorum— ve benim şimdiye kadar fark etmediğim zili çalıyor. Kapı bir tıkırtıyla açılıyor. Theo’nun cebinden bir kart çıkarmasını izliyorum, Ben’in cüzdanında bulduğum kartın aynısı.

Kapı görevlisi karta bakıyor ve bize başını sallıyor. “*Entrez, s’il vous plaît*. Akşam başlamak üzere.”

Kapı görevlisinin arkasını görmeye çalışıyorum. Koridorun sonunda duvar, apliklerin içindeki gerçek mumların loş ışığıyla aydınlatılmış aşağı inen basamaklar görüyorum.

Theo elini belime koyup beni hafifçe ileri doğru itiyor. “Hadi,” diyor. “Fazla vaktimiz yok.”

“*Arrêtez,*” diyen kapı görevlisi eliyle yolumuzu kesiyor. Bana bakıyor. “*Votre mobile, s’il vous plaît*. Telefon ve kamerayla giremezsiniz.”

“Ee, neden?” Theo’ya bakıyorum. Kendime bir kez daha bu adam hakkında kartvizitte yazandan fazlasını bilmediğimi hatırlatıyorum. Herhangi biri olabilir. Beni herhangi bir yere getirmiş olabilir.

Theo başını hafifçe sallayıp gözleriyle, *olay çıkarma, adamın dediğini yap*, diyor. “Ta-mam.” İsteksizce telefonumu veriyorum.

“*Vos masques.*” Adam ikimize de bir şey uzatıyor. İpekten yapılmış bir maske alıyorum.

“Ne...”

“Sadece tak şunu,” diye mırıldanıyor Theo kulağıma. Ve sonra yüksek sesle ekliyor: “İzin ver de yardım edeyim sevgi-lim.” Saçlarımı geriye çekip maskeyi başımın arkasından bağ-larken doğal davranmaya çalışıyorum.

Kapı görevlisi geçmemizi işaret ediyor.

Peşimde Theo ile merdivenleri inmeye başlıyorum.

* (Fr.) Durun. (e.n.)

** (Fr.) Maskeleriniz. (e.n.)

JESS

Bir yeraltı odası. Koyu kırmızı duvarlar, düşük aydınlatma, şarap rengi kadife perdelerin kapattığı bir sahnenin önünde oturan karanlık figürlerden oluşan küçük bir kalabalık görüyorum. Son birkaç basamağı inerken maskeli yüzler dönüp bize bakıyor. Gerçekten de partiye son katılan bizleriz.

“Burası da ne böyle?” diye fısıldıyorum Theo’ya.

“Şişt.”

Basamakların altında bizi karşılayan smokinli bir adam ilerle-memizi işaret ediyor. Altın rengi dans eden heykelciklerle süslenmiş duvarların önünden geçiyoruz, masaların etrafında oturan maskeli figürlerin olduğu küçük bölmelerin arasından ilerliyoruz, daha fazla yüz bize doğru dönüyor. Kendimi rahatsız edici biçimde korunmasız hissediyorum. Neyse ki köşede duran bir masaya götürülüyoruz, sahneyi en kötü gören masa bu.

Bölmeye giriyoruz. Yerimiz pek ferah değil, Theo uzun bacaklarını kendine doğru çekmek zorunda ve dizleri masanın altına çarpıyor. O kadar rahatsız görünüyor ki şartlar farklı olsa hâline kahkahalarla gülebilirim. Fazla yer olmaması kalçamı onunkine yapıştırarak oturmam gerektiği anlamına geliyor.

Etrafa bakıyorum. Burası gerçekten eski bir yer mi yoksa zekice yapılmış bir taklit mi, söylemesi zor. İçerideki diğer herkes çok varlıklı, kıyafetlerine bakarak bir akşam tiyatro izlemeye geldikleri düşünülebilir. Ama atmosferde bir tuhafılık var. Sandalyemde arkama yaslanıp rahat görünmeye, özel dikim elbiseli, kulakları ve boyunları mücevherlerle süslü, saçları bakımlı insanların bir parçasıymışım gibi davranmaya çalışıyorum. Seyircilerden çıkan tuhaf, beklenti ve heyecan yüklü bir titreşim odanın içinde dolanıyor.

İçki siparişlerimizi almak için bir garson geliyor. Deri kaplı menüyü açıyorum. Fiyat yok. Theo'ya bakıyorum

"Karım için bir kadeh şampanya," diyor hemen. Bana dönüp gülümserken yüzündeki sahte hayranlık ifadesi o kadar inandırıcı ki sırtım ürperiyor. "Kutlama yapıyoruz sevgilim." Umarım o ödeyecektir. Menüye bakıyor. "Ve ben de bir kadeh kırmızı alayım."

Garson bir dakika sonra beyaz peçetelere sarılı iki şişeyle geri dönüyor. Bir kadehe şampanya doldurup bana uzatıyor. Bir yudum alıyorum. Çok soğuk, minik baloncuklar dilimin ucunda elektrik akımı gibi bir his yaratıyor. Hiç gerçek şampanya içtiğimi hatırlamıyorum. Annem kendisinin "şampanya kadını" olduğunu söylerdi ama onun da gerçek şampanyanın tadına baktığını zannetmiyorum: sadece ucuz, köpüklü şaraplar.

Garson, Theo'nun kırmızı şarabını doldururken peçete biraz kayıyor ve etiketi görüyorum.

"Aynı şarap," diye fısıldıyorum garson yanımdan ayrılır ayrılmaz. "Meunierlerin bodrumda tuttuklarından."

Theo dönüp bana bakıyor. "Az önce söylediğin isim neydi?" Ansızın heyecanlanmışa benziyor.

"Meunierler. Sana bahsettiğim aile."

Theo sesini alçaltıyor. "Dün bu mekânın *matrice cadastrale*'sine, yani tapu sicili gibi bir şeye bakmak için başvuru yaptım. Sahibi Meunier Şarapları Şirketi."

Doğruluyorum, her şey netleşmeye başlıyor. Sanki tenime binlerce minik diken batıyormuş gibi bir his.

“Bunlar onlar. Bunlar, Ben’in birlikte yaşadığı aile.” Düşünmeye çalışıyorum. “İyi de Ben neden burayla ilgilenmiş? Burası hakkında bir yazı mı yazıyordu? Olabilir mi?”

“Öyleyse bile benim için yaptığı bir inceleme yazısı değildi. Ayrıca burasının fazlasıyla özel olduğunu düşünürsek basında yer almak isteyeceklerini pek sanmıyorum.”

Işıklar kararmaya başlıyor. Ama hemen öncesinde kalabalığın içinde taktığı maskeye rağmen tuhaf biçimde tanıdık gelen biri gözüme ilişiyor. Bakışlarımı oraya odaklamaya çalışıyorum ama ışıklar daha da azalıyor, sesler alçalıyor ve oda karanlığa gömülüyor.

Giysilerin hışırtısını, burun çekişlerini, nefes alışlarını duyuyorum. Biri öksürünce sessizlikte sağır edici bir ses çıkıyor.

Derken kadife perde açılmaya başlıyor.

Sahnede siyah arka planın önünde bir figür duruyor. Teni soluk mavi ışıkla parlıyor. Yüzü gölgede. Tamamen çıplak. Hayır —çıplak değil, sadece bir ışık oyunu— iki kumaş parçasıyla örtülmüş. Dans etmeye başlıyor. Müzik derin, titreşimli; sanırım bir tür caz... Melodi yok, sadece bir ritim. Ve kadın müzikle o kadar uyumlu ki sanki müzik ondan geliyor, sanki o müziği takip etmiyor da yaptığı hareketler bir müzik oluşturuyor. Dans tuhaf, yoğun, neredeyse tehditkâr. Bakışlarımı ona sabitlemekle kaçırmak arasında ikiye bölünüyorum, beni rahatsız eden bir şey var.

Başka kızlar da beliriyor, onlar da aynı şekilde giyinik ya da değil. Müzik sesi gitgide yükseliyor, öyle güçleniyor ki titreşimleri neredeyse kendi kalp atışlarım gibi hissediyorum. Sahnede mavi ışıkla hareket eden, kıvrılıp bükülen bedenleri izlerken su altındaymış gibi, her şeyin ana hatları dalgalanıp birbirine karışıyor gibi bir hisse kapılıyorum. Aklıma dün gece geliyor.

Şampanyanın içine ilaç atılmış olabilir mi? Yoksa bunun sebebi ışık efekti, müzik ve karanlık mı? Theo'ya bakıyorum. Yanımda hafifçe kıpırdanıyor, şarabından bir yudum alıyor, gözleri sahneye kilitlenmiş durumda. Sahnede olanlardan tahrik mi oluyor? Ya ben? Aniden birbirimize ne kadar yakın oturduğumuzun, bacağımın onunkine değdiğinin farkına varıyorum.

Şimdi sadece iki kadın var; biri üste oturan siyah bir takım giymiş ve papyon takmış, diğerinde askılı minicik bir elbise var. Yavaş yavaş birbirlerini soymaya başlıyorlar ve en sonunda kıyafetleri olmadan neredeyse birbirlerinin aynısı olduklarını görüyorum. İzleyicilerin öne doğru eğildiklerini, sahneyi büyük bir zevkle izlediklerini hissediyorum.

Theo'ya doğru eğilip fısıltıyla soruyorum. "Burası *nasıl* bir yer?"

"Oldukça seçkin bir kulüp," diye mırıldanıyor. "Anlaşılan takma adı La Petite Mort. O kartlardan birine sahip değilsen içeri giremiyorsun. Hani senin şu Ben'in cüzdanında bulduğun kart."

Işık yine kararıyor. Kalabalığın üstüne sessizlik çöküyor. Neredeyse çıplak olan başka bir kız – maskeden ziyade bir tür tüylü başlık takıyor— tavandan sarkıtılan gümüş bir çemberin üstünde sahneye indiriliyor. Hareketlerinin hepsini çemberle yapıyor; ileri geri takla atıyor, düşecek gibi oluyor derken ayak bileğinin bir hareketiyle tutunuyor, seyirciler soluksuz izliyor.

Theo bana sokuluyor. "Dikkatlice arkana bak," diye fısıldarken nefesi kulağımı gıdıklıyor. Başımı çevirmeye başlıyorum. "Hayır, Tanrı aşkına, belli etmeden."

Tanrım, patronluk taslıyor. Yine de söylediği gibi yapıyorum. Başımı hafifçe çevirip birkaç kez fark ettirmeden arkama bakıyorum. Arkada gölgelerin arasına gizlenmiş bir dizi bölme olduğunu fark ediyorum, bu bölmelerde oturanlar kadife perdelerle sıradan müşterilerden ayrılmışlar, ellerinde şarap şişe-

leri ve kanepeler taşıyan garsonlar onlara hizmet ediyor. Ara sıra birileri girip çıkıyor ve bu kişilerin hep erkek olduğu dikkatimi çekiyor. Hepsi aynı tip ve yaşta: şık, takım elbiseli, maskeli ve görünüşe göre hepsi zengin ve önemli insanlar.

Theo sanki kulağıma tatlı sözler fısıldayacakmış gibi eğiliyor: "Fark ettin mi?"

"Hepsinin erkek olduğunu mu?"

"Evet. Ve sıklıkla içlerinden birinin o kapıdan geçtiğini."

Bakışlarını takip ediyorum.

"Tamam, bu kadar yeter," diye mırıldanıyor. "Dikkatleri üstümüze çekmeyelim."

Başımı sahneye çeviriyorum. Kız çemberin içinden çıkmış. Gülümseyerek seyircilere tek tek bakıyor. Bana geldiğinde duruyor. Hayal görmüyorum; resmen donup kalıyor. Bana sanki dehşete kapılmış gibi bakıyor. İçimin ürperdiğini hissediyorum. Kahverengi kâkülleri, boyu, hatta spot ışığında sol gözünün kenarındaki küçük beni dahi seçebiliyorum. Onu tanıyorum.

SOPHIE

Çatı Katı

Teker teker daireye geliyorlar: Nicolas, Antoine, Mimi. Dün gece kız geldiğinde oturdukları koltuklara oturuyorlar. Nick, Ghom halısının üstünde ayağıyla gergin bir ritim tutturuyor. Onu izlerken ayak parmağının hemen altındaki minik siyah yanık izini gördüğümden eminim. Paha biçilemez ipek halıdaki birkaç yanıktan biri. Ama onu sadece nereye bakacağınızı bilerseniz görebilirsiniz.

Bir anda anıların hücumuna uğruyorum. Onu buraya davet etmek en büyük günahımdı. Jacques'ın mahzeninden bir şişe yürütmüştük; en iyi mahsullerden biriydi. Paris'in ışıkları devasa pencerelerden içeri süzülürken bu halının üstünde seviştik. Sonrasında birbirimize sarılıp yattık ve çıplak bedenlerimizin üstüne çektiğim kaşmir battaniyenin altında ısındık. Jacques beklenmedik bir şekilde çıkıp gelseydi... Ama bir yanımda yakalanmak istemiyor muydu? Bunca yıl yalnız bıraktığın kadına bak. O isteniyor. Arzulanıyor.

Yan yana uzanırken saçlarını okşadım, kadife misali yumuşak saçlarının parmaklarımın arasında kaymasının keyfini çıkarıyordum. Yaktığı sigarayı liseli âşıklar gibi elden ele ge-

çiriyorduk, sıcak kül yere dökülüyor, ipek halının üstünde cızırdıyordu. Ama ben umursamıyordum. Önemli olan tek şey varlığıyla dairenin ansızın sıcak, tutkulu, hayat ve ses dolu bir hâl almasıydı.

“Annem de saçlarımı okşardı.”

Hemen elimi geri çektim.

“Yanlış anladın,” dedi hemen. “Sadece onu ne kadar özlediğimi fark etmemişim.” Dönüp bana baktığında ifadesinde tüm o çekiciliğinin altına gizlenmiş savunmasız, kırılgan bir adam vardı. Kendi yalnızlığımın yansımasını gördüğümü düşündüm. Gülümsemesiyle birlikte o ifade de kayboldu.

Bir ya da iki dakika kadar sonra oturup bakışlarını dairenin içinde gezdirdi. “Jacques akşamları sık sık dışarıda oluyor, değil mi?”

Başımı salladım. Şimdiden bir sonraki buluşmamızı mı planlıyordu? “İşleri çok yoğun.”

Gözleri duvarlardaki tabloları, mobilyalarda içeriği dolduran zenginliğin üstünde geziniyor gibiydi. “Sanırım bu işlerin iyi gittiği anlamına geliyor.”

Donup kaldım. Bunu önemsiz bir şey gibi söylemişti. Çok önemsiz. Bir anda kendime geldim: Yaptığımız şey çok çılgıncaydı, çok fazla şeyi tehlikeye atıyordum. “Gitmelisin,” dedim aniden ona... kendime öfkelenmişim. “Bunu yapamam.” Bu kez gerçekten ciddiydim. “Kaybedecek çok şeyim var.”

Gözlerimi kapatıyorum. Tekrar açtığımda kızımın yüzüne odaklanıyorum. Gözlerime bakmıyor. Aynı şekilde bu da beni kendime getiriyor. Neyin önemli olduğunu hatırlatıyor. Sakinleşmek için şarabımdan bir yudum alıyorum. Anıları bastırıyorum. “Pekâlâ,” diyorum. “Hadi başlayalım.”

NICK

İkinci Kat

Üvey annem bizi toplantıya çağırdı. Çatı katındaki dairede oturuyoruz. İşlevsiz küçük bir aile toplantısı. Dün gece de bunun için toplanmıştık ama Jess beklenmedik bir şekilde gelip ortalığı ayağa kaldırmıştı. İngilizce deyimleri öğrenmek konusunda hep hevesliydim. Fransızcada da buna benzer bir deyim var: *Jeter un pavé dans la mare*, yani durgun suya taş atmak. Aslında buraya gelişiyle olanları tarif etmek için bu deyim daha uygun olabilir. Çünkü varlığı bile her şeyi yerinden oynattı.

Diğerlerine bakıyorum. Antoine şarabını yuvarlıyor, şimdiye dek çoktan bir şişeyi bitirmiş olabilir. Mimi bembeyaz yüzüyle her an odadan kaçmaya hazırmış gibi görünüyor. Sophie dimdik ifadesiz bir suratla oturuyor. Üvey annemde bir farklılık var. Başta ne olduğunu çözemiyorum. Parlak siyah saçları muntazam duruyor, yerinden çıkmış tek bir tel yok, boynundaki eşarbi kusursuzca bağlanmış. Ama bir şey eksik. Birden fark ediyorum; ruj sürmemiş. Onu daha önce rujsuz gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Nedense küçülmüş gibi görünüyor. Daha yaşlı, daha kırılgan, daha insan.

Konuşmaya Antoine başlıyor. "O aptal küçük kancık kulüp-te." Bana bakıyor. "Hâlâ bir şey yapmamamızı mı öneriyorsun, küçük kardeşim?"

"Ben... bence önemli olan hepimizin birlikte hareket etmesi," diyorum. "Tek cephe hâlinde. Aile olarak. En önemlisi bu. Şimdi ayrı düşemeyiz."

Ancak yüzlerine baktığımda her birinin benim için bir sır olduğunu fark ediyorum. Bu insanları tanıımıyormuşum gibi hissediyorum. En azından tam olarak. Çok uzun süre uzaktaydım. Birbirimize yabancılaştık, kendi aramızdayken bile gerçek bir aile gibi görünmüyor ve hissetmiyoruz.

"Tabii ya çünkü şu âna kadar bu ailede anahtar oyuncuydun, öyle değil mi?" diyen Antoine'ın alaycılığı kendimi daha sahtekâr, daha dolandırıcı gibi hissettiriyor. Ardından Sophie'ye doğru başını sallıyor. "Ve bundan sonra bana o *salope*'ye iyi davranan sevgili üvey oğul rolünü oynatamazsın."

"Hey," diyorum, "hadi sadece..."

Sophie, Antoine'a dönüp "Doğru konuş," diyor sert bir tonla. "Benim evimdesin."

"Ah, burası senin evin, öyle mi?" Yapmacık bir ifadeyle eğiliyor. "Çok üzgünüm, fark etmemişim. Ben sadece babamın parasıyla yaşayan bir asalak olduğunu sanıyordum, kendi parayı kazandığını bilmiyordum."

Babam hayatımıza giren bu gizemli kadınla evlendiğinde ben sekiz ya da dokuz yaşlarındaydım ama Antoine daha büyük, neredeyse bir ergendi. Uzun süredir hasta olan annem üçüncü kattaki odasında çürüyordu.

Bu yeni gelen kadın çok genç, çok göz alıcıydı. Görür görmez beni büyülemişti. Antoine için durum farklıydı. Daha en başından ondan nefret etmişti.

"Kesin şunu," diyor Mimi aniden ve ellerini kulaklarına götürüyor. "Hepiniz kesin. Daha fazla dayanamaya..."

Antoine yüzünde korkunç bir gülümsemeyle Mimi'ye dönüyor. "Ah," bu kez kinini ona kusuyor, "sana gelince sen bu ailenin bir parçası bile değilsin, *ma petite soeur*..."

"Yeter artık," diyen Sophie'nin sesi buz gibi; yavrusunu korusayan bir aslana benziyor.

Ayaklarının dibindeki köpek ürküp havlıyor.

"Ah, bu lafın altında kalacağını hiç sanmıyorum," diyor Antoine. "Okulda şu öğretmenle olan şey neydi? Babamın, sessiz kalmaları için oldukça yüklü bir bağış yapması ve Mimi'yi okuldan alması gerekmişti. Ama buna şaşmamalı, değil mi?" Mimi'ye dönüyor. "Nereden geldiğini düşünürsek."

"Onunla böyle konuşamazsın," diyor Sophie. Ses tonu tehditkâr.

Mimi'ye bakıyorum. Orada oturmuş Antoine'a bakıyor, yüzü her zamankinden de soluk.

"Tamam," diyorum. "Hadi ama hepimiz..."

"Ve bir şey daha," diyor Antoine, "her şey bu hâldeyken çekip gitmeye karar vermesi tam da sevgili *père*'ye" göre, değil mi?"

Hepimiz içgüdüsel olarak duvarda asılı duran babamın portresine bakıyoruz. Bunun ışığın bir oyunu ya da hayal gücümün ürünü olduğunu bilsem de sanki kaşları daha çatılmış gibi görünüyor. Ürperiyorum. Kilometrelerce uzaktayken bile bir şekilde varlığı da otoritesi de kendini hissettiriyor. Her şeyi gören, her şeye gücü yeten Jacques Meunier.

"Babanın," diyor Sophie, Antoine'a sertçe, "ilgilenmesi gereken kendi işi var. Sen de gayet iyi biliyorsun. Eğer dönerse sadece işler daha da karışır. Onun yokluğunda kaleyi korumak hepimizin görevi."

"İşler boka sarınca ortada olmaması ne şaşırtıcı." Antoine gülüyor ama sesinde neşeden eser yok.

* (Fr.) Küçük kız kardeşim. (ç.n.)

** (Fr.) Baba. (ç.n.)

“Durumla senin başa çıkabileceğine güveniyor,” diyor Sophie. “Ama belki de böyle bir şey istemek çok fazla. Hâline bir bak. Kırk yaşında onun çatısı altında, onun parasıyla asalak gibi yaşıyorsun. Sana her şeyi verdi. Büyümene gerek kalmadı. Baban sana her şeyi gümüş tepside sundu. İkiniz de dışarıda hayatta kalamayacak, işe yaramaz narin çiçeklersiniz. Yuvadın uçmayı başaramadınız.” Bu canımı acıtıyor. “Tanrı aşkına,” diyor. “Babana biraz saygı göster.”

“Ah, öyle mi?” Antoine pis pis gülüyor. “Bana gerçekten de saygıdan mı bahsedeceksin, *putain*?” Son kelimeyi kısık sesle fısıldıyor.

“Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?” Antoine ona küstahça sırtıyor. “*Vraiment*? Gerçekten mi?” Bana dönüyor. “Onun ne olduğunu biliyor musun? Oldukça zarif üvey annemizin aslında ne olduğunu biliyor musun? Nereden geldiğini biliyor musun?”

Elbette şüphelerim vardı. Ben büyürken şüphelerim de büyümüştü. Ama babamın gazabının korkusundan onları yüksek sesle dile getirmek bir yana düşünmek için bile kendime zor izin veriyordum.

Antoine ayağa kalkıp odadan çıkıyor. Birkaç dakika sonra elinde büyük bir çerçeveye geri dönüyor. Hepimizin görebilmesi için resmi çeviriyor. Babamın çalışma odasında duran siyah beyaz büyük nü fotoğraf.

“Onu geri götür,” diyor Sophie, sesi öfkeli. Kucağında duran elleri yumruk hâlinde. Gözleri korkuyla kocaman açılmış, hareketsiz oturan Mimi’ye bakıyor.

Antoine hâlimden memnun bir şekilde arkasına yaslanıyor ve fotoğrafı bir öğrencinin fen projesi gibi kanepeye dayıyor. “Şuna bakın,” diyor önce fotoğrafı, ardından Sophie’yi işaret ederek. “Çok iyi iş çıkarmamış mı? Hermés eşarplar, trençkot-

lar. *Une vraie bourgeoise.* Hiç anlaşılmıyor, değil mi? Onun gerçekten bir..."

Bir tabanca ateşlenmiş gibi bir gürültü patlıyor. Her şey bir anda oluyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki ne olduğu anlaşılmıyor. Sophie tepesinde dikilirken Antoine bir eliyle yüzünü tutuyor.

"Bana vurdu," diyor Antoine ama sesi korkmuş küçük bir çocuk gibi çıkıyor. İlk kez bu şekilde tokat yemiyor. Babam tokat atmaktan hiç sakınmaz ve en büyük Antoine olduğu için bu konuda en şanssız olan da odur. "Lanet olsun, bana vurdu." Elini yüzünden çekiyor ve hepimiz yanağında Sophie'nin elinin pembe izini görebiliyoruz.

Sophie hâlâ başında dikiliyor. "Benimle böyle konuştuğunu duysa baban ne derdi, bir düşün."

Antoine bir kez daha babamın portresine bakıyor. Gözlerini güçlükle kaçırıyor. O koca bir adam ama kanepede büzülüp kalıyor. Babamın yanında Sophie ile böyle konuşmaya cesaret edemeyeceğini hepimiz biliyoruz. Ve yine hepimiz babam geri döndüğünde bunu duyarsa hayatını cehenneme çevireceğini de biliyoruz.

"Önemli olan konuya odaklanabilir miyiz acaba?" deyip kontrolü ele almaya çalışıyorum. "Burada dikkatimizi vermemiz gereken büyük bir sorun var."

Sophie, Antoine'a zehir saçan bir bakış atıyor, ardından bana dönüp başını sertçe sallıyor. "Haklısın." Yerine oturuyor ve anında buz gibi maskesi yüzüne iniyor. "Onun daha fazlasını öğrenmesine izin vermememiz bence en önemlisi. Geri döndüğünde onun için hazır olmalıyız. Ve eğer çok ileri giderse... Nicolas?"

Başımı sallıyorum. Yutkunuyorum. "Evet. İş o noktaya gelirse ne yapacağımı biliyorum."

* (Fr.) Gerçek bir burjuva. (e.n.)

“Konsiyerj,” diyor Mimi aniden, sesi kısık ve boğuk çıkıyor. Hepimiz ona dönüyoruz.

“O kadını, Jess’i, konsiyerjin kulübesine girerken gördüm. Kapıya doğru yürürken konsiyerj ona yetişti ve kolundan yakaladı. En az on dakika içeride kaldılar.” Bize bakıyor. “O süre boyunca... ne konuşmuş olabilirler?”

JESS

Sahnedeki kıza bakıyorum. Bu o; iki gün önce beni takip eden ve sonrasında metro istasyonuna kadar benim peşinden gittiğim kız. O da bana bakıyor. Bakışmamız uzun sürüyor. Yüzünde tren platformdan uzaklaşırken gördüğüm aynı dehşete kapılmış ifade var. Ve sonra sanki trans hâinden çıkmış gibi bakışlarını izleyicilere çeviriyor, gülümsüyor ve yükselmeye başlayan çembere oturup gözden kayboluyor.

Theo bana dönüyor. "Bu da neydi?"

"Sen de gördün, değil mi?"

"Evet, gördüm tabii. Doğrudan sana bakıyordu."

"Onunla karşılaştım," diyorum. "Seninle kafede buluştuktan hemen sonra." Ona her şeyi açıklıyorum; beni takip ederken onu yakaladığımı, peşinden metroya kadar gittiğimi. Kalbim hızlanıyor. Ben'i düşünüyorum. Aileyi. Gizemli dansçıyı. Hepsi aynı yapbozun parçaları gibi... öyle olduğunu biliyorum. Ama birbirleriyle ilişkileri ne?

Gösteri bittikten sonra izleyiciler kadehlerinde kalanları bitirip merdivenlere yöneliyor ve gecenin karanlığına çıkıyor.

Theo beni dürtüyor. "Hadi o zaman. Beni takip et."

İtiraz etmek üzereyim –gerçekten sadece çıkıp gidecek miyiz?– ama diğerlerinin peşi sıra merdivenlere yönelmek yerine Theo’nun solumuzdaki bir kapıyı iterek açtığını görünce susuyorum. Bu, gösteri sırasında takım elbiseli adamların girip çıktığını gördüğümüz kapı.

“Gidip arkadaşınla konuşmayı deneyelim,” diye mırıldanıyor.

Kapıdan giriyor. Hemen peşindeyim. Önümüzde karanlık, kadife kaplı merdivenler. Aşağı inmeye başlıyoruz. Aşağıdan gelen sesler duyuyorum ama su altından geliyormuş gibi boğuk. Galiba müzik sesi de duyuyorum, mırıltılar ve bir kadından mı yoksa erkekten mi çıktığını anlayamadığım ani, tiz bir çığlık.

Merdivenlerin altına varmak üzereyiz. Tedirgin oluyorum. Sanırım bir şey duydum. Bizimkilerin dışında bir çift ayak sesi.

“Dur,” diyorum. “Duydun mu?”

Theo soru sorar gibi bana bakıyor.

“Ayak sesleri duyduğuma eminim.”

Birkaç dakika sessizce dinliyoruz. Hiçbir şey yok. Tam o sırada basamakların altında bir kız belirliyor. Dansçılardan biri. O kadar makyajlı ki yüzünde maske varmış gibi duruyor. Bize bakıyor. Bir an için kalın fondötenin, takma kirpiklerin ve parlak kırmızı rujun ardından bana bakanın korkmuş bir kız çocuğu olduğu izlenimine kapılıyorum.

“Bir arkadaşımızı arıyoruz,” diyorum hemen. “Salıncak üzerinde dans eden. Konu ağabeyim Ben’le ilgili. Ona bizim geldiğimizi haber verebilir misin?”

“Buraya giremezsiniz,” diye fısıldarken çok korkmuş görünüyor.

“Sorun yok,” diyorum sesimi kendinden emin çıkarmaya çalışarak, “fazla kalmayacağız.”

Bizi geçip arkasına bile bakmadan merdivenleri tırmanıyor. Biz de aşağı inmeye devam ediyoruz. Koridorun sonunda bir

kapı var. Omzumla itiyorum ama açılmıyor. Birden yerin en az iki kat altında olduğumuzu hatırlıyorum. Bunu düşününce nefes almakta zorlanıyorum. Korkumu bastırmaya çalışıyorum.

“Sanırım kilitli,” diyorum.

Sesler artık daha yüksek geliyor. Kapının arkasından neredeyse bir hayvanınkine benzer bir inilti duyuyorum.

Kapı kolunu tekrar yokluyorum. “Kesinlikle kilitli. Sen bir dene...”

Ama Theo cevap vermiyor.

Başımı çevirmeden arkamızda biri olduğunu anlıyorum. Arkama bakınca bizi girişte karşılayan kapı görevlisini görüyorum, iri gövdesi koridoru dolduruyor, yüzü gölgelerin arasında gizleniyor.

Kahretsin.

“*Qu’est-ce qui se passe?*” diye soruyor kısık, tehditkâr bir sesle ve bize doğru yürümeye başlıyor. “Burada ne arıyorsunuz?”

“Kaybolduk,” diyorum ama sesim titriyor. “Ben... tuvaleti arıyordum.”

“*Vous devez partir,*” diyor. Ardından İngilizce tekrarlıyor: “Gitmeniz gerek. İkinizin de. Hemen.” Sesi hâlâ kısık ama bağırırsa bu kadar tehditkâr çıkmaz. Aslında diyor ki *benimle sakın dalga geçmeyin*.

Koca elleriyle kolumun üst kısmını kavriyor. Tutuşu canımı acıtıyor. Kolumu kurtarmaya çalışıyorum. Daha sıkı tutuyor. Sıkarken fazla efor harcamadığı izlenimine kapılıyorum.

“Hey, hey, buna gerek yok,” diyor Theo. Kapı görevlisi ne cevap veriyor ne kolumu bırakıyor. Aksine diğer eliyle de Theo’nun kolunu tutuyor. Şu âna kadar iri yarı bir adam olduğunu düşündüğüm Theo aniden onun elinde bir çocuk, bir kukla gibi görünüyor.

Kapı görevlisi bir süre olduğu yerde duruyor, başını yana eğiyor. Theo’ya bakıyorum ve kaşlarını çattığını görüyorum,

o da benim kadar şaşkın. Ardından bir mırıltı duyuyorum ve adamın dinlediğini fark ediyorum. Biri kulaklık yoluyla ona talimat veriyor.

Doğruluyor. "Lütfen Madam, Mösyö." Sesi hâlâ ürkütücü bir biçimde kibar ama kolumu tutuşu hiç gevşemiyor. "Olay çıkarmayın. Benimle gelmelisiniz, hemen." Ardından bizi ittirerek koridorda ilerletiyor, ilk merdivenleri çıkarıp masaların ve sahnenin olduğu salona sokuyor. Işıkların çoğu sönmüş ve içerisi tamamen boş. Hayır, tamamen değil. Gözümün ucuyla karanlık bir köşede hareketsiz duran ve bizi izleyen uzun birini görüyorum. Doğru düzgün bakma fırsatı yakalayamadan bir sonraki basamaklardan zemin kata doğru çıkarılıyoruz.

Sonra ön kapı açılıyor ve sokağa atılıyoruz. Adam beni öyle sert itiyor ki dizlerimin üstüne düşüyorum.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Dengesini korumayı başaran Theo elini uzatıp beni kaldırıyor. Kalp çarpıntımın geçmesi biraz zaman alıyor. Nefesimi kontrol altına almayı başarırken dizlerimin acısı ve kolumun fena hâlde çürümesine rağmen daha kötüsü olabilirdi diye düşünüyorum. Ciğerlerimi dondurucu havayla doldurabildiğim için kendimi şanslı hissediyorum. Ya adamın kulağına fısıldayan ses farklı bir talimat verseydi? O zaman bize ne olurdu?

Soğuktan çok bu sorular beni ürpertiyor. Ceketime daha sıkı sarınıyorum.

"Hadi buradan gidelim," diyor Theo. O da aynı şeyi mi düşünüyor merak ediyorum: *Onları fikirlerini değiştirme fırsatı vermeyelim.*

Sokak sessiz ve kimsecikler yok; sadece vitrinlerdeki alarmların yanıp sönen ışıkları ve kaldırım taşlarında yankılanan ayak seslerimiz.

O sırada yeni bir ses daha duyuyorum; arkamızda giderek hızlanan telaşlı ayak sesleri, kalbimin yeniden güm güm atma-

sına neden oluyor. Arkamı dönüp bakıyorum. Kapüşonu başında olan uzun boylu biri. Sokak lambası yüzüne vurunca o kız olduğunu görüyorum. İki gece önce beni takip eden, çemberin üstünde dans eden, bu akşam seyircileri selamlarken bir kâbus görmüş gibi bana bakan kız.

KONSİYERJ

Kulübe

En üst katın tozunu alıyorum. Normalde günün bu saatinde girişi ve merdivenleri temizlerim, Madam Meunier bu konuda oldukça nettir. Ama bu akşam çatı katının sahanlığına izinsiz giriyorum. Bu aldığım ikinci risk, ilki kızla konuşmaktı. Görül-müş olabiliriz. Ama başka çarem yoktu. Dün akşam kapısının altından not atmayı denedim ama beni yakalayıp bıçakla tehdit etti. Bu yüzden başka bir yol bulmam gerekti. Çünkü buraya geldiği ilk gece o kadının imdadına koştuğunda, giysilerini bavuluna koymasına yardım ettiğinde onun nasıl biri olduğunu anladım. Geride durup bir başkasının hayatının daha yok olmasına izin veremezdim.

Hepsi çatı katı dairesinde; ailenin reisi hariç hepsi. Arka merdivenlerden dinleyebilirdim –bazen onları izlemek için orayı kullanıyorum– ama burada akustik daha iyi. Söyledikleri her şeyi duyamıyorum ama ara sıra bir kelime ya da cümleyi yakalayabiliyorum.

İçlerinden biri onun adını söylüyor: Benjamin Daniels. Kapıya biraz daha yaklaşıyorum. Şimdi de kızdan bahsediyorlar. Meraklı, sorgulayıcı, canlı doğasını düşünüyorum. Tavırlarını.

Evet, bana ağabeyini hatırlatıyor. Ama aynı zamanda da kızımı. Elbette görünüşüyle değil; kimse kızıma benzeyemez.

Bir gün sıcaklar azalmaya başladığında Benjamin Daniels'ı kulübemde çay içmeye davet ettim. Kendime bunun nedeninin vantilatör için teşekkür etmek olduğunu söyledim. Ama aslında bir arkadaş istiyordum. O bana ilgi gösterene kadar ne denli yalnız olduğumu fark etmemiştim. Yavan hayat tarzımdan dolayı başlarda yaşadığım utancı hissetmiyordum. Onun dostluğundan keyif almaya başlamıştım.

Çay bardağını alırken yine duvardaki fotoğraflara baktı. "Elira, yanlış hatırlamıyorum, değil mi? Kızınızın ismi buydu."

Ona baktım. İsmi hatırladığına inanamıyordum. Çok etkilenmişim. "Doğru hatırlıyorsunuz, Mösyö."

"Çok güzel bir isim," dedi.

"Anlamı 'özgür olan'."

"Ah, hangi dilde?"

Duraksadım. "Arnavutça." Onunla paylaştığım ilk sırrım buydu. Bu küçücük ayrıntıdan buradaki, yani Fransa'daki durumumu tahmin edebilirdi. Onu dikkatle inceledim.

Sadece gülümseyip başını salladı. "Tiran'a gitmişim. Harika bir şehir, çok canlı."

"Bunu duydum... ama pek bilmiyorum. Ben Adriyatik kıyısındaki küçük bir köyde yaşıyordum."

"Hiç resmi var mı?"

Tereddüt ettim. Ama ne gibi bir zararı olabilirdi ki? Küçük masama gidip albümü çıkardım. Karşıma oturdu. Sayfaları çevirirken fotoğrafları kırıştırmamaya özen gösterdiğini, sanki çok kıymetli bir şey tutuyormuş gibi özenli davrandığını fark ettim.

"Keşke benim de böyle bir albümüm olsaydı," dedi aniden. "Küçüklüğümde çekilen fotoğraflara ne oldu bilmiyorum. Gerçi onlara bakabilir miydim, onu da bilmiyorum..."

Sustu. Derinlere gizlenmiş acıları olduğunu sezdim. Sonra sanki acısını unutmuş gibi —belki de unutmak istiyordu— bir fotoğrafı işaret etti. “Şuna bak! Denizin renkleri muhteşem!”

Bakışlarını takip ettim. Fotoğrafa bakarken yabancı kekiklerin, havadaki tuzun kokusunu alabiliyordum.

Bana döndü. “Paris’e kızınızın peşinden geldiğinizi söylediğinizi hatırlıyorum. Ama o artık burada değil, doğru mu?”

Bakışlarını kulübede gezdirdi. Yüksek sesle dile getirmediği sorusunu duydum. Evdeki yoksulluğumu buradaki zengin hayat için terk etmemiştim. Zaten bir insan neden böyle bir hayat için evini terk ederdi?

“Kalma niyetinde değildim,” dedim. “En azından ilk geldiğimde.”

Duvardaki fotoğraflara baktım. Beş, on iki, on yedi yaşındaki Elira bana bakıyordu, her resimde büyüüp güzelleşiyordu ama gülümsemesi hep aynıydı. Gözleri aynıydı. Bebekken onu emzirdiğimi hatırlıyordum, o zaman bile yaşının ötesinde bir zekâyla parlayan koyu renk gözleriyle bana bakardı. Konuşmaya başladığımda Benjamin’le değil, kızımınla konuşuyordum.

“Buraya onun için endişelendiğimden geldim.”

Öne eğildi. “Neden?”

Başımı ona çevirdim. Bir an burada olduğunu unutmuştum. Tedirgin oldum. Hiç kimseye bundan bahsetmemiştim. Ama o çok ilgili ve endişeli görünüyordu. Ve onun içinde de biriken bir acı olduğunu sezmiştim. Daha önce, bana biraz nezaket ve ilgi gösterdiğinde bile onu da diğerlerinden biri gibi görmüştüm. Farklı bir tür. Zengin, imtiyazlı. Ama acısı onu gözümde bir insan yapmıştı.

“Arayacağını söylediği hâlde aramadı. Ve sonunda sesini duyduğumda eskisi gibi değildi.” Fotoğraflara baktım. “Be-Ben,” açıklamak için bir yol bulmaya çalıştım. “Bana yoğun olduğunu, çok çalıştığını söyledi. Endişelenmemeye çalıştım. Onun adına mutlu olmak istedim.”

Ama biliyordum. Anne içgüdüleriyle bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum. Sesi kötü geliyordu. Boğuk, hasta gibi. Ama daha kötüsü dalgındı, kendi gibi değildi. Aramızdaki yüzlerce kilometreye rağmen her konuştuğumuzda onu yakınımdaymış gibi hissederdim. Ama bu kez onun avuçlarımdan kaydığını hissetmiştim. Ve bu, beni korkutmuştu.

Derin bir nefes aldım. "Birkaç hafta sonra tekrar aradı."

Başta tek duyduğum nefes alışverişiydi. Sonunda kelimeleri bir araya getirebilmeyi başardı: "Çok utaniyorum, anne. Çok utaniyorum. Burası, burası kötü bir yer. Burada korkunç şeyler oluyor. Bunlar iyi insanlar değil. Ve..." Sonraki sözleri o kadar boğuktu ki güçlkle duymuştum. Ağladığını anladım, o kadar şiddetli ağlıyordu ki konuşamıyordu. Elim acıyana kadar telefonu sıktım.

"Seni duyamıyorum, hayatım."

"Dedim ki... ben iyi bir insan değilim."

"Sen iyi bir insansın," dedim ona. "Seni tanıyorum, sen benim kızımsın ve iyi birisin."

"Değilim, anne. Korkunç şeyler yaptım. Ve artık burada çalışamam."

"Neden?"

Uzun bir duraksama olmuştu. O kadar uzun sürmüştü ki telefon kapandı sanmıştım. "Hamileyim anne."

Başta yanlış anladığımı sandım.

"Sen... hamile misin?" Şaşırma nedenim sadece evli olmaması değildi, bana bir erkek arkadaşı, hayatına giren özel biri olduğundan da bahsetmemişti. O kadar şaşırmıştım ki birkaç saniye boyunca bir şey diyemedim. "Kaç aylık?"

"Beş aylık, anne. Daha fazla saklayamam. Çalışamam."

Sonrasında tek duyduğum hıçkırıkları olmuştu. Olumlu bir şey söylemem gerektiğini biliyordum.

"Ama, ben buna çok sevindim, hayatım," dedim. "Büyükanne olacağım. Bu harika bir haber. Para biriktirmeye başlayaca-

ğım.” Bunu kısa süre içinde nasıl yapacağım konusundaki endişemi duymaması için çabalıyordum. Fazladan çalışmalıydım, borç istemeliydim. Biraz zaman alacaktı. Ama bir yolunu bulacaktım. “Paris’e geleceğim,” dedim. “Bebeğe bakmana yardım edeceğim.”

Benjamin Daniels’a baktım. “Parayı toparlamam zaman aldı, Mösyö. Az değildi. Altı ay sürdü. Ama sonunda buraya gelecek parayı denkleştirdim.” Birkaç hafta kalmama yetecek vizem de vardı. “Bir süredir ondan haber alamamış olsam da bebeği doğurduğunu tahmin ediyordum.” Bu konuda paniğe kapılmamaya çalışmışım. Bunun yerine torunumu kucağıma ilk kez almanın nasıl bir his olacağını hayal etmişim. “Bebekle ve onunla ilgilenmek için yanında olacaktım ve önemli olan buydu.”

“Elbette.” Anlayışla başını salladı.

“Buraya geldiğimde evinin adresini bilmiyordum. Bu yüzden çalıştığı yere gittim. O yerin ismini biliyordum, o kadarını söylemişti. Çok şık, zarif bir yere benziyordu. Söylediği gibi şehrin zengin kısmındaydı.

“Kapı görevlisi üstümdeki giysilere baktı. ‘Temizlikçi girişi arkadan,’ dedi.

“Alınmadım, aksini hiç beklemezdim. Kapıyı bulup içeri girdim. Görünüşüm yüzünden görünmezdim. Kimse bana dikkat etmiyor, orada olmamam gerektiğini söylemiyordu. Kızım ile çalışan, onu tanıyan kadınları –genç kızları– buldum. Ve işte o zaman...”

Bir an için konuşamadım.

“O zaman ne?” diye sordu nazikçe.

“Kızım öldü, Mösyö. On dokuz yıl önce doğum yaparken öldü. Çalışmak için buraya geldim ve o zamandan beri burada yaşıyorum.”

“Peki ya bebek? Kızınızın bebeği?”

“Ama Mösyö. Belli ki anlamadınız.” Fotoğraf albümünü elinden alıp kutsal emanetlerimin, hazinelerimin arasına koy-

dum. Yıllar boyunca topladığım şeylerin arasına: ilk dişi, ilk ayakkabısı, okul karnesi. “Torunum burada. Buraya da bu yüzden geldim. Bunca yıl bu binada ona yakın olmak istediğim için çalıştım. Büyümesini izlemek istedim.”

Kapının ardından gelen bir kelimeyle birden anılarımdan sıyrılıyorum “Konsiyerj” dediklerini net olarak duyuyorum. Karanlıkta geri çekilirken gıcırdayan döşeme tahtalarına basmamaya dikkat ediyorum. İçgüdülerim burada olmamam gerektiğini söylüyor. Kulübeme dönmeliyim. Hemen.

MIMI

Dördüncü Kat

Eve döner dönmez doğruca yatak odama girip pencerenin önüne yürüyor, camdan dışarı bakıyorum. Yukarıda onlarla oturmak cehennemde olmak gibi. Birbirleriyle konuşmaları, bağırışmaları. Sadece bitmesini istedim. Yalnız kalmak istedim.

Mimi. Mimi. Mimi.

Sesin nereden geldiğini anlamam biraz zaman alıyor. Arkamı dönünce Camille'in kapıda durduğunu görüyorum, elleri kalçasında.

"Mimi?" Bana doğru yürüyüp parmaklarını gözümün önünde şaklatıyor. "Merhaba? Ne yapıyorsun?"

"Quoi?" Ne var? Ona bakıyorum.

"Öylece camdan dışarı bakıyordun. Zombi gibi." Boş bakan gözler ve kocaman açtığı ağzıyla bir de taklit yapıyor. "Neye bakıyordun?"

Omuz silkiyorum. Farkında değilim ama muhtemelen onun dairesine bakıyordum. Eski alışkanlıklar zor ölüyor.

"Putain, beni korkutuyorsun, Mimi. Çok... ama çok tuhaf davranıyorsun." Duruyor. "Her zamankinden de tuhaf." Sonra sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Ge-

en geceden beri böylesin. Benim geç geldiğim ve senin hâlâ ayakta olduğu gece. Ne oldu?”

“*Rien*,” diyorum. *Hiçbir Şey*. Neden beni rahat bırakmıyor?

“Sana inanmıyorum,” diyor. “O gece ben dönmeden evvel ne oldu? Senin neyin var?”

Gözlerimi kapatıp yumruklarımı sıkıyorum. Bu sorulara daha fazla dayanamayacağım. Tüm bu sıkıştırmalara. Patlamak üzere olduğumu hissediyorum. Kendimi elimden geldiğince kontrol ederek konuşuyorum: “Benim sadece... şu an biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, Camille. Beni rahat bırak.”

Gitmemekte direniyor. “Hey, yoksa şu herkesten sakladığın gizemli adamla ilgili bir Şey mi? İşe yaramadı mı? Eğer bana ylersen belki yardım...”

Bu kadarına katlanamıyorum. Kafamın ii uğulduyor. Karşısında duruyorum. Bana böyle bakmasından nefret ediyorum; yüzündeki acıma ve endişe ifadesinden. Neden anlamıyor? Bir anda yüzünü daha fazla görmek istemediğimi anlıyorum. Sanki burada olmasa çok daha iyi olur gibi hissediyorum.

“Sadece kapa enenil *Fous le camp!*” Defol git. “Sadece... beni rahat bırak.”

Bir adım geri çekiliyor.

“Her Őeyime burnunu sokmandan bıktım,” diyorum. “Her yere saçılan, baktığım her yerde önüme çıkan dağınıklığından bıktım. Buraya seks arkadaşlarını getirmenden bıktım. Ben bir ucube olabilirim –evet, bütün arkadaşlarının böyle düşündüğünü biliyorum– ama sen... sen de iğrenç küçük bir srtksn.”

İşe yaradığını sanıyorum. Benden uzaklaşırken gözleri kocaman açılıyor. Ardından odasına girip gözden kayboluyor. Daha iyi hissetmiyorum ama en azından şimdi nefes alabiliyorum.

Yandaki yatak odasından gelen sesleri duyuyorum. Çekme-celer açılıyor, dolap kapıları çarpılıyor. Birkaç dakika sonra iki kolunda içinden eşyaların dışarı taştığı çantalarla yeniden odama geliyor.

“Ne var biliyor musun?” diyor. “Ben iğrenç küçük bir sürtük olabilirim ama sen deli bir kaltaksın. Buna daha fazla katlanamayacağım, Mimi, buna ihtiyacım yok. Dominique kendi evini tuttu. Artık etrafta gizlice takılmaya gerek kalmadı. Ben gidiyorum.”

Bu isimde tanıdığım tek bir kişi var. Ve bu da çok mantıksız geliyor. “Dominique...”

“Evet. Ağabeyinin eski karısı. Bunca zaman ağabeyin onun Ben’le flört ettiğini sandı.” Hafiften gülümsüyor. “Bu iyi bir aldatmacaydı, değil mi? Her neyse. Oysa bu farklı, aramızdakiler gerçek. Onu seviyorum. Hayatımdaki tek kadın o. Artık –ne demiştin?– iğrenç küçük sürtük Camille yok.” Çantasını omzuna asıyor. “Öf. Neyse ne. Görüşürüz, Mimi. Her neyle uğraşıyorsan iyi şanslar.”

Kapıdan çıkıp gidiyor. Pencereye dönüyorum. Omzundaki çantalarla avluda ilerleyişini izliyorum.

Bir an için gerçekten daha iyi, sakın ve özgür hissediyorum. Sanki onun gitmesiyle daha net düşünebilecekmişim gibi. Ama şimdi de evdeki sessizlikten rahatsız oluyorum. Çünkü beynimdeki fırtına devam ediyor. Bundan mı yoksa bastırıldığı şeyden mi daha çok korktuğumu bilmiyorum.

Bakışlarımı avludan onun dairesine çeviriyorum. Birkaç gün önce konsiyerjin kulübesinden çaldığım anahtarla içeri girdiğimi hatırlıyorum. Çocukluğumdan beri o yaşlı kadının üst katları temizlemeye gittiğinden emin olduğumda o kulübeyle gizlice girerdim. İçerisi beni büyülerdi; sanki bir peri masalındaki orman kulübesi gibiydi. Duvarlarında inanması ne kadar zor olsa da buraya gelmeden önce de bir hayatı olduğunu kanıtlayan gizemli fotoğraflar asılıydı. Aynı peri masalındaki prense aitmiş gibi görünen güzel bir genç kızın fotoğrafları.

Elbette artık bir yetişkin olduğumdan kulübeyle ilgili sihirli bir şeyler olmadığını biliyorum. Sadece zavallı yaşlı bir kadına ait küçük, yalnız bir ev, iç karartıcı. Ama yine de anahtarların

yerini hatırlıyordum. Tabii ki yaşlı kadının onları kullanma izni yok. Onlar acil durum için, diyelim biz bir yerlerde tatildayken evlerden birini su bastı ancak o zaman kullanabilir. Annemle babamın dairesinin anahtarı yok; orası yasak bölge.

Akşamın erken saatleriydi, alacakaranlıktı. Tıpkı az önce Camille'in gidişini izlediğim gibi onun avludan çıkışını izlemiştim. Soğuk olmasına rağmen üzerinde sadece bir gömlek vardı, bu yüzden uzağa gitmeyeceğini düşünmüştüm. Muhtemelen birkaç sokak ötedeki *tabac*'tan* sigara alacaktı ve bu da bana yapmam gereken için yeterince zaman verirdi.

Bir kat aşağı indim ve üçüncü kattaki daireye girdim.

Kıyafetlerimin altında Camille'le birlikte aldığım yeni iç çamaşırlarım vardı. Tenime değen gizli, yumuşacık kayganlığı hissedebiliyordum. Sanki daha cesur, daha cüretkâr biriydim.

Dönene kadar onu bekleyecektim. Onu şaşırtmak istiyordum. Böylece durumun kontrolü bende olacaktı.

Onu yatak odamın penceresinden çok izlemiştim. Ama dairesinde olmak farklıydı, buradayken varlığını *hissedebiliyordum*. Evdeki tuhaf, rutubetli yaşlı kadın kokusunun altında onun kokusunu duyabiliyordum. Bir süre içeride dolaşıp onu soludum. Tüm bu süre boyunca kedi peşimden yürüyüp beni izledi. Sanki bir iş çevirdiğimi biliyor gibiydi.

Buzdolabını açtım, mutfak dolaplarını karıştırdım. Plaklarına, kitaplarına baktım. Yatak odasına gidip hâlâ vücudunun izi olan yatağına uzandım, yastıktaki kokusunu içime çektim. Banyosunda dolapları açıp tuvalet malzemelerine baktım. Limon kokan parfümünden gömleğimin önüne ve saçlarıma sıktım. Yüzümü gardırobunda asılı gömleklerine sürttüm ama daha da iyisi çamaşır sepetindeki giydiği, teninin ve terinin sindiği gömleklerdi. Hatta bundan da iyisi lavabonun etrafında tıraştan kalan kıllardı. Parmağımla birkaçını toplayıp yuttum.

* (Fr.) Tütüncü. (e.n.)

Eğer dışarıdan kendimi izleseydim *amour fou*'nun pençesine düşmüş biri gibi göründüğümü söylerdim: takıntılı, çılgın âşık. Ama bir *amour fou* genellikle karşılıksızdır. Ve ben onun da aynı duyguları hissettiğini biliyordum, önemli olan da buydu. Sadece bu dünyanın, onun dünyasının bir parçası olmak istiyordum. Kafamda onunla binlerce kez konuşmuştum. Ona ağabeylerimi anlatmıştım. Antoine'ın bana ne kadar kötü davrandığını. Nick'in babamın parasıyla yaşayan bir zavallı olduğunu ve Ben'in onunla neden arkadaş olduğunu anlamadığımı. Mezun olur olmaz buradan gideceğimi. Dünyayı dolaşacağımı. Belki de birlikte giderdik.

Mutfakta bulduğum bir bardağa biraz şarap doldurdum ve nar şurubu gibi bir dikişte içtim. Bunu yapmak için yeterince sarhoş olmalıydım. Giysilerimi çıkarıp yatağına uzandım; onu yastığına bırakılmış küçük bir hediye gibi bekleyecektim. Ama bir süre sonra kendimi aptal gibi hissettim. Belki de şarap etkisini kaybediyordu. Biraz da üşümüştüm. Bu şekilde planlamıştım. Çabuk döneceğini sanmıştım.

Yarım saat geçmişti bile. Dönmesi ne kadar sürecekti?

Masasına doğru yürüdüm. Gece geç saatlere kadar ne yazdığını, aldığı notları merak ettim.

Bir not defteri buldum. Moleskine markaydı, ben de resim çizmek için aynı markanın defterini kullanıyordum. Birbirimiz için yaratıldığımızın bir başka işaretiydi; biz ruh ikiziydik. Müzik, yazı. Birbirimize çok benziyorduk. Karanlık parkta oturduğumuz gece bana söylediği buydu. Ve öncesinde bana plak vermişti. Biz aykırılardık ama birbirlerini bulan aykırılardık.

Defter restoran incelemeleriyle doluydu. Yazıların arasında küçük karalamalar vardı. Bazı sayfaların arasına restoran kartları iliştilmişti. Bunlara bakmak kendimi ona daha yakın hissettirdi. El yazısı güzel, biraz keskindi. Tam olarak hayal ettiğim gibiydi. O gece parkta kollarıma dokunan parmakları gibi zarifti. Yazısını görünce ona daha çok âşık oldum.

Ve sonra, son sayfada benim adımın olduğu bir not buldum. Yanında bir soru işareti vardı.

Mimi?

Aman Tanrım. Benim hakkımda yazıyordu.

Daha fazlasını öğrenmeli, bunun ne anlama geldiğini bulmalıyım. Dizüstü bilgisayarını açtım. Şifre istedi. *Merde*. Bunu bilme ihtimalim yoktu. Her şey olabilir. Birkaç şey denedim. Soyadını. En sevdiği futbol takımını, dolabında Manchester United forması görmüştüm. Açılmadı. Ama sonra aklıma bir fikir geldi. Boynunda takılı olan, annesinin verdiğini söylediği kolyesini hatırladım. StChristopher yazdım.

Hayır, işe yaramadı. Kör bir tahmin olduğundan şaşırmadım. Ama fırsatım olduğu için harfleri rakamlarla değiştirip şifre benzeri bir biçimde yazdım: 5tChr1st0ph3r.

Ve bu kez enter tuşuna bastığımda şifre kutusu kapandı ve masaüstü açıldı.

Ekrana baktım. Tahmin ettiğime inanamıyordum. Bunun da bir anlamı olmalıydı, değil mi? Onu ne kadar iyi tanıdığının bir kanıtı olduğunu düşündüm. Yazarların çalışmaları konusunda tıpkı benim resimlerimde olduğum gibi korumacı olduklarını biliyordum ama sanki buraya yazdıklarını bulup okumamı istiyormuş gibi hissettim.

Belgelere girip “Son Kullanılanlara” tıkladım. En üstte duruyordu. Diğerlerinde restoran isimleri vardı, belli ki inceleme yazılarıydı. Ama bu dosyanın adı şuydu: Meunier Şarapları Şirketi. Belgedeki zaman etiketine göre bir saat önce bu dosya üzerinde çalışmıştı. Açtım.

Merde, kalbim çok hızlı atıyordu.

Korku ve heyecanla okumaya başladım.

Ama başladığım anda durmak istedim, keşke hiç görmeseydim.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu olmadığından kesinlikle emindim.

Tüm dünyanın üstüme çöktüğünü hissettim.

Midem bulandı.

Ama duramadım.

JESS

Kız sokak lambasına doğru ilerliyor. Sahnedekinden çok farklı görünüyor. Üstüne ucuz görünümlü sahte deri ceket, kot pantolon ve kapüşonlu *sweatshirt* giymiş, ayrıca yoğun makyajını da çıkarmış. Çok daha az göz alıcı ama aynı zamanda çok daha güzel ve genç görünüyor. Çok daha genç. O gece mezarlığın yanındaki karşılaşmamızda onu tam olarak görememiş ve yirmili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin etmiştim. Ama şimdi Mimi Meunier gibi on sekiz ya da on dokuz yaşında olduğunu söyleyebilirim.

“Neden geldiniz?” diye soruyor aksanlı konuşmasıyla. “Kulübe?”

İlk karşılaşmamızda arkasını dönüp kaçışını hatırlıyorum. Dikkatli davranmam, onu ürkütmemem gerektiğini biliyorum.

“Hâlâ Ben’i arıyoruz,” diyorum nazikçe. “Ve senin bize yardımcı olacak bir şey bildiğini düşünüyorum. Haklı mıyım?”

Kısık sesle “*koorvah*” gibi bir şey mırıldanıyor. Bir an kaçacağını sanıyorum. Ama kıpırdamıyor, hatta biraz daha sokuluyor.

“Burada olmaz,” diye fısıldıyor. Gergin bir kedi gibi arkasına bakıyor. “Başka bir yere gitmeliyiz. Buradan uzağa.”

Onun önderliğinde gösterişli arabaların, ışıklı vitrinlerin bulunduğu sokaklardan uzaklaşıyoruz. Theo ile ilk kez buluştuğum yere benzer, hasır sandalyeleri, sarı-kırmızı cepheleri, önlerinde *Prix Fixe* menü tabelaları bulunan, turistlerin amaçsızca dolaştığı bulvarlardan ilerleyip hepsini arkamızda bırakıyoruz. Yüksek sesle tekno müzik çalan barları, girişinden köşeye kadar uzun kuyruk olan bir tür kulübü geçiyoruz. Restoranların isimlerinin Arapça, Çince ve tanımadığım başka dillerde yazdığı yeni bir sokağa giriyoruz. Hepsi birbirine benzeyen elektronik sigara ve cep telefonu dükkânlarının, mankenlerin farklı tarzda peruklar taktığı vitrinlerin, ucuz mobilya satan mağazaların önünden ilerliyoruz. Burası Paris'in turistik yüzü değil. Bir kavşağa varıyoruz, ortadaki küçük çimenlik alanda derme çatma bir çadır var, ısınmak için dip dibe duran, elleri ceplerinde bir grup adam uyduruk bir ocakta yemek pişiriyor.

Kız bizi kapısının üstünde ışıkları yanıp sönen bir tabelanın yanı sıra arka tarafta iki tane küçük metal masa ve tavanda sarkan bir dizi ışık olan, tüm gece açık bir kebabçıya götürüyor. Köşedeki yağlı ahşap masaya oturuyoruz. Ayrıldığımız loş ışıklı, gösterişli kulüpten daha farklı bir yer gibi durmuyor. Belki de tam olarak bu yüzden burayı seçti. Theo hepimize kızarmış patates siparişi veriyor. Kız kendininkinden bir avuç alıp hepsini birden sarımsaklı sosa batırıp iştahla ağzına tıkıyor.

Başıyla Theo'yu işaret edip, "O kim?" diye soruyor dolu ağzıyla.

"Bu Theo," diyorum. "Ben'le çalışıyor. Bana yardım ediyor. Adım Jess. Senin adın ne?"

Kısa bir süre duraksıyor. "Irina."

Irina. İsim tanıdık. Sözlüğün arasında bulduğum şarap hesaplarının yazılı olduğu kâğıdın üstüne Ben'in aldığı notu hatırlıyorum. *Irina'ya sor.*

"Ben geri geleceğini söyledi," diyor aniden telaşla. "Benim için geri geleceğini söyledi." İfadesinde tanıdık gelen bir şey var.

A-ha. Ağabeyime âşık olmuş biri daha. "Beni oradan kurtaracağını" söyledi. Yeni bir iş bulmama yardım edecekti."

"Bunun için uğraştığından eminim," diyorum dikkatle. Ben tam da öyle biriydi. Yerine getiremeyeceği sözler vermek tam da ağabeyime göre idi. "Ama daha önce de söylediğim gibi o ortadan kayboldu."

"Ona ne oldu?" diye soruyor. "Ona ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyoruz," diyorum. "Ama eşyalarının arasında kulübün kartını buldum. Irina bize söyleyebileceğin bir şey varsa, ne olursa olsun, onu bulmamıza yardım edebilir."

İkimizi de süzüyor. Bu alışılmadık güç karşısında kafası karışmış gibi görünüyor. Aynı zamanda korktuğu da belli. Birkaç saniyede bir omzunun üstünden arkaya bakıyor.

"Sana ödeme yapabiliriz," deyip Theo'ya bakıyorum. Gözlerini devirip cüzdanını çıkarıyor.

Irina'nın mutlu olacağı bir meblağ üzerinde anlaştıktan —aslında üzücü derecede az bir miktar— ve bizim sarımsaklı soslarımızı kullanarak kızarmış patateslerini bitirdikten sonra bir bacağına masaya yaslıyor, kotundaki yırtıktan soluk renkli dizindeki çürük görünüyor. Nedense bu bana onun çok da uzun olmayan bir zaman önceki çocukluğunu ve oyun parkındaki yaralanmalarını düşündürüyor.

"Sigaran var mı?" diye soruyor Theo'ya. Theo'nun uzattığı sigarayı yakıyor. Dizini o kadar sallıyor ki masanın üstündeki küçük tuzluk ve biberlik zıplayıp duruyor.

"Bu arada çok iyiydin," diyorum başlamak için güvenli bir şeyler bulmaya çalışarak. "Dansından söz ediyorum."

"Biliyorum," diyor ciddi bir tavırla ve başını sallıyor. "Çok iyiyim. La Petite Mort'un en iyisi. Öncesinde, geldiğim yerde dans eğitimi almıştım. İş için gittiğimde dansçı aradıklarını söylediler."

“Seyirciler gerçekten keyif almışa beziyordu,” diyorum. “Gösteri. Bence performansın...” Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum. “Sofistikeydi.”

Kaşlarını kaldırıyor ardından içinde neşeden eser olmayan bir *ha* sesi çıkarıyor.

“Gösteri,” diye mırıldanıyor. “Ben’in öğrenmek istediği buydu. Zaten bir şeyler biliyor gibiydi. Sanırım biri bir kısmını ona anlatmıştı.”

“Neyin bir kısmını?” diye bastırıyorum.

Sigarasından derin bir nefes çekiyor. Elinin titrediğini fark ediyorum. “Gösteri, tamamı; bu sadece...” Şimdi de o doğru kelimeyi arıyor gibi. “Pencere... Hayır. Vitrin. Asıl mesele o değil. Çünkü sonrasında aşağı iniyorlar. Özel misafirler.”

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyor Theo öne eğilerek. “Özel misafirler ne demek?”

Pencereden dışarıya gergin bir bakış atıyor. Sonra birden Theo’nun verdiği paraları cebinden çıkarıp ona geri veriyor.

“Bunu yapamam...”

“Irina,” diyorum hemen dikkatle, “başını belaya sokmaya çalışmıyoruz. Güven bana. Kimseye bir şey söylemeyeceğiz. Biz sadece Ben’in ne bildiğini öğrenmeye çalışıyoruz çünkü bu onu bulmamıza yardım edebilir. Bize söyleyebileceğin herhangi bir şeyin faydası dokunabilir. Ben... onun için gerçekten korkuyorum.” Bunu söylerken sesim titriyor, numara yapmıyorum. Öne eğilip yalvarıyorum. “Lütfen, lütfen bize yardım et.”

Tüm bunları düşünüyor, bir karar vermeye çalışıyor gibi görünüyor. Derin derin nefes almasını izliyorum. Sonra kısık sesle konuşmaya başlıyor.

“Özel misafirler farklı bir tür bilet için ödeme yapıyor. Zengin adamlar. Önemli adamlar. Evli adamlar.” Vurgulamak için elini kaldırıp yüzük parmağına dokunuyor. “İsimlerini bilmiyoruz. Ama önemli olduklarını biliyoruz. Ve çok fazla olan diğer

şey..." Baş ve işaretparmaklarını birbirine sürtüyor: *para*. "Aşağı geliyorlar. Aşağıdaki odalara. Bizde onlara kendilerini iyi hissettiriyoruz. Ne kadar yakışıklı, ne kadar seksi olduklarını söylüyoruz."

"Peki onlar..." Theo öksürüyor. "Bir şey... alıyorlar mı?"

Irina ona anlamayarak bakıyor.

Sanırım nazik davranmaya çalışırken çevirinin içinde kayboluyor.

"Seks için para ödüyorlar mı?" diye soruyorum sesimi alçaltarak, bu şekilde ona arkasında olduğumuzu göstermek istiyorum. "Söylemek istediği bu."

Yine pencereden dışarı, karanlık sokağa bakıyor. Sandalyede kıpırdanıyor, her an ayağa kalkacakmış gibi görünüyor.

"Biraz daha mı para istiyorsun?" diye soruyorum. Bir yanımda daha fazlasını istemesini istiyor. Theo'nun bunu karşılayabileceğinden eminim.

Hızla başını sallıyor.

Theo'yu dürtüyorum. "Hadi ver."

Cebinden isteksizce biraz daha kâğıt para çıkarıp masanın üstünden ona doğru kaydırıyor. Ardından sanki bir kâğıttan okuyormuş gibi konuşmaya başlıyor: "Hayır. Bu kanunlara aykırı. Para ödemek."

"Ah." Theo'yla birbirimize bakıyoruz. İkimiz de aynı şeyi düşünüyor olmalıyız. *O hâlde ne...?*

Irina devam ediyor. "Onu satın almıyorlar. Çok zekice. Şarap alıyorlar. Şarap için *büyük* paralar ödüyorlar." Ne kastettiğini göstermek için ellerini iki yana açıyor. "Şifre var. Eğer daha 'taze' bir mahsul isterlerse bu genç kız anlamına geliyor. 'Özel' mahsul fazladan hizmet istediklerini gösteriyor. Ve bizden istedikleri her şeyi yapıyoruz. Ne söylerlerse yapıyoruz. O gece onlara ait oluyoruz. İstedikleri kızı —ya da kızları— seçiyorlar ve kilitli kapısı olan özel odaya geçiyorlar. Ya da biz onlarla gidiyoruz. Otele, eve..."

“Ah,” diyor Theo yüzünü ekşiterek.

“Kulüpteki kızlar. Bizim ailemiz yok. Paramız yok. Kimisi evden kaçmış. Bazıları –çoğu– yasadışı yollarla ülkeye girmiş.” Öne eğiliyor. “Pasaportlarımız da ellerinde.”

“Yani ülkeden ayrılamıyorsunuz,” diyorum Theo’ya bakarak. “Bu çok korkunç.”

“Zaten geri dönemem,” diyor aniden öfkeyle. “Sırbistan’a. Ülkem iyi durumda değil.” Kendini savunmak istercesine ekliyor. “Ama elbette sonumun böyle olacağını, böyle bir yerde çalışacağımı hiç düşünmemiştim. Polise gidemeyeceğimizi biliyorlar. Kızlardan bazıları müşterilerden birinin polis olduğunu söylüyor. Önemli bir *polis*. Diğer yerler bulunup kapatılıyor. Ama kimse buraya dokunmuyor.”

“Bunu kanıtlayabilir misin?” diye soruyor Theo heyecanla.

Kız omzunun üstünden arkaya bakıyor ve sesini alçaltıyor. Başını sallıyor. “Bazı fotoğraflar çektim. Polis olduğunu söyledikleri adamın.”

“Fotoğraflar sende mi?” Theo hevesle öne eğiliyor.

“Telefonlarımızı aldılar. Ama Ben’le konuşmaya başladığımda bana bir kamera verdi. Bunu ağabeyine verecektim.” Bir tereddüt daha yaşıyor. Bakışları biz ve pencere arasında gidip geliyor. “Biraz daha para,” diyor.

İkimiz de Theo’ya dönüyoruz, biraz daha para bulup masanın üstünde ikimizin arasına koymasını izliyoruz.

Irina elini ceketinin cebine sokup geri çıkarıyor. Elleri sımsıkı kapalı, eklemleri bembeyaz. Patlayıcı bir şeymiş gibi hafıza kartını yavaşça masanın üstüne bırakıyor ve bana doğru itiyor. “Çok iyi değiller. Dikkatli olmam gerekiyordu. Ama sanırım işe yarar.”

“Ver,” diyor Theo elini uzatıp.

“Hayır,” diyor Irina bana bakarak. “Ona değil, sana vereceğim.”

“Teşekkür ederim.” Alıp kendi ceketimin cebine koyuyorum. “Üzgünüm,” diyorum çünkü bunu söylememin önemli olduğunu hissediyorum. “Başına gelenler için üzgünüm.”

Omuz silkiyor. “Başıma daha kötü şeyler de gelebilirdi. Bilirsin, en azından bir ara sokakta ya da Bois de Boulogne’de öldürülebilir ya da bir adamın arabasında tecavüze uğrayabilirdim. Burada daha güvendedyiz. Ve bazen kendimizi iyi hissetmemiz için bize hediye alıyorlar. Bazı kızlara güzel giysiler, mücevherler geliyor. Bazıları randevulara çıkıyor ve sevgili oluyorlar. Herkes mutlu.”

Ancak o hiç mutlu görünmüyor.

“Hatta bir hikâye anlatılıyor...” Masaya sokulup sesini alçaltıyor.

“Ne?” diye soruyor Theo.

“Sahibinin karısı da burada çalışmış.”

Ona bakıyorum. “Nasıl? Kulüpte mi?”

“Evet. Kızlardan biriymiş. Yani gördüğün gibi bazılarının sonu güzel olabiliyor.”

Bunu sindirmeye çalışıyorum. Sophie Meunier? Elmas küpeler, ipek gömlekler, buz gibi bakışlar, çatı katı dairesi, herkes-ten daha iyi olduğuna dair yaydığı havaya rağmen... *onlardan* biri miydi? Bir seks işçisi miydi?

“Ama herkes zengin koca bulamıyor. Bazı adamlar şey takmayı reddediyor. Ya da sen bakmazken çıkarıyorlar. Bazı kızlar anlarsın... hastalanıyor.”

“Cinsel yolla bulaşan hastalıkları mı kastediyorsun?” diye soruyorum.

“Evet.” Ve kısık sesle ekliyor. “Bana da bir kere bulaştı.” Yüzünü utanç ve tiksintiyle buruşturuyor. “O zaman ayrılmam gerektiğini anladım. Kızlardan bazıları hamile kalıyor. Böyle şeyler oluyor, bilirsiniz zaten. Bununla ilgili de bir hikâye var, çok uzun zaman önce olmuş, belki sadece bir söylentidir ama

kızın hamile kaldığı ve çocuğu doğurmak istediği söyleniyor ya da belki aldirmek için geç kalmıştır... her neyse ve şey başladı-ğında..." İki büküm olarak acıyı tarif ediyor.

"Doğum sancısı mı?"

"Evet. Başladığında gidecek başka yeri olmadığından kulü-be gelmiş. Ülkede kaçak olunca hastaneye gitmeye korkuyor-sun. Bebeği kulüpte doğurmuş. Ama zor bir doğum olduğu ko-nuşuluyor. Çok kan varmış. Cesetten kurtulmuşlar, kimse onun varlığından haberdar değilmiş. Yani sorun olmamış. Çünkü resmi olarak yokmuş."

Yüce Tanrım. "Tüm bunları Ben'e anlattın mı?" diye soru-yorum.

"Evet. Benim güvende olduğumdan emin olacağını söyledi. Buradan kurtulmama yardım edecekti. Yeni bir başlangıç yap-a-caktım. İngilizce biliyorum. Zekiyim. Normal bir iş istiyorum. Garsonluk falan ya da ne olursa. Çünkü..." Sesi titriyor. Bir elini gözüne götürüyor. Gözyaşlarını görebiliyorum. Sanki ağlaya-rak kaybedecek zamanı yokmuş gibi elinin tersiyle, neredeyse öfkeli bir tavırla gözünü kuruluyor. "Bu ülkeye bunun için gel-medim. Hayalim yeni bir hayat kurmaktı."

Ağlamadığım hâlde gözlerimdeki batmayı hissediyorum. Onu anlıyorum. Her kadın bunu hak eder. Yeni bir hayat kur-ma şansını.

MIMI

Dördüncü Kat

Yatağıma oturmuş karanlık dairesine bakarken olanları hatırlıyorum. Üç gece önce, dizüstü bilgisayarından kilitli odası olan bir mekân hakkında bir yazı okudum. O odada yaşananlar hakkında. Kadınlar hakkında. Erkekler hakkında.

O mekânın burayla bağlantısı hakkında. Bu aileyle bağlantısı hakkında.

Midemin bulandığını hissettim. Yazdıkları doğru olamazdı. Ama isimler vardı. Ayrıntılar vardı. Çok korkunç detaylar. Ve babam...

Hayır. Bu doğru olamazdı. İnanmayı reddettim. Bunlar yalan olmalıydı...

Sonra tıpkı not defterinde görüp heyecanlandığım zamanki gibi yine kendi adımı gördüm. Ama bu kez içim korkuyla doldu. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama ben de o yerle bağlantılıydım. Üvey ağabeyimin bana söylediği korkunç şeyler vardı. Ben onları sürekli öylesine hakaretler olarak düşünmüştüm. Artık emin değildim. Tek bildiğim okumaya devam etmek istemediğim ama buna mecbur olduğumdu.

Sonrasında gördüğüm şeyle... tüm dünyam yakıldı. Eğer bu doğruysa kendimi bir yabancı gibi hissetmeme, babamın bana böyle davranmasına şaşmamalıydı. Çünkü gerçekten onların bir parçası değildim. Ve dahası da vardı: Gerçek annemle ilgili bir satır gördüm ama görüşüm yaşlarla o kadar bulanıklaşmıştı ki okuyamadım...

Donup kaldım, sonra dışarıdan gelen ve kapıya yaklaşan ayak sesleri duydum. *Merde*. Dizüstü bilgisayarını hızla kapadım. Anahtar kilitte dönüyordu. Geri dönmüştü.

Aman Tanrım. Onunla yüzleşemezdim. Şimdi olmazdı. Bu şekilde olmazdı. Aramızdaki her şey değişmiş, bozulmuştu. İnandığım her şey yıkılmıştı. Bildiğim her şey yalandı. Artık kim olduğumu bile bilmiyordum.

Yatak odasına koştum. Fazla zamanım yoktu... dolap. Kapısını açıp içine girdim ve karanlıkta çömeldim.

Salonda pikaba bir plak koyduğunu duydum, müzik tıpkı sıcak yaz gecelerinde avludan süzülenler gibi yine bana doğru aktı. Sanki benim için çalışıyordu.

Kalbim paramparça oluyormuş gibi hissettim.

Bu doğru olamazdı. Doğru olamazdı.

Sonra kendi nefes seslerimin arasında onun yatak odasına girdiğini duydum. Anahtar deliğinden onun içeride gezindiğini gördüm. Kazağını çıkardı. Karnını, ilk gün dikkatimi çeken tüylerini gördüm. Eskiden olduğum, balkondan onu izleyen o kızı düşündüm. Bu kadar aptal ve her şeyden habersiz olduğu için ondan nefret ettim. Şımarık bir velet olduğu için. Onun da *kendi* sorunları olduğunu düşündüm. Hiçbir fikri yoktu. Ama aynı zamanda onun yasını da tutuyordum. Bir daha geri dönmeyeceğini biliyordum.

Dolaba doğru yaklaştı —gölgelerin arasında iyice büzüştüm— sonra yine uzaklaşıp banyoya gitti. Duşun musluğunu açtığını duydum. Tek istediğim buradan çıkmaktı. Şimdi tam

zamanıydı. Kapıyı itip açtım. Onun banyoda hareket ettiğini, duşun kapısını açtığını duyabiliyordum. Parmak uçlarımda yürümeye başladım. Elimden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordum. Tam o sırada dairenin kapısı çaldı. *Putain*.

Dolaba geri koşup bir kez daha karanlıkta çömeldim.

Musluğun kapandığını duydum. Kapıyı açmaya gittiğini, gelen her kimse onu selamladığını duydum.

Sonra başka bir ses geldi. Elbette anında tanıdım. Bir süre konuştular ama ne söylediklerini anlamıyordum. Duyabilmek için dolabın kapısını araladım.

Yatak odasına doğru yöneldiler. Neden? Yatak odasında ne yapacaklardı? O ikisi hangi sebeple buraya geliyordu? Onları anahtar deliğinden görebiliyordum. O küçük delikten bakarken bile vücut dillerinde bir tuhaflık olduğunu fark edebiliyor ama ne olduğunu çözemiyordum. Ama bir terslik olduğunu... bu şekilde olmaması gerektiğini biliyordum.

Her şey bir anda oldu. İkisinin birlikte hareket ettiklerini gördüm. Dudaklarının buluştuğunu gördüm. Sanki olanlar ağır çekimde yaşanıyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma o kadar sert batırdım ki kanayacağını düşündüm. Bu gerçek olamazdı. Karanlıkta çöktüm, sıktığım yumruklarımı ağzıma götürüp çığlık atmamak için ısırdım.

Birkaç dakika sonra musluğun sesini yeniden duydum. Birlikte banyoya gidip kapıyı kapadılar. Bu fırsatı kullanmalıyordum. Aldığım risk, beni yakalama ihtimalleri umurumda değildi. Önemli olan tek şey bir an önce buradan çıkmaktı. Hayatım buna bağlıymış gibi koşarak kaçtım.

Daireme, odama koştum, paramparça olmuşum. Hıçkırıkları o kadar şiddetliydi ki nefes alamıyordum. Acım çok büyüktü, dayanamıyordum. İkimiz için yaptığım planları düşündüm. O gece parkta aramızda geçenleri onun da hissettiğini biliyordum. Ve şimdi her şeyi paramparça etmiş, her şeyi mahvetmişti.

Onun resmini çizdiğim tuvaleri çıkarıp kendimi ona bakmaya zorladım. Acım öfkeye dönüştü. Kahrolası piç kurusu. Kahrolası *fiis de pute*. Bilgisayarındaki tüm o korkunç, çarpıtılmış yalanlar. Ve sonra o ve annem, ikisinin birlikte o şekilde...

Bilgisayarında gördüklerim aklıma gelince donup kaldım. Ona anne diyordum ama okuduklarımdan sonra onun neyim olduğunu bilmiyordum...

Hayır. Böyle düşünemezdim. Yapamazdım, okuduklarıma inanamazdım. Her şey çok acı vericiydi. Sadece öfkeme odaklanmalıydım; bu net ve basitti. Kanvası kestiğim bıçağımı çıkardım, o kadar keskindi ki hafif bir dokunuşla bile kendinizi kesebilirdiniz. İlk tuvali kaldırıp kestim. Bunu yaparken güzel gözleriyle beni izliyormuş, ne yaptığımı soruyormuş hissine kapıldım bu yüzden gözlerini görmemek için önce gözlerini deldim. Sonra hepsini parçaladım, bıçağı tuvale sapladıkça duyduğum yırtılma sesiyle rahatladım. Ellerimle devam ettim; yüzüyle vücudu parçalara ayrılırken kanvas kulak tırmalayan bir ses çıkarıyordu.

İşim bittiğinde titriyordum.

Yaptığıma, parçalanan kanvasa, yarattığım şiddete baktım. Bunun benim eserim olduğunu biliyordum. Bedenim elektrik akımına kapılmış gibiydi. Bu, bir tür korku ve heyecan karışımı bir duyguydu. Ama yeterli değildi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

JESS

“Gitmeliyim,” diyor Irina. Pencerenin ötesindeki karanlık, boş sokağa endişeyle bakıyor. “Uzun süredir konuşuyoruz.”

Onu şehirde tek başına bırakma düşüncesi kötü hissettiriyor. Çok genç, çok savunmasız.

“İyi olacak mısın?” diye soruyorum. Bana bir bakış atıyor. Bakışları şöyle diyor: *Uzun süredir kendi başımın çaresine bakıyorum, bebeğim. Kendimden başkasına güvenmem. Uzaklaşırken duruşunda mağrur, onurlu bir şeyler var. Dimdik yürüyor. Bir dansçının tam da böyle olacağını düşünüyorum.*

Ben’in onunla ilgileneceğine dair verdiği sözü hatırlıyorum. Ben de sözler verebilirdim. Ama onları tutup tutamayacağımı bilmiyorum. Ona yalan söylemek istemiyorum. Ama o anda bir yolunu bulursam yapacağıma dair kendime bir söz veriyorum.

* * *

Theo ile birlikte metroya yürürken Irina’nın bize anlattıklarını düşünüyorum. Bunları biliyorlar mı? Tüm aile olanlardan haberdar mı? Peki ya “iyi adam” olan Nick? Tüm bunlar midemi bulandırıyor. Bana şu an yeni bir iş aradığını söylediğini ve bu

durumun onu pek de rahatsız etmediğini hatırlıyorum. Sanırım gelire ihtiyacınız olmadığında, hayat tarzınız bir sürü kızın kendini satmasıyla finanse edildiğinde işsiz olmak rahatsızlık vermiyor.

Meunier ailesi Ben'in La Petite Mort hakkındaki gerçekleri bulduğunu öğrendiyse böylesi bir sırrın açığa çıkmaması için ne yapmış olabilirdi?

Theo'ya dönüyorum. "Ben'in hikâyesi yayınlanmış olsa polis harekete geçmek zorunda kalırdı, değil mi? Meunierlerin yüksek mevkilerde tanıdıklarının olmasının önemi kalmazdı. Soruşturma açılması için kamu baskısı oluşurdu."

Theo başını sallayarak onaylıyor ama beni dinlediğini sanmıyorum. "Demek gerçekten büyük haber peşindeymiş," diye mırıldanıyor ama daha ziyade kendi kendiyile konuşuyor gibi bir hâli var. Sesi her zamanki alaycı, sakın tonundan farklı. San-ki... tam olarak nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Heyecanlı mı? Ona dönüyorum.

"Bomba bir haber olacak," diyor. "Büyük. Çok büyük. Özellikle de devlet kurumlarında çalışanlar dahil olduysa. President's Club skandalına benziyor ama daha karanlık. Ödül kazandıracak türden bir şey..."

Birden duruyorum. "Dalga mı geçiyorsun?" Öfkenin içimde kabardığını hissedebiliyorum. "Ben hiç umurunda değil mi?" Ona bakıyorum. "Umursamıyorsun, değil mi?" Theo bir şey söylemek için ağzını açıyor ama tek kelime bile duymak istemiyorum. "Ne var biliyor musun? Canın cehenneme."

Bu saçma topuklularla elimden geldiğince hızlı yürüyerek ondan uzaklaşıyorum. Nereye gittiğimden emin değilim ve tabii ki aptal telefonumun interneti bitti ama bir yolunu bulacağım.

"Jess!" Theo arkamdan sesleniyor.

Koşar adımla ilerliyorum. Sol taraftaki bir sokağa dönüyorum. Neyse ki onu artık duyamıyorum. Sanırım doğru yolda-

yım. Ama sorun şu ki lanet olası telefon dükkânlarının hepsi birbirine benziyor, özellikle de ışıkları kapalı ve panjurları inik olduğundan, etrafta da kimseler yok. Bir yerlerden yanmış plastik gibi berbat, keskin bir koku geliyor.

Ne pislikmiş ama. Sanırım ağlamak üzereyim. Ne için ağlıyorum ki? Ona gerçekten güvenemeyeceğimi biliyordum, daha ilk karşılaşmamızda onda bir tuhaflık olduğunu hissetmiştim. Yani sürpriz olmadı. Ruh hâlimin sebebi son birkaç günde yaşadıklarım olmalı. Ya da Irina ve bize anlattığı korkunç şeyler. Belki de bir sıkıntı olduğunu hissetmeme rağmen bir kez olsun yanıldığımı ummuş olmam.

İşte yine tek başınayım. Her zamanki gibi.

Başka bir sokağa dönüyorum. Tereddüt ediyorum. Bu sokaktan geçtiğimizi hatırlamıyorum. Ama bu şehrin her yerinde metro istasyonu var. Birkaç blok daha yürürsem bir tane bulacağımdan eminim. Kafamda dönüp dolaşan öfkeli düşüncelerin arasında yakınlardan gelen bir gürültüyü hayal meyal duyuyorum. Bağırışlar, çığlıklar, bir tür sokak partisi mi var acaba? Belki de o tarafa doğru yürümeliyim. Çünkü sokağın diğer ucundan bana doğru yürüyen elleri cebinde yalnız bir adam görüyorum, iyi biri olduğundan şüphem yok ama yine de riske girmek istemiyorum.

Dönüp seslere doğru ilerliyorum. Ama sokak partisi olmadığını çok geç fark ediyorum. Kar ve kayak maskesi, yüzücü gözlüğü takmış bir yığın insanın bana doğru koştuğunu görüyorum. Devasa siyah duman bulutları havaya yükseliyor. Bağırışlar, çığlıklar, metal sesleri duyuyorum.

Üzerime doğru güçlü bir sıcak dalgası vuruyor, sokağın ortasında yanan ateşi görüyorum; alevler karşısındaki binanın ikinci katına kadar ulaşıyor. Alevlerin ortasında yan yatmış bir polis minibüsünün kararmış iskeleti duruyor.

Koruyucu başlıkları ve plastik siperlikleriyle tam teçhizat giyinmiş çevik kuvvet polislerinin coplarını sallayarak protes-

toculara yaklaştıklarını görüyorum. Bir şeylere çarpan copların çıkardığı sesleri duyabiliyorum. Siyah dumana gri renkli başka bir sis bulutu karışıyor, her tarafa yayılan sis bana doğru geliyor. Bir an için olduğum yerde donup kalıyor, sadece etrafımda olan biteni izliyorum. İnsanlar benim durduğum yöne doğru koşuyor, yanımdan geçip gidiyor. Birbirlerini itiyorlar, bağırıyorlar, atkılarını ya da tişörtleriyle yüzlerini kapatmaya çalışıyorlar. Yanımdaki adam arkasını dönüp polise bir şey –yoksa bir şişe mi?– fırlatıyor.

Arkamı dönüp peşlerine takılarak kaçırmaya çalışıyorum. Ama çok fazla insan var, ayrıca etrafımda dönen gri sis bana yetişiyor. Deli gibi öksürmeye başlıyorum, boğulacak gibi hissediyorum. Gözlerim yanıyor, o kadar sulanıyorlar ki görmekte zorlanıyorum. Derken –pat!– izdihamın içinde hareketsiz duran birine çarpıyorum. Çarpmanın etkisiyle geriye yalpalıyorum. Başımı kaldırıp gözlerimi kısarak bakıyorum.

“Theo!”

Ceketimin kolunu kavriyor, ona sarılıyorum. Birlikte yarı koşarak yarı tökezleyerek, öksürüp soluk almaya çalışarak ilerliyoruz. Bir şekilde ara sokak bulup insan selinden kurtulmayı başarıyoruz.

Birkaç dakika sonra yakınlardaki bir barın kapısından içeri giriyoruz. Gözlerim hâlâ acıyor: Theo’ya bakınca onunkilerinde kıpkırmızı olduğunu görüyorum.

“Biber gazı,” diyor koluyla gözlerini ovuştururken. “Lanet olsun.”

Bar taburelerinde oturan insanlar dönüp bize bakıyor.

“Gözlerimizi yıkamalıyız,” diyor. “Hemen.”

Barmen hiçbir şey söylemeden bize tuvaletin yerini işaret ediyor.

Büyük bir tuvalet. Musluğu açıyoruz, küçük lavaboya eğilip yüzümüze su çarpıyoruz. Hırıltılı soluklar duyuyorum ama on-

dan mı yoksa benden mi geldiğini çözemiyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum. Su batmayı biraz yatıştırıyor. Nabzım normale dönerken bu adamın yanında olmak istemediğimi hatırlıyorum. El yordamıyla kapıyı arıyorum.

“Jess,” diyor Theo, “az önce olanlar...”

“Hayır. Sus. Kahretsin.”

“Lütfen beni dinle.” En azından biraz utanmış görünüyor. Bir elini kaldırıp gözlerini kuruyor. Biber gazının onu ağlıyormuş gibi göstermesi de cabası. Ben sözünü kesmeden bitirmek istiyormuş gibi hızlı hızlı konuşmaya başlıyor. “İzin ver açıklayayım. Bak. Bu, berbat bir iş, doğru düzgün para yok, son ilişkim bu yüzden bitti ama ara sıra böyle bir şey çıkıyor, kötü adamları ifşa ediyorsun ve aniden her şeye değer gibi görünüyor. Evet, bunun bahane olmadığını biliyorum. Kontrolümü kaybettim. Üzgünüm.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup yere bakıyorum.

“Ve dürüst olmam gerekirse hayır, ağabeyin umurumda değildi. Bir gazetecinin en temel becerisi insanları okuyabilmektir. Ve şimdi gerçekten daha açık konuşabilir miyim? Ben her zaman sadece kendini düşünüyordu. Her zaman kendi çıkarına bakıyordu.”

Böyle söylediği ve özellikle de bir yanım haklı olabileceğinden şüphelendiği için ondan nefret ediyorum. “Ne cüret...”

“Hayır, hayır. Bitirmeme izin ver. Bana büyük bir haber peşinde olduğunu ilk söylediğinde ona inanmadım. Çünkü aynı zamanda palavracı, yanılıyor muyum? Ama sen o sesli mesajı dinlettiğinde şöyle düşündüm: Evet, gerçekten de bir hikâye çıkabilir. Belki de pis bir işe burnunu sokmuştur. Tüm bunların nereye varacağını görmeye değer dedim. Yani hayır, ağabeyin umurumda değildi. Ama ne var biliyor musun, Jess? Sana yardım etmek istiyorum.”

“Ah, hadi o...”

“Hayır, dinle. Sana yardım etmek istiyorum çünkü senin fazlasıyla cesur ve iyi niyetli biri olduğunu düşünüyorum.”

“Hahl Beni *gerçekten* hiç tanımıyorsun.”

“Tanrım, kim kimi gerçekten tanıyor kı? Ama ben kötü adam değilim, Jess. Dürüst olmak gerekirse tamamen iyi biri de değilim. Ama...” Öksürmeye başlamasıyla konuşması kesiliyor, bakışlarını yere çeviriyor.

Ona bakıyorum. Benimle dalga mı geçiyor? Gözlerim yine akmaya başlıyor, bunların gözyaşı olduğunu düşünmesini istemiyorum.

“Of, Tanrım.” Yüzümü buruşturup gözlerimi ovuşturuyorum.

Bana doğru bir adım atıyor. “Hey. Bir bakabilir miyim?”

Omuz silkiyorum.

Elini uzatıp çenemi yukarı kaldırıyor. “Evet, hâlâ çok kırmızılar. Ama bence gaza çok az maruz kalmışız. Şükürler olsun. Yakında geçecek.”

Yüzü benimkine çok yakın. Nasıl olduğunu bilmiyorum, bir an şaşırtıcı biçimde nazik dokunuşuyla çenemi tutmuş bana bakıyorken bir sonraki an onu öpüyorum. Tadı sigara ve kulüpteki şarap gibi ve bu, aniden hayal edebileceğim en iyi tatlardan biri oluyor. Benden çok uzun, bu yüzden boynum acıyor ama umurumda değil, hatta hoşuma bile gidiyor çünkü bu çok ateşli bir öpücük –gerçekten çok ateşli– ve aynı zamanda birçok nedenden ötürü yanlış, özellikle de üstümde eski sevgilisinin elbisesi olduğundan.

Benden çok daha iri olmasına rağmen onu lavaboya ben itiyorum ve o da buna izin veriyor, büyük ellerinden birini saçlarımın içine sokuyor, ben de diğer elini bu minicik aptal elbisenin altına doğru çekiyorum. Ve kapıyı kilitlememiz gerektiği ancak o an aklımıza geliyor.

SOPHIE

Çatı Katı

Diğerleri gitti. Mimi'yi de beklemesi için evine gönderdim. Olacaklara tanıklık etmesini istemiyorum. Kızım çok kırılgan. İlişkimiz de öyle. İlişkimizi düzeltmenin yeni bir yolunu bulmalıyız.

Banyoya gidiyorum, lavabonun kenarına tutunup aynada kendime bakıyorum. Solgun, bitkin görünüyorum. Elli yaşında olduğum belli. Jacques burada olsa dehşete kapılırdı. Saçımı düzeltiyorum. Kulaklarımın arkasına, bileklerimde nabzımın attığı noktalara parfüm sıkıyorum. Parlayan alnımı pudralıyorum. Ardından rujumu alıp sürüyorum. Elim bir kez titriyor, onun dışında her zamanki gibi kusursuz hareket ediyorum.

İşim bitince salona geçiyorum. Şarap şişesi hâlâ masanın üstünde. Bir kadeh daha düşünmeme yardım edebilir...

Ama yalnız olmadığımı fark edince irkiliyorum. Antoine yere kadar uzanan pencerenin önünde durmuş beni izliyor; varlığı huzursuz edici. Diğer ikisinin gitmesine rağmen o kalmış.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Kalbim ağzıma gelmiş olmasına rağmen sesimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

Tavan spotlarının ışığında bana doğru yürüyor. Elimin izi hâlâ yanağında. Kontrolümü kaybettiğim için kendimle gurur duymuyorum. Bu, çok nadir olur; yıllar içinde duygularımı bastırmayı öğrendim. Ama işte o çok nadir anlarda, kışkırtma yeterince güçlü olduğunda bütün ayarlarım bozuluyor. Öfke beni ele geçiriyor.

“Komikti,” diyor bana doğru ilerlemeye devam ederken.

“Ne komikti?”

“Ah.” Sırtışı daha da dengesiz görünmesine neden oluyor. “Hadi ama, şimdiye kadar anlamış olmalısın? Babamın çalışma odasındaki fotoğrafı getirmemden sonra falan. Biliyorsun işte. Posta kutuna bıraktığım, kapının altından attığım notlardan bahsediyorum. Paranın gelmesini beklememden. Onları benim için paketleme şeklini çok beğendim. Krem rengi zarflar. Oldukça zariflerdi.”

Ona bakıyorum. Sanki dünya altüst olmuş gibi hissediyorum. “*Sen miydin? Onları gönderen sen miydin?*”

Yapmacık bir reverans yapıyor. “Şaşırdın mı? Her şeyi bir araya getiremeyeceğimi mi sandım? Benim gibi ‘işe yaramaz narin bir çiçek’ yapamaz mıydı? Üstelik hiçbir şey söylememeyi başardım... şu âna dek. Sevgili kardeşimin de harekete geçmeyi denemesini istemedim. Çünkü senin de bildiğin gibi o da en az benim kadar –kullandığın kelime neydi?– *asalak*. Sadece o daha sahtekâr. Durumunu benden daha iyi saklıyor.”

“Paraya ihtiyacın yok,” diyorum. “Baban...”

“Sen öyle sanıyorsun. Ama birkaç haftadır Dominique’in gideceğini seziyordum. Tam da şüphelendiğim gibi sahip olduğum her şeyi almaya çalışıyor. O hep açgözlü bir sürtüktü. Ve sevgili babamın o lanet eli çok sıkı. Bu yüzden fazladan nakit istedim, anlıyorsun ya? Yastık altı yapmak için.”

“Sana Jacques mı söyledi?”

“Hayır, hayır. Kendim çözdüm. Kayıtları buldum. Babam tüm değerli notlarını saklar, bunu biliyor muydun? Müşterilerle

ilgili olanların yanı sıra kızlarla ilgili olanları da. Seninle ilgili hep kuşkularım vardı ama kanıt istedim. Bu yüzden arşivleri karıştırmaya başladım. Yaklaşık otuz yıl önce kulüpte ‘çalışan’ –kelimeyi tırnak içine alıyor– Sofiya Volkova’nın bilgilerini buldum.”

Bu isim. Sofiya Volkova artık yoktu. Onu orada, yerin altına inen, kadife duvarlarla çevrili merdivenlerin sonundaki kilitli odada bırakmıştım.

“Her neyse,” diyor Antoine. “İnsanların sandığından daha akıllıyım. Kimsenin göremediklerini görüyorum.” Yüzünde yine o deli sırıtış belirliyor. “Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?”

JESS

Theo ile birlikte metro istasyonuna yürüyoruz. Biriyle yattıktan sonra (lavaboya dayanıp yapmaya “yatmak” denmez ama) bir anda kendinizi utangaç hissetmeniz, ne diyeceğinizi bilememeniz tuhaf. Harcamış olabileceğimiz zamanı düşününce aptallık ettiğimi hissediyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse çok fazla zaman da harcamadık. Üstelik olanlar başkasının başına gelmiş gibi hissediyorum. Özellikle de kendi giysilerime kavuşmuşken.

Theo bana dönüyor, yüzü kasvetli. “Jess. Oraya dönemezsin. Canavarın inine mi gireceksin? Gerçekten delirmiş olman gerek.” Ses tonu alaycı değil, hatta bir yumuşama seziyorum. “Yanlış anlama ama bana kalırsa sen biraz... pervasız birisin. Ben’e yardım etmenin tek yolunun bu olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ve bu gerçekten... takdire şayan...”

Bakışlarımı ona çeviriyorum. “*Takdire şayan mı?* Lanet bir okul yarışmasını kazanmaya çalışmıyorum. O benim ağabeyim. Koca dünyada sahip olduğum tek ailem.”

“Tamam,” diyor Theo ellerini kaldırarak. “Bu kesinlikle yanlış bir kelimeydi. Ama bu, çok ama çok tehlikeli. Neden benim evime gelmiyorsun? Kanepem var. Yine Paris’te olacaksın. Ben’i aramaya devam edebilirsin. Polisle konuşabilirsin.”

“Ne yani, muhtemelen o yerden haberdar olan ve bu konuda hiçbir şey yapmayan o polisle mi? İşin içinde olabilecek polisle mi? Evet, bu gerçekten çok işe yarar.”

Birlikte merdivenleri inip platforma doğru yürüyoruz. Neredeyse tamamen boş, sadece sarhoş bir adam platformun karşı tarafında kendi kendine şarkı söylüyor. Yaklaşan trenin uğultusunu duyabiliyor, kemiklerimi titrettiğini hissedebiliyorum.

Aniden bir şeylerin yanlış olduğu hissine kapılıyorum ama ne olduğunu çözemiyorum. Sanırım bir tür altıncı his. Derken başka bir şey duyuyorum; koşan ayak sesleri. Birden fazla kişinin koştuğunu duyuyorum.

“Theo,” diyorum, “bak, sanırım...”

Her şey daha sözlerimi tamamlayamadan oluyor. Dört iri yarı adam Theo’yu yere yatırıyor. Üniformalı olduklarını fark ediyorum –polis üniforması– ve içlerinden biri zafer edasıyla havaya içinde beyaz toz olan bir torba kaldırıyor.

“O benim değil” diye bağılıyor Theo. “Onu üstüme siz yerleştirdiniz, lanet olsun...”

Sözlerinin kalanı boğuk çıkıyor, polislerden biri yüzünü duvara yapıştırıp diğeri onu kelepçelerken acıyla inliyor. Tren perona giriyor, yakınımıdaki vagonda insanların camlardan baktığını görüyorum.

Platformda bize doğru yaklaşan birini görüyorum; daha yaşlı ve şık gri paltosunun altında aynı derecede şık bir takım elbise var. O çelik grisi kısa saçlar, o pitbull ifadesi. Onu tanıyorum. Nick’in karakolda beni götürdüğü polis. Komiser Blanchot.

Şimdi düşününce başka bir bağlantıyı fark ediyorum. Kulüpte ışıklar sönmeden hemen önce seyircilerin arasında tanıdığımı sandığım kişi. Oydu. Tüm gece bizi takip etmiş olmalı.

Theo’yu tutmayan diğer iki polis bana doğru yürüyor, sıra bende. Harekete geçmek için sadece birkaç saniyem olduğunu biliyorum. Trenin kapıları açılıyor. Bir anda pankart ve el yapı-

mı silahlar taşıyan kalabalık protestocu grup vagondan inmeye başlıyor.

Theo başını bana çevirmeyi başarıyor. “Jess,” diye bağırıyor boğuk bir sesle. “Lanet trene bin.” Arkasındaki adam dizlerine vuruyor, Theo yere çöküyor.

Tereddüt ediyorum. Onu burada bırakamam...

“Kahrolası trene bin, Jess. Beni merak etme. Ve sakın oraya dönme.”

En yakınımıdaki polis bana uzanıyor. Hızla önünden çekilip kalabalığın arasında ilerlemeye başlıyor ve kapılar kapanmadan hemen önce trene atlıyorum.

SOPHIE

Çatı Katı

“Pekâlâ,” diyor Antoine, “her ne kadar bu küçük sohbetimizden keyif alıyor olsam da paramı şimdi almak isterim, lütfen.” Elini uzatıyor. “Gelip şahsen alayım diye düşündüm. Zaten üç gündür bekliyorum. Eskiden hep vaktinde öderdin. Hep özenli davrandın. Hafifletici nedenler olduğundan bir süre müsaade ettim ama bilirsin.... Sonsuza dek bekleyemem. Sabrımın sınırı var.”

“Param yok,” diyorum. “Sandığın kadar kolay değil...”

“Bence gayet kolay.” Antoine daireyi gösteriyor. “Etrafına bak.”

Saatimi çıkarıp ona uzatıyorum. “İyi. Bunu al. Cartier Panthère. Ben... ben babana tamire gittiğini söylerim.”

“Ah, *mais non*.” Elini kaldırıp çok etkilenmiş gibi bir hareket yapıyor. “Ellerimi kirletmeyeceğim. Ne de olsa babamın oğluyum, beni tanıdığına eminim. İçinde nakit olan o krem rengi güzel zarflarından bir tane istiyorum. Sana da yakışan bu, değil mi? Dışarıdan bakınca şık ama içindeki gerçek ucuz bir rezillik.”

“Benden bu kadar nefret etmen için sana ne yaptım?” diye soruyorum. “Sana ne zararım dokundu?”

Antoine gülüyor. "Bana gerçekten bilmediğini mi söylüyorsun?" Hafifçe bana doğru eğilince nefesindeki alkol kokusunu alıyorum. "Annemle karşılaştırıldığında sen bir hiçsin, *hiç*. O Fransa'nın en iyi ailesindendi. Gururlu, asil, gerçek bir Fransız soylusu. Ailesinin onu babamın öldürdüğünü düşündüğünü biliyor musun? Paris'in en iyi doktorları, kimse onu bu kadar hasta edenin ne olduğunu bulamadı. Ve annem öldükten sonra... ne yani babam onun yerine seni mi getirdi? Açıkçası o kayıtları görmeme gerek yoktu. Tanıştığım ilk an senin ne olduğunu anlamıştım. Üstünde *kokusunu* alabiliyordum."

Elim ona tokat atma isteğiyle karıncalanıyor. Ama kontrolümü bir kez daha kaybetmeyeceğim. Bunun yerine, "Baban büyük hayal kırıklığına uğrayacak," diyorum.

"Ah, 'hayal kırıklığı kartını' oynama. Artık bende işe yaramıyor. Zavallı annemin *chatte*'sinden çıktığımdan beri hayal kırıklığı yaşıyor. Ve bana bir halt verdiği yok. Suçlama ve aşağılama dışında hiçbir şey yok. Bana tek verdiği kendi para hırsı ve lanet Oidipus kompleksi."

"Söylediklerini, beni tehdit ettiğini duysaydı bütün paranı keserdi."

"Ancak duymayacak, öyle değil mi? Ona söyleyemezsin, önemli olan da bu. Öğrenmesine izin veremezsin. Çünkü anlatabileceğim çok şey var. Bu apartmanın duvarları arasında yaşanan diğer şeyler." Düşünceli bir ifade takınıyor. "Neydi o deyiş? *Quand le chat n'est pas là, les souris dansent...*" Kedi girdince meydan farelere kalır. Telefonunu çıkarıp yüzümün önünde sallıyor. Ekranda Jacques'm numarası var.

"Bunu yapamazsın," diyorum. "Çünkü o zaman para alamazsın."

"Konu tam da bu, değil mi? Tavuk ve yumurta meselesi, *ma chère belle-mère*. Sen paramı ödeyeceksin, ben de söylemeyeceğim. Babama söylememi istemezsin, değil mi? Diğer bildiğimi?"

* (Fr.) Sevgili üvey anneciğim. (e.n.)

Bana sırtıtıyor. Bir akşam üçüncü kattaki daireden çıkarken sahanlıkta gölgelerin arasında beliriverdiğinde de yüzünde aynı ifade vardı. Hiçbir üvey oğulun üvey annesine bakmaması gereken bir şekilde beni baştan ayağı süzmüştü. “Rujun, *ma chère belle-mère*,” demişti çirkin bir gülümsemeyle. “Bulaşmış. Tam şuraya.”

“Hayır,” diyorum Antoine’a. “Sana daha fazla para vermeyeceğim.”

“Anlamadım?” Bir elini kulağına götürüyor. “Üzgünüm, tam duyamadım.”

“Hayır, para alamayacaksın. Sana vermeyeceğim.”

Kaşlarını çatıyor. “Ama babama söyleyeceğim. Diğer şeyi de anlatacağım.”

“Ah, hayır bunu yapmayacaksın.” Tehlikeli sulara yüzdüğümü biliyorum. Ama kendimi tutamıyorum. Blöfünü görüyorum.

Sanki onu anlayamayacak kadar aptalmışım gibi yavaşça başını sallıyor. “Seni temin ederim ki söyleyeceğim.”

“İyi. Şimdi mesaj at.”

Yüzünde bir şaşkınlık seğirmesi görüyorum. “Seni aptal sür-tük,” diyor tükürükler saçarak. “Senin neyin var?” Artık kendinden o kadar emin görünmüyor. Hatta belki korkuyor.

* * *

Benjamin Daniels’a Sofiya Volkova’yı anlattım. Bu en pervasız hareketimdi. İlişkimiz boyunca yaptığım en büyük sorumsuzluk. O akşamüstü birlikte duştaydık. Saçlarımı yıkadı. Belki de bir anlamda cinsellikten çok daha mahrem olan bu basit hareket içimde bir şeyin serbest kalmasına neden oldu. Şehrin en zengin sokaklarından birinin altındaki kilitli bir odada bıraktığımı sandığım bu kadını ona anlatmama beni bu olay teşvik etti. Anlatırken kontrolün bende olduğunu hissettim. Şantajcım her kimse artık tüm kartlar onun elinde olmayacaktı. Hikâyemi anlatan ben olacaktım.

“Jacques beni seçti,” dedim. “Diğer kızlardan birini de seçebilirdi ama o, beni seçti.”

“Elbette seni seçti,” dedi Ben elini çıplak omzumda gezdirirken.

Belki de sadece gururumu okşamak istemişti. Ama ben yıllar içinde kocama neyin çekici geldiğini öğrenmiştim. Onu değersiz hissettirmeyecek, kendisinden çok daha aşağı bir yerden gelen ve bu sebeple ona hep minnettar kalacak bir eş en iyisiydi. İsteddiği gibi şekil verebileceği bir eş. Yepyeni bir şekil almak beni de mutlu etmişti. İpek eşarpları ve elmas küpeleriyle Sophie Meunier olmayı sevmiştim. O yeri arkamda bırakmışım. Sonum diğerleri gibi olmayacaktı. Kızımı doğuran o zavallı gibi olmayacaktı.

En azından öyle düşünmüştüm. Ta ki ilk şantaj mektubu, geçmişimin yarattığı illüzyonu bir bıçak misali kesmeye hazır olduğunu gösterene kadar.

“Mimi’den bahsetsene,” diye mırıldandı Ben enseme öperek. “Onu sen doğurmadın... değil mi? O, bu hikâyenin neresinde?”

Bir anda buz kestim. Bu, onun en büyük hatasıydı. Beni içinde bulunduğum trans hâlimden çıkaran buydu. Onunla konuşan tek kişinin ben olmadığımı anladım. Büyük aptallık ettiğimin farkına vardım. Aptal, yalnız ve zayıf biriydim. Kendimi bu adama, birlikte geçirdiğimiz onca zamana rağmen hâlâ doğru düzgün tanımadığım bu yabancıya açmışım. Geriye dönüp baktığımda belki de çocukluğuna dair anlattıkları seçmece, düzmeceydi. Karşılığında kendimi ona açmama yetecek kadar bilgi kırıntıları serpiyordu. Tanrı aşkına, o bir gazeteciydi. Nasıl bu kadar saf olabilmiştim? Konuşarak gücü ona vermiştim. Sadece kendim için yarattığım hayatı riske atmakla kalmayıp kızım için istediğim geleceği de tehlikeye sokmuştum.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ve Şimdi de ne yapmam gerektiğini biliyorum. Kendimi toparlayıp Antoine’a en yıldışıcı bakışlarımla bakıyorum. Benden uzun olabilir ama duruşum karşısında sindiğini hissediyorum. Sanırım beni korkutamayacağını anlıyor.

“Babana ister mesaj at ister atma,” diyorum. “Umurumda değil. Ama her halükârda benden bir kuruş daha alamayacaksın. Ve bana kalırsa şu an odaklanmamız gereken daha önemli meseleler var. Öyle değil mi? Bu olayda Jacques’ın duruşunu biliyorsun. Aile her zaman önce gelir.”

JESS

Yine buradayım. Güzel binaların bulunduğu bu sessiz sokakta. İçimde aynı tanıdık his; şehrin, hatta dünyanın kalanı çok uzakta gibi.

Theo'nun söylediklerini düşünüyorum: *"Ama bana kalırsa sen biraz... pervasız birisin."* İlk söylediğinde sinirlenmiştim ama haklıydı. Tehlikeye çekilen, hatta onu arayan bir yanım olduğunu biliyorum.

Belki bu delilik. Belki Theo tutuklanmamış olsa teklifini kabul edip onun evine giderdim. Kanepesinde uyurdum. Belki de gitmezdim. Ama gidecek başka bir yerim yok. Polise de gidemem. Üstelik Ben'e ne olduğunu öğrenmek istiyorsam bu yerin tek seçeneğim olduğunu biliyorum. Gizemin anahtarının bu binada olduğundan eminim. Kaçarak bir cevap bulamam.

Aynı önseziyi o gün annemle de yaşamıştım. O sabah tuhaf davranıyordu. Hüzünlüydü. Kendinde değil gibiydi. Gülümsemesi sanki çoktan başka bir yerdeymiş gibi hülyalıydı. İçimden bir his okula gitmememi söyledi. Daha önce de yaptığım gibi sahte bir mazeret notu yazabilirdim. Ama annem üzgün ya da korkuyor gibi görünmüyordu. Sadece biraz keyifsizdi. Ayrıca

okulda spor günüydü ve bir zamanlar sporda iyiydim. Yaz aylarıydı ve annem böyleyken yanında olmak istemiyordum. Bu yüzden okula gittim ve arkadaşlarımla üç ayak, çuval yarışı ve tüm diğer saçma oyunları oynarken birkaç saatliğine annemin varlığını bile unuttum.

Saat dörde on kala eve döndüğümde daha annemin yatak odasına girmeden biliyordum. Kilidi açıp kapıyı aralamadan önce. Belki de fikrini değiştirmiştir, onun gitmek için duyduğu ihtiyaçtan çok daha fazla ona ihtiyaç duyan çocukları olduğunu hatırlamıştır diye düşündüm. Çünkü yatağında huzur içinde yatmıyordu. Sanki sürünerek ilerlemeye çalışmış ve ön kapıya varamadan donup kalmış birinin anlık görüntüsü gibi görünüyordu.

Böyle bir içgüdüyü bir daha asla yok saymayacağım.

Ben'e bir şey yaptılarsa bunun ne olduğunu benim bulacağımı biliyorum. Onların yanında olan polis değil, sadece ben bulabilirim. Zaten kaybedecek bir şeyim de yok. Bu yere doğru bir çekim hissediyorum. Theo'nun tarifiyle canavarın inine geri dönüyorum. Bu, söylediğinde kulağa biraz dramatik gelmişti ama şimdi kapının önünde durmuş bakarken haklı olduğunu hissediyorum. Bu bina beni bütünüyle yutmaya hazır büyük bir yaratığa benziyor.

Avluya girdiğimde etrafta konsiyerj dahil kimseler yok. Başımın üstündeki pencerelerin hiçbirinde ışık yanmıyor. İlk geldiğim geceki gibi ölümcül bir sessizlik hâkim. Geç olduğu içindir diye düşünüyorum. Sessizliğe sanki bina beni bekliyormuş gibi uğursuz bir nitelik kazandıranın hayal gücüm olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Merdivenlere doğru yürüyorum. Tuhaf. Loş ışıktaki gözümün bir şey oluyor. Basamakların dibinde halının üstüne yığılmış büyük, karmaşık kıyafet yığını görüyorum. Buraya nasıl gelmiş olabilir?

Elektrik düğmesine uzanıyorum. Işık titreyerek yanıyor.

Eski giysi yığınınına bakıyorum. Midem düğümleniyor. Ne olduğunu açıkça göremiyorum ama anlıyorum. Merdivenlerin dibindeki her neyse kötü bir şey. Görmek istemediğim bir şey. Suyun içinde yürüyormuşum gibi ona doğru hareket ediyorum, istemesem de gidip bakmam gerektiğini biliyorum. Yaklaştıkça görüşüm netleşiyor. Yumuşak malzemelerin altında katı bir cismin dış hatlarını seçiyorum.

Aman Tanrım. Bunu yüksek sesle mi yoksa içimden mi söylediyimi bilmiyorum. Bu şeklin bir insana ait olduğunu dehşet verici bir netlikle görüyorum. Yüzüstü yatıyor, kolları ve bacakları taşların üstüne yayılmış. Hareket etmiyor. Kesinlikle kımlıdamıyor.

Lütfen yine olmasın. Bunu daha önce de yaşadım. Karşımda yatan kişi dehşet verici biçimde hareketsiz. *Aman Tanrım! Aman Tanrım!* Gözümün önünde küçük noktaların uçtuğunu görüyorum. *Nefes al, Jess. Sadece nefes al.* Her bir zerrem çılgılık atmak ve kaçıp uzaklaşmak istiyor. Kendimi çömelmeye zorluyorum. Hâlâ yaşıyor olabilir... eğiliyorum elimi uzatıp omzuna dokunuyorum.

Boğazıma yükselen safranın beni kusturmak üzere olduğunu hissediyorum. Güçlkle yutkunuyorum. Konsiyerji çeviriyorum. Vücudu gerçekten eski giysilerden oluşan bir yığınmışçasına hareket ediyor; son derece yumuşak, son derece hissiz. Daha birkaç saat önce beni dikkatli olmam konusunda uyardı. Korkmuştu. Şimdiyse...

İki parmağımı boynunun altına koyuyorum ama hiçbir şey hissetmeyeceğimden eminim...

Ama bir şey hissediyorum. Yoksa? Evet, parmaklarımin altında atan nabzı hissediyorum. Hafif ama kesinlikle hissediliyor. Hâlâ yaşıyor.

Apartmanın karanlık merdivenlerine doğru bakıyorum. Bunun bir kaza olmadığını, onlardan birinin yaptığını biliyorum.

JESS

“Beni duyuyor musun?” Tanrım, kadının adını bile bilmediğimi fark ediyorum. “Ambulans çağıracağım.”

Anlamsız görünüyor. Beni duymadığına eminim. Ama ona bakarken bir şey söylemeye çalışır gibi dudaklarının aralandığını görüyorum.

Telefonumu çıkarmak için elimi cebime atıyorum. Ceketimin cebi boş. Nasıl...

Kotumun ceplerini yokluyorum. Orada da bulamıyorum. Ceketimi bir kez daha kontrol ediyorum. Ama kesinlikle yok. Telefonum yok.

Ve sonra hatırlıyorum. Onu kulüpteki kapı görevlisine vermiştim çünkü aksi hâlde içeri giremeyecektik. Ve telefonumu geri alma fırsatı bulamadan dışarı atılmıştık, gerçi eminim zaman olsaydı da geri vermezdi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Tamam Jess, düşün. *Düşün*. Sorun yok. Sorun yok. Telefonuna ihtiyacın yok. Sokağa çıkıp birinden ambulans çağırmasını isteyebilirsin.

Apartmandan çıkıp avlu kapısına koşuyorum. Kolu çekiyorum. Ama hiçbir şey olmuyor. Daha sert çekiyorum; yine

açılmıyor. Bir milim kıpırdamıyor. Kapı kilitli, tek açıklaması bu. Sanırım şifreyle açılmasını sağlayan aynı mekanizma kilitlenmesi için de kullanılıyor. Mantıklı düşünmeye çalışıyorum. Ama panik beni ele geçiriyor. Buradan çıkmanın tek yolu bu kapı. Ve eğer kapı kilitliyse bu, kapana kısıldığım anlamına geliyor. Buradan çıkış yok.

Üstünden tırmanabilir miyim? Bir umut yukarı bakıyorum. Ama karşımda duran şey çelik bir levha, tutunabileceğim hiçbir şey yok. Üstünde de tırmanmayı engellemek için sivri uçlar var, her iki tarafımdaki duvarlara gömülü cam kırıkları da tırmanmaya çalışırsam beni parçalar.

Apartmana koşuyorum.

Geri döndüğümde konsiyerjin oturmayı başardığını, sırtını yan duvara dayadığını görüyorum. Karanlığa rağmen saç çizgisindeki keşiği fark ediyorum, düşerken başını yere vurmuş olmalı.

“Ambulans çağırma,” diye fısıldıyor başını sallayarak. “Ambulans yok. Polis yok.”

“Aklını mı kaçırdın? Onları aramam la...”

Cümlemi yarıda kesiyorum çünkü başını arkamdaki merdivenlerden yukarı çeviriyor. Bakışlarını takip ediyorum. Birinci kata çıkan basamakların en yukarısında Nick duruyor.

“Selam Jess,” diyor. “Konuşmamız gerek.”

NICK

İkinci Kat

“Sen hayvansın,” diyor. “Bunu ona sen mi yaptın? Kimsin lan sen?”

Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Bunu... ben yapmadım. Ben sadece onu buldum.”

Elbette bunu yapan Antoine’dı. Her zamanki gibi çok ileri gitti. Tanrı aşkına yaşlı bir kadın böyle itilir mi?

“Bu muhakkak... korkunç bir kaza olmalı. Bak. Sana açıklamam gereken şeyler var. Konuşabilir miyiz?”

“Hayır,” diyor. “Hayır. Bunu yapmak istemiyorum, Nick.”

“Lütfen, Jess. Lütfen. Bana güvenmek zorundasın.” Onu sakinleştirmem gerek. Aptalca bir şey yapmamalı. Beni pişman olacağım bir şeye zorlamamalı. Ayrıca telefonunun üstünde olup olmadığını bilmiyorum.

“Sana güvenmek mi? Daha önceki gibi mi? Beni şu kirli polise götürdüğündeki gibi mi? Bir aile olduğunuzu sakladığın hâlde mi?”

“Bak Jess,” diyorum, “her şeyi açıklayabilirim. Sadece benimle gel. İncinmeni istemiyorum. Başka kimsenin incinmesini istemiyorum.”

“Ne yani,” –konsiyerji işaret ediyor– “onun gibi mi? Ben gibi mi? Ben’e ne yaptın? O senin arkadaşındı, Nick.”

“Hayırlı” diye bağıriyorum. Sakin kalmaya, kontrolümü kaybetmemeye çalışıyorum. “O benim arkadaşım değildi. Asla arkadaşım olmadı.” Sesimdeki acıyı saklamaya bile çalışmıyorum.

Üç gece önce küçük kardeşim Mimi gelip onun bilgisayarında bulduklarını bana anlattı.

“Diyor ki... paramız şaraptan gelmiyormuş. Kızlar... kızlar diyor. Adamlar şarap değil kızları alıyormuş... bu korkunç yer, bu kulüp... *ce n’est pas vrai*... doğru olamaz Nick... bana doğru olamadığını söyle.” Hıçkırıklar arasında konuşmaya çalışıyordu. “Ve şu da var...” Nefes almak için mücadele ediyordu. “Ben gerçekten aileden değilmişim...”

Sanırım Antoine ve ben, Mimi hakkındaki gerçeği hep biliyorduk. Sanırım tüm ailelerin bu türden sırları, asla yüksek sesle konuşulmamasına karar verilen yalanları vardır. Açıkçası biz çok korkuyorduk. Daha küçük bir çocukken Antoine’ın babamızın kulak misafiri olduğu bir yorum yaptığını, bir tür imada bulunduğunu hatırlıyorum. Babam elinin tersiyle tokat atıp onu odanın diğer ucuna savurmuştu. Bu konudan bir daha asla bahsedilmedi. Dolabın en gerilerine atılan bir sır daha olmuştu.

Ben belli ki çok ama çok çalışmıştı. Anlaşılan babam ve işi hakkında benim bile bildiklerimden fazlasını öğrenmişti. Zaten ben kirli detayları öğrenmeyi hiç istememiştim. Yıllar boyu elimden geldiğince uzak durmuş, mümkün olduğunca az şey öğrenmeye çalışmışım. Yine de her şey on yıl önce Amsterdam’daki bir kafede büyük gizlilikle paylaştığım şeyle alakalıydı. Kimseye anlatmayacağına dair tüm kalbiyle söz verdiği itirafımla. Ailemin kalbindeki sır. Benim korkunç, utanç kaynağımla.

Kadife merdivenlerin altındaki kilitli kapının dışında, on altı yaşındayken babamın söylediklerini hâlâ hatırlıyorum. Alaycı

bir tavırla konuşmuştu. “Ah, bunun burun kıvrılabileceğın bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Kendini bundan daha üstün mü görüyorsun? Sence pahalı okul ücretin nasıl ödeniyor? İçinde yaşadığın ev, üstüne giydiğin giysilerin parasının nereden geldiğini düşünüyorsun? Tozlu eski şişelerden mi? Annenden kalan değerli mirastan mı? Hayır evlat. Paranın geldiğı yer *burası*. Hâlâ ayrıcalıklı olduğunu mu sanıyorsun? Bunun için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?”

Ben’in bilgisayarında yazanları okuduğunda Mimi’nin neler hissetmiş olabileceğini gayet iyi anlıyordum. Aile servetimizin kökenini, gerçekte kim olduğumu öğrenmek sarsıcıydı. Her şeyin kirli parayla ödendiğini keşfetmek korkunçtu. Bu yayılmakta olan bir hastalık, bir kanser gibiydi ve hepimizi hasta ediyordu.

Ama diğer yandan ailenizi seçemiyordunuz ve onlar hâlâ sahip olduğum tek aileydi.

Mimi okuduklarını anlattığında bir anda —Ben’in aylar önce attığı mesajın, barda buluşmamızın, bu binaya taşınmasının— mutlu bir tesadüf olmadığını, aksine çok daha hesaplı bir operasyon olduğunu fark ettim. Önceden planlanmıştı. Kendi emellerine ulaşmak için beni kullanmıştı. Ve şimdi ailemi mahvedecekti. Ve bu süreçte beni de mahvedecek olmayı umursamadığı da açıktı.

Aileyle ilgili o eski Fransız deyimini hatırladım. *La voix du sang est la plus forte*: Kanın sesi en güçlüsüdür. Başka seçeneğim yoktu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Tıpkı şimdi ne yapmam gerektiğini bildiğim gibi.

JESS

“Lütfen Jess,” diyor Nick makul bir ses tonuyla. “Sadece beni dinle. Oraya geleceğim, biraz konuşuruz.”

Bir an için düşünüyorum: Sırf aile olmaları burada olanlardan hepsinin sorumlu olduğu anlamına gelmez. Nick’in babasından kısaca “şerefsizin teki” diye bahsettiğini hatırlıyorum, her konuda aynı fikirde olmadıkları belli. Belki de hızlı bir sonuca vardım, belki de kadın gerçekten düştü. Yaşlı ve güçsüz bir kadın, gece geç saatte merdivenlerde kayıyor... Geç olduğu için de onu duyacak kimse yok. Ve belki kapı da bu yüzden kilitli çünkü saat çok geçti...

Hayır. İşimi şansa bırakmayacağım. Dönüp yerde iki büküm oturan, yüzü acıyla buruşmuş konsiyerje bakıyorum. O sırada birinci kattaki dairenin kapısının açıldığını fark ediyorum. Antoine’ın sahanlığa çıkıp kardeşinin yanına gidişini izliyorum, yan yana gelince düşündüğümünden de çok benzediklerini görüyorum. Bana bakıp gülümsüyor, gülümsemesi dehşet saçıyor.

“Selam, küçük kız,” diyor.

Nereye kaçsam? Ön kapı kilitli. Korku filmlerindeki bodruma kaçan kız olmak istemiyorum. İki kardeş merdivenlerden

bana doğru yürüyor. Düşünecek zamanım yok. İçgüdüsel olarak asansöre biniyorum. Üçüncü kata basıyorum.

Yukarı doğru çıkmaya başlayan asansörün mekanizması gıcırıyor. Nick'in yukarı koştüğünü duyabiliyor, metal parmaklıklardan başının tepesini görebiliyorum. Resmen beni kovalıyor. İş artık ciddiye bindi.

Nihayet üçüncü kata varıyorum. Asansör sinir bozucu bir yavaşlıkla duruyor. Metal kapıyı açıp sahanlığa fırlıyorum, Ben'in kapısına anahtarı sokup kilidi açıyorum, içeri girip arkamdan çarparak kapadığım kapıyı kilitliyorum. Nefes nefeseyim.

Düşünmeye çalışıyorum ama aklımın en net çalışması gerektiği anda panik beni aptallaştırıyor. Gizli merdivenleri kullanabilirim. Ama koltuk önünde duruyor. Oraya koşuyor, kanepeyi çekmeye çalışıyorum.

Ama o sırada bir anahtarın kilidin içinde dönmeye başladığını belli eden bariz sesi duyuyorum. Başımı çeviriyorum. Anahtarı var. Elbette anahtarı var. Kapının önüne bir şey dayayabilir miyim? Hayır, zaman yok.

Nick salonda bana doğru yürüyor. Onu gören kedi yanından geçip Nick'in sağındaki mutfak tezgâhına atlayarak miyavlıyor, belki de onu beslemeye geldiğini düşünüyor. Hain.

"Hadi ama, Jess," diyor Nick tüyler ürperten sakin ve tatlı ses tonuyla. "Sadece, sadece olduğun yerde kal..."

Nick'in bu yeni tehditkâr hâli, daha önce iyi adam maskesi takmamış olmasa bu kadar korkutucu olmazdı. Demek istediğim ağabeyinin öfkesinin yüzeyin altında kaynadığı hep belliydi. Ama Nick'i —bu yeni Nick'i— tanıyamıyorum.

"Yoksa ne?" diye soruyorum. "Ben'e yaptığının aynısını bana mı yaparsın?"

"Ben hiçbir şey yapmadım..."

Bunu söyleme şekli tuhaf. Konuşurken "ben" kelimesinin vurguluyor: "*Ben* yapmadım."

"Başkasının yaptığını mı söylüyorsun? Diğerlerinden biri mi?" Cevap vermiyor. Kendi kendime, *Onu konuşturmaya de-*

vam et, diyorum, zaman kazan. “Bana yardım etmek istediğini sanmıştım, Nick,” diyorum.

Acı çekiyor gibi görünüyor. “İstedim, Jess. Ve hepsi benim hatam. Tüm bunlar benim yüzümden oldu. Onu buraya ben davet ettim... bilmeliydim. Burnunu sokmaması gereken yerleri kurcaladı... Lanet olsun...” Elleriyle yüzünü ovuşturuyor, ellerini geri çektiğinde gözlerinin kızarmış olduğunu görüyorum. “Benim hatam... ve çok üzgünüm...”

İçimin ürperdiğini hissediyorum. “Ben’e ne yaptın, Nick?” Sert ve otoriter görünmek istiyorum ama sesim titriyor.

“Ben değildim... ben yapmadım... ben hiçbir şey yapmadım.” Yine aynı vurguyu duyuyorum. “*Ben* değildim, *ben* yapmadım.”

Tek kaçış yolum Nick’i geçip ön kapıdan çıkmak. Mutfak kapının hemen yanında. Mutfak eşyalarının durduğu çekmece orada ve içinde keskin Japon bıçağı var. Eğer onu konuşturmayaya devam edersem bir şekilde bıçağı alıp...

“Hadi Jess.” Bana doğru bir adım daha atıyor.

Ve aniden siyah beyaz bir parıltının hareketi gözüme ilişiyor. Kedi tıpkı ilk gece bana yaptığı gibi tezgâhtan Nick’in omzuna atlıyor. Nick küfrü basıyor, kediye uzaklaştırmaya çalışıyor. Mutfağa koşup bıçağı alıyorum. Yanından hızla geçip kapıya koşuyorum, dışarı çıkıp arkamdan kapıyorum.

“Merhaba, küçük kız.”

Başımı çeviriyorum, lanet olsun, Antoine orada, karanlıkta beklemiş olmalı. Bıçağı kaldırıyorum, o kadar sert savuruyorum ki geriye doğru sendeleyip merdivenlerden yuvarlanarak alt katın sahanlığına yığılıp kalıyor. Karanlıkta ona bakıyorum, göğsüm sıkışıyor. İnlediğini duyuyorum ama kımıldamıyor.

Nick her an gelebilir. Tek bir kaçış yolum var.

Yukarı çıkıyorum.

Sayıcı benden üstünler, bire karşı dört. Ama belki biraz zaman kazanmak için saklanacak bir yer bulabilirim.

Hadi Jess. Düşün. Kendini zor durumlardan kurtarma konusunda iyisindir.

MIMI

Dördüncü Kat

“Orada neler oluyor? Anne?” Öğrendiklerimden sonra bu kelime bana yabancı, acı verici geliyor.

“Şşş,” diyor annem saçımı okşayarak. “Şşş, *ma petite*.”

Titreyerek yatağa çöküyorum. Beni kontrol etmek için aşağı geldi. Yanıma oturmasına, kolunu omzuma atmasına izin verdim.

“Bak,” diyor. “Sadece burada kal, tamam mı? Ben gidip neler olduğuna bakacağım.”

Bileğini yakalıyorum. “Hayır, lütfen beni bırakma.” Sesimdeki muhtaçlıktan, ona ihtiyacım olmasından nefret ediyorum ama engel de olamıyorum. “Lütfen,” diyorum. “Anne lütfen.”

“Sadece bir dakika,” diyor. “Sadece bakıp emin olmalı...”

“Hayır. Lütfen, beni burada bırakma.”

“Mimi,” diyor sertçe. “Kolumu bırak lütfen.”

Ama onu sımsıkı tutuyorum. Her şeye rağmen beni bırakmasını istemiyorum. Çünkü o zaman yatağın altındaki canavardan korkan küçük bir çocuk gibi düşüncelerimle yalnız kalacağım.

JESS

Basamakları ikişer ikişer tırmanarak yukarı koşuyorum. Korku hiç olmadığım kadar hızlı koşmama neden oluyor.

Sonunda en üst kata varıyorum, çatı katı daire kapısının karşısındaki eski hizmetçiler odasına çıkan ahşap basamaklar karşımda. Merdivenleri tırmanıp karanlığa doğru ilerliyorum. Belki aklımı toplayıp ne yapacağıma karar verene kadar burada saklanabilirim. Kulağımdaki halka küpeleri çıkarıp kilidi açmak için gerekli şekli vermeye başladım bile. Asma kilidi tutup açmaya koyuluyorum. Normalde bu işi çabuk hallederim ama şu an ellerim titriyor, kilidin içindeki pimlerden birinin hareket ettiğini hissedebiliyorum ama onu açmak için yeterli baskıyı uygulayamıyorum.

En sonunda açılıyor, asma kilidi sertçe çekip kapıyı iterek açıyorum. Arkamdan yine kapıyorum. Açık asma kilit beni ele verecek olan tek şey, elimden tek gelen buraya girdiğimi hemen fark etmemesi için dua etmek. Gözlerim karanlığa alışıyor. Uzun, dar, sıkışık tavan arasına bakıyorum. Çatının dik bir eğimi var. Başımı büyük ahşap kirişlere çarpmamak için eğilmem lazım.

Karanlığı delen soluk ışığın küçük, kirli çatı penceresinden içeri süzülen dolunaydan geldiğini fark ediyorum. İçerisi havasız kalmış; eski ahşap ve hayvansı bir şey kokuyor: ter ya da daha beteri çürüyen bir şey kokusu. Derin nefes almamı engelleyen bir koku. Hava ağır, ay ışığında toz zerreciklerinin önümde uçuştüğünü görebiliyorum. Sanki zamanın yüzyıllardır durduğu bir dünyanın kapısını aralamış gibi hissediyorum.

Biraz ilerleyip saklanacak bir yer arıyorum. Dar alanın uzak köşesinde eski döşeğe benzer bir şey görüyorum. Üstünde bir şey varmış gibi duruyor.

Yine aşağıda konsiyerji bulduğumdaki aynı hisse kapılıyorum. Daha fazla yaklaşmak istemiyorum. Bakmak istemiyorum.

Yine de yaklaşıyorum çünkü mecbur olduğumu biliyorum. Ne olduğunu görüyorum. Daha doğrusu kim olduğunu görüyorum. Kanı görüyorum. Neler olduğunu anlıyorum.

Bunca zamandır buradaydı. O an onlardan saklanmam gerektiğini unutuyorum. Baktığım şeyin dehşeti dışındaki her şeyi unutuyorum. Avazım çıktığı kadar çığlık atıyorum.

MIMI

Dördüncü Kat

Apartmanda bir çığlık yankılanıyor.

“O öldü. O öldü. Lanet olsun, onu öldürdünüz.”

Annemin kolunu bırakıyorum.

Kafamın içindeki fırtına gittikçe daha da artıyor. Önce bir arı sürüsünü andırıyor... ardından dalgalarla suyun altına gömülmüş ve şimdi de bir fırtınanın ortasında kalmışım gibi hissediyorum. Yine de gürültü dışarı sızmaya başlayan düşünceleri, anıları susturacak kadar yüksek değil.

Kan olduğunu hatırlıyorum. Çok fazla kan vardı.

Çocukken yatağın altındaki canavardan korktuğunuz için uyuyamamanın nasıl olduğunu bilir misiniz? Ya o canavarın siz olduğundan şüphelenmeye başlarsanız ne olur? O zaman nereye saklanırsınız?

Anılar zihnimin derinliklerinde kilitli bir kapının ardında saklı gibiydi. Kapıyı görebiliyordum. Orada olduğunu, kapının arkasında korkunç bir şey olduğunu biliyordum. Asla görmek istemediğim bir şey. Ama şimdi kapı açılıyor ve anılar dışarı akmaya başlıyor.

Kanın metalik kokusu. Kanla kayganlaşan ahşap parke. Ve elimde kanvas kesen bıçağım.

Beni duşa soktuklarını hatırlıyorum. Annem... ve sanırım biri daha vardı. Beni yıkadıklarını hatırlıyorum. Rengi suyla pembeye dönen kan, parmaklarımın arasından kıvrılarak giderden akıyordu. Titrememi durduramıyordum. Nedeni suyun soğuk olması değildi, hayır aksine çok sıcaktı. Buz kesen içimdi.

Annemin beni küçük bir kızken tuttuğu gibi sardığını hatırlıyorum. Ona çok öfkeli olmama rağmen, aklımın çok karışık olmasına rağmen tek istediğim ona sımsıkı sarılmaktı. Yine o küçük kız olmaktı.

“Anne,” dedim. “Korkuyorum. Ne oldu?”

“Şişşt.” Saçlarımı okşadı. “Sorun yok,” dedi. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Seni koruyacağım. Bırak bu işi ben halledeyim. Başın belaya girmeyecek. Hepsi onun hatasıydı. Sen yapılması gerekeni yaptın. Benim cesaret edemediğimi. Ondan kurtulmamız gerekiyordu.”

“Ne demek istiyorsun?” Yüzüne bakıp anlamaya çalıştım. “Anne, ne demek istiyorsun?”

O zaman bana, gözlerimin içine dikkatle baktı. Sonra yavaşça başını salladı. “Hatırlamıyorsun. Evet, evet, böylesi daha iyi.”

Daha sonra tırnaklarımın altında kızıl-kahve pas rengi bir şey gördüm. Banyodaki diş fırçasıyla tırnak diplerimi kanayana kadar fırçaladım. Acı umurumda değildi. Sadece her neyse ondan kurtulmak istiyordum. Ama gerçek gibi görünen tek şey buydu. Geri kalan her şey bir rüya gibiydi.

Ve sonra o kız geldi, ertesi sabah kapıma dayandı, ben açana kadar kapıyı çaldı. Ve sonra o korkunç kelimeleri söyledi:

“Ağabeyim... Ben... o... şey, bir nevi ortadan kayboldu.”

Her şeyin gerçek olabileceğini o zaman anladım.

Sanırım o bendim. Sanırım onu ben öldürmüştüm.

SOPHIE

Çatı Katı

“O öldü. O öldü. Lanet olsun, onu öldürdünüz.”

“Gitmem gerek, *chérie*,” diyorum Mimi’ye. “Gidip bununla ilgilenmeliyim.” Onu dairede bırakıp sahanlığa çıkıyorum.

Yukarı bakıyorum. Sonunda oldu. Kız *chambres de bonne*’ye girdi. Onu buldu.

O korkunç gecede dairesinin kapısını iterek açtığımı hatırlıyorum. Kızım kanlar içindeydi. Konuşmak ya da çığlık atmak için ağzını açtı ama hiçbirini yapamadı.

Her nasılsa konsiyerj de oradaydı. Doğru ya tabii ki orada olacaktı; o her şeyi görür, bilirdi; bu apartmanın içinde bir hayalet misali dolanırdı. Karşımdaki manzaraya büyük bir şokla baktım. Ama sonra tuhaf bir iş bitiricilik duygusu beni ele geçirdi.

“Onu yıkamalıyız,” dedim. “Üstündeki kanları temizlemeliyiz.” Konsiyerj başını salladı. Mimi’yi omuzlarından tutup onu duşa götürdü. Mimi; Ben, ihanet ve kulüp hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Biliyordu. Ama nedense bana gelmemiştii.

Temizlendikten sonra konsiyerj onu dairesine götürdü. Kızımın şoka girdiğini görebiliyordum. Onunla gitmek, onu ra-

hatlatmak istedim ama önce yaptığı şeyin sonuçlarıyla ilgilenmem gerekiyordu. Dürüst olmam gerekirse ben de aynı şeyi yapmayı düşünmüştüm.

Evdeki tüm bezleri bulup kullandım. Banyodaki bütün havluları kullandım. Hepsi kana bulandı. Penceredeki perdeleri söküp cesedi sardım ve perde kordonuyla dikkatlice bağladım. Silahı duvardaki gizli boşlukta bulunan servis asansörüne sakladım ve kolu çevirerek sepeti iki kat arasında kalacak şekilde yukarı çektim.

Konsiyerj çamaşır suyu getirdi, kanı sildikten sonra zemini temizlemek için onu kullandım. Tüm bu süre boyunca kokuyu almamak için ağzımdan nefes aldım. Elimin tersiyle ağzımı kapattım. Kusamazdım, soğukkanlılığımı korumak zorundaydım.

Çamaşır suyu zemini aşındırdı, parkenin cilasını soldurdu. Kan gölünden daha büyük bir leke bıraktı. Ama başka seçeneğim yoktu, yapabileceğimin en iyisi buydu.

Ve sonra —ne kadar sonra bilmiyorum— kapı açıldı. Kilitli değildi, elimdeki iş yüzünden kilitlemeyi unutmuştum.

Orada duruyorlardı. Meunier çocukları. Üvey oğullarım. Nicolas ve Antoine. Dehşetle bana bakıyorlardı. Çamaşır suyu lekesi önümde duruyordu, dirseklerime kadar kana bulanmıştım. Nick'in yüzü bir anda soldu.

"Korkunç bir kaza oldu," dedim.

"Yüce Tanrım," dedi Nicolas güçlkle yutkunarak. "Bunun nedeni..."

Ben ne diyeceğimi düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Mi-mi'nin adını veremezdim. Suçu bir babanın yapması gerektiği gibi Jacques'ın üstlenmesine karar verdim. Ne de olsa bu onun pisliğiydi. Devam ettim. "Babanız Ben'in ne üzerine çalıştığını öğrenmiş..."

"Aman Tanrım!" Nick elleriyle yüzünü kapadı. Ve sonra tıpkı küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Bu korkunç bir acının

sesiydi. Gözyaşları aktı, nefesi kesildi. “Bunların hepsi benim hatam. Babama ben söyledim. Mimi’nin öğrendiklerini, Ben’in ne yazdığını ona ben anlattım. Böyle bir şey olacağı aklıma gelmedi. Bilsem, aman Tanrım...”

Bir an için olduğu yerde sallandı. Sonra odadan koşarak çıktı. Onun banyoda kustuğunu duydum.

Antoine kollarını göğsünde katlamış hâlde duruyordu. O da aynı derecede rahatsız olmuş gibiydi ama zayıflık göstermemeye kararlı görünüyordu.

“Layığını bulmuş, *putain de bâtard*,” dedi sonunda. “Ben de aynı şeyi yapardım.” Ama sesi o kadar kendinden emin çıkmadı.

Birkaç dakika sonra Nick geri döndü, solgun ama kararlı görünüyordu.

Üçümüz durup birbirimize baktık. İlk kez bir aile gibiydik. Garip bir şekilde birleşmiştik. Tek kelime etmedik, sadece başımızı sallayarak anlaşma yaptık ve çalışmaya koyulduk.

* (Fr.) Piç kurusu. (e.n.)

JESS

Son birkaç gündür yaşadığım en karanlık anlarımda bile, Ben'in kendini nasıl bir duruma soktuğunu öğrendiğimde bile bu, hiç aklıma gelmedi. Ağabeyimi de annemi bulduğum gibi bulacağımı hiç düşünmedim.

Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Şiltenin üzerindeki ceset ağabeyime hiç benzemiyor. Bunun nedeni sadece teninin solgun, sarımsı rengi ve çökük göz çukurları değil. Onu daha önce hiç bu kadar hareketsiz görme-miştim. Ağabeyimi yüzünde gülümsemesi, içinde hayat enerjisi olmadan hayal edemiyorum.

Karanlığa rağmen tişörtündeki paslı kırmızı rengi seçebiliyorum. Kumaşın diğer tarafları renksiz. Bu, sadece ön tarafını kaplayan büyük bir leke.

İpuçlarının peşinden gidip kendimi çıkmaza sokarken o, tüm bu süre boyunca buradaydı. Ona yardım ettiğimi düşünüyordum. Ve en kötüsü buraya geldiğim ilk sabah, o kilitli tavan arası kapısını görmüştüm.

Yanına çömeliyorum, olduğum yerde sallanırken gözümünden yaşlar akıyor.

“Çok üzgünüm,” diyorum. “Kahretsin, çok üzgünüm.”

Uzanıp elini tutuyorum. Ağabeyimle en son ne zaman el ele tutuşmuştuk? Sanırım polis karakoluna gittiğimiz o gün. Anne-mi bulduktan sonra. Yollarımız ayrılmadan önce. Parmaklarını sıkıyorum.

Bir anda korkuyla az kalsın elini itecek gibi oluyorum.

Parmağının kımıldadığına yemin edebilirim. Elbette bana öyle geldiğini biliyorum. Ama bir an gerçekten de...

Ona bakıyorum. Gözleri açık. Daha önce açık değillerdi... öyle değil mi?

Ayağa kalkıp başında duruyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor.

“Ben?”

Gözlerini kırptığından eminim.

“Ben?”

Bir kez daha kırptıyor. Hayal görmüyorum. Bakışlarını bana odaklamaya çalıştığını görebiliyorum. Ve şimdi ağzını açıyor ama sesi çıkmıyor. Sonra “Jess,” diyor. Nefes sesinden biraz daha güçlü ama söylediğini net olarak duyuyorum. Çok ama çok yorgunmuş gibi gözlerini yine kapatıyor.

“Ben!” diyorum. “Hadi. Hey. Otur.” Aniden onu doğrultmak çok önemliymiş gibi görünüyor. Koltukaltlarından kavırıyorum. Vücudu son derece ağır. Ama bir şekilde onu oturtmayı başarıyorum. Hafifçe öne devriliyor, bakışları şaşkın olsa da gözleri kesinlikle açık.

“Ah, Ben.” Omuzlarını tutuyorum ama yarasının ciddi olması ihtimaliyle sarılmaya cesaret edemiyorum. Yaşların gözünden sel gibi akmasına izin veriyorum. “Aman Tanrım, Ben, yaşıyorsun... yaşıyorsun.”

Arkamda bir kapının çarptığını duyuyorum. Tavan arası kapısı. Bir an için gerçekten de her şeyi, herkesi unutmuşum.

Yavaşça dönüyorum.

Sophie Meunier orada duruyor. Nick hemen arkasında. Az önce olanlardan dolayı sersemlemiş olmama rağmen yine de

ikisinin ifadesinin birbirinden ne kadar farklı olduğunu görebiliyorum. Sophie'nin ifadesi gergin, dehşet verici. Ben'e bakan Nick'in yüzünde ise şaşkınlık, korku ve kafa karışıklığı var. Aslında Nick —ancak bu şekilde tarif edebilirim— hayalet görmüşe benziyor.

NICK

İkinci Kat

Tavan arasındaki manzara karşısında korku beni felce uğrattıyor. Çığlığı duyar duymaz yarı baygın hâldeki Antoine'ı dairemdeki koltuğa yatırıp sonra buraya koştum.

O burada. Ben burada. İyi görünmüyor belki ama oturuyor. Yaşıyor.

Bu doğru olamaz. Hiç mantıklı değil. Mümkün değil.

Ben öldü. Cuma gecesinden beri ölü. Bir zamanlar dostum olan eski üniversite arkadaşım, on yıl önce sıcak bir yaz akşamı âşık olduğum ve o günden beri aklımdan çıkaramadığım adam öldü.

O öldü ve bu benim suçumdu. O günden beri suçluluk duygusu ve çektiğim acıyla baş etmeye çalışıyorum, etrafta yarı ölü gibi hissederek dolaşıyorum.

Benim yaşadığım şaşkınlığı görme beklentisiyle üvey anne bakıyorum. Ama yüzünde öyle bir ifade yok. Bu durum onu şaşırtmışa benzemiyor. Biliyordu. Tek açıklaması bu. Aksi hâlde nasıl bu kadar sakin olabilir?

Sonunda konuşmayı başarıyorum. "Bu da ne?" diye soruyorum boğuk bir sesle. "Bu da ne? Neler oluyor?" Ben'i işaret ediyorum. "Bu mümkün değil. O öldü."

Görüyorsunuz, bunun doğru olduğunu biliyorum. Bunu sindirmek için çok zaman harcadım; uyduruk bir kefene sarılı cansız bir bedenın tarıfsız dehşetini yaşadım. İnkâr edilemez bir gerçektir. Parkeye yayılan, havlulara silinen kanı gördüm. Biri o kadar kan kaybedip hayatta kalamaz. Dahası da var. Üç gece önce Antoine’la birlikte onun cesedini merdivenlerden indirdik, sığ bir çukur kazıp onu avludaki bahçeye gömdük.

MIMI

Dördüncü Kat

Yukarıdan gelen ıglıktan sonra etraf sessizliğe bürünüyor. Neler oluyor? Ne buldu?

Hatırladığım kısım bu. Ondan sonra kan dışında hiçbir şey yok.

Geç olmuştu ve zihnimin içinde dolanıp duran düşüncelerden bitap düşmüş olmama rağmen uyuyamıyordum. Okuduklarımı aklımdan çıkaramıyordum. Gördüklerimi. Ben ve annem. Onu çizdiğim tuvalleri parçalamıştım. Ama beni rahatlatmaya yetmemişti. Dairesinde bilgisayarının başında çalıştığını görebiliyordum. Ama artık her şey farklıydı. Ne hakkında yazdığını biliyordum ve bu düşünce midemi bulandırıyor. Artık öğrendiklerimi unutmam mümkün değildi. İnanmak istemiyor olmama rağmen. Ama sanırım inanıyordum. Babamın işinden bahsederken herkesin kullandığı o kısık ses tonu. Antoine'ın söylediğini duyduğum şeyler. Hepsi dehşet verici biçimde mantıklı gelmeye başlıyordu.

Ben pencerenin önüne gelip dışarı baktı. Hemen eğildiğim için beni göremedi. Sonra izlemeye devam ettim.

Masasına geri döndü, telefonunun ekranına baktıkça baktı ve cihazı kulağına götürdü. Bakışlarını yine kaldırdı. Başını çevirdi. Yavaşça ayağa kalktı. Kapı açılıyordu. Biri içeri giriyordu.

Oh-merde.

Putain de merde.

Orada ne arıyordu?

İçeri giren babamdı.

Evde olmaması gerekiyordu.

Ne zaman geri dönmüştü? Ve Ben'in dairesinde ne arıyordu?

Babamın elinde bir şey vardı. Ne olduğunu gördüm: Birkaç hafta önce Ben'e armağan ettiği büyük şarap şişesiydi.

Elini yukarı kaldırdı...

İzlemeye dayanamayacaktım. Ama aynı zamanda gözlerimi de ayıramıyordum. Ben'in dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm. Babam şişeyi tekrar tekrar savuruyordu. Ben'in geriye doğru sendelemesini, yere yığıldığını, kanın soluk renkli tişörtünün ön kısmından akararak onu kırmızıya boyamasını izledim. Tüm bunların benim hatam olduğunu biliyordum.

Ben sürünerek pencereye doğru geldi. Elini kaldırıp cama vurmasını izledim. Ardından dudaklarından tek bir kelime döküldü: *İmdat.*

Babamın şişeyi bir kez daha kaldırdığını gördüm. Neler olacağını biliyordum. Onu öldürecekti.

Bir şey yapmam gerekiyordu. Onu seviyordum. Evet, Ben bana ihanet etmişti. Evet, tüm dünyamı yıkmıştı ama onu seviyordum.

En yakınımdaki şeyi kaptım. Merdivenleri o kadar hızlı indim ki sanki ayaklarım yere hiç değmedi. Ben'in kapısı açıktı ve babam başında duruyordu, onu durdurmam gerekiyordu, onu durdurmalıydım ve aynı zamanda içimden bir ses bana şöyle diyordu: O adam senin gerçek baban değil. Ve o, iyi bir adam

da değil. Bazı korkunç şeyler yaptı. Ve şimdi de bir katil olmak üzere.

Ben yerde yatıyordu, gözleri kapalıydı. Babam onun arkasında duruyordu, beni görmemiş, içeri girdiğimi duymamıştı. Kanvas kesen bıçağım elimdeydi, küçük olmasına rağmen çok ama çok keskindi ve ben bıçağı havaya kaldırdım.

Sonrası yok.

Sonrası sadece kan.

Daha sonra avludan gelen sesleri duydum. Kürek sesleri. Bir anlam veremedim. Annem bahçeyle uğraşmayı severdi ama gece olmuştu, hava karanlıktı. Neden bu saatte uğraşıyordu? Gerçek olamazdı, rüya görüyor olmalıydım. Ya da bir tür kâbus.

NICK

İkinci Kat

Ben'in neyin peşinde olduğunu, neler yazdığını anlattıktan sonra babamın çalışma odasından çıktığımı hatırlıyorum. Onu eve çağırıp bilmesi gereken şeyler olduğunu söylemiştim. Merdivenlerden inerken yüzündeki ifadeyi düşündüm. Zar zor bastırıldığı öfkesini. Beni çocukluğuma götüren bir korku hissettim, o ifadeyi takındığında en iyisi bir yerlere saklanmaktı. Ama aynı zamanda Benjamin Daniels'ın balonunu patlattığım için sapkın bir zevkin ürpertisi içimi sardı. Babama meşhur yargısının düşündüğü kadar kusursuz olmadığını göstermenin, kısa süreliğine de olsa öz oğullarından yakın tuttuğu altın çocuğun ne mal olduğunu göstermenin hazzını tattım. Evet, Ben'e ihanet etmiştim ama onun bana ve ailemin misafirperverliğine ihanetiyle mukayese edilemezdi.

Ama zafer duygusu çabuk kayboldu. Gidip küçük mavi haplardan dört tane yuttum ve *oxycodone* uyuşukluğu içinde dairemde yattım.

Sanırım üst katta yaşanan kargaşanın farkındaydım, bilmiyorum, sanki başka bir evrende yaşanıyor gibiydi ama. Bir süre sonra ilaçların da etkisi geçmeye başlayınca gidip neler olduğuna bakmam gerektiğini düşündüm.

Merdivenlerde Antoine’la karşılaştım. Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordum; yine sarhoş olup sızmış olmalıydı.

“Neler oluyor?” diye sordu. Sesi sertti ama ifadesi korkmuş gibiydi.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. Bu doğru değildi. İsmini koymadığım bir şüphe çoktan aklımda şekillenmeye başlamıştı. Birlikte üçüncü kata çıktık. Kan. İlk gördüğüm şey buydu. Çok fazlaydı. Sophie kan birikintisinin ortasında oturuyordu.

“Korkunç bir kaza oldu.” Bize söylediği buydu.

Anında benim hatam olduğunu anladım. Her şeyi ben başlatmıştım. Babamın ne tip bir adam olduğunu biliyordum. Öğrendiklerinin onu neye iteceğini tahmin etmeliydim. Ama öfkem ve ihanet duygusu gözümü kör etmişti. Kendimi, ailemi korumak adına bunu yaptığımı söyleyerek kandırmıştım ama aynı zamanda intikam almak, bir şekilde Ben’e zarar vermek istiyordum. Ama bu... kan, perdeden kefenine sarılı hareketsiz beden. Daha fazla bakamadım.

Sanki hissettiğim bu dehşet, yediğim bozuk bir şeymiş ve onu içimden atabilirmişim gibi banyoya koşup kustum. Ama elbette peşimi bırakmayıp bir parçam olarak kaldı.

Bir şekilde kendimi toparladım. Ben’e yardım edemezdim. Ailemi kurtarmak için bunu yapmam gerektiğini biliyordum.

Vücudunun dehşet verici ağırlığı kollarımdaydı. Buna rağmen yaşadıklarım gerçek gibi gelmiyordu. Bir yanım Ben’in yüzünü görürsem gerçek olduğuna ikna olacağımı düşünüyordu. Belki de ona veda etmem önemliydi. Ama bunu yapacak cesareti bulamadım. Bütün o bağları çözüp içinde yatanla yüzleşecek gücüm yoktu.

Anlayacağınız olanlar buydu. Üç gece önce Ben ölmüştü ve biz de onu gömmüştük.

Yoksa öyle olmamış mıydı?

SOPHIE

Çatı Katı

Onu kanlar içinde gördüğüm an –kocamın kanı– neredeyse hiç düşünmeden harekete geçtim. Yaptığım her şey kızımı korumak içindi. Benim de şoka girmiş olmam muhtemel ama zihnim oldukça berrak çalışıyor gibiydi. Her daim ne istediğini bilen, amacına odaklanmış biri oldum. Kötü bir durumdan bile en iyi şekilde yararlanmayı bildim. Bu hayatı da böyle biri olmaya borçluydum.

Oğullarının işbirliği yapmaları ve bana yardım etmeleri için Jacques'm hayatta olması gerektiğini biliyordum. Ölenin Ben olduğunu sanmaları gerektiğini biliyordum. Cesedi sarmadan önce Jacques'ın telefonunu yüzüne tuttum, kilidi açtım ve şifreyi değiştirdim. Bu süre boyunca da telefonu saklayıp Antoine ve Nicolas ile babaları gibi mesajlaştım. Jacques'ı ne kadar uzun "hayatta" tutarsam oğullarından o kadar uzun süre faydalana bilirdim.

Benjamin için yapabileceklerimi yaptıktan –havluyla kanamasını durdurup ve yarasını temizledikten– sonra konsiyerj ile onu buraya, *chambres de bonne*'ye getirdik. Direnecek gücü yoktu, elimizden kurtulamayacak kadar ağır yaralanmıştı. Burada

sadece onu hayatta tutuyordum. Ona su ve biraz yiyecek veriyordum; geçen gün pastaneden aldığım kişi vermiştim. Onunla ne yapacağıma karar verene kadar burada tutacaktım. Yaraları o kadar ağırdı ki doğal akışına bırakmak en kolayı olabilirdi. Ama biz sevgiliydik. Kısa süre içinde olsa birbirimiz için ne anlama geldiğimizi unutmamıştım. Birçok şey olabilirdim: bir fahişe, bir anne, bir yalancı. Ama bir katil değildim. Kızım la ayrıldığımız nokta burasıydı.

“Jacques bir süre burada olmayacak,” dedim üvey oğullarıma Ben’in dairesine geldiklerinde. “Bu gece Paris’te olduğunu kimsenin bilmemesi en iyisi. Biri sorarsa bildiğiniz kadarıyla iş seyahatlerinden birinde olduğunu söylersiniz. Tamam mı?”

İkisi de başlarını salladı. Benden hiç hoşlanmamışlardı, beni hiç onaylamamışlardı. Ama babalarının yokluğunda sözlerime kulak veriyorlardı. Ne yapacaklarının, nasıl yapacaklarının söylenmesini istiyorlardı. İkisi de hiç büyümemişti. Jacques buna müsaade etmemişti.

Başlangıçta beni önceki hayatımdan “kurtardığı” için Jacques’a duyduğum minneti düşündüm. O zaman ne kadar yanlış değerlendirdiğimin farkında değildim. Kocam la evlenerek sandığım gibi kendimi kurtarmamıştım. Kademe atlama-mıştım. Tam tersini yapmıştım. Pezevengimle evlenmiş, kendimi ona zincirlemiştim.

Belki de kızım benim cesaret edemediğim şeyi yapmıştı.

JESS

Bıçağı sıkıca kavriyorum, ikisinden birisi yaklaşırsa Ben'i —ve kendimi— savunmaya hazırım. Tuhaf olan ikisi de tehlikeli görünmüyor. Ortamdaki gerginlik az. Nick'in kocaman açtığı gözleri Sophie ve Ben arasında mekik dokuyor. Anlayamadığım bir şey var. Yine de bıçağı bırakmıyorum. Gardımı indiremem.

"Kocam öldü," diyor Sophie Meunier. "Olan bu." Bu sözlerle Nick'in sendelediğini görüyorum. Bunu bilmiyor olabilir mi?

"*Qui?*" diyor boğuk bir sesle. "*Qui?*" Sanırım kimin yaptığını soruyor.

"Kızım," diyor Sophie Meunier. "Ben'i korumaya çalışıyordu. Ağabeyini buraya getirdim." Başını bize doğru sallıyor. "Onu hayatta tutmaya çalıştım." Bunu sanki bir tür övgüyü hak ettiğini düşünüyormuş gibi söylüyor. Verecek cevap bulamıyorum.

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken bu oyunu nasıl oynayacağımı bulmaya çalışıyorum. Nick bir tür şokta; çömelmiş, başı ellerini arasında. Buradaki tehdidin Sophie Meunier olduğundan eminim. Bıçağı olan benim ama onu kullanabileceğimi sanmıyorum. Bana doğru bir adım atıyor. Bıçağı kaldırıyorum ama pek etkilenmişe benzemiyor.

“Gitmemize izin vereceksin,” derken sesimin hissettiğimden daha kararlı çıkması için çabalıyorum. Bıçağım olabilir ama bizi buraya kısırdı, dış kapı kilitli. O izin vermediği sürece buradan çıkmanın bir yolu olmadığını biliyorum. Ben’in yardım almadan ayakta durabileceğini sanmıyorum ve dış dünyayla aramızda koca bir bina var. Muhtemelen o da aynı şeyi düşünüyor.

Başını iki yana sallıyor. “Bunu yapamam.”

“Evet. Buna mecbursun. Onu hastaneye götürmeliyim.”

“Hayır...”

“Onlara bir şey demem,” diyorum hemen. “Dinle... onlara nasıl yaralandığını söylemem. Ben... ben onlara Vespa’sından falan düştü derim. Sonra da bir şekilde evine çıktığını, onu böyle bulduğumu anlatırım.”

“Sana inanmazlar,” diyor.

“İkna etmenin yolunu bulurum. Onlara söylemem.” Sesimdeki çaresizliği duyuyorum. Ona yalvarıyorum. “Lütfen. Sözümüne güvenebilirsiniz.”

“Nasıl emin olabilirim?”

“Başka ne seçeneğin var?” diye soruyorum. “Başka ne yapabilirsin?” Risk alıyorum. “Bizi sonsuza dek burada tutamazsın. İnsanlar burada olduğumu biliyor. Beni aramaya gelecekler.” Bu tam olarak doğru değil. Theo var elbet ama muhtemelen şu an hapiste ve ona adresi söylemedim; bulması zaman alacaktır. Ama Sophie’nin bunu bilmesine gerek yok. Sadece onu inandırmam gerek. “Ve senin bir katil olmadığını biliyorum, Sophie. Söylediğin gibi onun hayatta kalması için uğraştın. Eğer kötü biri olsaydın bunu yapmazdın.”

İfadesini bozmadan beni dinliyor. Söylediklerimin işe yarayıp yaramadığını anlayamıyorum. Daha fazlasını söylemem gerektiğini hissediyorum.

Az önce “kızım” derken ses tonundaki duygu yoğunluğunu hatırlıyorum. Onun bu yarısına hitap etmeliyim.

“Mimi güvende olacak,” diyorum. “Söz veriyorum. Eğer söylediklerin doğruysa Ben’in hayatını kurtarmış. Bu benim için her şeyden önemli. Ne yaptığını hiç kimseye söylemeyeceğim. Yemin ederim. Sırrın bende güvende.”

SOPHIE

Çatı Katı

Ona güvenebilir miyim? Peki ya başka seçeneğim var mı?

“Ne yaptığını hiç kimseye söylemeyeceğim.” Her nasılsa en büyük korkumu tahmin etmeyi başardı.

Haklı; eğer onları öldürmek isteseydim çoktan yapardım. İkisini sonsuza dek burada tutamayacağımı biliyorum. Bunu istemiyorum da. Üvey oğullarımın artık benimle işbirliği yapacağını da sanmıyorum. Nicolas babasının öldüğü gerçeğiyle yıkılmışı benziyor; Antoine’ın şu âna kadar yardım etmiş olmasının nedeniyse babasının isteklerini gerçekleştirdiğini zannetmesiydi. Gerçeği öğrendiğinde vereceği tepkiyi düşünmek beni dehşete düşürüyor. Onunla ne yapacağımı bulmam lazım ama şu an için asıl sorunum bu değil.

“Polise anlatmayacaksın,” diyorum. Bu bir rica değil.

Başını iki yana sallıyor. “Polisle aram hiç iyi olmadı.” Nicolas’ı işaret ediyor. “O konuda Nick beni destekleyecektir.” Ama Nicolas söylediklerimi duymuyor. Bu yüzden kısık ve telaşlı ses tonuyla konuşmaya devam ediyor. “Bak. Sana bir şey anlatacağım, belki bir faydası olur. Babam aslında bir polisti. Herkese göre lanet bir kahramandı. Ama annemin hayatını cehenneme

geçirmişti. Ama anneme nasıl davrandığını, annemi nasıl dövdiğünü anlattığımda kimse inanmadı. Çünkü o ‘kötü adamlar’ hapse tıkan ‘iyi adamdı’. Ama sonra...” Boğazını temizliyor. Ama sonra bir gün annem daha fazla dayanamayacağını söyledi. Denemeyi bırakmanın daha kolay olacağına karar verdi. Yani... hayır. Polislere güvenmem. Ne buradakilere ne de başka bir yerdekilere. Onlara, sizin şu adamla –Blanchot– tanışmadan önce de güvenmiyordum. Sana söz veriyorum, polise gidip olanları anlatmayacağım.”

Blanchot’u biliyor. Onu arayıp yardım istemeyi aklından geçirmiştim. Ama o Jacques’ın adamıydı ve sadakati bana kadar uzanır mıydı bilmiyorum. Onun gerçeği öğrenmesi riskini alamam.

Kızı inceliyorum. Her şeye rağmen ona inandığımı fark ediyorum. Kısmen babası hakkında söyledikleri yüzünden. Kısmen de doğruyu söylediğini yüzünde gördüğüm için. Ve son olarak ona güvenmekten başka çarem olduğunu da sanmıyorum. Ne pahasına olursa olsun kızımı korumalıyım. Artık başka hiçbir şeyin önemi yok.

NICK

İkinci Kat

Uyuşmuş hâldeyim. Bir noktada hissin geri döneceğini ve geri geldiğinde de hiç şüphesiz dayanılmaz olacağını biliyorum. Ama şimdilik sadece bu uyuşukluk hissi var. İçindeyse bir tür rahatlama gizli. Belki daha ne hissettiğimi bilmiyorum. Babam öldü. Çocukluğumu ondan korkarak geçirdim, tüm yetişkin hayatım boyunca ondan kaçmaya çalıştım. Yine de Tanrı biliyor ya, onu seviyordum.

Ben'i kaldırıp merdivenlerden aşağı inmesine yardım ederken sadece bir robot gibi reflekslerimle hareket ediyordum. Uyuşmuş olmama rağmen üç gece önce, bahçeye kaskatı, hareketsiz başka bir vücudu taşıırken hissettiğim dehşet ve tuhaflık içimde yankılanıyor.

Bir an göz göze geliyoruz. Tam olarak kendinde değil, bu yüzden belki de sadece hayal gücümün bir oyunu... ama sanki ifadesinde bir şey görüyorum. Bir özür mü? Veda mı? Bakış geldiği gibi hızla yok oluyor ve gözleri yeniden kapanıyor. Zaten ona güvenemeyeceğimi biliyorum. Çünkü gerçek Benjamin Daniels'ı hiç tanımamıştım.

Bir Hafta Sonra

JESS

Ağabeyimle birlikte ahşap masada karşılıklı sessizce oturuyoruz. Ben küçük kâğıt bardaktaki *espresso*'sunu bir dikişte içiyor. Kruvasanımın ucunu koparıp ağzıma atıyorum. Hastanede olabiliriz ama burası Fransa ve hamur işleri her yerde oldukça güzel.

Sonunda Ben konuşuyor. "Kendime hâkim olamadım, anlıyor musun? O aile. Bizim sahip olamadığımız her şeye sahipti. Bunun bir parçası olmak istedim. Beni sevmelerini istedim. Ama aynı zamanda onları mahvetmek istedim. Bunun bir nedeni hayatlarının bir aşamasında anne olabilecek kadınları sömürmeleri idi. Ama aynı zamanda sanırım sırf buna imkânım olduğunu bildiğim içindi."

Çok berbat görünüyor. Yüzünün bir yarısı morluklarla kaplı, başının üstünde birkaç dikiş var ve kolu askıda. Oturduğumuzda yanımızdaki kadın bize şaşkınlıkla baktıktan sonra başını çevirdi. Ama Ben'i iyi tanıyorum ve bunun yakında cazibesine katacağı çekici bir yara izi olacağını biliyorum.

Onu hastaneye taksiyle getirdim ve tabii ki parayı onun cüzdanından aldım. Doktorlara onun apartmanının yakınlarında

Vespa'sından düştüğünü ve oldukça kötü yaralandığını anlattım. Bir şekilde dairesine çıkmayı başardığını ama orada kendinden geçtiğini ve ben gelip onu bulana kadar öylece yattığını söyledim. Birkaç kaş havaya kalktı —deli İngiliz turistler— ama onu tedavi ettiler.

“Teşekkür ederim,” diyor. “Benim için yaptıkların inanılmaz. Biliyorum, sana gelme demeliydim...”

“Eh, şükürler olsun ki söylememişsin. Aksi hâlde hayatını kurtaramazdım.”

Yutkunuyor. Bunu duymaktan hoşlanmadığını anlıyorum. İnsanlara ihtiyacınız olduğunu bilmek rahatsız edici. Bunu biliyorum.

“Üzgünüm Jess.”

“Gelecek sefer seni kurtarmamı bekleme.”

“Sırf bunun için demiyorum. Bana ihtiyacın olduğunda yanında olmadığım için. Gerçekten önemli olduğunda orada olmadığım için. Onu yalnız bulmamalıydın.”

Uzun bir sessizlik oluyor.

Ardından yine konuşmaya başlıyor. “Biliyor musun, bir bakıma seni hep kıskandım.”

“Ne için?”

“Onu son kez görebildiğin için. Ben veda edemedim.” Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Annemi o hâlde bulmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum. Yine de bir yanımda onu anlıyor.

Ben başını kaldırıyor.

Bakışlarını takip edince pencerenin dışında üstünde koyu renk ceket ve atkısıyla bize el sallayan Theo'yu görüyorum. Telefonumu kaybettim ama neyse ki kartviziti hâlâ bende. Yarılmış dudağıyla düellodan çıkmış bir korsana benziyor. Üstelik gayet iyi görünüyor.

Ben'e dönüp “Hey,” diyorum. “Makalen. Hâlâ sende, değil mi?”

Kaşlarını kaldırıyor. "Evet. Dizüstü bilgisayarına ne yaptılar Tanrı bilir ama makaleyi buluta yüklemiştim. İşinde iyi olan herkes bunu yapması gerektiğini bilir."

"Onun yayınlanması gerek," diyorum.

"Biliyorum, ben de aynı şeyi düşünüyorum..."

"Ama..." Bir parmağımı havaya kaldırıyorum. "Bunu doğru şekilde yapmalıyız. Makale yayınlanırsa polis kulübe gidecek. Ve orada çalışan o kızların çoğu sınır dışı edilecek, değil mi?"

Ben başını sallayarak onaylıyor.

"Bu onlar için daha kötü olur," diyorum Irina'yı düşünerek. *Geri dönemem... ülkem iyi durumda değil.* Yeni bir hayat kurma isteğini hatırlıyorum. Ben'i bulursam ona yardım etmenin de bir yolunu bulacağıma dair kendime söze vermiştim. Kesinlikle onun ülkesine geri gönderilmesinden sorumlu olmayacağım. Eğer bu işi doğru yapmazsak sadece savunmasız olanlar zarar görür.

Önce Ben'e sonra bize doğru yaklaşan Theo'ya bakıyorum. "Bir fikrim var."

SOPHIE

Çatı Katı

Krem rengi zarf elimde titriyor. Bu sabah apartmanın posta kutusuna elden bırakılmış.

Zarfı yırtarak açıp katlı bir mektubu içinden çıkarıyorum. Daha önce hiç görmediğim bir el yazısı, daha ziyade dağınık bir karalama:

Madam Meunier,

Konuşma fırsatı bulamadığımız bir konu var. Sanırım ikimizin de aklında başka şeyler vardı. Her neyse, size bir söz verdim: polisle konuşmadım ve konuşmayacağım. Ama Ben'in La Petite Mort hakkındaki makalesi siz bir şey YAPSANIZ DA YAPMASANIZ DA iki hafta içinde yayınlanacak.

Derin bir nefes alıyorum.

Ama eğer yardım ederseniz farklı bir önem kazanacaktır. İsterseniz bu hikâyenin bir parçası olabilir, başrolü üstlenebilirsiniz. Aksi durumda adınız hiç kullanılmayacak ve siz mümkün olduğunca bu konunun dışında bırakılacaksınız ve kızınızdan hiç bahsedilmeyecek.

Mektubu sıkıca tutuyorum. Mimi. Onu resim yapması, kendini toparlaması için hemen Fransa'nın güneyine gönderdim. Bu her türlü annelik iç güdüsüne aykırıydı ve ne kadar savunmasız, ne kadar öfkeli olduğunu bildiğimden ondan ayrılmak istemiyordum. Ama burada, üstüne ölümün gölgesi düşen bu yerde kalamayacağını biliyordum. Gitmeden önce ona her şeyi kendi kelimelerimle açıkladım. Hayatıma girdiğinde ne kadar mutlu olduğumu. Onu ne kadar çok sevdiğimi. Bir an bile onun öz kızım olmadığını düşünmediğimi. Benim mucizem, biricik kızım olduğunu.

İçinde bulunduğu şartlarda yapabileceği tek şeyi yaptığını görmesini sağlamaya çalıştım. Bir hayatı alırken bir başkasını kurtardığını. Aşkla hareket ettiğini. Ben de aynısını yapardım demedim. Kısa bir süre için benim de tüm dünyam olduğunu anlatmadım. Ama sanırım ilişkimizi –bencil, pervasız, çılgınca geçen birkaç haftaya böyle denilebilirse – biliyordu.

Kızımın aramızın asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum. Ama umudumu kaybetmiyorum. Onu seviyorum. Elimden gelen tek şey bu.

Fırsatım olsa ben de buradan gidip onunla yaşırdım. Ama kocam bahçeye gömülü. Burada kalmalıyım. Bununla yaşamayı öğrendim. Bu ev altın bir kafes ama aynı zamanda benim seçtiğim bir hayat.

* * *

Okumaya devam ediyorum:

Nick'in adı da geçmeyecek. O da özünde kötü bir insan değil. Sanırım sadece bazı kötü kararlar verdi. (Devamı arkada)

Nicolas da buradaki birkaç eşyasını alıp gitti. Geri döneceğini sanmıyorum. Buradan gitmenin onun için iyi olduğunu düşünüyorum. Sonunda kendi ayakları üstünde durabilir.

Diğer üvey oğlum burada kaldı, cana yakın bir komşu olmasa da gözümün üstünde olması açısından burada kalması en iyisi. Ayrıca varlığı eskisi gibi tehditkâr değil. Artık küçük notlarından yollayacağını sanmıyorum. Olan bitenler ve ona zulümden başka bir şey vermeyen babası için hissettiği acı onu da perişan etti. Her şeye rağmen onun için üzülüyorum.

Kâğıdın arkasını çevirip okumaya devam ediyorum:

Sizden istediğim şu. Kızlar. Kulüptekiler. Siz zenginlik içinde yaşayabilesiniz diye zengin, önemli adamlarla ilişkiye zorlanan, kızınız yaşındaki kızlar. Onların hepsine hatırı sayılır miktarda para vereceksiniz.

Başımı iki yana sallıyorum. “Bu mümkün değil...”

Sanırım apartmanın ve diğer her şeyin kocanızın üstüne olduğunu söyleyeceksiniz. Ama ya duvardaki tablolar? Kulaklarınıza taktığınız elmaslar, bodrumdaki şarap şişeleri? Ben bir uzman sayılmam ama benim mütevazı tahminime göre bile bir servetin üstünde oturuyorsunuz. Evrak istemeyen birine satabileceğinizi düşünüyorum. Nakit ödeme yapacak birine.

Size iki hafta veriyorum. Bu, kızlara da kendilerini kurtarma fırsatı verecek. Ama sonra Ben'in hikâyesi basılacak. Yazısını bekleyen bir editör var. O yer yok olmalı. La Petite Mort kendi küçük ölümünü yaşamalı. Polis soruşturma yapacaktır. Kendileri de işin içinde olduğundan çok kapsamlı olacağını sanmam.

Sizden tüm bunları bir kadın, bir anne olarak yapmanızı istiyorum. Ayrıca içimden bir ses o yerden kurtulmayı umursamayacağınızı söylüyor? Haksız mıyım?

Mektubu tekrar katlayıp zarfına koyuyorum.

Ardından başımı sallıyorum.

İzlendiğim hissiyle başımı kaldırıyorum. Bakışlarım avlunun köşesindeki kulübeye kayıyor. Ama içeride kimse yok. O gece onu aradım. Yaralı hâliyle uzağa gidemeyeceğini düşünerek binanın tüm katlarına baktım. Kulübesine bile gittim. Ama ondan bir iz yoktu. Duvardaki fotoğraflarla, sahip olduğum birkaç küçük ama değerli şeyle –Matisse tablom ve gümüş rengi köpeğim Benoit dahil– konsiyerj de kayıplara karıştı.

Paris Gazete'sinden bir makale

La Petite Mort'un sahibi Jacques Meunier kulüple ilgili basında çıkan sansasyonel haberlerin ardından kayıplara karışmışa benziyor. Polisin yürüttüğü kapsamlı soruşturma sorgulanacak bir tanık olmaması nedeniyle sekteye uğrayabilir. Daha önce kulüpte çalışan tüm eski dansçıların ise ortadan kaybolmuş durumda.

Yasadışı faaliyetlerde bulunduğu iddia edilen gece kulübünün eski müşterileri bu haberle rahatlayabilir. Ancak birkaç gün önce anonim bir web sitesi La Petite Mort'un kayıtları olduğunu iddia ettiği bir belge yayınladı, bu listede Fransız kuruluşlarında ve üst düzey görevlerde yer alan düzinelerce isim bulunuyor.

Ayrıca üst düzey polis yetkilisi olan Komiser Blanchot kulübün bodrumunda yer alan odalarda birkaç kadınla birlikte uygunsuz vaziyetteyken çekilmiş müstehcen fotoğraflarının yayınlanmasıyla istifasını verdi.

Daha önce bildirildiği üzere Jacques Meunier'in oğlu Antoine Meunier (babasının sağ kolu olduğu iddia ediliyor) ise gözaltına alınmamak için aile mülkünde antika bir tabancayla hayatına son vermişti.

SONSÖZ

JESS

Gare de l'Est terminal salonunda bavulumu çekerek ilerliyorum, kırık tekerlek iki adımda bir takılıyor, gerçekten de onu tamir ettirmem lazım. Trenimin hangi perondan kalktığını öğrenmek için ekrana bakıyorum.

İşte orada: Milan'a giden gece treni, orada tren değiştirip Roma'ya devam edeceğim. Sabah erkenden Cenevre Gölü kıyısından geçeceğiz; eğer hava açık olursa Alpleri görebiliriz. Kulağa oldukça güzel geliyor. Artık kendi Avrupa turumu yapma zamanımın geldiğini düşünüyorum. Ben araştırmacı gazeteci olarak isim yapmak için burada kalıyor. Yani belki de ilk kez onu bırakan ben oluyorum. Herhangi bir şeyden ya da birinden kaçmıyorum. Sadece biraz gezip sıradaki maceramı arama niyetindeyim.

Beni bekleyen bir yerim bile var. Bir stüdyo daire; aslında bu, her şeye yataktan ulaşabileceğiniz minik bir oda için kullanılan süslü bir kelime. İşin komiği bir apartmanın üstündeki eski hizmetçi odalarının stüdyo dairelere dönüştürülmüş hâli. Ayrıca gözlerinizi kısıp bakarsanız Aziz Petrus Bazilikası'nı da

görebiliyormuşsunuz. Konsiyerjin kulübesinden büyük olduğunu sanmıyorum. Ama zaten kırık bavulumdakilerden başka içine koyacak bir şeyim yok.

Ama benim. Hayır, o anlamda benim değil... satın almadım, delirdiniz mi? Bir şekilde nakit param olsa bile hiçbir şeyin tapusunda adımın yazmasını istemem. Bağlanmak istemem. Ama depozito yatırdım ve ilk ayın parasını önden ödedim. Dansçılara ödenecek paradan biraz da ben aldım. Buna bir tür aracılık ücreti diyebilirsiniz. Sonuçta ben de bir aziz değilim.

Kızlara gelince —kadınlar demeliyim— elbette her birinin elini tutup her şeyin yoluna gireceğini söylemedim. Ama bana verilen şeyin aynısının onlara da verildiğini bilmek güzel. Bu onlara zaman kazandıracak. Biraz soluk almalarına izin verecek. Hatta başka şeyler yapmaları da mümkün olacak.

Trenimin hareket etmesine yirmi dakika var. Atıştırmalık bir şeyler alacak yer arıyorum. Bu arada kalabalığın içinden bir şey gözüme çarpıyor. Ufak tefek, kambur, ayaklarını sürüyerek yürüyen biri. Boynunda ipek bir eşarp. Tasmada gri renkli bir köpek. Platformun üstünde asılı ekrana bakıyorum; Fransa'nın güneyine Nice'e giden trene binmek isteyen insanların arkasında sıraya giriyor. Bakışlarımı çeviriyorum ve tren, istasyondan ayrılana kadar da tekrar bakmıyorum. Çünkü buna hepimizin hakkı var, değil mi?

Yeni bir hayata başlama fırsatına.

Teşekkürler

Bu kitabı yazmayı çok sevdim. Aynı zamanda yazdığım en zor kitaptı, bunun nedeni kısmen şimdiye kadar denediğim en karmaşık yapı ve önermelerin olması kısmen de başladığımda hamile olmam ve sonrasında bebeğimin doğmasıydı. Pandemi zamanı pek çok kişinin, özellikle de cesur sağlık çalışanlarının aksine evden rahatlıkla çalışabileceğim bir işim olduğu için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Her neyse, bu kitapla ve onu dünyayla buluşturduğum için kendimle gurur duyuyorum. İngilizler bu şekilde konuşmaz belki ama ben gururluyum! Ayrıca bazı çok nazik, özverili ve yetenekli insanların sıkı çalışmaları olmadan bunun mümkün olmayacağını belirtmek benim için çok önemli. Kitabın kapağında bir sürü isim olmalıydı çünkü bu kitap, büyük bir takım çalışması sonucunda ortaya çıktı!

Sonsuz zekâsı, bilgeliği ve yerinde öğütleri için, ayrıca birlikte çalışmayı, öğle yemeklerini ve beraber kokteyl içmeyi bu kadar eğlenceli kıldığı ve her daim telefonun ucunda olduğu için olağanüstü Cath Summerhayes'e teşekkür ederim. Seni tanıdığım için çok şanslıyım ve yaptıkların için sana minnettarım.

Benimle gurur duydukları için sonsuz ve sarsılmaz desteklerinden dolayı ebeveynlerime teşekkür ederim. Hiç haber vermeden sadece küçük adama bakmanız için kapınıza dayanmamı ve dizüstü bilgisayarımın arkasına saklanmamı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu kadar nazik ve sevgi dolu büyükanne ve büyükbaba olduğunuz, ben tashih ve redaksiyon işlerine kendimi kaptırmışken küçük oğlumu hiç şikâyet etmeden sevgiyle beslediğiniz, onunla oynayıp ona göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim. Arabanın arka koltukluğunda masallar anlattığınız küçük yaşlarımdan beri beni bu konuda cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim!

Bu kitabı yazmamı tam anlamıyla mümkün kıldığı için Al'e teşekkür ederim. Bebekle ilgilendiğin için, bana yardım edebilesin diye kendi işlerini bir kenara bıraktığın için, sabahın üçünde olay örgüsü krizleri anında benimle konuştuğun için, birlikte yaptığımız yürüyüşler, araba yolculukları, akşam yemekleri ve kitaptan *uzaklaşmak* adına çıktığımız tatiller için; ayrıca bilgeliğin, desteğin, inancın ve teşvikin için teşekkür ederim. Günlük işlerden veya bebekle ilgilenmekten ya da her ikisi yüzünden bitkin düştüğünde bile elinde tükenmez kalemle bu kitabın neredeyse benim okuduğum kadar çok taslağını okuduğun için teşekkür ederim. Sen yüzde yirmisi diyorsun ama ben hepsini sana borçluyum diyorum.

Kitap Kurdu